Rudyard Kipling

Cărțile junglei

Traducere de Mihnea Gheorghiu

editura Adevărul holding

Prima carte a junglei

Fraţii lui Mowgli

Când vulturul Chil aduce
Noaptea-n zbor, la el acasă,
Cea pe care liliacul
Mang din gheare-n zori o lasă,
Turmele din ţarc, ori staul
Rumegă şi-adulmă vântul:
Până mâine-ncins de umbre,
E al nostru-ntreg pământul.
Este mândrul ceas al celor
De puterea lor în stare:
Ceas de labe iuţi, de pliscuri
Oţelite şi de gheare.
Vă strigăm ca să se-audă
Pân' la voi:—Le meargă-n plin
Vânătoarea celor care
Legea Junglei noastre-o ţin!

Cântecul nopţii în junglă

Pe la ceasurile şapte, într-o seară fierbinte, în munţii Seeonee, tatăl Lup se trezi din odihna lui de zi, se scărpină, căscă şi îşi întinse labele una după alta, să alunge senzaţia de somn ce-i mai dăinuia în pernițe. Lupoaica şedea culcată, cu botul ei mare, cenuşiu, întins peste cei patru pui care scânceau şi se tăvăleau pe jos, în timp ce luna poleia cu argint gura peşterii unde sălăşluia familia.

— Mrr, făcu tatăl Lup, e timpul să mai ies la vânat.

Şi tocmai se pregătea s-o ia spre vale, când o mică umbră, cu o coadă stufoasă, le trecu pragul şi începu să scheaune zicând:

— Noroc ție, şef al lupilor; şi urez noroc-bun şi colți zdraveni pruncilor tăi preaslăviți, să nu ne uite şi pe noi, flămânzii lumii acesteia, câte zile-or avea.

Era Tabaqui, şacalul, zis Linge-blide, pe care lupii din India îl disprețuiesc fiindcă umblă cu vorba, bârfeşte, nu se dă-n lături de la nicio ticăloşie şi se hrăneşte cu zdrențe şi resturi de piei pe care le culege din grămezile de gunoaie de la marginea satelor. Dar şi ei se tem de el, fiindcă Tabaqui, mai uşor decât oricare altă vietate a junglei, se molipseşte de turbare şi atunci uită de frică şi aleargă prin pădure, luând în colți tot ce întâlneşte în cale. Până şi tigrul fuge şi se ascunde când micul Tabaqui e apucat de turbare, căci turbarea este cel mai groaznic lucru care i se poate întâmpla unei vietăți. Noi o numim hydrophobia, dar ei îi zic *tevanee*, adică nebunia, şi fug de ea încotro văd cu ochii.

— Poți să intri şi să scociorăşti, spuse Lupul, înțepat, dar să ştii că nu e de mâncare aici.

— Pentru un lup nu e, spuse Tabaqui, dar pentru un suflețel de nimic ca mine, un os uscat este un adevărat ospăț. Cine oare suntem noi, Gidurlog (poporul şacalilor), ca să alegem atâta? Apoi se repezi spre fundul peşterii, unde găsi un os de ied cu puțină carne pe el, şi se aşeză să-l ronțăie, dând din coadă. Mii de mulțumiri pentru această masă împărătească, spuse el, lingându-se pe bot. Ce frumoşi sunt nobilii tăi copii! Ce mari le sunt ochii, deşi sunt încă fragezi! Ce-i drept, ar fi trebuit să-mi amintesc că odraslele regeşti sunt ființe desăvârşite de cum vin pe lume.

Tabaqui ştia tot aşa de bine ca oricine altul că nu e nimic mai neplăcut decât să lauzi copiii cuiva de față cu el, şi de aceea fu foarte încântat văzând cât de prost se simțeau Lupul şi Lupoaica la aceste cuvinte.

Tabaqui stătu câteva clipe liniştit, bucurându-se de răutatea pe care o făcuse, şi apoi spuse cu venin:

— Vă anunț că marele Shere Khan și-a schimbat locurile de vânătoare. Mi-a spus că luna viitoare va vâna prin munții aceștia.

Shere Khan era tigrul care locuia aproape de râul Waingunga, la o depărtare de douăzeci de mile de peștera lupilor.

— N-are acest drept, mârâi Lupul, supărat. După Legea Junglei, el nu are dreptul să-și schimbe locurile de vânătoare fără să dea de știre, precum se cuvine, cu mult înainte. Va speria vânatul cale de zece mile, iar eu – eu trebuie să vânez acum pentru doi.

— Nu degeaba l-a poreclit maică-sa Lungri (Șchiopul), spuse Lupoaica liniștit. E șchiop de-un picior din naștere și de aceea a sărit întotdeauna numai la vite. Acum sătenii de pe malul râului Waingunga sunt supărați pe el și vine-ncoace să-i supere și pe sătenii noștri. Oamenii vor scotoci toată jungla ca să-l găsească, dar el va spăla putina, plecând hăt-departe, iar noi și copiii noștri va trebui să fugim când vor da foc ierbii. N-am ce spune, avem de ce să-i fim foarte recunoscători lui Shere Khan.

— Pot să-i comunic și lui că-i sunteți recunoscători?, întrebă insinuant Tabaqui.

— Ieși afară, urlă Lupul. Ieși afară și du-te la vânat cu stăpânul tău! Ai făcut destul rău pentru o singură noapte.

— Bine, plec, se potoli repede Tabaqui. De altminteri îl puteți auzi și voi pe Shere Khan jos, în hățișuri, așa încât eu puteam să nu mă mai deranjez să vă aduc vestea.

Lupul ciuli urechea. Jos, în valea care cobora la pârâu, se auzea vaietul monoton, amestecat cu un mormăit sec și furios, al unui tigru care nu vânase nimic și puțin îi păsa că toată jungla afla acest lucru.

— Ce dobitoc, spuse Lupul. Să începi o treabă de noapte cu o asemenea larmă! Ce-și închipuie el, că ciutele noastre sunt ca bivolii lui de pe fluviul Waingunga?

— Ssst, făcu Lupoaica. În noaptea asta nu iese nici la bivoli și nici la ciute, ci pe om îl caută. Vaierul se schimbase acum într-un fel de mârâit înăbușit, care părea că vine din toate părțile. Era acel zgomot care de obicei sperie pe tăietorii de lemne și pe nomazii ce dorm în aer liber, și-i face să dea buzna, zăpăciți, tocmai în gura tigrului.

— Pe om, zise Lupul, rânjind cu toţi dinţii lui strălucitori. Ptiu! Oare nu sunt destui cărăbuşi şi destule broaşte pe la marginea mlaştinilor? Trebuie să se dea la om, şi încă în ţinuturile noastre?

Legea Junglei, care niciodată nu dă porunci fără temei, interzice tuturor fiarelor să-l mănânce pe om, afară numai de cazul când ele ar ucide ca să-şi înveţe copiii cum să facă asta la nevoie, şi atunci omoară totdeauna departe de locurile de vânătoare ale haiticului sau ale tribului. Adevăratul motiv al opreliştii este că a omorî un om înseamnă, mai devreme sau mai târziu, sosirea multor oameni albi pe elefanţi, cu puşti, şi a sute de oameni negri cu lănci şi torţe aprinse în mâini. Şi atunci, toată lumea junglei are de suferit. Motivul pe care îl invocă fiarele între ele este că omul e cel mai slab şi mai lipsit de apărare vânat al pământului şi că, pentru un adevărat vânător nu intră în regulile jocului să-l atace. Se mai spune, de asemenea, şi acest lucru e adevărat, că cei ce mănâncă oameni fac jigodie şi le cad dinţii.

Mârâitul se auzi din ce în ce mai tare, apoi culmină într-un *aaarh* pe care tigrul îl scoase din adâncul gâtlejului. Pe urmă se auzi un urlet care nu mai avea nimic de tigru. Şi totuşi venea de la Shere Khan.

— A scăpat ocazia, lămuri Lupoaica. Ce poate fi? Lupul alergă afară, făcu câţiva paşi, apoi îl auzi pe Shere Khan urlând şi mugind sălbatic, în timp ce se tăvălea în ierburi.

— Dobitocul ăsta închipuit e aşa de prost, încât a sărit în focul de tabără al tăietorilor de lemne, spuse Lupul, cu un mormăit. Şi-a ars labele. Tabaqui, şacalul, e cu el.

— Cineva suie coasta spre noi, spuse Lupoaica, ciulind urechea. Luaţi seama!

În desişul din gura peşterii un foşnet se apropia. Lupul îşi strânse toate labele sub el, gata de salt. Apoi, dacă cineva l-ar fi urmărit cu privirea, ar fi asistat la ceva nemaipomenit: Lupul îşi frânse săritura în aer. Făcuse mişcarea înainte de a fi văzut asupra cui era să sară şi apoi s-a răzgândit brusc. Rezultatul fu că sări la o înălţime de patru sau cinci picioare, apoi ateriză exact în locul de unde plecase.

— Un om, spuse el uluit. Un pui de om! Ia uită-te la el! Drept în faţa lui, ţinându-se de-o creangă joasă, stătea un

copil gol, cu trupul cafeniu, care de-abia învăța să meargă, mogâldeața cea mai dulce și mai plină de gropițe care trecuse vreodată pragul peșterii vreunui lup, mai ales la timp de noapte. Privea Lupul drept în ochi și râdea.

— Așa arată un pui de om, se miră Lupoaica. N-am văzut niciodată vreunul până acum. Adu-l încoace.

Lupul era obișnuit să-și transporte puii în fălci, fără să-i vatăme, ba chiar să ducă și un ou în gură, fără a-l strivi, așa încât, apucând bine copilul de spate, nici un colț nu-i zgârie pielea, și-l așeză binișor jos, alături de puii săi.

— Cât e de mic! Cât e de golaș și de îndrăzneț, spuse Lupoaica cu blândețe.

Copilașul căuta să-și facă loc printre puii de lup, ca să ajungă mai aproape de trupul cald al mamei.

— Aha, a început să mănânce și el cu ai noștri! Deci, așa arată un pui de om. Crezi că s-a mai pomenit vreodată un lup care să se poată lăuda că a avut, între copiii lui, un pui de om?

— Am mai auzit că s-ar fi întâmplat un asemenea lucru cândva, dar nu în haiticul nostru, spuse Lupul. Acesta nu are un fir de păr pe el și l-aș putea omorî dintr-o lovitură de labă.

Dar uită-te la el cum ne privește-n ochi fără pic de frică.

Deodată lumina lunii de la gura peșterii se stinse, pentru că umerii și capul mare, pătrat, al lui Shere Khan astupaseră intrarea. Tabaqui, în spatele lui, miorlăia:

— Stăpâne, stăpâne, aici a intrat!

— Shere Khan ne face o mare onoare, spuse Lupul, dar ochii săi străluceau de mânie. Ce dorește marele Shere Khan?

— Prada mea. Un pui de om a trecut pe aici. Părinții lui mi-au scăpat. Dă-mi-l pe ăsta.

Shere Khan sărise în vatra de jăratic a tăietorilor de lemne, așa precum bănuise Lupul, și acum era furios din pricina durerii arsurilor de pe labe. Lupul știa că gura peșterii era prea îngustă pentru ca un tigru să se poată strecura prin ea. În poziția în care se afla acum, umerii și labele de dinainte ale lui Shere Khan erau strâmtorate în trecătoare, așa cum s-ar întâmpla cu un om care ar încerca să lupte într-un butoi.

— Lupii fac parte din Poporul Liber, spuse Lupul. Ei nu primesc porunci decât de la căpetenia haiticului, și nu de la

orice vărgat, ucigaş de vite. Puiul de om e al nostru şi îl vom ucide numai dacă vom avea chef.

— Aveţi chef, n-aveţi chef, ce fel de vorbă e asta? Pe taurul pe care l-am omorât, credeţi că am venit să stau aici să vă miros culcuşul de câini, cerând să-mi daţi ceea ce mi se cuvine? Vă vorbesc eu, Shere Khan!

Urletul tigrului umplu peştera de tunete. Lupoaica se scutură de puii care se înghesuiau în ea, ţâşni înainte, cu ochii scăpărând în întuneric ca două lumini verzi, înfruntând ochii de flăcări ai lui Shere Khan.

– Eu sunt Raksha (Demonul), şi eu îţi răspund. Ascultă Lungri, puiul de om este al meu şi numai al meu. El nu va fi omorât. El va trăi ca să alerge în haitic şi să vâneze cu haiticul. Şi, la urma urmelor, ascultă, tu, vânător de pui golaşi, tu, mâncător de broaşte şi ucigaş de peşti, să ştii că într-o bună zi el te va vâna pe tine. Şi acum fă bine şi pleacă de aici, sau jur pe *sambhur*-ul pe care l-am omorât (căci eu nu mă hrănesc cu vite prăpădite de foame), că te vei întoarce la maică-ta mai şchiop decât erai în ziua când te-ai născut tu javră din junglă cu labe prăjite! Hai, şterge-o!

Tatăl Lup se întoarse către ea, din cale-afară de mirat. Aproape că uitase de zilele când o câştigase pe Lupoaică în luptă dreaptă, de la alţi cinci lupi, pe când dânsa ieşea cu haiticul şi fusese poreclită, pe bună dreptate, Demonul. Shere Khan l-ar fi putut înfrunta pe Lup chiar acolo, dar Lupoaicei nu i se putea împotrivi, căci ştia că acolo ea avea toate avantajele terenului şi că ea, mama, va lupta până la moarte. De aceea, tigrul se retrase din gura peşterii, mârâind, şi numai când ieşi de la strâmtoare cuteză să strige în gura mare:

— Fiecare câine ştie să latre la el în ogradă. Să vedem ce va spune haiticul când va afla că vrei să creşti pui de oameni. Puiul e al meu, şi până la urmă tot în colţii mei va ajunge. O, voi, hoţi cu cozile zbârlite!

Lupoaica se aruncă printre puii ei, gâfâind de furie, dar Lupul îi spuse grav:

— Shere Khan are acum dreptate. Puiul trebuie arătat haiticului. Ce zici, mamă? Ai de gând să-l ţii?

— Să-l ţin?, răspunse Lupoaica abia răsuflând. A venit la noi noaptea, gol, singur şi flămând. Şi totuşi nu i-a fost frică.

Vezi cum a împins la o parte pe unul dintre puii mei? Şi când te gândeşti că şontorogul acela de casap l-ar fi omorât, şi pe urmă ar fi şters-o spre râul Waingunga, în timp ce oamenii din sat ar fi scotocit prin toate vizuinile noastre, ca să se răzbune. Să-l ţin? Sigur că-l voi ţine... Culcă-te liniştit, brotăcelule. O, Mowgli, căci îţi voi spune Mowgli, brotăcelul, va veni o vreme când tu îl vei vâna pe Shere Khan, aşa cum el a vrut să te vâneze pe tine.

— Dar ce va spune haiticul nostru, întrebă Lupul. Legea Junglei spune limpede că orice lup când se însoară poate să se retragă o vreme din haiticul din care face parte; dar îndată ce puii săi sunt destul de mari ca să se poată ţine pe propriile lor picioare, el trebuie să-i aducă în faţa Sfatului haiticului, care are loc de obicei o dată pe lună, când e lună plină, pentru ca toţi ceilalţi lupi să-i poată recunoaşte când îi vor întâlni. După această inspecţie, puii sunt slobozi să alerge unde vor, şi până în ziua când vor ucide primul cerb nu va fi iertare pentru acel lup vârstnic din haitic care ar ucide pe vreunul dintre ei. Pedeapsa este moartea, dată pe locul unde a fost găsit cel vinovat; şi, dacă vă gândiţi puţin, veţi recunoaşte că este pe deplin îndreptăţită.

Tatăl Lup mai adăstă până în ziua când puii săi începură să alerge singuri, şi într-o noapte, când se adună haiticul, îi luă, împreună cu Mowgli şi cu Lupoaica, şi se îndreptă spre Stânca Sfatului, o culme de deal, acoperită cu bolovani şi stânci, unde se puteau ascunde o sută de lupi. Akela, marele şi cenuşiul Lup Singuratic, care conducea haiticul prin putere şi viclenie, se întinsese cât era de lung pe stânca sa, iar ceva mai jos stăteau vreo patruzeci sau poate mai mulţi lupi, de toate mărimile şi culorile, de la veteranii cu blăni ca de viezure, care puteau să răpună de unii singuri cerbul, până la lupii de trei ani, care îşi închipuiau că pot face la fel. Lupul Singuratic îi conducea de un an. În tinereţe, el căzuse de două ori într-o cursă de lupi, şi într-un rând fusese ciomăgit şi lăsat aproape mort, aşa încât cunoştea bine apucăturile şi obiceiurile oamenilor. Pe stâncă nu se vorbea prea mult. Puii se buşeau între ei, în mijlocul cercului unde şedeau părinţii lor. Din când în când, câte un lup mai bătrân se apropia liniştit de câte un pui, se uita la el cu multă atenţie, apoi se întorcea la locul său,

cu pași ușori, fără zgomot. Uneori, câte o mamă își împingea puiul departe, în lumina lunii, pentru a fi sigură că nu a fost trecut cu vederea. De pe stânca sa, Akela striga:

— Voi cunoașteți legea, voi cunoașteți legea! Uitați-vă bine la ei, o, lupi!

Iar mamele, grijulii, repetau strigarea:

— Uitați-vă bine, o, lupi! Uitați-vă bine!

În sfârșit, și în clipa aceea Lupoaica simți cum i se zbârlesc perii de pe gât, tatăl Lup îl împinse pe Mowgli, brotăcelul, spre centru, iar el se așeză râzând și începu să se joace cu niște pietricele, care străluceau în lumina lunii. Akela nu ridicase deloc capul de pe labele sale și continua cu strigătul lui monoton:

— Uitați-vă bine!

De după stânci se auzi un muget înăbușit, era vocea lui Shere Khan, care striga:

— Puiul este al meu. Dați-mi-l înapoi! Ce poate face Poporul liber cu un pui de om?

Akela nici măcar nu-și ciuli urechile, ci continuă să spună:

— Uitați-vă bine, o, lupilor! Poporul liber nu primește porunci de la nimeni care nu aparține Poporului liber. Uitați-vă bine!

Urmă un întreg cor de mârâituri adânci, și un lup tânăr, cam de patru ani, repetă lui Akela întrebarea lui Shere Khan:

— Ce poate face Poporul liber cu un pui de om?

Legea Junglei însă prevede că, dacă se iscă vreo gâlceava în ceea ce privește dreptul unui pui de a fi acceptat de către haitic, cel puțin doi membri, care nu-i sunt nici tată, nici mamă, trebuie să ia cuvântul pentru el.

— Cine ia cuvântul pentru el? întrebă Akela. Cine dintre membrii Poporului liber cere cuvântul?

Nu veni niciun răspuns, iar Lupoaica se pregăti pentru ceea ce ea știa că va fi lupta cea din urmă a vieții ei, dacă lucrurile aveau să ajungă la încăierare.

Și atunci, singura ființă care avea voie să ia parte la Sfatul haiticului, Baloo, ursul cel somnoros și cafeniu, învățătorul care îi deprindea pe puii de lup să cunoască Legea Junglei, bătrânul Baloo, cel care putea să vină și să plece când și unde îi

plăcea, și asta pentru că se hrănea numai cu nuci, cu rădăcini și cu miere, se propti pe picioarele dinapoi și mârâi:

— Un pui de om... un pui de om, spuse el. *Eu* voi pune o vorbă bună pentru el. Un pui de om nu poate să facă rău nimănui. Nu am darul oratoriei, dar vorba mea vă spune adevărul. Lăsați-l să intre cu ceilalți în haitic și să alerge cu ei împreună. Eu însumi îl voi învăța cele cuvenite.

— Mai avem nevoie de unul, spuse Akela. Baloo a vorbit, și el este în fond învățătorul micilor noștri pui. Cine mai cere cuvântul afară de Baloo?

O umbră neagră sări drept în mijlocul adunării. Era Bagheera, pantera neagră, mai neagră decât însăși noaptea, dar purtând semne de panteră pe ea, desenate clar ca unduirile luminoase ale mătăsii cu ape. Toți o cunoșteau pe Bagheera și fiecare se ferea din calea ei, căci era tot așa de vicleană ca Tabaqui, tot atât de îndrăzneață ca sălbaticul bivol și tot atât de temută ca elefantul când e rănit. Dar vocea ei era mai dulce ca mierea sălbatică ce picură din copaci, și blana îi era mai moale ca puful.

— O, Akela, și voi, Popor liber din junglă, începu pantera cu glasul unei pisici care toarce, eu nu am drepturi în adunarea voastră. Dar Legea Junglei spune că, dacă se ivește o neînțelegere pentru un pui nou, când nu e vorba de omor, viața acestui pui poate fi răscumpărată cu un anumit preț. Și legea nu spune cine poate și cine nu poate plăti acest preț. Am dreptate sau nu?

— Foarte bine, foarte bine, spuseră lupii cei tineri, care sunt întotdeauna flămânzi. Să o ascultăm pe Bagheera. Puiul poate fi răscumpărat. Așa spune legea.

— Știind că nu am dreptul să vorbesc aici, vă cer învoire.

— Atunci vorbește, strigară douăzeci de voci.

— E rușinos să omori un pui golaș. Pe lângă aceasta, când va mai crește vă poate fi de mare folos. Baloo a vorbit pentru el. Pe lângă vorba pusă de Baloo, eu voi adăuga-o pe a mea și vă dau un taur, unul gras și proaspăt ucis, care se află la numai o jumătate de milă de aici, dacă veți primi pe puiul de om cum spune legea. Cred că nu e greu.

Se auzi un freamăt de voci care strigau:

— Şi ce-ar fi să-l primim? Tot va muri în timpul ploilor de iarnă. Se va prăji în arşiţa soarelui. Ce rău ne poate căşuna un brotăcel golaş? Să-l lăsăm să alerge cu haiticul. Unde e taurul, Bagheera? Să-l primim în haitic!

Şi atunci se auzi glasul adânc al lui Akela, strigând:

— Uitaţi-vă bine, o, lupi, uitaţi-vă bine...

Mowgli era încă foarte adâncit în joaca lui cu pietricele şi nu băgă de seamă cum lupii veneau şi se uitau la el, unul câte unul. La urmă, toată adunarea coborî muntele şi se îndreptă spre taurul mort. Numai Akela, Bagheera, Baloo şi lupii lui Mowgli rămaseră pe loc. Shere Khan mai urla încă în noapte, fiindcă era foarte supărat că Mowgli nu-i fusese predat lui.

— Eh, urlă cât vrei, spuse Bagheera pe sub mustăţi. Dar va veni un timp când copilul acesta golaş te va face să urli pe alt glas, sau dacă nu, atunci habar nu am eu de ce va să zică un om.

— A fost o treabă bine făcută, spuse Akela. Oamenii şi puii lor sunt foarte înţelepţi. Într-o zi ar putea să ne fie de folos.

— E foarte adevărat, răspunse Bagheera, va fi un ajutor la vreme de nevoie, căci nimeni nu poate spera să fie conducătorul haiticului o veşnicie.

Akela nu răspunse nimic. Se gândea la sorocul ce trebuie să vină pentru fiecare conducător de haitic când puterea începe să-i slăbească tot mai mult, ca la urmă să fie ucis de lupi, iar locul lui să-l ia un alt conducător, care într-o bună zi va fi la rândul său ucis.

— Luaţi-l cu voi, spuse el către tatăl Lup, şi daţi-i învăţătură, aşa cum se cuvine să aibă cineva din neamul Poporului liber.

Aşa a intrat Mowgli în haiticul lupilor Seeonee, pe preţul unui taur şi cu vorba bună pusă de Baloo.

*

* *

Acum va trebui să faceţi un salt de zece sau unsprezece ani şi să vă imaginaţi numai ce minunată viaţă a dus Mowgli printre lupi, căci dacă ea ar fi scrisă, povestirea ar umple tot atâtea nenumărate volume. Băiatul a crescut alături de puii de lup, care deveniseră lupi înainte ca el să se fi făcut băiat mare,

iar tatăl Lup l-a deprins cu meşteşugul şi tâlcul lucrurilor din junglă, de la foşnetul ierburilor, până la respiraţia caldă a aerului de noapte, de la cântecul bufniţei, care zbura deasupra capului său, până la zgârieturile lăsate pe copaci de liliecii opriţi în scurt popas peste noapte, şi orice înfiorare a apei la săritura peştilor din iaz, şi toate acestea însemnau pentru el tot atât de mult cât însemna pentru un om de afaceri munca în biroul lui. Când nu învăţa, se întindea la soare şi dormea, apoi mânca şi din nou se ducea să se culce. Când se simţea murdar sau îi era cald se scălda şi înota în apa lacurilor de pădure, iar când avea poftă de miere, pentru că Baloo îi spusese că mierea şi nucile sunt tot atât de bune de mâncat ca şi carnea crudă, se căţăra în copaci să şi-o caute, căci Bagheera îl învăţase cum trebuie să facă. Bagheera se întindea pe câte o creangă şi striga: „Vino încoace, frăţioare“, iar Mowgli la început urca leneş, dar apoi îşi făcea vânt printre crăci cu îndrăzneala pe care o aveau numai maimuţele cenuşii. Când haiticul se aduna, Mowgli îşi avea locul lui rezervat, sus, la Stânca Sfatului, şi acolo şi-a dat seama că dacă se uită ţintă în ochii unui lup, lupul, până la urmă, coboară privirea; şi de atunci se distra fixându-i aşa. Altă dată el smulgea spinii din labele prietenilor săi, căci lupii au mult de suferit din cauza spinilor pe care calcă şi a scaieţilor ce se prind de blana lor. Noaptea, cobora muntele în văi, unde se aflau semănăturile oamenilor, şi privea cu multă curiozitate la ţăranii din faţa colibelor. Cu toate acestea, se ferea de oameni, fiindcă Bagheera îi arătase odată o cutie pătrată cu o capcană înăuntru, atât de bine ascunsă în junglă, încât era cât pe ce să cadă în ea, şi-i spusese ce era. Mai mult ca orice însă îi plăcea să pătrundă, împreună cu Bagheera, în inima caldă şi întunecoasă a junglei, să doarmă până trecea zăduful zilei, iar noaptea să se uite la Bagheera cum vânează. Bagheera ataca în dreapta şi în stânga, după cum o răzbea foamea, şi Mowgli făcea la fel, afară numai de anumite cazuri. Pentru că îndată ce crescu şi putu înţelege lucrurile, Bagheera îi spuse că nu trebuie niciodată să se atingă de vite, fiindcă a fost adus în haitic cu preţul vieţii unui taur.

— Toată jungla e a ta, i-a spus Bagheera, şi poţi ucide tot ce crezi că eşti în stare să ucizi. Dar, în amintirea taurului care te-a răscumpărat, nu trebuie niciodată să ucizi sau să mănânci vite, tinere sau bătrâne. Aşa sună Legea Junglei.

Mowgli ascultă cu sfinţenie de această lege.

Băiatul crescu mare şi voinic, dar nu ştia că învaţă ceva şi nu avea alt gând decât mâncarea. Lupoaica îi spusese de câteva ori că Shere Khan nu era o fiinţă în care poţi avea încredere şi că într-o zi va trebui să-l omoare. Şi deşi un lup tânăr s-ar fi gândit în fiecare clipă la acest sfat, Mowgli îl uită, fiindcă era numai un pui de om, cu toate că, dacă ar fi ştiut să vorbească în limba oamenilor, el ar fi susţinut că e lup.

Shere Khan mereu îi aţinea calea în junglă şi, pentru că Akela devenea tot mai bătrân şi mai slab, tigrul şchiop se împrieteni cu lupii tineri din haitic, care umblau după el pentru rămăşiţele din ospăţul lui, lucru pe care Akela nu l-ar fi îngăduit niciodată, dacă şi-ar mai fi putut exercita autoritatea. Shere Khan îi linguşea şi se minuna că nişte vânători aşa de pricepuţi şi plini de tinereţe puteau să se lase conduşi de un lup cu un picior în groapă şi de un pui de om.

— Mi s-a povestit, spunea Shere Khan, că la Sfat nici nu îndrăzniţi să vă uitaţi în ochii lui; iar lupii începeau să mârâie şi să-şi zbârlească spinările.

Bagheera, care avea ochi şi urechi în toate părţile, ştia ceva despre asta şi îi atrăsese lui Mowgli atenţia că Shere Khan îl va omorî într-o zi, dar Mowgli râdea şi răspundea:

— Eu am haiticul cu mine şi te am pe tine. Şi pe Baloo care, deşi e tare leneş, de dragul meu tot ar mai putea da o lovitură sau mi-ar putea veni în ajutor. De ce mi-ar fi frică?

Într-o zi nespus de călduroasă, Bagheera avu o nouă idee, idee născută din unele amănunte pe care le prinsese ea din zbor. Poate că Şahi, porcul spinos, îi şoptise ceva. În orice caz, când ajunseră în inima junglei şi când băiatul îşi culcă fruntea pe blana neagră, frumoasă a Bagheerei, aceasta îi spuse:

— Frăţioare, de câte ori ţi-am spus până acum că Shere Khan este duşmanul tău?

— Cam de atâtea ori câte nuci sunt în palmierul acela, spuse Mowgli care, bineînţeles, nu se pricepea la aritmetică. Şi ce-i cu asta? Mi-e somn, Bagheera, şi tu ştii că Shere Khan are o coadă lungă şi o limbă la fel, ca şi Mor, păunul.

— Acum nu e vremea de dormit. Baloo știe, o știu și eu. Știe și întregul haitic și chiar și prostuții de cerbi au aflat. De altfel, ți-a spus și Tabaqui.

— Ho-ho!, o întrerupse Mowgli. Tabaqui a venit la mine mai demult să mă jignească, spunându-mi că eu aș fi un pui golaș de om, care nu e bun de altceva decât să scormonească în pământ după jir. Dar l-am prins pe Tabaqui de coadă și am dat cu el de două ori de un palmier, ca să-l învăț cum să se poarte.

— Asta a fost o prostie din partea ta, fiindcă Tabaqui, deși face tot felul de răutăți, ți-ar fi spus totuși ceva care te privește îndeaproape. Deschide-ți ochii, frățioare, Shere Khan nu va îndrăzni să te omoare în junglă, dar nu uita că Akela este foarte bătrân și va veni curând ziua când el nu va mai putea vâna singur cerbul, și atunci nu va mai fi el conducătorul haiticului. Mulți dintre lupii care te-au privit când ai fost adus pentru întâia oară la Sfat sunt tot așa de bătrâni, iar lupii cei tineri cred, așa cum i-a învățat Shere Khan, că un pui de om nu are ce căuta în haitic. În scurt timp ai să devii și tu bărbat.

— Și ce, un bărbat nu poate să alerge cu frații săi în haitic, se întristă Mowgli. Eu m-am născut în junglă. Am ascultat de Legea Junglei și nu există lup de-al nostru din laba căruia să nu fi scos măcar un spin. Nu încape nicio îndoială că sunt frații mei.

Bagheera se întinse cât era de lungă și închise ochii pe jumătate.

— Frățioare, zise ea, te rog, pipăie-mă sub fălci. Mowgli întinse mâna lui zdravănă și arsă de soare și pipăi blana mătăsoasă a Bagheerei, pe sub bărbie, unde jucau mușchii uriași, ascunși sub părul lucios, și degetele sale dădură de o mică pată unde lipsea părul de pe piele.

— Nimeni din junglă nu știe că eu, Bagheera, am acest semn, semnul de la zgardă. Căci, frățioare, eu m-am născut printre oameni, și tot printre oameni a murit și maică-mea... În cuștile palatului regesc din Oodeypore. De aceea am plătit prețul pentru tine la Sfat, când erai un mic pui golaș. Da, și eu m-am născut printre oameni și niciodată nu văzusem jungla. Mă hrăneau într-o cușcă făcută din drugi de fier, până ce într-o

noapte am simțit că sunt Bagheera, pantera, și nu o jucărie a omului, și cu o singură lovitură de labă am spart lacătele și am fugit, și tocmai pentru că eu cunosc obiceiurile oamenilor, am devenit mult mai fioroasă decât Shere Khan, nu-i așa?

— Da, spuse Mowgli, toată jungla se teme de Bagheera, toată jungla, afară de Mowgli.

— O, tu ești pui de om, spuse Bagheere cu multă gingășie, și așa cum m-am întors eu în jungla mea, tu va trebui până la urmă să te întorci la oameni, la oamenii care sunt frații tăi, dacă nu te vor omorî cei din Sfat.

— Dar de ce, de ce să vrea cineva să mă omoare, întrebă Mowgli.

— Uită-te la mine, răspunse Bagheera.

Mowgli se uită țintă în ochii ei, și marea panteră întoarse pe dată capul în altă parte.

— Vezi, tocmai din cauza asta, spuse ea, schimbându-și labele pe covorul de frunze. Nici măcar eu nu mă pot uita în ochii tăi, și nu uita că eu sunt născută printre oameni și te iubesc, frățioare. Ceilalți te urăsc pentru că trebuie să-și plece ochii în fața privirii tale, pentru că ești înțelept, pentru că le-ai putut scoate ghimpii din tălpi, pentru că ești om.

— Nu știam toate aceste lucruri, zise posomorât Mowgli, și încruntă din sprâncene.

— Ce spune Legea Junglei? Întâi să loveşti și pe urmă să dai drumul la gură. Ei își dau seama că ești om din însuși felul tău de a fi, fără niciun fel de griji. Dar fii înțelept. Presimt că în clipa în care Akela se va întoarce fără pradă, și de fiecare dată când iese la vânat, tot mai greu îi vine acum să doboare cerbul, haiticul se va întoarce împotriva lui și asupra ta. Atunci ei vor ține un Sfat de junglă, pe stâncă. Atunci... atunci... Tocmai aici voiam să ajung, spuse Bagheera, sărind în sus. Coboară repede în vale, la colibele oamenilor, și ia un mănunchi de Floarea roșie pe care ei o cultivă acolo, așa că atunci când va sosi ceasul, să poți avea un prieten mai puternic decât mine sau Baloo, sau decât cei din haitic care te iubesc. Du-te și adu Floarea roșie.

Bagheera numea focul Floarea roșie și nimeni din junglă nu i-ar spune focului pe adevăratul său nume. Focul

înspăimântă de moarte toate animalele care scornesc mii de lucruri în legătură cu el.

— Floarea roşie, întrebă Mowgli. Ea creşte spre seară pe lângă colibele oamenilor. Mă voi duce s-o aduc.

— Acum ai vorbit ca un fiu al oamenilor, spuse Bagheera cu mândrie. Nu uita că Floarea roşie se găseşte în vase de pământ. Fă rost repede de unul şi ține-l pe lângă tine pentru vremuri de nevoie.

— Bine, mă voi duce. Dar spune-mi, draga mea Bagheera, spuse Mowgli, petrecându-şi un braț în jurul gâtului ei splendid, apoi o privi adânc în luminile ochilor, eşti tu sigură că toate acestea sunt puse la cale de Shere Khan?

— Ți-o jur pe lacătul care m-a eliberat că sunt sigură, frățioare.

— Atunci îți jur şi eu pe taurul care m-a răscumpărat că pentru toate acestea îi voi plăti lui Shere Khan cu vârf şi îndesat, spuse Mowgli şi, sărind în picioare, plecă în goană.

— Iată omul! Un adevărat om, spuse Bagheera ca pentru ea, şi se întinse din nou. O, Shere Khan, în viața ta nu ai avut o vânătoare mai nenorocoasă ca atunci când ai gonit pe acest brotăcel, acum zece ani.

Mowgli ajunsese foarte departe, alergând prin pădure cu sufletul la gură şi cu inima arzând în piept. Sosi în fața peşterii tocmai când ceața de seară începea să se ridice şi, oprindu-se ca să mai răsufle, privi jos în vale. Puii de lup erau plecați, dar Lupoaica din fundul peşterii ştiu, după răsuflarea lui, că brotăcelul ei avea ceva pe suflet.

— Ce s-a întâmplat, fiule, întrebă ea.

— Bârfeli de lilieci despre Shere Khan, răspunse el. În noaptea aceasta voi vâna printre semănături.

Apoi, alergând în jos printre tufişuri, o luă spre râul care curgea în fundul văii. Aici se opri, căci auzi chiotul haiticului la vânătoare, apoi mugetul unui *sambhur* urmărit şi geamătul celui încolțit. Urmară urletele răutăcioase, batjocoritoare ale lupilor tineri:

— Akela! Akela! Lăsați-l pe Lupul Singuratic să-şi arate puterea! Faceți loc căpeteniei haiticului! Sari, Akela, pe el!

Se vede că Lupul Singuratic sărise şi, pierzându-şi echilibrul, muşcase în gol, căci Mowgli auzi un clămpănit de dinţi şi, îndată după aceea, mugetul *sambhur*-ului, care îl lovea de moarte cu picioarele de dinainte.

Nu mai aşteptă să vadă ce se întâmplă, ci o luă la fugă, în timp ce chiotele haiticului deveneau tot mai slabe în urma lui, pe măsură ce intra tot mai adânc printre semănăturile unde locuiau sătenii.

„Bagheera a grăit adevărul, gândi el, gâfâind, în timp ce căuta să se cuibărească în maldărul de nutreţ, care se afla sub fereastra unei colibe. Mâine e ziua când ne vine rândul şi mie, şi lui Akela."

Apoi îşi lipi faţa de fereastră şi se uită la focul care ardea în vatră. Prin întuneric văzu femeia, care se ridică din pat şi puse nişte bulgări negri pe foc. Când se crăpă de ziuă, iar ceaţa începu să se facă albă şi rece, Mowgli văzu cum băiatul cel din casă ia un coş căptuşit cu lut pe dinăuntru, îl umple cu cărbuni aprinşi, îl acoperă cu un ţol şi iese afară să vadă de vacile din grajd.

— Asta-i totul, zise dezamăgit Mowgli. Ceea ce poate face un pui, pot face şi eu, căci văd că nu e nimic de speriat.

Coti repede pe după colţul colibei, ieşi în spatele băiatului, îi smulse coşul din mână şi dispăru în ceaţă, în ţipetele de groază ale păgubaşului.

„Ciudat cât de mult seamănă toţi cu mine, îşi zise Mowgli, suflând mereu în jăratic, aşa cum făcuse femeia. Ăsta te pomeneşti că moare dacă nu-i dau ceva să mănânce."

Luă nişte vreascuri şi o aşchie de scoarţă de copac uscată şi le aruncă deasupra jăraticului. La jumătatea drumului, pe coastă în sus, o întâlni pe Bagheera, pe blana căreia roua dimineţii strălucea ca nestematele.

— Akela a scăpat prada, spuse pantera. Haiticul l-ar fi omorât astă-noapte, dar voiau să-ţi facă şi ţie de petrecanie odată cu el. Te-au căutat fără încetare pe coastele muntelui.

— Am fost prin semănături. Acum sunt gata. Priveşte, şi Mowgli ridică coşul cu jăratic.

— Bine. Eu i-am văzut pe oameni băgând o creangă uscată în jăratic şi atunci la capătul ei înfloreşte Floarea roşie. Nu ţi-e frică de ea?

— Nu. De ce mi-ar fi frică! Îmi amintesc acum, dacă nu cumva e numai vis, cum înainte de a fi lup mă culcau alături de Floarea roşie, şi în apropierea ei era cald şi bine.

Toata ziua Mowgli o petrecu în peşteră, veghind focul, şi din când în când înfigea crengi uscate în el, ca să vadă cum ard. Căută apoi o creangă care i se păru mai potrivită, şi seara, când Tabaqui veni la peşteră şi-i spuse, cu destulă grosolănie, că era chemat la Stânca Sfatului, începu să râdă cu atâta poftă, încât Tabaqui o rupse la fugă. Apoi Mowgli se îndreptă spre Sfat, continuând să râdă cu poftă. Akela, Lupul Singuratic, se culcase alături de stânca sa, ca semn că locul de conducător al haiticului era liber, iar Shere Khan se plimba încoace şi încolo, urmărit de lupii care se hrăneau din resturile mesei lui şi îl linguşeau pe faţă. Bagheera era culcată foarte aproape de Mowgli, care ţinea între genunchi coşul cu jăratic. După ce se adună tot haiticul, Shere Khan începu să vorbească, ceea ce n-ar fi îndrăznit să facă pe când Akela era în putere.

— N-are dreptul să vorbească, şopti Bagheera. Spune-i că nu are dreptul. E fecior de căţea. Ai să vezi că se va speria. Mowgli sări în picioare.

— Popor liber, strigă el, oare Shere Khan conduce haiticul? Ce amestec are un tigru în conducerea noastră?

Shere Khan se simţi dator să înceapă un discurs:

— Văzând că se pune în discuţie alegerea unui conducător şi fiind rugat să iau cuvântul...

— Cine te-a rugat, îl întrerupse Mowgli. Crezi că noi suntem toţi şacali să-l linguşim pe acest ucigaş de vite? Alegerea celui care va conduce haiticul nu priveşte pe nimeni decât haiticul!

Se auziră strigăte:

— Să tacă puiul de om!

— Lăsaţi-l să vorbească. El a respectat legea noastră. Atunci lupii cei bătrâni ai haiticului începură să urle:

— Să vorbească Lupul Mort (când unui conducător de haitic i-a scăpat vânatul, i se spune Lupul Mort pe toată vremea cât mai are de trăit, vreme care de obicei nu este lungă).

Akela îşi ridică bătrânu-i cap, în silă:

— Popor liber şi voi, şacalii lui Shere Khan, timp de douăsprezece anotimpuri v-am dus la vânat şi v-am adus înapoi, şi în tot acest timp, niciunul dintre voi n-a căzut în cursă, nici n-a venit schilod. De data aceasta mi-a scăpat vânatul. Voi ştiţi cum s-a făcut această uneltire, ştiţi, de asemenea, că am fost pus pe urmele unui cerb ce nu fusese gonit deloc, pentru a se da pe faţă slăbiciunea mea. Planul a fost urzit cu multă iscusinţă. Voi aveţi dreptul să mă ucideţi aici, pe Stânca Sfatului, acum. De aceea, vă întreb: care va fi acela care va pune capăt vieţii Lupului Singuratic? Căci acesta este dreptul meu după Legea Junglei şi trebuie să mă atacaţi unul câte unul.

Urmă o lungă tăcere, căci niciun lup nu voia să se încaiere cu Akela pe viaţă şi pe moarte. Atunci Shere Khan răcni:

— Eh, ce avem de împărţit noi cu acest neputincios fără dinţi? El şi aşa este condamnat să moară. Dar puiul acesta de om a trăit mai mult decât trebuie. Popor liber, el a fost prada mea încă de la început. Daţi-mi-l înapoi, căci m-am săturat de comedia lui de a tot face pe omul-lup. A tulburat liniştea junglei timp de zece anotimpuri. Daţi-mi mie puiul de om, sau, de nu, să ştiţi că voi vâna aici întotdeauna şi niciun os n-am să vă dau. El este om, un copil al oamenilor, iar eu îl urăsc până în măduva oaselor mele.

Mai bine de o jumătate de haitic începu să urle:

— E om, e om! Ce legătură poate avea un om cu noi? Să se ducă la ai săi!

— Ca să ridice toţi oamenii satelor împotriva noastră, zbieră Shere Khan. Nu, daţi-mi-l mie, căci este om şi niciunul dintre noi nu-l poate privi în ochi.

Akela ridică din nou capul şi spuse:

— El a mâncat din hrana noastră. A dormit cu noi şi a vânat pentru noi. Şi niciodată nu a călcat o iotă din Legea Junglei.

— Iar eu am plătit pentru el un taur, când a fost primit în haitic. Preţul poate nu e mare, dar onoarea Bagheerei face ceva mai mult şi merită o încăierare, spuse Bagheera cu cea mai dulce voce.

— Taurul a fost plătit acum zece ani, mârâi haiticul. Ce ne pasă nouă de oasele roase de alţii acum zece ani?

— Nu vă pasă nici de vorba dată chezăşie, spuse Bagheera, arătându-şi colții, şi vă numiți Popor liber!

— Niciun pui de om nu poate face parte din popoarele junglei, mugi Shere Khan. Dați-mi-l!

— El este fratele nostru în toate, afară de sânge, continuă Akela, şi voi vreți să-l omorâți aici. Este adevărat, eu am trăit prea mult. Unii dintre voi se hrănesc cu vite, iar despre alții am auzit că, învățați de Shere Khan, se furişează noaptea prin sate şi fură copiii sătenilor din pragul colibei lor. Prin urmare, eu ştiu că sunteți nişte laşi şi vă vorbesc ca unor laşi. Este sigur că trebuie să mor şi ştiu că viața mea nu mai are niciun preț, altfel aş fi oferit-o în schimbul vieții piciului acestuia. Dar în numele onoarei haiticului, de care ați uitat de când sunteți fără conducător, vă promit că, dacă îl lăsați pe puiul de om să meargă la el acasă, eu nu-mi voi arăta colții împotriva voastră când îmi va suna ceasul.

Voi muri fără luptă şi astfel se vor salva cel puțin trei vieți în haitic. Mai mult decât atât nu pot face, dar dacă primiți, veți scăpa de ruşinea de a fi omorât un frate care nu are nicio vină, un frate pentru care s-a luat cuvântul în Sfat şi care a fost răscumpărat şi primit în haitic aşa cum cere Legea Junglei.

— Dar e om, e om, e om, răcni adunarea, şi cei mai mulți dintre lupi începură să se strângă în jurul lui Shere Khan, care prinse să-şi mişte coada de ațâțat ce era.

— Acum restul e în mâinile tale, îi spuse Bagheera lui Mowgli. *Noi* nu putem face mai mult, doar să ne încăierăm.

Mowgli se ridică în picioare, cu oala de jăratic în mână. Apoi întinse brațele şi căscă în fața Sfatului, dar în adâncul sufletului era furios şi mâhnit, căci, deşi se aseamăna cu lupii aceştia nu-i spuseseră niciodată cât de mult îl urau.

— Ascultați, strigă el. Nu e nevoie să lătrați ca nişte câini, în noaptea aceasta mi-ați spus de atâtea ori că sunt om (şi vă asigur că aş fi rămas lup alături de voi până la sfârşitul vieții mele), încât simt că aveți dreptate. De aceea eu n-o să vă mai numesc de aci înainte frații mei, ci *sag* (câini), cum vă spun oamenii. Ceea ce vreți să faceți sau ceea ce nu vreți să faceți nu voi veți hotărî. Eu voi fi acela care voi avea ceva de spus şi,

ca să putem limpezi pricina mai uşor, eu, omul, am adus aci puţină Floare roşie, de care vouă, câinilor, vă e frică.

Aruncă pe pământ oala cu foc, şi câţiva tăciuni roşii aprinseră nişte muşchi uscat, care luă foc, în timp ce tot Sfatul începu să se retragă, îngrozit de flăcările ce dansau în faţa lor.

Mowgli ţinu creanga uscată în bătaia flăcărilor, până ce ea luă foc şi începu să trosnească, apoi o ridică deasupra capului şi începu să o învârtească printre lupii care se dădeau înapoi de spaimă.

— Eşti din nou stăpân, spuse Bagheera, cu glasul scăzut. Scapă-l pe Akela de la moarte. El a fost întotdeauna prietenul tău.

Akela, lupul bătrân şi morocănos, care nu ceruse niciodată milă în viaţa lui, aruncă o privire rugătoare spre Mowgli. Băiatul sta în picioare, cu trupul gol, cu părul lung, negru, fluturându-i pe umeri în lumina flăcării orbitoare care făcea umbrele să danseze şi să fâlfâie în jurul lor.

— Bine, zise Mowgli, privind în jurul său. Văd că nu sunteţi decât nişte câini. Plec de la voi la semenii mei, dacă ei vor fi cu adevărat semenii mei. Jungla va fi închisă pentru mine şi voi căuta să uit limba şi tovărăşia voastră. Dar voi fi mult mai milos decât voi. Şi fiindcă am fost fratele vostru întru toate, afară de sânge, vă făgăduiesc că atunci când voi fi om printre oameni, nu vă voi trăda oamenilor, aşa cum m-aţi trădat voi acum.

Lovi focul cu piciorul şi scânteile începură să sară în toate părţile.

— Nu va fi niciun fel de război între noi, cei din haitic. Dar înainte de a pleca, am o datorie de plătit.

Înaintă cu paşi mari spre locul unde se afla Shere Khan, care clipea năucit în faţa flăcărilor, şi-l înşfăcă de guşă, iar Bagheera îl urmă pentru a fi mai aproape în caz de primejdie.

— Ridică-te, câine, strigă Mowgli. Ridică-te în picioare când vorbeşte cu tine un om, sau de nu, îi dau foc blănii tale!

Urechile lui Shere Khan se pleoştiseră, şi tigrul închise ochii în faţa flăcării, căci creanga era foarte aproape de el.

— Acest ucigaş de vite a spus că mă va omorî aici, în mijlocul Sfatului, fiindcă nu a izbutit să mă omoare când eram

copil. Dar şi noi, când devenim bărbaţi, batem câinii uite aşa. Hai, Lungri, desfă-ţi fălcile ca să-ţi pot băga pe gât lujerul acesta de Floare roşie.

Începu să-l lovească pe tigru peste cap cu creanga, iar fiara se văicărea şi miorlăia, cuprinsă de groază.

— Ptiu, pisică de junglă pârlită, hai, cară-te acum! Dar ţine minte că data viitoare când voi veni la Stânca Sfatului, aşa cum se cuvine să vină un bărbat, voi purta glugă din pielea lui Shere Khan. Încolo, Akela e liber să trăiască aşa cum îi place. Voi nu-l veţi omorî, fiindcă aşa vă poruncesc eu. Şi nu văd de ce mai staţi aici, cu limbile scoase de un cot, ca şi cum aţi fi cine ştie cine, când de fapt sunteţi nişte câini pe care îi gonesc chiar acum. Hai, căraţi-vă!

Focul ardea cu furie la capătul crengii, iar Mowgli lovea în dreapta şi în stânga, în timp ce lupii urlau scuturându-şi scânteile care le pârleau cojoacele. Până la urmă nu rămaseră decât Akela, Bagheera şi poate vreo zece lupi care fuseseră de la început de partea lui Mowgli.

Deodată, Mowgli simţi o durere usturătoare, aşa cum nu simţise niciodată în viaţa lui, respiraţia i se opri în piept, deveni suspin, iar pe obraji lacrimile începură să-i curgă şiroaie.

— Ce poate fi asta? Ce o fi oare, se întrebă el. Nu-mi vine să părăsesc jungla şi nu ştiu ce se întâmplă cu mine. Bagheera, nu cumva sunt pe moarte?

— Nu, frăţioare, acestea sunt numai lacrimile pe care le plâng oamenii. Acum ştiu că eşti bărbat şi că nu mai eşti copil. De aici înainte jungla va fi cu adevărat închisă pentru tine. Lasă-le să curgă, Mowgli, nu sunt decât lacrimi.

Mowgli se aşeză pe pământ şi începu să plângă, de parcă i se rupea inima în piept, şi era întâia oară în viaţa lui când plângea.

— Acum eu mă voi duce la oameni, spuse el, dar înainte de plecare vreau să-mi iau rămas-bun de la maică-mea.

Plecă spre peştera unde locuia Lupoaica cu tatăl Lup şi plânse lacrimi fierbinţi pe blana ei, în timp ce puii schelălăiau, plini de tristeţe.

— Voi nu mă veţi uita, întrebă Mowgli.

— Nu te vom uita atâta vreme cât vom putea adulmeca vânatul, spuseră puii. Când vei fi bărbat în lege, să vii la poalele muntelui, ca să stăm de vorbă. Şi vom coborî în holde, ca să ne jucăm cu tine noaptea.

— Întoarce-te curând, spuse Lupul. O, brotăcel înțelept, vino curând înapoi, căci eu şi maică-ta am început să îmbătrânim.

— Vino curând, puiul meu golaş, spuse Lupoaica, căci să ştii, puişor de om, că eu te-am iubit mai mult decât mi-am iubit propriii mei pui.

— Voi veni, să nu aveți nicio grijă, spuse Mowgli. Dar când voi veni, să ştiți că voi aşterne pielea lui Shere Khan pe Stânca Sfatului. Să nu mă uitați şi să spuneți celor din junglă să nu mă uite niciodată.

Se iveau zorile când Mowgli începu să coboare coasta dealului pentru a se întâlni cu acele tainice ființe care îşi zic oameni!

Cântecul de vânătoare al haiticului Seeonee

A revărsat de ziuă, prelung mugi sambhur-*ul,*
O dată-ntâi, de două ori şi iar,
Şi prin pădurea-n care pasc ciutele, o ciută
Din heleşteu zbughind-o, cu inimă-abătută,
Privi cu ochi de pândă în juru-mi jungla mută,
O dată-ntâi, de două ori şi iar.

La revărsat de ziuă, prelung mugi sambhur-*ul,*
O dată-ntâi, de două ori şi iar.
Şi-un lup se furişase, un lup se furişase,
Să dea de veste haitei, ce-l aştepta-n văi joase.
Lătrat! Veneam din urmă, tăind hăţişuri groase,
O dată-ntâi, de două ori şi iar.

În zorii vineţi, haita de lupi prelung urlase,
O dată-ntâi, de două ori şi iar.
Din jungla ei pornită-n sălbatică furtună,
Vedea prin beznă, bezna!
Nici ziuă şi nici lună,
Dă-i, limbă, spaimei graiuri! Răsună... cum răsună!
O dată-ntâi, de două ori şi iar.

Vânătoarea lui Kaa

Leopardul, de haina-i tărcată, bizonul, de coarne se-ncântă.
Curată se cade-a fi blana acelui ce şade la pândă.
Că-i bourul aprig la goană, sambhur-*ul, cu cornul-nălucă,*
O ştim de o mulţime de ierni şi de veri, hai!, cată-ţi de ducă...
Nu-i prigoni, ocroteşte toţi puii, te poartă ca fraţii:
Chiar dacă-s ei firavi, ursoaica le poate fi mamă... Lăsaţi-i
Să se mândrească spunându-şi: „Ca mine nu-i nimeni mai tare".
Când prima lor pradă, proptită, trufaşă, şi-o ţin între gheare.
Ei n-au cum să ştie ce-adâncă e jungla, când ies din găoace.
Păzeşte-i şi lasă, că timpul cu-ncetul îi doare şi-i coace.

Din cugetările lui Baloo

Tot ce vă voi povesti aici s-a întâmplat cu puţin înainte de alungarea lui Mowgli din haiticul lupilor Seeonee, când s-a răzbunat pe tigrul Shere Khan. Asta a fost pe vremea când Baloo îl învăţa să cunoască Legea Junglei. Bătrânul şi înţeleptul urs cafeniu era încântat că avea un ucenic atât de isteţ, căci lupii cei tineri nu voiau să înveţe din Legea Junglei nimic altceva decât ceea ce îi privea pe ei şi haiticul lor, şi o luau la goană de cum ştiau pe dinafară Cântecul de vânătoare: „Picioare care nu fac zgomot; ochi care văd în întuneric; urechi ce pot auzi vântul în vizuina lui şi colţi albi

şi ascuţiţi, toate acestea sunt semnalele fraţilor noştri, afară de Tabaqui, şacalul, şi hiena pe care îi urâm". Însă Mowgli era pui de om şi trebuia să înveţe mult mai mult decât atât. Uneori Bagheera, pantera neagră, cobora alene pe potecile junglei, ca să vadă cum mai merge cu învăţătura favoritul ei, şi în timp ce Mowgli spunea pe de rost lecţia lui Baloo, ea torcea mulţumită, cu capul rezemat de tulpina unui copac. Băiatul se putea căţăra acum pe copaci, cu aceeaşi uşurinţă cu care înota, şi înota tot atât de bine pe cât se pricepea să alerge; de aceea, Baloo, cărturar al legilor, îl învăţă Legea pădurii şi a apei; cum să deosebească o cracă putredă de una sănătoasă; cum să vorbească politicos cu albinele sălbatice, dacă s-ar întâlni cu un roi care zboară la cincizeci de coţi deasupra pământului; cum să-l îmbuneze pe Mang, liliacul, dacă s-ar întâmpla să-l deranjeze din somnul lui de pe crengi în miezul zilei, şi cum să dea de ştire şerpilor de apă înainte de a se arunca în iaz printre ei. Nimănui din poporul junglei nu-i place să fie tulburat, şi toţi sunt gata să pornească la atac împotriva celui care nu ţine seama de aceste reguli de bună-cuviinţă. Apoi, Mowgli trebui să deprindă şi strigătul de vânătoare al străinilor, pe care orice vietate din poporul junglei, când iese la vânat dincolo de teritoriile sale, trebuie să-l repete cu glas tare până când îi vine răspunsul. Acest strigăt se tălmăceşte astfel: „Îngăduiţi-mi să vânez aici, fiindcă sunt flămând", şi răspunsul este: „Îţi îngăduim a vâna pentru mâncare, dar nu pentru plăcere".

Toate acestea vă arată câte avea de învăţat Mowgli pe de rost, încât de multe ori îi era lehamite să tot repete de sute de ori acelaşi lucru. Iată şi o discuţie între Baloo şi Bagheera, într-o bună zi, când Mowgli primise o chelfăneală, fiindcă începuse să-şi piardă răbdarea şi fugise furios:

— Un pui de om este pui de om şi, de aceea el trebuie să înveţe *toată* Legea Junglei, din scoarţă-n scoarţă!

— Dar gândeşte-te că e tare mic, intervenise pantera neagră, care l-ar fi răsfăţat pe Mowgli, dacă ar fi trebuit să-l educe ea. Cum poate căpşorul lui să ţină minte toate cuvintele tale?

— Există vreo vietate în junglă care să fie destul de mică pentru a nu fi ucisă? Nu. De aceea îl învăț aceste lucruri și de aceea îl mai scutur, dar cu blândețe, când uită ce a învățat.

— Blândețe? Ce știi tu ce e blândețea, bătrâne cu labe de fier, mârâi pantera. Azi fața lui e plină de vânătăi din cauza blândeții tale. Ptiu!

— Mai bine să fie învinețit de mine din cap până în picioare, căci eu îl iubesc, decât să i se întâmple o nenorocire din cauza neștiinței sale, răspunse Baloo foarte serios. Acum îl învăț vorbele vrăjite din junglă, care îl vor ocroti de mânia păsărilor de pradă, a poporului șerpilor și a tuturor jivinelor pe patru labe, afară de propriul său haitic. Dacă poate să-și amintească aceste cuvinte, va ști să ceară și va dobândi ajutor și ocrotire de la întreaga junglă. Nu merită acest lucru puțină urecheală?

— În orice caz, vezi ca nu cumva să-mi omori piciul, căci el nu este trunchi de copac să-ți ascuți tu ghearele pe dânsul. Dar care sunt cuvintele acestea vrăjite? Eu mai degrabă aș da ajutor decât să cer altuia, zise Bagheera, și, întinzând o labă, își admiră ghearele de culoarea oțelului albastru, aduse în vârfuri și șlefuite; și totuși, parcă aș vrea să le știu și eu.

— Îl voi chema pe Mowgli și, dacă va voi, ți le va spune. Vino încoace, frățioare.

— Îmi vâjâie capul ca un roi de albine, răspunse un glas subțirel, care venea de deasupra capetelor lor, și Mowgli alunecă ușor pe trunchiul de copac, supărat și revoltat, și când atinse pământul, adăugă: am venit pentru Bagheera, și nu pentru tine, grasule și bătrânule Baloo.

— Puțin îmi pasă, răspunse Baloo, cu toate că se simți mâhnit și jignit. Repetă-i Bagheerei vorbele vrăjite ale junglei, pe care le-ai învățat azi.

— Cărui popor vrei să-i adresezi aceste vorbe vrăjite, întrebă Mowgli, încântat să-și arate știința. Jungla cunoaște multe limbi și eu le știu pe toate.

— Cunoști și tu câte ceva, dar nu destul. Vezi, Bagheera, ucenicii nu sunt niciodată recunoscători învățătorului lor. Niciun pui de lup nu s-a întors vreodată la mine ca să-i mulțumească bătrânului Baloo pentru învățătura pe care

i-a dat-o. Ei, haide, zi vorbele poporului vânător, mare elev ce eşti!

— Suntem de un sânge, voi şi eu, începu Mowgli, pronunţând cuvintele cu accentul urşilor, aşa cum glăsuieşte poporul vânător.

— Bine. Acum spune-le pe cele pentru păsări.

Mowgli repetă vorbele şi le sfârşi cu ţipătul ascuţit al vulturului.

— Acum spune şi pentru poporul şerpilor, zise Bagheera. Se auzi un şuierat abia simţit, ca de reptilă, pe urmă Mowgli săltă într-un picior, începu să bată din palme mulţumit şi sări în spinarea Bagheerei, lovind cu călcâiele blana ei lucioasă şi strâmbându-se în toate felurile la Baloo.

— He-he, râse ursul cafeniu cu dragoste, vezi că învăţătura merită o mică chelfăneală? Într-o zi o să-ţi aduci aminte de mine.

Apoi se întoarse spre Bagheera şi-i povesti cum l-a rugat el pe Hathi, elefantul sălbatic, care ştie toate aceste lucruri, să-l înveţe vorbele vrăjite, şi cum Hathi l-a luat pe Mowgli cu el şi l-a dus la mlaştină, unde băiatul a deprins vorbele şerpilor de apă, pe care el, Baloo, nu le putea pronunţa şi cum puiul de om era ocrotit împotriva oricărei întâmplări nenorocite în junglă, deoarece nici şerpii, nici păsările, nici fiarele nu-l mai puteau ataca.

— Acum nu avem să ne temem de nimeni, încheie Baloo cu mândrie, mângâindu-şi pântecele bogat îmblânit.

— De nimeni, afară de haiticul său, adăugă Bagheera în şoaptă, apoi către Mowgli: frăţioare, ai grijă de coastele mele. Ce înseamnă tot dansul acesta?

Ca să se facă auzit şi el, Mowgli o trăgea pe Bagheera de blană şi o lovea cu călcâiele. Când cei doi îi dădură atenţie, el începu să strige cât îl ţinea gura:

— Voi avea şi eu un haitic al meu, cu care voi goni toată ziua prin pădure, sus, prin copaci.

— Ce-o mai fi prostia asta, micul meu vânător, întrebă Bagheera.

— Da, şi vom arunca cu crengi în bătrânul Baloo şi-l vom spurca în toate felurile, continuă Mowgli. Aşa mi-au făgăduit cu toţii.

Laba mare a lui Baloo îl mătură dintr-o lovitură pe Mowgli de pe spinarea Bagheerei, răsturnându-l între labele-i din faţă, de unde băiatul putu să vadă că ursul era supărat.

— Mowgli, zise Baloo, tu ai stat de vorbă cu Bandar-Log, poporul maimuţelor.

Mowgli se uită spre Bagheera să vadă dacă şi pantera era supărată; ochii Bagheerei deveniseră ca două pietre de jad.

— Tu ai fost cu poporul maimuţelor, cu maimuţele cenuşii, neamul care nu are lege, care mănâncă tot ce întâlneşte în cale. E o mare ruşine.

— Când Baloo m-a lovit în cap, spuse Mowgli, care rămăsese întins pe spate, eu am plecat, iar maimuţele au coborât din copaci la mine, că le-a fost milă de mine. Nimeni altul nu s-a sinchisit de ce mi s-a întâmplat, începu el să suspine.

— Mila poporului maimuţelor este totuna cu liniştea râurilor de munte şi cu răcoarea soarelui de vară, mormăi Baloo. Şi ce mai ai de spus, pui de om?

— Pe urmă... pe urmă mi-au dat să mănânc nuci şi tot felul de lucruri bune... apoi m-au luat în braţe şi m-au urcat în vârful copacilor, şi mi-au spus că sunt fratele lor de sânge, doar atât că nu am coadă, şi că trebuie să devin conducătorul lor într-o zi.

— Ele nu au conducător, spuse Bagheera. Maimuţele mint şi au minţit întotdeauna.

— Au fost foarte drăguţe cu mine şi m-au poftit să mai vin pe la ele. De ce nu m-aţi dus niciodată până acum la maimuţe? Ele umblă în două picioare, ca şi mine, nu mă lovesc cu labele lor şi se joacă toată ziua. Lăsaţi-mă să mă ridic. Baloo, răule, lasă-mă la ele sus. Vreau să mă joc cu ele iarăşi.

— Ascultă, piciule, spuse ursul, şi glasul lui răsună ca un tunet într-o noapte de vară, eu te-am învăţat întreaga Lege a junglei pentru toate popoarele junglei afară de neamul maimuţelor, care trăieşte în copaci. Neamul acesta e în afară de lege. Maimuţele n-au nici limba lor, ci întrebuinţează vorbele pe care le fură de la alţii în timp ce ascultă şi pândesc hoţeşte de sus, ascunse între frunze. Drumurile lor nu sunt drumurile pe care umblăm noi. Nu au căpetenii şi nu au nici minte. Se laudă, trăncănesc şi pretind că sunt un mare popor, gata să facă fapte măreţe în junglă, dar e de ajuns să cadă o

nucă din copac, ca să uite tot ce au vorbit înainte şi să înceapă să râdă şi să se gândească la altceva. Noi, cei din junglă, nu avem nimic de împărțit cu ele. Noi nu ne adăpăm în locurile unde maimuțele beau apă, nu ne ducem pe locurile unde umblă ele, nu vânăm unde vânează ele şi nu murim unde mor ele. M-ai auzit pe mine vorbind de Bandar-Log până acum?

— Nu, răspunse Mowgli în şoaptă, fiindcă se lăsase o liniște adâncă în pădure, după ce Baloo îşi încheiase vorbirea.

— Poporul junglei nu le rosteşte niciodată numele şi nu-şi aduce aminte niciodată de ele. Sunt foarte multe la număr, rele, murdare, fără ruşine, şi au o singură dorință, dacă pot avea în adevăr vreo dorință, să fie luate în seamă de poporul junglei. Noi însă nu le băgăm în seamă nici chiar atunci când ne aruncă în cap coji de nuci şi tot felul de murdării.

Nici nu termină bine de vorbit şi de sus porni o ploaie de nuci şi o puzderie de crăci; printre ramurile subțiri ale copacilor dimprejur se auzeau tusete, icniri şi salturi furioase.

— Poporul maimuțelor n-are voie să se amestece cu cei care trăiesc în junglă, spuse Baloo. Ține minte ce-ți spun: este interzis să ai de-a face cu ele.

— Este interzis, aşa e, repetă Bagheera, cu toate acestea, eu cred că Baloo ar fi trebuit să-ți spună dinainte că nu trebuie să te apropii de ele.

— Cum adică... Eu, se apără ursul. Cum aş fi putut să ghicesc eu că se va juca într-o zi cu astfel de gunoaie. Auzi, poporul maimuțelor! Ptiu!

O nouă ploaie de nuci şi vreascuri căzu pe capul lor, şi atunci cei doi o rupseră la fugă şi-l luară şi pe Mowgli cu ei. Dar tot ce spunea Baloo despre maimuțe era adevărul adevărat. Neamul acesta trăia sus, în vârfurile copacilor, şi cum fiarele se uită foarte rar în sus, poporul junglei nu prea avea prilej să se întâlnească cu maimuțele pe aceleaşi poteci. Dar de câte ori se întâmpla să întâlnească un lup bolnav, sau un tigru rănit, sau un urs, maimuțele îl chinuiau şi aruncau cu bețe şi nuci după orice fiară, ca să se distreze şi să atragă atenția asupra lor. Pe urmă începeau să țipe şi să strige în gura mare sau să cânte tot felul de cântece fără rost, chemând poporul junglei să se cațere pe copaci şi să se lupte cu ele. Altă dată se încăierau între ele fără pricină, în lupte furioase, şi lăsau

în urmă maimuțe moarte, ca poporul din junglă să le poată vedea cât sunt de viteze. Erau întotdeauna pe cale de a alege un conducător, de a alcătui legi şi de a statornici obiceiuri, dar nu puteau ajunge la nimic, fiindcă nu erau în stare să țină minte nimic de azi până mâine; de aceea se consolau cu o zicală trufaşă, care suna cam aşa: „Ceea ce Bandar-Log gândeşte astăzi, va gândi şi jungla mâine“, şi se simțeau foarte mulțumite. Niciuna dintre fiare nu putea ajunge până la ele, dar, pe de altă parte, nimeni nu le da niciun fel de atenție, şi de aceea fuseseră aşa de încântate când Mowgli venise să se joace cu ele şi mai ales când auziseră cât de supărat fusese Baloo din pricina aceasta.

Nu aveau de gând niciodată să facă ceva, căci Bandar-Log nu are niciodată niciun fel de gânduri; dar una dintre maimuțe îşi dădu seama, şi ideea i se păru strălucită şi o spuse şi celorlalte, că Mowgli ar fi foarte de folos pentru neamul lor, fiindcă putea să împletească ramuri şi să facă adăposturi foarte bune împotriva vânturilor; aşa că dacă ar fi reuşit să pună mâna pe el, l-ar fi putut sili să le învețe lucruri bune. De fapt, Mowgli, fiind copil al tăietorilor de lemne, moştenise acest dar de la părinții lui şi uneori obişnuia să clădească din ramuri uscate colibe mici, fără să-şi dea seama de ceea ce face, iar poporul maimuțelor, care îl pândea din frunzişul copacilor, găsea că ceea ce făcea el era cel mai minunat joc din lume.

De data aceasta, îşi spuneau ele, vor avea cu adevărat un conducător şi vor putea deveni neamul cel mai înțelept din junglă, atât de înțelept, încât toată lumea îl va lua în seamă şi îl va invidia. De aceea se ținură pe furiş după Baloo, Bagheera şi Mowgli, prin junglă, până când sosi ceasul odihnei de amiază. Mowgli, care se simțea foarte ruşinat, adormi între panteră şi urs, hotărât să nu mai aibă de-a face cu poporul maimuțelor.

Prin somn simți nişte mâini aspre şi puternice, deşi mici, pipăindu-i picioarele şi brațele, apoi auzi fâşâitul ramurilor care-l loveau în față. Când deschise ochii, văzu printre ramuri cum, jos, Baloo trezise toată jungla cu răcnetele lui profunde, iar Bagheera sălta mereu pe trunchiul unui copac, arătându-şi toți colții. Tot Bandar-Log, chicotind triumfător, se

repezi la ramurile cele mai de sus, unde Bagheera nu-i putea urmări, şi începu să strige:

— Ne-a băgat în seamă! În sfârşit, Bagheera ne-a băgat în seamă! Tot poporul junglei ne admiră pentru priceperea şi viclenia noastră!

Apoi începu goana printre ramurile copacilor, şi această fugă a poporului maimuţelor prin ţara arborilor este un lucru pe care nimeni nu ar fi în stare să-l descrie. Maimuţele îşi au drumurile lor obişnuite şi răspândite sus, pe creste; şi jos, toate la înălţimi de cincizeci, şaptezeci sau o sută de coţi deasupra pământului, şi pot umbla pe aceste ramuri chiar pe timp de noapte, la nevoie. Două dintre cele mai voinice maimuţe îl apucaseră pe Mowgli de subsuori şi-şi făceau vânt cu el din copac în copac, douăzeci de coţi dintr-un salt. Greutatea băiatului le cam stingherea, altfel ar fi fugit cel puţin de două ori mai repede. Cu toate că simţea un fel de rău la stomac şi-i venea ameţeală, Mowgli era încântat de această goană sălbatică, deşi se înfiora când vedea pământul la mari adâncimi apărând şi dispărând, şi la fiecare săritură şi smucitură care îl zvârlea în gol era cu sufletul la gură. Escorta lui se căţăra cu el până în vârful copacilor, fără să se mai oprească decât în clipa când simţeau ramurile subţiri pârâind şi îndoindu-se sub greutatea lor. Atunci dădeau drumul unui chiot răguşit şi-şi făceau vânt, aruncându-se în aer înainte şi în jos, ca în clipa următoare să se agaţe cu mâinile sau cu picioarele de ramurile de jos ale copacului vecin. Câteodată el putea privi la depărtări de mile întregi, peste jungla calmă şi verde, aşa cum, din vârful catargului, marinarul poate cuprinde cu ochii mile nesfârşite din întinderea mării. Apoi simţea ramurile şi frunzele biciuindu-i faţa, iar însoţitorii lui, cu el împreună, se pomeneau din nou aproape de pământ. Sărind mereu din copac în copac, răcnind răguşit şi făcând să trosnească ramurile, întregul trib Bandar-Log se pierdea tot mai departe pe înaltele drumuri ale copacilor, ducând cu el pe Mowgli luat prizonier.

La început, lui Mowgli îi fu teamă că-i vor da drumul din înălţimi. Pe urmă se înfurie, dar îşi dădu seama că niciun fel de împotrivire nu-i poate fi de folos şi atunci începu să se gândească ce avea de făcut. În primul rând, trebuia să

dea de știre lui Baloo și Bagheerei, căci vedea că, în viteza cu care alergau maimuțele, prietenii săi aveau să fie lăsați mult în urmă. Nu avea niciun rost să se uite jos pe pământ, fiindcă nu putea vedea decât partea de sus a ramurilor; de aceea ridică privirea și zări departe, în văzduhul albastru, pe Chil, vulturul, care se rotea legănându-se în aer, pândind deasupra junglei și așteptând prada. Chil băgase de seamă că maimuțele duceau cu ele o povară, de aceea se lăsa câteva sute de metri mai jos, să descopere dacă povara nu era cumva bună de mâncare. Fluieră a mirare când îl văzu pe Mowgli sus, pe un vârf de copac, și-l auzi dând chemarea vulturului:

— Suntem de un sânge, voi și eu.

Ramurile acoperiră fața băiatului, dar Chil se legănă în aer până ajunse la copacul următor, tocmai la timp pentru a vedea o față mică, arsă de soare, care se uita în sus.

— Ia-mi urmele, strigă Mowgli. Dă de știre lui Baloo din haiticul Seeonee și Bagheerei, din Stânca Sfatului.

— În numele cui, frățioare, întrebă Chil, care nu-l văzuse niciodată pe Mowgli până atunci, dar care auzise multe despre el.

— În numele lui Mowgli, brotăcelul. Mi se spune pui de om. Ia-mi urmele!

Ultimele cuvinte le strigase din răsputeri, în timp ce era legănat în aer de maimuțe, dar Chil îl auzi și, dând din cap, se ridică sus spre înălțimile văzduhului, până nu se mai văzu decât ca un grăunte de nisip. Și acolo, plutind în aer, urmări cu ochii săi telescopici cum se mișcă vârfurile copacilor, pe unde trecea escorta lui Mowgli într-un vârtej nebun.

— Maimuțele nu merg niciodată prea departe, spuse el, râzând batjocoritor. Niciodată nu duc la îndeplinire ceea ce își propun să facă. Bandar-Log este totdeauna gata să lase un lucru început și să se apuce de unul nou. De data aceasta, dacă văd eu bine, s-au băgat singure într-o afacere care le va da multă bătaie de cap, căci Baloo nu este un pui de pasăre, iar Bagheera poate, după câte știu, să ucidă și altceva decât capre.

Începu să se legene pe aripi și își strânse picioarele sub el, așteptând să vadă ce se mai întâmplă.

În timpul acesta, Baloo şi Bagheera turbau de furie. Bagheera se cățără pe copaci cum nu se cățărase niciodată până atunci, dar ramurile subțiri se rupeau sub greutatea ei şi aluneca pe pământ, cu ghearele pline de scoarța trunchiurilor.

— De ce nu l-ai înştiințat pe puiul de om de primejdia care îl amenință, răcni Bagheera la urechea bietului Baloo, care se pusese pe un trap greoi, în speranța că le va putea ajunge din urmă pe maimuțe. La ce ți-a folosit că-l omorai aproape în bătăi, dacă nu i-ai spus că trebuie să se păzească!

— Haide, repede... repede... gemu Baloo cu sufletul la gură. Poate... poate îi vom prinde încă.

— Cu viteza asta care n-ar obosi nicio vacă rănită! Cărturar al legii şi bătăuş de copii, dacă mai alergi o milă rostogolindu-te ca până acum, să ştii că plesneşti. Mai bine stai jos şi gândeşte-te ce-i de făcut. Fă un plan, încă nu e timpul să pornim vânătoarea împotriva lor, fiindcă ele sunt în stare să-i dea drumul din vârful unui copac, dacă vor vedea că le urmărim prea îndeaproape.

— *Arrula! Whoo!* Poate că i-au şi dat drumul, căci trebuie să fi obosit de când îl tot cară cu ele. Cine poate avea încredere în Bandar-Log? Puneți-mi lilieci morți pe cap! Dați-mi oase mucede să mănânc, tăvăliți-mă în stupi de albine sălbatice, care să mă înțepe până voi muri, pe urmă să mă îngropați împreună cu hiena, căci eu sunt cel mai nenorocit dintre urşi. *Arulala! Wpahooa!* O, Mowgli, Mowgli, de ce nu te-am prevenit de primejdia din partea poporului maimuțelor, în loc să-ți fac cucuie în cap! Cine ştie, poate învățăturile mele i-au ieşit afară tocmai prin aceste cucuie, şi acum el va rămâne singur în junglă fără să mai ştie cuvintele vrăjite.

Baloo îşi duse labele la urechi şi începu să se tăvălească, gemând din greu.

— Ei, lasă! Cel puțin mie mi-a repetat corect toate vorbele vrăjite, acum câtăva vreme, spuse Bagheera, care începuse să-şi piardă răbdarea. Baloo, ți-ai pierdut mintea şi respectul de tine însuți. Ce-ar zice jungla dacă m-ar vedea pe mine, pantera neagră, încolăcindu-mă ca Şahi, porcul spinos, şi văietându-mă.

— Ce-mi pasă mie ce gândeşte jungla! El poate că e mort la ceasul ăsta.

— Câtă vreme nu i-au dat drumul din înălțimea ramurilor ca să se distreze, sau nu l-au omorât fără pricină, eu nu mă tem pentru viața puiului de om. El este deștept și învățat și, pe deasupra, are niște ochi care sperie toată jungla. Dar și aceasta este o mare nenorocire, el se găsește în puterea lui Bandar-Log care, fiindcă trăiește în copaci, nu se teme de niciunul dintre noi, poporul junglei.

Bagheera își linse îngândurată una dintre labele dinainte.

— Sunt un prost! Oh, sunt un dobitoc cafeniu și gras care scormonește rădăcini, spuse Baloo, îndreptându-se din șale cu o smucitură, e adevărat că Hathi, elefantul sălbatic, spune: „Fiecare cu frica lui“, iar cei din Bandar-Log se tem de Kaa, pitonul de stâncă. El se poate cățăra pe copaci, tot atât de bine ca și maimuțele, iar în timpul nopții le fură puii. Numai la șoapta numelui său, un fior rece străbate îndată cozile blestemate. Să mergem la Kaa.

— Ce poate să facă el pentru noi? El nu face parte din neamul nostru, căci nu are picioare, și ochii lui sunt foarte răi, spuse Bagheera.

— E foarte bătrân și foarte viclean și, pe deasupra, e mereu flămând, spuse Baloo plin de nădejde. Promite-i multe capre.

— După ce a mâncat bine, doarme o lună întreagă. Poate că și acum e în plin somn, și, chiar dacă ar fi treaz, te pomenești că preferă să-și vâneze singur caprele.

Bagheera nu-l cunoștea prea bine pe Kaa, de aceea era firesc să fie bănuitoare.

— În cazul acesta, dragul meu vânător, noi doi, împreună, l-am putea învăța cum trebuie să judece.

La cuvintele acestea, Baloo își frecă umărul său cafeniu de blana Bagheerei și o porniră împreună să-l caute pe Kaa, pitonul de stâncă.

Îl găsiră întins pe o vatră fierbinte de bolovani, sub soarele de amiază, admirându-și haina minunată și nouă, căci de zece zile se retrăsese departe de restul lumii, ca să-și lepede pielea veche. Acum arăta splendid în timp ce-și izbea mereu de pământ capul cu nasul teșit și-și încolăcea în arcuri fantastice trupu-i lung de treizeci de coți. Șarpele își lingea buzele la gândul bogatului ospăț ce trebuia să urmeze lungului post.

— N-a mâncat încă, spuse Baloo cu un mormăit de uşurare, îndată ce văzu minunatele desene în galben şi cafeniu de pe haina şarpelui. Bagă de seamă, Bagheera, el nu vede prea bine după ce-şi schimbă pielea şi e gata să lovească în orice clipă.

Kaa nu era un şarpe veninos, şi, de fapt, el dispreţuia şerpii veninoşi, socotindu-i nişte laşi; puterea lui zăcea în îmbrăţişarea de uriaş, pentru că atunci când îşi încolăcea inelele enorme în jurul cuiva, acela nu mai avea scăpare.

— Noroc la vânat, strigă Baloo, aşezându-se pe labele din spate.

Ca toţi şerpii din neamul lui, Kaa era puţin cam surd şi nu auzi chemarea dintru început. Apoi se încolăci gata pentru orice surpriză şi îşi plecă foarte jos capul.

— Noroc la vânat pentru noi toţi, răspunse el. O, Baloo, ce faci tu aici? Noroc la vânat, Bagheera! Cel puţin unul dintre noi tot e flămând. Ai vreo ştire despre vreun vânat apropiat? Poate o ciută sau chiar un cerb tânăr. Sunt mai gol ca o fântână părăsită.

— Şi noi am pornit la vânătoare, spuse Bagheera cu nepăsare, căci ştia că nu trebuie să-l grăbeşti pe Kaa, care e mare şi greoi.

— Îngăduiţi-mi să vin cu voi, spuse Kaa. O pradă mai mult sau mai puţin nu contează nici pentru tine, Bagheera, nici pentru tine, Baloo, dar eu... eu... trebuie să aştept zile întregi la pândă pe potecile pădurii şi să mă târăsc apoi pe vreun copac o jumătate de noapte, ca să-mi pice în cele din urmă vreun pui de maimuţă. Mi-e şi silă. Copacii nu mai sunt ce-au fost în anii tinereţii mele. Numai ramuri putrede şi uscate, asta-i tot ce-a mai rămas din ei.

— Poate şi greutatea ta uriaşă e de vină în această chestiune, spuse Baloo.

— Da, poate că ai dreptate, răspunse pitonul, cu oarecare mândrie, căci am o lungime nemaipomenită. Cu toate acestea, cred că pădurea aceasta tânără poartă toată vina. Ultima dată când am ieşit la vânătoare, era cât p-aci să cad de sus, da, da, puţin a lipsit să cad; începusem să lunec şi, fiindcă nu-mi înfăşurasem bine coada în jurul copacului, zgomotul ce-l făcea

târşâitul meu l-a trezit pe Bandar-Log, care a început să mă batjocorească cu cele mai urâte porecle.

— Ologule, râmă galbenă, spuse Bagheera printre dinți, ca şi cum ar fi încercat să-şi reamintească ceva.

— Ssst! Oare mi-au spus *astfel* de vorbe vreodată?, întrebă şarpele.

— Cam aşa ceva au strigat maimuțele odată, la ultima lună plină, dar noi nu le-am luat în seamă niciodată. Ele sunt în stare să spună orice, pot spune chiar că ți-ai pierdut toți dinții, şi că acum nu mai cutezi să ataci decât iezi. Într-adevăr, Bandar-Log n-are pic de ruşine! Cică ți-e teamă de coarnele ascuțite ale țapului, continuă Bagheera cu o voce dulce.

De obicei, un şarpe, şi mai ales un piton bătrân şi înțelept cum era Kaa, arareori arată că ar fi supărat, dar Baloo şi Bagheera puteau să vadă cum muşchii de la gât încep să i se încrețească şi să se umfle tot mai mult.

— Bandar-Log şi-a schimbat locurile unde-şi avea sălaşurile, spuse Kaa liniştit. Azi, când am venit să mă prăjesc la soare, l-am auzit țipând în vârful copacilor.

— Tocmai pe urmele lui Bandar-Log am plecat şi noi, spuse Baloo, dar cuvintele i se opriră în gât, căci îşi aduse aminte că era pentru întâia oară când cineva din poporul junglei se interesa de ceea ce făceau maimuțele.

— Nu încape nicio îndoială, dacă vânători cunoscuți şi stăpâni la ei în junglă au pornit pe urmele lui Bandar-Log, nu este tocmai un lucru de nimic, răspunse Kaa, pe un ton cât se poate de prevenitor, dar abia stăpânindu-şi curiozitatea.

— Într-adevăr, începu Baloo, eu nu sunt nici mai mult nici mai puțin decât un bătrân, şi uneori prostănac, cărturar ce învață Legea Junglei pe puii de lup din haiticul Seeonee, iar Bagheera, care este de față...

—...este Bagheera, spuse pantera neagră, şi fălcile se închiseră cu un clămpănit, fiindcă, din fire, ea nu admitea ideea de a face pe umilul, oricare ar fi fost împrejurarea. Uite ce este, Kaa. Neamul acesta de hoți, care fură nuci şi sfâşie frunzele de palmier, ni l-a răpit pe piciul nostru, despre care poate ai auzit vorbindu-se.

— Am auzit unele ştiri de la Şahi, ţepii lui îl fac să fie foarte încrezut, despre un fel de omuleţ care ar fi intrat într-un haitic de lupi, dar, drept să-ţi spun, nu l-am crezut. Şahi este întotdeauna cu tolba plină de poveşti, pe care le prinde numai pe jumătate şi le povesteşte foarte prost.

— Dar e adevărat. E vorba de un copil cum nu s-a mai văzut, spuse Baloo, cel mai bun, cel mai cuminte şi cel mai îndrăzneţ dintre puii de om pe care i-am întâlnit vreodată. E ucenicul meu, care va duce faima numelui lui Baloo prin toate junglele, şi afară de aceasta, eu... noi... îl iubim, Kaa.

— Ssss, zise Kaa şi începu să-şi legene capul pe o parte şi pe alta. Am ştiut şi eu odată ce înseamnă să iubeşti pe cineva. Sunt atâtea poveşti pe care le-aş putea spune şi eu, încât...

— Dar pentru ca să te putem asculta cum se cuvine şi cu toată plăcerea, trebuie să avem o noapte senină şi să fim toţi cu stomacurile pline, spuse Bagheera repede. Acum însă piciul nostru este în mâinile celor din Bandar-Log şi noi ştim că din tot poporul junglei aceştia se tem numai de Kaa.

— Se tem numai de mine. Şi au şi de ce, admise Kaa. Gâlceavă, prostie, deşertăciune şi deşertăciune, prostie şi gâlceavă, acesta este poporul maimuţelor. Dar un copil în mâinile lor nu poate să însemne prea mult noroc pentru sărmanul de el. Maimuţele se plictisesc repede de orice: nucile pe care le culeg, le aruncă numaidecât jos; cară după ele o cracă din zori şi până în amiază, cu gândul de a face cine ştie ce lucruri mari din ea, apoi o frâng în două şi o aruncă cât colo. Soarta copilului nu e deloc de invidiat. Cum ai zis că mă mai poreclesc ele, peşte galben, nu-i aşa?

— Vierme, vierme, adică râmă, spuse Bagheera, precum şi alte lucruri pe care nu pot să ţi le repet, fiindcă mi-e ruşine.

— Va trebui să le aducem aminte că se cuvine să vorbească cu respect despre stăpânul lor. Aaa ssp! Trebuie să ajutăm puţin memoria lor răvăşită, care nu se opreşte la nimic. Acum încotro s-or fi dus oare cu piciul?

— Numai jungla poate să ştie. Dar cred că s-au îndreptat spre soare-apune, spuse Baloo. Noi zicem că numai tu poţi şti, Kaa.

— Eu? Cum să ştiu? Eu le vânez numai când îmi ies în cale, dar nu mă iau după Bandar-Log niciodată, după cum

nu mă iau după broaşte sau după spuma verde din vâltorile apelor. De aşa ceva nu poate fi vorba, Hsss!

— Sus, sus, sus, în văzduh, priveşte sus, Baloo, din haiticul lupilor Seeonee!

Baloo ridică privirea să vadă de unde venea vocea şi-l zări pe Chil, vulturul, cum năvălea din înălțimi spre zări, cu aripile larg desfăşurate strălucind de poleiala aurului din soare. Se apropia ora de culcare a lui Chil, dar, până atunci, el iscodise toată jungla în căutarea ursului, şi-l pierduse în desişul ramurilor înfrunzite ale copacilor.

— Ce s-a întâmplat, întrebă Baloo.

— L-am văzut pe Mowgli în mijlocul neamului Bandar-Log. M-a rugat să vă dau de ştire. L-am urmărit. Bandar-Log l-au dus dincolo de fluviu, în cetatea maimuțelor din Peşterile înghețate. Ele pot rămâne acolo o noapte sau zece nopți, dar tot atât de bine ar putea rămâne numai o oră. Am vorbit cu liliecii să-i pândească pe timpul cât e întuneric. Acesta e mesajul meu. Noroc la vânat, vouă, celor de jos!

— Să ai gâtlejul plin şi somn adânc, Chil, strigă Bagheera, îmi voi aduce aminte de tine la viitoarea mea pradă şi voi pune la o parte un cap numai pentru tine, o, tu, cel mai bun dintre vulturi!

— Să nu mai vorbim, băiatul cunoaşte vorbele magice ale junglei. Nu puteam face altceva, şi Chil se ridică din nou în cercuri largi, îndreptându-se spre cuibul său.

— N-a uitat învățătura, n-a uitat cum trebuie să vorbească, spuse Baloo şi chicoti plin de mândrie. Când te gândeşti că-i aşa de tânăr şi că totuşi şi-a amintit de vorbele vrăjite, chiar cele ale păsărilor, în timp ce era târât în goană peste copaci!

— I le-ai băgat în cap cu multă autoritate, spuse Bagheera. Cu toate acestea sunt mândră de el. Dar acum, haide spre Peşterile înghețate.

Ştiau cu toții în ce parte se aflau acele locuri, dar foarte puțini din poporul junglei se duceau pe acolo, fiindcă ceea ce numeau ei Peşterile înghețate era o veche cetate părăsită, pierdută şi îngropată în junglă, şi, de obicei, fiarele întrebuințau foarte rar un fost sălaş al oamenilor. Singur mistrețul se mai adăpostea prin Peşterile înghețate, dar neamul de vânători niciodată. De altfel, maimuțele locuiau acolo atât cât pot ele să poposească

undeva. Dar niciun fel de animal care se respectă nu se abate prin părţile acelea decât pe timp de secetă, când în zăcătorile pe jumătate năruite se mai poate găsi o gură de apă.

— Până acolo e drum de o jumătate de noapte, dacă mergem în fugă, spuse Bagheera, în timp ce Baloo se uita la ea foarte grav.

— Voi căuta să merg cât voi putea de repede, spuse el îngrijorat.

— Noi nu te putem aştepta, dar urmează-ne, Baloo. Kaa şi cu mine trebuie să o luăm la picior.

— La picior sau nu la picior, mă voi putea ţine totuşi de tine, care ai patru picioare, îi răspunse scurt Kaa.

Baloo se opinti să se ţină şi el în rând cu ei, dar după o bucată de timp trebui să se aşeze, răsuflând din greu, aşa încât cei doi îl lăsară să vină mai târziu. Bagheera iuţi pasul şi o porni înainte în galop de panteră. Kaa nu spuse nimic, dar, oricât de repede ar fi gonit Bagheera, uriaşul piton de stâncă era pe urmele ei. Când ajunseră însă la un torent de munte, Bagheera îl trecu cu un salt, în timp ce Kaa trebui să treacă înot, spintecând apa cu capul şi cu o bună parte din gât. După ce ieşi la ţărm, Kaa o ajunse în câteva clipe şi continuară goana.

— Pe lacătul spart care m-a eliberat, spuse Bagheera la căderea amurgului, tu nu mergi deloc încet.

— Mi-e foame, spuse Kaa, şi afară de asta, zici că mi-au spus broască râioasă.

— Vierme, adică râmă, şi încă galbenă.

— E tot una! Să mergem mai departe, şi Kaa se aşternu la drum, iscodind cu ochi siguri calea cea mai scurtă, pe care o urmă tot timpul călătoriei.

În Peşterile îngheţate, poporul maimuţelor nu se gândea deloc la prietenii lui Mowgli. Îl aduseseră pe băiat în cetatea părăsită şi erau foarte încântate de fapta lor. Mowgli nu văzuse niciodată până atunci un oraş indian, şi, deşi acesta era numai o grămadă de ruine, i se păru minunat şi încântător. Un rege oarecare îl clădise cu mult în urmă pe un mic deal. Se mai puteau vedea drumurile pietruite care duceau spre porţile ruinate ale cetăţii, unde ultimele aşchii de lemn mai atârnau încă de balamalele mâncate şi ruginite de vreme.

Copacii crescuseră şi înăuntru, şi în afara zidurilor: meterezele erau sfărâmate şi risipite, şi liane sălbatice atârnau de-a lungul pereţilor, peste ferestrele turnurilor, în snopi stufoşi.

În vârful dealului se zărea un palat, căruia îi lipsea acoperişul, iar marmura din curţi şi de pe havuzuri era sfărâmată şi pătată în roşu şi verde. Pietrişul din curtea unde trăiau elefanţii regelui fusese năpădit de buruieni şi copacii tineri îl măcinaseră. Din palat se putea vedea un şir nesfârşit de case fără acoperişuri, care pe vremuri alcătuiseră oraşul şi care acum semănau cu nişte faguri de albine goi, în care sălăşluia întunericul. Mai departe se înălţa un bloc de piatră, fosta statuie a unui idol, în mijlocul unei pieţe unde se întâlneau patru străzi. În colţurile străzilor se vedeau gropi adânci şi canale, acolo unde altădată se aflau havuzurile publice, şi cupolele sfărâmate ale templelor din pereţii cărora răsăreau ramuri de smochin sălbatic. Maimuţele spuneau că acest loc era oraşul lor şi din această cauză dispreţuiau poporul junglei, pentru că trăia în pădure. Cu toate acestea, nici ele nu ştiau pentru ce fuseseră durate aceste clădiri şi nici cum ar fi putut să le folosească. Obişnuiau să se aşeze roată în mijlocul sălii uriaşe care ducea spre camera de sfat a regelui şi se puricau, pretinzând că sunt oameni; sau alergau în neştire în afara şi înăuntrul caselor fără acoperiş, culegeau bucăţi de moloz şi cărămizi vechi şi le puneau în câte un colţ, apoi uitau unde le ascunseseră şi se încăierau între ele în grupuri, cu o larmă asurzitoare; apoi gâlceava înceta brusc şi începeau să se joace, gonindu-se în sus şi în jos, pe terasele din grădina regelui, unde scuturau tufele de trandafiri şi portocali, numai de plăcerea de a vedea cum cade floarea şi cum se risipesc fructele. Cercetau toate tainiţele şi umblau prin gangurile întunecate de sub pământ şi prin sute de cămăruţe tot atât de întunecoase, dar nu-şi aminteau niciodată ce văzuseră şi ce nu văzuseră pe-acolo; apoi se preumblau câte una, câte două, sau în grupuri, spunându-şi una alteia că purtările lor erau aidoma cu ale oamenilor. Coborau apoi la zăcători ca să-şi astâmpere setea, tulburau apa, stârnind noroiul de la fund, apoi se încăierau deasupra ei, şi la urmă o luau la fugă de-a valma, în grupuri, şi strigau cât le ţinea gura:

— Nu este nimeni în junglă atât de înţelept, atât de bun, atât de deştept şi atât de puternic ca Bandar-Log.

Apoi o luau de la început, cu aceleaşi prostii, până se plictiseau de oraş şi se întorceau din nou în junglă, ca să stea în vârfuri de copaci, în nădejdea că poporul junglei le va lua în seamă.

Lui Mowgli, care fusese crescut în respectul Legii Junglei, nu-i plăcea acest fel de viaţă şi nici nu o înţelegea. Maimuţele îl târâră în Peşterile înghеţate, târziu după-amiază, şi în loc să se ducă să se culce, aşa cum i-ar fi plăcut lui Mowgli să facă după o călătorie atât de lungă, ele se luară de mână şi începură să danseze şi să cânte cele mai deşucheate cântece din lume. Una dintre maimuţe ţinu o cuvântare, spunând tovarăşelor sale că luarea lui Mowgli în captivitate însemna un nou capitol în istoria lui Bandar-Log, fiindcă el avea să le înveţe cum să împletească din ramuri de copaci şi de papură adăposturi împotriva ploii şi a frigului. Mowgli culese câteva liane şi începu să le împletească cu măiestrie, iar maimuţele se străduiau să facă acelaşi lucru; dar după foarte scurtă vreme li se urî cu această îndeletnicire şi începură să se tragă de cozi, apoi să sară în sus şi în jos pe patru labe, tuşind cât le ţineau rărunchii.

— Mi s-a făcut foame, spuse Mowgli. Eu sunt străin în această parte a junglei. Aduceţi-mi de mâncare sau lăsaţi-mă să mă duc eu la vânat.

Douăzeci sau treizeci de maimuţe se repeziră să-i aducă nuci şi fructe de *pawpaw* sălbatic, dar pe drum se opriră ca să se încaiere şi pierdură o parte din fructe, iar acum le era prea greu să-şi dea osteneala să mai aducă ceva din cele rămase. Mowgli era tot atât de necăjit şi de trist pe cât era de flămând, şi de aceea începu să rătăcească pe străzile oraşului pustiu, scoţând din când în când strigătul de vânătoare al străinilor. Dar nu-i venea niciun răspuns de la nimeni, şi Mowgli îşi dădu seama că ajunsese într-un loc care nu putea fi bun pentru el. „Tot ce a spus Baloo despre banda lor este cu totul adevărat, gândi el, ele nu au nicio lege, nu au strigăt de vânătoare şi niciun fel de conducător, nu au nimic decât vorbe fără rost şi mâini mici şi subţiri de hoţ. Aşa încât dacă am să mor de foame aici, sau voi fi omorât, nu va fi decât şi numai din vina

mea. Dar trebuie să încerc să mă întorc în jungla mea. Sunt sigur că Baloo îmi va trage o chelfăneală, dar este mult mai bine așa decât să alerg prosteşte după frunze de trandafir în tovărăşia lui Bandar-Log.“

Dar nici nu ajunsese bine la zidul care împrejmuia oraşul, când simți cum maimuțele îl trăgeau înapoi, spunându-i că nici nu-şi dădea seama cât de fericit era că se află între ele, şi ciupindu-l în acelaşi timp, ca să-l facă să se simtă recunoscător. El îşi încleştă dinții, nu spuse nimic şi se îndreptă, împreună cu maimuțele care urlau mereu, spre o terasă deasupra rezervoarelor de piatră roşie, pe jumătate pline acum cu apă de ploaie. Acolo, în mijlocul terasei, se aflau ruinele unui foişor de marmură albă, clădit pentru regine ce muriseră cu sute de ani în urmă. Acoperişul, în formă de cupolă, se prăbuşise pe jumătate şi astupase gangul subteran ce lega foişorul de palat, gang prin care reginele aveau obiceiul să intre; dar pereții erau o fină horbotă de marmură albă ca laptele, încrustată cu agate, cornaline, jaspuri şi lapis-lazuli, aşa încât, atunci când răsări luna de după un deal, ea lumină toată această lucrătură minunată, aruncând pe pământ umbre mari ce păreau o broderie de catifea neagră. Deşi supărat, somnoros şi flămând, Mowgli nu se putu totuşi stăpâni să nu râdă când Bandar-Log începu, şi erau cam douăzeci de maimuțe care vorbeau toate odată, să-i spună cât de mărețe, cât de înțelepte şi cât de blânde erau ele, şi cât de prost era el, fiindcă dorea să le părăsească.

— Noi suntem extraordinare. Noi suntem libere. Noi suntem minunate. Noi suntem cel mai minunat popor din toată jungla! Noi toate o spunem şi de aceea trebuie să fie adevărat, strigau ele în gura mare. Iar acum, fiindcă tu ne asculți pentru prima oară şi poți duce mai departe vorbele noastre către poporul junglei, aşa încât în viitor să poată să ne bage în seamă, îți vom spune tot ce ştim despre minunatele noastre ființe.

Mowgli nu le răspunse nimic la aceasta, iar maimuțele se strânseră sute şi sute pe terasă, ca să-şi asculte propriii lor oratori, care ridicau în slavă neamul Bandar-Log. Şi de câte ori un orator se oprea ca să mai răsufle puțin, ele toate începeau să strige în cor:

— E adevărat, totul e adevărat: noi toate susţinem acest lucru! Mowgli dădea din cap şi clipea repede, spunând „Da", ori de câte ori ele îi puneau o întrebare. Dar în acest timp capul îi vâjâia de ameţeală din cauza larmei făcute de maimuţe. „Tabaqui, şacalul, trebuie să fi muşcat tot neamul acesta, îşi spuse el, şi acum toate au turbat. Fără îndoială asta e turbare, sau cum se spune aici, *dewanee*. Oare ele nu se duc niciodată la culcare? Chiar acum trece un nor gata să acopere luna. Oh, numai de-ar fi un nor destul de mare ca să pot încerca să fug de aici prin întuneric! Dar sunt atât de obosit!"

În fundul unui şanţ dărâmat, în partea de jos a zidului cetăţii, doi buni prieteni pândeau la rândul lor acelaşi nor, căci Bagheera şi Kaa, ştiind prea bine cât de primejdios era poporul maimuţelor când venea în grupuri mari, nu voiau să întreprindă ceva prea îndrăzneţ, ca să nu rişte. Maimuţele nu se aruncă niciodată în luptă decât atunci când sunt o sută contra unuia singur, şi foarte puţină lume în junglă caută astfel de ocazii.

— Eu mă voi duce spre zidul din partea de apus, şopti Kaa, şi am să încerc să cobor repede, fiind ajutat de terenul care vine în povârniş. Ele nu vor îndrăzni să se arunce în spatele meu, cu toate că sunt cu sutele, dar...

— Eu ştiu asta, răspunse Bagheera. Măcar de-ar fi şi Baloo aici cu noi! Acum însă trebuie să facem ce putem. Când norul acesta va acoperi luna în întregime, mă voi îndrepta spre terasă. În clipa de faţă, ele ţin un fel de sfat în legătură cu soarta băiatului.

— Noroc la vânătoare, spuse Kaa, mohorât, şi lunecă uşor spre zidul apusean.

Din întâmplare, acest zid era mai puţin ruinat decât celelalte şi de aceea, uriaşul şarpe trebui să întârzie o vreme oarecare până îşi găsi pietrele pe care putea să urce. Norul ascunse luna, şi în timp ce Mowgli se întreba ce se va întâmpla în clipa următoare auzi pe terasă paşii uşori ai Bagheerei. Pantera neagră urcase povârnişul aproape fără a face zgomot şi acum lovea din plin, pentru că ştia prea bine că nu avea rost să-şi piardă timpul muşcând, lovea în dreapta şi în stânga maimuţele, care se aşezaseră în jurul lui Mowgli în cercuri

de câte cincizeci sau şaizeci. Se auzi un urlet de groază şi furie, şi apoi, în timp ce Bagheera călca peste corpurile ce se rostogoleau sub ea, o maimuţă strigă:

— E doar un singur duşman aici! Să-l omorâm, să-l omorâm!

O grămadă copleşitoare de maimuţe care muşcau, zgâriau, sfâşiau totul în jurul lor, se închise deasupra Bagheerei, iar în timpul acesta, cinci sau şase maimuţe îl înhăţară pe Mowgli, târându-l spre peretele foişorului, şi-l împinseră prin gaura cupolei dărâmate. Un băiat care ar fi crescut printre oameni şi-ar fi sfărâmat toate oasele, căci băiatul se prăbuşise de la o înălţime de cincisprezece coţi, dar Mowgli căzu aşa cum Baloo îl învăţase să cadă şi ateriză pe picioare.

— Să stai acolo, strigară maimuţele, să stai acolo până îţi vom omorî prietenii, iar mai târziu vom veni să ne jucăm cu tine dacă, bineînţeles, poporul şerpilor te va lăsa în viaţă până atunci.

— Suntem de un sânge, voi şi eu, spuse Mowgli repede, dând chemarea şarpelui. Putea auzi foarte bine în dărâmăturile din jurul său foşnet şi şuierat de şarpe, şi pentru a fi mai sigur, rosti din nou chemarea.

— Te-am auzit bine! Suntem prieteni, răspunseră vreo şase voci foarte joase (orice ruină din India devine, mai devreme sau mai târziu, locuinţa şerpilor, şi vechiul foişor mişuna de cobre). Stai pe loc, frăţioare, fiindcă poţi să ne calci în picioare.

Mowgli rămase cât se poate de liniştit, încercând să privească prin dantelele zidului şi ascultând larma furioasă pe care o făceau maimuţele în toiul luptei cu pantera neagră, strigătele, flecărelile, zgomotul luptei şi tusea profundă şi răguşită a Bagheerei în timp ce ataca, lovea în dreapta şi în stânga şi se arunca asupra duşmanilor săi. Pentru prima oară de când se născuse, Bagheera lupta ca să-şi apere viaţa.

„Baloo trebuie să fie undeva prin apropiere, Bagheera nu ar fi venit singură“, gândi Mowgli, apoi strigă tare:

— Du-te spre zăcători, Bagheera. Rostogoleşte-te spre zăcătorile de apă. Rostogoleşte-te şi aruncă-te în apă.

Bagheera auzi semnalul, şi acest strigăt, care îi spunea că Mowgli era în siguranţă, îi dădu din nou curaj. Continuă

să lupte cu disperare pentru a-și face drum, pas cu pas, îndreptându-se spre rezervoare. De după zidul ruinat, care se afla cel mai aproape de junglă, se ridică chemarea de luptă a lui Baloo. Bătrânul urs făcuse tot ce-i stătuse în putință, dar nu putuse ajunge mai devreme.

— Bagheera, strigă el, sunt aici, mă voi cățăra îndată până la tine. Să știi că mă grăbesc. *Abuwora!* Pietrele alunecă sub picioarele mele. Așteaptă, așteaptă venirea mea, Bandar-Log, tu, cel mai infam dintre neamuri!

Urcă terasa gâfâind și se cufundă într-un val de maimuțe, de unde i se vedea numai capul, dar se așeză îndată pe labele din spate și, întinzându-și labele din față, strânse în îmbrățișarea lui câte maimuțe putea să cuprindă, iar apoi începu să le lovească una de alta, cu lovituri ritmice ca loviturile unui mai. Un trosnet și un plescăit de apă îl anunțară pe Mowgli că Bagheera își croise drum către zăcători, unde maimuțele nu puteau să o urmeze. Pantera zăcea în apă gâfâind, cu răsuflarea tăiată, și numai capul îi ieșea afară, în timp ce maimuțele se adunaseră pe treptele roșii, dansând în sus și în jos, furioase, gata să se repeadă asupra ei din toate părțile, dacă ea ar fi îndrăznit să iasă de acolo pentru a-l ajuta pe Baloo. Și atunci Bagheera își ridică bărbia din care picura apa și, în disperare, rosti chemarea șarpelui prin care cerea ajutor: „Suntem de un sânge, voi și eu", fiindcă credea că șarpele Kaa ștersese putina în ultima clipă. Chiar Baloo, care era pe jumătate înăbușit sub maimuțe, acolo, la marginea terasei, nu putu să se oprească să nu râdă, când auzi că pantera neagră cere ajutor.

În timpul acesta, Kaa își croise drum peste peretele apusean, aterizând cu o smucitură care dărâmă un pietroi ce se prăbuși în șanț. El nu avea de gând să piardă nimic din avantajele pe care i le oferea terenul și se încolăci, apoi se descolăci o dată, și chiar de două ori, pentru a se asigura că fiecare cot din lungul său corp era în bună stare și gata să pornească la lucru. În acest timp, lupta cu Baloo continua cu furie, și maimuțele care înconjurau rezervorul unde se afla Bagheera țipau cât le ținea gura. Iar Mang, liliacul, zbura încoace și încolo, ducând știri proaspete junglei despre marea bătălie, până ce însuși Hathi, elefantul sălbatic, scoase un muget, și departe, foarte departe, bande risipite ale neamului maimuțelor se treziră din somn și

veniră sărind pe drumurile copacilor să-şi ajute tovarăşele din Peşterile înghețate. Şi larma luptei trezi toate păsările de zi, pe o distanță de multe mile în jurul junglei. Apoi Kaa veni drept spre ele, foarte repede şi hotărât să ucidă. Puterea de luptă a unui piton se ascunde în lovitura pe care o dă capul, ajutat în acelaşi timp de puterea şi greutatea corpului său. Dacă puteți să vă imaginați o lance, o ghioagă, ori un ciocan cu o greutate de aproape o jumătate de tonă, mânuite de o minte rece şi calmă, vă puteți închipui uşor cum arăta Kaa în timpul luptei. Un piton cu o lungime de patru sau cinci coți poate doborî un om dacă-l loveşte drept în piept şi, precum ştiți, Kaa avea o lungime de treizeci de coți. Prima sa lovitură fu îndreptată în inima mulțimii care-l înconjura pe Baloo, duşmanul fu dat înapoi şi redus la tăcere, iar de o a doua lovitură nu mai fu nevoie. Maimuțele se risipiră îngrozite, strigând:

— Kaa! E Kaa între noi, fugiți, fugiți cât mai repede!

De-a lungul tuturor generațiilor, când maimuțele voiau să-şi sperie copiii pentru a-i face să se poarte bine, le spuneau poveşti despre Kaa, hoțul nocturn, care putea să alunece printre ramuri tot atât de uşor şi de liniştit ca muşchiul şi să fure pe cea mai puternică dintre maimuțe care a existat vreodată; despre bătrânul Kaa, care putea să arate ca o ramură uscată sau ca un trunchi putrezit, aşa încât cei mai înțelepți erau păcăliți, şi în clipa în care îşi dădeau seama era prea târziu, fiindcă ramura îi înhăța şi se încolăcea în jurul lor. Kaa era singura ființă din junglă de care se temeau maimuțele, căci niciuna dintre ele nu cunoştea limitele puterii sale, niciuna dintre ele nu putea să-l privească în față şi niciuna nu ieşise vreodată vie din îmbrățişarea lui. De aceea, ele alergau acum spre zidurile şi acoperişurile caselor, împiedicându-se de groază, iar Baloo, între timp, răsufla adânc uşurat. Blana lui era mult mai deasă decât aceea a Bagheerei, dar el suferise mult mai mult în timpul luptei. Pe urmă, Kaa deschise gura pentru întâia oară şi vorbi, rostind un cuvânt lung, şuierător, iar maimuțele, care erau acum departe, grăbindu-se spre Peşterile înghețate unde voiau să se apere, se opriră brusc în loc, înfiorate de groază şi tremurând, încât ramurile pe care se aflau se aplecară adânc şi trosniră sub greutatea lor. Maimuțele de pe ziduri şi din casele goale încetară să urle,

iar în liniştea adâncă ce se lăsă asupra oraşului, Mowgli putu să o audă pe Bagheera, care îşi scutura blana udă, după ce ieşise din zăcătoarea de apă. Apoi larma izbucni din nou. Maimuţele săriseră mai sus, pe ziduri, şi acum atârnau în jurul gâtului unor mari idoli de piatră şi scoteau strigăte, în timp ce săltau de-a lungul meterezelor. Mowgli, care dansa în foişor, îşi apropie ochiul de zidul dantelat şi scoase strigătul bufniţei, printre dinţii din faţă, pentru a-şi arăta batjocura şi dispreţul faţă de maimuţe.

— Să-l scoatem pe puiul de om din capcana aceea. Eu nu pot să fac mai mult, gâfâi Bagheera. Să luăm piciul şi să plecăm. Mi-e teamă că maimuţele vor ataca din nou.

— Ele nu se vor mişca până nu le voi porunci eu. Rămâneţi aşşşşa!, Kaa şuieră, şi încă o dată oraşul se cufundă în tăcere. Surioară, eu nu am putut să vin mai devreme, dar mi se pare că te-am auzit pe tine chemându-mă. Ultimele cuvinte fuseseră adresate Bagheerei.

— Poate... poate... c-am strigat în timpul luptei, răspunse Bagheera. Baloo, eşti rănit?

— Nu sunt sigur dacă nu mi-au croit blana într-o sută de ursuleţi, răspunse Baloo foarte grav, scuturându-şi labele una după alta. Of, sunt istovit! Kaa, cred că îţi datorăm vieţile noastre, atât eu, cât şi Bagheera.

— Nu are nicio importanţă. Unde este piciul?

— Aici, în capcană. Nu pot să mă caţăr sus, strigă Mowgli. Arcada cupolei dărâmate era mult deasupra capului său.

— Luaţi-l de aici! Dansează ca Mor, păunul. O să ne zdrobească puii, strigară cobrele dinăuntru.

— Ha, ha, spuse Kaa, scuturându-se de râs, piciul acesta are prieteni pretutindeni. Retrage-te puţin, piciule; iar tu, popor veninos, ascunde-te. Am de gând să dărâm zidul.

Kaa examină cu atenţie zidul până când găsi o crăpătură aproape nevăzută în reţeaua de marmură. Lovi uşor cu capul de două sau trei ori şi apoi, ridicând şase coţi din corpul său deasupra pământului, se repezi cu botul spre zid, izbindu-l cu vreo şase lovituri nimicitoare. Lucrătura în dantelă se sfărâmă şi căzu într-un nor de praf şi moloz, iar Mowgli sări prin deschizătură şi se aruncă între Baloo şi Bagheera, cuprinzând cu câte un braţ gâtul lor.

— Nu cumva ești rănit, întrebă Baloo, îmbrățișându-l cu blândețe.

— Sunt flămând, nu mă simt prea bine și sunt plin de vânătăi. Dar vai, frații mei, maimuțele v-au înghiontit nu glumă! Văd că sângerați.

— Și alții sângerează, răspunse Bagheera, lingându-și buzele și privind la maimuțele care zăceau pe terasă și în jurul rezervoarelor.

— Nu-i nimic, nu-i nimic, numai tu să fii sănătos, o, tu, mândria mea și cel mai bun dintre toți brotăceii, răspunse Baloo pe un ton puțin plângător.

— Despre asta vom vorbi și le vom judeca mai târziu, spuse Bagheera cu o voce seacă, și lui Mowgli nu-i plăcu deloc tonul.

Dar iată-l pe Kaa, căruia noi îi datorăm succesul luptei, iar tu îi datorezi chiar viața. Mulțumește-i, Mowgli, așa cum cer obiceiurile noastre.

Mowgli se întoarse și văzu capul marelui piton cum se legăna cu aproape un cot deasupra lui.

— Vasăzică, acesta e piciul, spuse Kaa, de, pielea lui este foarte moale și seamănă destul de mult cu Bandar-Log. Vezi, ai grijă, piciule, să nu te iau vreodată drept o maimuță, într-un amurg, după ce mi-am schimbat proaspăt pielea.

— Suntem de un sânge, tu și eu, răspunse Mowgli, în noaptea asta tu mi-ai dat viață. Vânatul meu va fi și vânatul tău, dacă vreodată vei fi flămând, o Kaa!

— Multe mulțumiri, frățioare, răspunse Kaa, deși în ochii săi sclipea o lucire ciudată, și oare ce poate ucide un vânător atât de îndrăzneț? Te întreb, ca să te pot urma când te vei duce să vânezi în viitor.

— Eu nu ucid nimic, sunt prea mic pentru aceasta, dar pot să mân caprele către acei care vor să se folosească de ele. Când ți-e stomacul gol, vino la mine și vei vedea dacă vorbesc adevărul. Am destulă pricepere și îndemânare pentru acestea, și își întinse mâinile, și dacă vreodată vei cădea în capcană îmi voi plăti datoria pe care o am față de tine, față de Bagheera și față de Baloo. Noroc la vânătoare, vouă tuturor, stăpânii mei!

— Foarte bine spus, mormăi Baloo, căci într-adevăr Mowgli ştiuse cum să întoarcă mulţumirile cu multă graţie.

Pitonul lăsă capul să-i cadă uşor pentru o clipă pe umărul lui Mowgli.

— Ai o inimă curajoasă şi o vorbă politicoasă, spuse el, amândouă te vor duce foarte departe în junglă, piciule. Dar acum pleacă de aici repede, împreună cu prietenii tăi, pleacă şi du-te la culcare, fiindcă luna e gata să apună şi ceea ce va urma nu este bine să vezi şi tu.

Luna cobora încet în dosul dealurilor, şi grupurile de maimuţe care tremurau ghemuite pe ziduri sau pe metereze arătau ca nişte biete cârpe fluturând în bătaia vânturilor. Baloo coborî spre zăcători, ca să bea o gură de apă, iar Bagheera începu să-şi pună blana în ordine, în timp ce Kaa lunecă încet spre centrul terasei, apropiindu-şi fălcile cu un clămpănit răsunător, care atrase asupra lui privirile tuturor maimuţelor.

— Luna apune, spuse el, e destulă lumină ca să vedeţi? Dinspre ziduri veni un geamăt, ca geamătul de vânt când trece prin vârful copacilor:

— Da, vedem, o, Kaa!

— Bine, acum începe dansul. Dansul Foamei lui Kaa. Să staţi liniştite şi să mă priviţi.

Se întoarse de două ori sau poate de trei ori într-un cerc mare, legănându-şi capul de la dreapta la stânga. Apoi cu tot corpul începu să alcătuiască cercuri şi figuri în formă de opt, triunghiuri imprecise, care se topeau în pătrate, în pentagoane şi în movile încolăcite şi nu se odihnea nicio clipă, nu se grăbea deloc şi cântecul său încet, ca un zumzet de albină, nu înceta niciun moment.

Afară se făcea tot mai întuneric, până când, în cele din urmă, noaptea deveni atât de adâncă, încât inelele mişcătoare care se târau pe jos dispărură cu totul, dar se putea auzi încă limpede foşnetul solzilor săi.

Baloo şi Bagheera stăteau ca împietriţi, mormăind din fundul gâtlejurilor lor, în timp ce părul de pe gât li se ridica şi se zbârlea, ca ţepii unei perii; Mowgli privea şi el şi se minuna.

— Bandar-Log, se auzi în sfârşit vocea lui Kaa, puteţi voi mişca un picior sau o mână fără porunca mea? Vorbiţi!

— Fără porunca ta noi nu putem mişca nici mână, nici picior, o, Kaa!

— Bine, veniți acum un pas mai aproape de mine. Rândurile maimuțelor se mişcară înainte ca un val, lipsite de voință, iar Baloo şi Bagheera făcură şi ei la rândul lor un pas înainte, împreună cu ele.

— Mai aproape, şuieră Kaa, şi toate se mişcară din nou. Mowgli îşi puse mâinile pe Baloo şi Bagheera pentru a-i scoate de acolo, şi cele două fiare mari tresăriră, ca şi cum cineva le trezise dintr-un vis adânc.

— Nu-ți lua mâna de pe umărul meu, şopti Bagheera, ține-o acolo, fiindcă altfel trebuie să mă întorc, trebuie să mă întorc la Kaa. Ah!

— Dar nu e decât bătrânul Kaa. Nu vedeți că face nişte cercuri în praf, spuse Mowgli. Să mergem!

Şi cei trei prieteni se strecurară uşor printr-o gaură din zid şi se îndreptară spre junglă.

— Uff, spuse Baloo, când se văzu din nou sub liniştiții copaci. Nu mi-l voi mai face niciodată tovarăş pe Kaa, şi începu să se scuture.

— El ştie mai multe lucruri decât noi, spuse Bagheera, tremurând, dacă aş mai fi stat acolo, în foarte scurtă vreme aş fi intrat drept în gâtlejul lui.

— Mulți, foarte mulți vor lua acest drum înainte ca luna să răsară din nou, spuse Baloo. Va avea o vânătoare straşnică, aşa cum se pricepe el.

— Ce înseamnă toate astea, întrebă Mowgli, care nu aflase nimic de puterea de fascinație a unui piton. Eu n-am văzut nimic altceva decât un şarpe mare, care făcea nişte cercuri caraghioase, pândind să se lase întunericul. Şi botul lui era numai vânătăi, ho-ho!

— Mowgli, îl opri Bagheera supărată, botul lui era rănit din cauza ta, aşa cum sunt urechile mele, şalele şi labele mele, aşa cum sunt gâtul şi umerii lui Baloo, muşcate de maimuțe, din cauza ta. Nici Baloo, nici Bagheera nu vor mai fi în stare să vâneze cu plăcere multe zile de aici înainte.

— Nu face nimic, spuse Baloo, bine că îl avem iarăşi între noi pe puiul de om.

— E adevărat. Dar ne-a costat foarte scump, timpul acesta l-am fi putut petrece vânând o pradă bogată. Ne-a costat răni şi mult păr, m-au lăsat aproape cheală pe spinare, dar, mai presus de toate, ne-a costat onoarea. Căci să nu uiţi, Mowgli, că eu, pantera neagră, am fost silită să cer ajutor lui Kaa, şi totodată Baloo şi cu mine ne-am făcut de râs, asemenea păsărelelor, în faţa Dansului Foamei, şi toate acestea, piciule, au venit din pricină că tu te-ai jucat cu Bandar-Log.

— E adevărat, e foarte adevărat, şopti Mowgli, plin de părere de rău. Sunt un pui de om rău şi stomacul din mine este foarte trist.

— Hm, ce spune Legea Junglei, Baloo? Baloo nu voia să-l mai supere pe Mowgli, dar nici nu putea să calce legea, aşa încât murmură:

— Pedeapsa nu se aplică aceluia care regretă, şi nu uita, Bagheera, că băiatul e foarte mic.

— Îmi voi aminti. Dar el a făcut un rău şi acum trebuie să-şi primească chelfăneala. Mowgli, ai ceva de spus?

— Nimic, recunosc că am greşit. Atât tu, cât şi Baloo sunteţi răniţi, este foarte adevărat.

Bagheera îi dădu câteva lovituri, în semn de dragoste, exprimată după obiceiul unei pantere (loviturile n-ar fi trezit din somn pe nici unul dintre puii săi, dar pentru un băiat de şapte ani, erau atât de puternice, încât oricine ar fi fost fericit să nu le primească). Când totul se sfârşi, Mowgli strănută şi se ridică din locul său fără a spune un cuvânt.

— Acum, spuse Bagheera, urcă-te pe spinarea mea, frăţioare, şi ne vom duce acasă.

Una din marile frumuseţi ale Legii Junglei stă în faptul că pedeapsa pune capăt tuturor neînţelegerilor. Nimeni nu mai poartă nimănui pică după aceea.

Mowgli îşi culcă fruntea pe spinarea Bagheerei şi se cufundă într-un somn atât de adânc, încât nu se trezi nici atunci când fu adus acasă, în peştera unde-i era sălaşul.

Cântecul de drum al lui Bandar-Log

Trec cetele noastre de-a valma, ca frunzele duse de soartă,
Pe-nalte poteci, unde luna minciuna luminii şi-o poartă.
Ţâşnind ca săgeata, nu pizmui plimbările hoardelor hoaţe?
Ce-ai zice să ai câte două perechi, de-ale noastre, de braţe.
Inelele cozii pe care noi mândri-o purtăm nu te-ncântă?
E mult mai frumoasă ca arcul lui Cupido, ce lumea frământă.
La naiba-nciudarea, iar silă nu-ţi fie, vezi bine;
Doar coada-i făcută s-o târâi mereu după tine!

Pe sub lăstărişul cu muguri, ne leagănă-aduceri-aminte.
Visăm, grămădiţi alandala; visarea e-n noi mai fierbinte;
Sub 'naltele ceruri senine, fantasme croim şi-ntr-o clipă,
De fapte, ce altora basme le-ar pare, noi facem risipă;
Ce n-aţi pomenit ori văzut-aţi, ce nici nu v-ajunse-n ureche,
Noi toate le vrem... dar pe toate le-nvolbură vremea cea veche.
Plecarea ne-mbie, stăm gata, dar gânduri nu-ţi face;
Doar coada-i făcută s-o târâi cu tine – şi pace!

O vorbă ca-n fugă rămâne-n auz, sau zvon de reptile,
De fiare, sau păsări, sau alte năzbâtii ce umblă prin zile,
Ori munţii şi valea cu freamăt, ori smocul de păr ce se-anină.
De câte-un scaiete, ori solzul, ori fulgul plutitor în lumină,

Din mers ni se-agaţă şi suie cu noi pe potecile nalte.
Că suntem mai buni decât alţii, o! iartă-ne tu, sau încalte
O grea supărare la suflet nu pune, vecine.
Căci coada maimuţe-i făcută s-o târâi cu tine!

În stoluri măreţe ce-ndoaie chiar brazii, urmaţi-ne drumul-
Ca norii spre albele creste, de vânturi mânaţi, şi ca fumul!
Cu braţe uscate, de rugă, ascultă pădurea cea verde,
Şi plânge-ndărăt, când, în pâlcuri, năvala-n desiş ni se pierde.

„Tigrul! Vine tigrul!“

Te-ntorci norocos, vânător încercat?
Pânda e lungă şi vântu-nghețat.
Jinduita jivină ai ucis-o, ori ba?
Ea paşte, frățâne, vânatu-mi trecu.
Dar unde ți-i graba şi saltul uşor?
M-aşteaptă cu Moartea, acasă-n pridvor.

Acum trebuie să ne întoarcem la prima noastră poveste. Când Mowgli părăsi peştera lupilor, după încăierarea cu haiticul pe Stânca Sfatului, el coborî spre semănăturile unde trăiau sătenii, dar nu vru să se oprească acolo, pentru că era prea aproape de junglă şi ştia că îşi făcuse la Sfat cel puțin un duşman de moarte. Aşa încât îşi urmă drumul, coborând pe poteca ce şerpuia spre vale, şi merse de-a lungul ei cu paşi mici, dar hotărâți, aproape douăzeci de mile, până ajunse într-o regiune cu totul necunoscută.

Valea se deschidea într-o mare câmpie presărată cu stânci şi spintecată de râpi. La un capăt, se întindea un mic sat, la celălalt capăt o junglă deasă ce cobora brusc spre imaşuri şi se oprea acolo dintr-odată, ca şi cum ar fi fost tăiată de o coasă nevăzută. Pe toată câmpia păşteau turme de vite şi de bivoli; băieții care le păzeau începură să țipe şi s-o ia la fugă la vederea lui Mowgli, în timp ce câinii de pripas, care se adună în jurul oricărui sat indian, lătrau neîncetat. Mowgli îşi continuă drumul, fiindcă îi era foame, şi când ajunse la poarta

satului, văzu că maldărul uriaş de mărăcini, care se trăgea în fiecare seară în faţa porţii, era acum împins la o parte.

„Ia te uită, îşi zise el, căci în rătăcirile lui nocturne, când îşi căuta ceva de mâncare, întâlnise multe întăriturí de felul acesta. Prin urmare şi aici se tem oamenii de poporul junglei."

Se aşeză în faţa porţii, şi când apăru primul om care voia să iasă din sat, se ridică în picioare şi, deschizând gura, o arătă cu degetul ca semn că vrea să mănânce ceva. Omul holbă ochii la el, apoi se întoarse şi o rupse la fugă pe uliţa satului, strigând după preot, un om voinic şi gras, îmbrăcat în haine albe şi cu un semn roşu şi galben pe frunte. Preotul veni la poartă şi cu el cel puţin o sută de oameni, care începură să vorbească, să strige, holbând ochii la Mowgli şi arătându-l cu degetul.

„Acest popor al oamenilor nu ştie să se poarte, îşi spuse Mowgli. Numai maimuţele cenuşii s-ar purta în felul acesta." Apoi îşi feri părul de pe frunte şi se încruntă la ei.

— Ce v-a făcut să vă speriaţi, întrebă preotul. Priviţi semnele de pe braţele şi picioarele lui. Sunt muşcături de lup, deci nu poate fi altceva decât un pui de lup, scăpat din junglă.

Aşa şi era, căci, jucându-se împreună cu puii de lup, aceştia îl muşcau adeseori pe Mowgli mai rău decât ar fi vrut, şi atunci braţele şi picioarele lui erau veşnic pline de cicatrice albe. Dar lui nici prin minte nu i-ar fi trecut să le ia drept muşcături, fiindcă ştia ce însemna de fapt o adevărată muşcătură.

— *Arre! arre!,* strigară câteva femei deodată. Bietul băiat! Auzi, să-l muşte lupii! Şi e un copil frumos, cu ochii ca nişte flăcări. Pe legea mea, Messua, băiatul seamănă grozav cu copilul tău, care a fost luat de tigru.

— Lăsaţi-mă să-l văd şi eu, spuse o femeie care purta inele grele de aramă în jurul gleznelor şi pe braţe. Şi, punând mâna streaşină la ochi, se uită cu toată atenţia la Mowgli. Nu este el. Acesta e mult mai slab, dar seamănă foarte mult cu băiatul meu.

Preotul era om deştept şi ştia ca Messua era soţia celui mai bogat om din sat. Aşa încât ridică privirea spre cer pentru câteva clipe şi zise solemn:

— Ceea ce jungla ne-a luat, jungla ne dă înapoi. Ia copilul în casa ta, soro, și nu uita să-l cinstești pe preotul care privește adânc în sufletele oamenilor.

„Pe taurul care m-a răscumpărat, își zise Mowgli, mi se pare că toată această vorbărie este un nou examen în fața haiticului. În fond, dacă sunt om, trebuie să mă port ca oamenii.“

Mulțimea începu să se risipească, iar femeia îi făcu semn lui Mowgli să o urmeze până la coliba ei, unde era un pat vopsit în roșu, o ladă de pământ ars, cu desene vii pe ea în care ținea grâul, câteva oale de aramă, un idol indian într-un colț, și pe perete o oglindă adevărată, din acelea care se vând prin toate târgurile de la țară, cu câțiva bănuți.

Ea îi dădu să bea lapte cu pâine, apoi puse mâna pe creștetul capului și privi în ochii lui. Biata femeie se gândi că poate el era cu adevărat fiul ei, care se întorcea din junglă, unde fusese dus de tigru. De aceea încercă să-i spună pe nume:

— Nathoo, o, Nathoo al meu! (Mowgli nu părea deloc să recunoască acest nume). Nu-ți amintești de ziua când ți-am făcut încălțăminte nouă? Femeia atinse talpa piciorului lui, care era tare ca scoarța. Nu, spuse ea cu amărăciune, aceste picioruțe n-au purtat niciodată pantofi, dar tu semeni mult cu Nathoo și de aceea vei fi de aci înainte fiul meu.

Mowgli nu se simțea în largul său, fiindcă nu mai fusese până atunci sub un acoperiș, dar privind la stuful acoperișului își dădu seama că îl putea smulge oricând, dacă ar fi vrut să plece de acolo. Afară de aceasta, nici fereastra nu se-nchidea.

„La ce-mi folosește că sunt om, își spuse el în sfârșit, dacă nu pot înțelege limba oamenilor? Acum sunt tot atât de prost și de neajutorat, cum ar fi orice om care s-ar rătăci în jungla noastră. Va trebui să învăț limba lor.“

Pe când se afla în junglă cu lupii, învățase, nu de plăcere, cum se imită mugetul de luptă al cerbilor și grohăitul puilor de mistreț; îi venise greu, și totuși reușise să învețe. De aceea, îndată ce Messua pronunță un cuvânt, Mowgli îl repetă aproape la perfecție, așa încât înainte de a se lăsa întunericul el cunoștea numele lucrurilor din colibă.

Greutatea cea mare se ivi la ora culcării, fiindcă Mowgli nu voia să doarmă pentru nimic în lume în coliba care semăna cu o cursă de prins pantere, iar când se închise uşa, el ieşi îndată pe fereastră.

— Lasă-l în voia lui, spuse bărbatul lui Messua. Nu uita că până acum el nu a dormit niciodată într-un pat. Dacă ne-a fost trimis cu adevărat în locul fiului nostru, atunci nu va fugi.

Mowgli se întinse pe iarba înaltă şi proaspătă de la marginea câmpului, dar înainte de a aţipi, simţi botul umed al unui animal atingându-i bărbia.

— Ptiu, făcu Fratele Cenuşiu (era puiul cel mai mare al Lupoaicei). Vasăzică aceasta este răsplata pentru că am alergat după tine douăzeci de mile. Ai început să miroşi a fum de tăciuni şi a vite, exact ca un om. Trezeşte-te, frăţioare, ţi-am adus veşti.

— Lumea din junglă e bine?, întrebă Mowgli şi-şi petrecu braţele pe după gâtul lupului.

— Toţi sunt bine, afară de lupii care au fost arşi cu Floarea roşie. Ascultă ce-ţi spun. Shere Khan a plecat să vâneze la mari depărtări; de acolo nu se va întoarce până nu-i va creşte blana la loc, căci l-ai pârjolit rău. Dar s-a jurat că după ce se va întoarce, îţi va îngropa oasele în râul Waingunga.

— Ar mai fi ceva de adăugat la asta, căci am jurat şi eu un lucru. Dar veştile sunt totdeauna binevenite. În noaptea aceasta mă simt obosit, Frate Cenuşiu, şi sătul de toate noutăţile. Totuşi, te rog să-mi aduci întotdeauna veşti.

— N-ai să uiţi că eşti lup? Oare oamenii n-au să te facă să uiţi acest lucru, întrebă Fratele Cenuşiu, cu multă îngrijorare.

— N-am să uit niciodată. Îmi voi aduce mereu aminte că te iubesc pe tine şi pe toţi cei din peştera voastră. Dar îmi voi aduce aminte întotdeauna şi de faptul că am fost alungat din haitic.

— Vei mai fi alungat şi din alte haiticuri. Oamenii sunt numai oameni, frăţioare, şi nimic mai mult, iar vorbăria lor este ca orăcăitul broaştelor din baltă. Când mă voi întoarce pe aici, am să te aştept ascuns în trestiile de bambus de la marginea păşunii.

Timp de trei luni încheiate, după această noapte, Mowgli nu trecu aproape deloc de porţile satului, atât era de ocupat,

învățând felul de trai și obiceiurile oamenilor. Mai întâi de toate, a trebuit să poarte o bucată de pânză în jurul coapselor, ceea ce îl enerva grozav; apoi a trebuit să învețe a folosi banul, ceea ce nu reușea să înțeleagă deloc, apoi plugăria (nu pricepea defel la ce poate fi de folos). Afară de aceasta, copiii satului îl scoteau din fire. Din fericire însă, Legea Junglei îl învățase să se stăpânească, căci în junglă viața și hrana sunt strâns legate de stăpânirea de sine. Dar când începeau să râdă de el, pentru că nu voia să se joace cu ei, pentru că nu înălța zmeie sau fiindcă pronunța greșit câte un cuvânt, numai gândul că nu era demn de un vânător să ucidă niște pui mici și golași îl reținea, căci altfel ar fi pus mâna pe ei și i-ar fi sfâșiat în bucăți. El nu-și cunoștea deloc puterea. În junglă știa că era slab în fața fiarelor, dar în sat lumea spunea că era mai puternic decât un taur. Un lucru era sigur, că Mowgli nu știa ce e frica, căci odată, când preotul satului îi spuse că zeul din templu se va supăra pe el dacă va mânca din *mango*[1]-uri, el puse mâna pe idol, îl aduse în casa preotului și-l rugă pe acesta să-l înfurie pe zeu, iar el va fi fericit să lupte cu dânsul. Se iscă un scandal îngrozitor, dar preotul îi potoli pe oameni, iar bărbatul lui Messua plăti mulți arginți ca să-l liniștească pe zeu. Apoi Mowgli n-avea nici cea mai mică idee despre deosebirea de clase care există între oameni.

Când măgarul olarului lunecă în groapa cu argilă, Mowgli îl trase afară de coadă și ajută olarului să încarce în spinare oalele cu care trebuia să plece la târgul din Khanhiwara. Fapta asta fu, de asemenea, judecată, deoarece olarul era un om din clasa de jos, iar măgarul și mai prejos decât stăpânul său. Când preotul îl dojeni, Mowgli îl amenință că-l va urca și pe el pe măgar, și atunci preotul îl sfătui pe bărbatul lui Messua să pună băiatul cât mai degrabă la muncă. Fruntașul satului îi spuse lui Mowgli că va trebui să meargă a doua zi cu vitele la păscut și să le păzească. Mowgli era mai mult decât încântat și, fiindcă acum făcea și el parte dintre slujbașii satului, se duse în acea seară să stea de vorbă cu lumea care se aduna în jurul vetrei de piatră sub un smochin uriaș. Aci era locul de sfat al satului; și căpetenia, și văcarul, și bărbierul, care

[1] Mango, fructul unei plante tropicale (Mangifera indica), având un gust și o aromă plăcute.

cunoşteau toate bârfelile din sat, şi bătrânul Buldeo, vânătorul satului, care avea o carabină, toţi veneau să se întâlnească aici şi să fumeze. Între ramurile de sus ale copacului se auzea gâlceava maimuţelor, iar sub vatra de piatră era o gaură unde sălăşluia o cobră, căreia i se aducea în fiecare seară un blid cu lapte, fiindcă era sfântă. Bătrânii stăteau aşezaţi în jurul copacului şi vorbeau trăgând până târziu în noapte din nişte pipe mari, cărora le spun *huqas,* pipe de apă. Povesteau minunate lucruri despre zeităţi, oameni şi strigoi. Buldeo povestea lucruri şi mai minunate despre obiceiurile fiarelor din junglă, iar ochii copiilor, care ascultau de la oarecare depărtare, se holbau de uimire, gata să le iasă din cap. Cele mai multe poveşti erau despre animale, fiindcă jungla era întotdeauna vecină cu casele oamenilor. Cerbii şi mistreţii răvăşeau mereu semănăturile lor, iar din când în când, la căderea serii, tigrul omora câte un om în faţa porţilor şi-l ducea cu el. Mowgli, care cunoştea destul de bine lucrurile despre care se vorbea, trebuia să-şi acopere faţa cu mâinile, ca să nu fie văzut că râde, iar în acest timp, Buldeo, ţinându-şi carabina pe genunchi, trecea de la o poveste minunată la alta şi umerii lui Mowgli se scuturau de râs.

Buldeo le explica celorlalţi că tigrul care îl răpise pe băiatul lui Messua era un tigru strigoi, iar în corpul său locuia acum sufletul unui bătrân cămătar, care murise cu ani în urmă.

— Sunt sigur că tot ceea ce vă spun e adevărat, zicea el. Purun Dass a şchiopătat toată viaţa din cauza unei lovituri primite în timpul unei revolte, când registrele lui cu socoteli au fost arse. Tigrul despre care vă vorbesc şchiopătează şi el, căci urmele paşilor săi nu sunt egale.

— Da, da, e adevărat, e foarte adevărat, răspundeau bătrânii cu bărbi albe, dând din cap.

— Nu credeţi că toate aceste poveşti sunt vorbe de clacă, întrebă Mowgli. Tigrul acesta şchiopătează fiindcă s-a născut şchiop, ceea ce de fapt toată lumea ştie. Dar să spui că sufletul unui cămătar s-a întrupat într-o fiară care e mai laşă ca un şacal e curată copilărie.

Buldeo rămase mut de uimire pentru o clipă, iar căpetenia se uită urât la el.

— Ia te uită, mi se pare că e piciul venit din junglă, spuse Buldeo. Dacă ești așa de deștept, du-te la Khanhiwara cu pielea lui, căci guvernul a pus pe capul lui un premiu de o sută de *rupii*[1]. Dar ai face mult mai bine dacă ai tăcea atunci când vorbesc cei mai bătrâni decât tine.

Mowgli se sculă să plece.

— Am stat toată seara și v-am ascultat, vorbi el peste umăr, dar afară de o singură dată sau poate de două ori, Buldeo n-a spus un cuvânt adevărat despre junglă, cu toate că aceasta îi ajunge până la ușă. Cum vreți atunci să cred poveștile despre strigoi, zeități și demoni, despre care pretinde că i-a văzut?

— A sosit vremea ca băiatul acesta să fie trimis cu vitele la păscut, zise fruntașul satului, în timp ce Buldeo era foc și pară din cauza obrăzniciei lui Mowgli.

În satele indiene este obiceiul ca turmele de vite și bivoli să fie duse la pășune de câțiva copii în zorii zilei, iar spre seară să fie aduse înapoi. Și aceste vite, care ar fi în stare să zdrobească un om alb sub copitele lor, se lasă conduse și tiranizate de niște copii care țipă la ele și de-abia ajung cu capul până la botul lor. Cât timp copiii stau lângă turmă, sunt în siguranță, căci nici tigrul nu îndrăznește să atace vitele care stau în cireadă. Dar dacă se depărtează să culeagă flori sau să prindă șopârle, copiii sunt adesea răpiți. În zori, Mowgli trecu pe ulița satului, călare pe Rama, bivolul uriaș al cirezilor; apoi bivolii cu coarnele răsucite și ochi sălbatici ieșiră din grajduri unul câte unul, urmărindu-l pe Mowgli, care dădu de înțeles celorlalți copii că el era stăpânul. El lovea bivolii cu o nuia de bambus lungă și lustruită și îi spunea lui Kamya, unul dintre băieți, să lase turmele să pască singure, dar să nu se depărteze de ele, în timp ce el va merge înainte cu bivolii.

Imașurile indiene sunt pline de stânci, de mărăcini și de mici râpe în fundul cărora turmele se risipesc și dispar. Bivolii, de obicei, trag spre mlaștini și regiuni mocirloase, unde se bălăcesc ceasuri întregi sau se prăjesc la soare. Mowgli mână cireada spre marginea câmpului, unde râul Waingunga ieșea din junglă. Când ajunse acolo, descălecă de pe spinarea lui

[1] Rupie, monedă de argint care constituie unitatea sistemului monetar din India.

Rama şi dădu fuga spre trestiile de bambus, unde îl găsi pe Fratele Cenuşiu.

— Ah, spuse Fratele Cenuşiu, te aştept de zile întregi să vii! Ce e cu tine de te-ai apucat să păzeşti turmele?

— Asta e porunca, răspunse Mowgli, sunt păstorul satului pentru un timp oarecare. Ce ştiri mai ai despre Shere Khan?

— S-a întors din nou în părţile acestea şi te-a pândit foarte multă vreme. Acum a plecat iarăşi, fiindcă vânatul e slab pe aici. Dar să ştii că are de gând să te omoare.

— Foarte bine, spuse Mowgli, câtă vreme el va lipsi, vino tu sau unul dintre cei patru fraţi şi aşază-te pe colţul acela de stâncă, aşa ca să te pot vedea când ies din sat. Când se va întoarce, atunci să mă aştepţi în râpa de lângă copacul *dhak*[1], care este în mijlocul câmpului. Cred că nu e nevoie să ieşim drept în calea lui Shere Khan.

Pe urmă, Mowgli îşi găsi un loc la umbră unde se întinse şi dormi, pe când cireada păştea în jurul lui. Paza turmelor în India este meseria cea mai trândavă din lume. Vitele pasc, mişcându-se încet, pe urmă se culcă, apoi se mişcă din nou din loc şi nu mugesc niciodată. Le auzi numai râgâind, iar pe bivoli arareori îi auzi: ei coboară spre mlaştini, unul după altul, şi se bagă în noroi adânc, de nu li se văd decât boturile şi ochii de culoarea porţelanului vânăt, privind leneş, apoi adorm ca nişte buşteni. În dogoreala soarelui, stâncile par a dansa sub arşiţă, iar în aer copiii aud câte un vultur ţipând ascuţit o singură dată, în depărtarea zărilor, şi ei ştiu că, dacă s-ar întâmpla să moară ei sau o vacă, vulturul s-ar lăsa din înălţimi ca o săgeată, iar un alt vultur, care zboară la mii de mile depărtare, va sosi îndată după el să vadă de ce a coborât, apoi ar veni alţii şi alţii, şi mai înainte ca ei să-şi dea ultima suflare, s-ar îngrămădi un stol întreg de vulturi flămânzi, veniţi de nu se ştie unde.

Copiii dorm toată ziua, se trezesc şi adorm din nou; când s-au săturat de somn, se apucă să împletească coşuleţe din iarbă uscată, în care adună lăcuste sau pun insecte să se lupte între ele; îşi fac salbe din nuci albe şi roşii din junglă şi urmăresc şopârlele care ies să se încălzească la soare pe vreo

[1] Arbore din India de Răsărit (Butea frondosa), ale cărui flori dau un colorant galben.

stâncă, sau șerpii care vânează câte o broască pe marginea băltoacelor. Pe urmă încep să cânte câte unul din acele cântece nesfârșite, indigene, cu intonații stranii la sfârșit, și zilele li se par mai lungi decât întreaga viață a celorlalți oameni. Alteori fac castele de mâl, populându-le cu figurine de oameni, cai și bivoli. În mâna bărbaților pun câte-o nuia de trestie și spun că aceștia sunt regi, iar cei din jurul lor, armatele, sau spun că sunt zeități care trebuie adorate. Apoi coboară seara, și copiii încep să scoată chiote, iar bivolii se opintesc să iasă din mocirla cleioasă, cu zgomote ca niște focuri de armă ce se țin lanț; pe urmă cireada o ia pe câmpia cenușie înapoi spre luminile satului ce încep să licărească în noapte

Zi de zi Mowgli își conducea bivolii spre mlaștinile lor și de fiecare dată zărea spinarea Fratelui Cenușiu, care stătea de veghe pe muchia de stâncă din mijlocul câmpiei (așa știa că Shere Khan nu se întorsese) și zi de zi se culca în iarba care șoptea cu mii de glasuri în jurul lui și visa la zilele de altădată petrecute în junglă. Dacă Shere Khan ar fi făcut un pas greșit cu laba lui șchioapă prin hățișurile junglei de pe malurile râului Waingunga, l-ar fi auzit limpede în acele dimineți nesfârșite și liniștite.

Într-o zi nu-l mai văzu pe Fratele Cenușiu la locul de veghe, începu să râdă și îndreptă cireada spre viroaga din apropierea arborelui *dhak*, care acum era încărcat cu flori de culoarea aurului roșu. Acolo îl aștepta Fratele Cenușiu cu părul zbârlit pe tot spatele.

— A stat ascuns o lună de zile ca să te facă să crezi că nu te mai pândește și să nu te mai ferești. Noaptea trecută a intrat în semănături cu Tabaqui și ți-a adulmecat urmele proaspete, îl vesti lupul, gâfâind.

Mowgli se încruntă:

— Nu mi-e frică de Shere Khan, dar Tabaqui este o jigodie foarte vicleană, spuse el.

— Nu-ți fie teamă, spuse Fratele Cenușiu, lingându-și buzele. L-am întâlnit pe Tabaqui în zorii zilei. Acum le spune vulturilor toate perlele înțelepciunii sale, toate câte mi le-a spus *mie* înainte de-ai rupe șalele. Planul lui Shere Khan este să te aștepte astă-seară la marginea satului, pe tine

singur. Acum stă ascuns în râpa seacă din marginea râului Waingunga.

— A mâncat astăzi ceva sau a plecat la vânătoare cu stomacul gol, întrebă Mowgli, căci răspunsul pe care îl aştepta însemna pentru el viaţa sau moartea.

— Când s-a luminat de ziuă, a ucis un mistreţ. A şi băut. Nu uita că Shere Khan nu poate să postească niciodată, nici măcar atunci când e vorba de răzbunare.

— Prostul, prostul! Ce copilărie din partea lui să mănânce şi să bea. Poate îşi închipuie că-l voi adăsta să şi doarmă. Unde este acum? Dacă am fi cel puţin zece de-ai noştri l-am putea răpune în somn. Bivolii ăştia nu se reped la atac împotriva lui dacă nu-l simt, iar eu nu vorbesc limba lor. N-am putea merge pe urmele lui, astfel încât cireada să-i simtă mirosul?

— A trecut înot Waingunga, hăt colo, în josul râului, ca să i se piardă urma, spuse Fratele Cenuşiu.

— Sunt sigur că Tabaqui i-a dat sfatul acesta, deoarece pe el nu l-ar fi tăiat capul, ca să facă singur aşa ceva.

Mowgli băgă un deget în gură şi rămase câteva clipe pe gânduri.

— Râpa mare de pe malul lui Waingunga iese în câmpie cam la jumătate de milă de aici. Aş putea întoarce cireada prin junglă, ca de aici s-o abat spre intrarea râpei, dar el poate scăpa pe la capătul celălalt. Va trebui să blocăm ieşirea. Frate Cenuşiu, n-ai putea să desparţi pentru mine cireada în două?

— Singur n-aş putea, dar am adus cu mine un ajutor înţelept şi priceput.

Cenuşiul plecă în trap grăbit şi ajunse în faţa unei gropi în care îşi dădu drumul. Îndată după aceea apăru pe marginea gropii un cap enorm, cenuşiu, pe care Mowgli îl cunoştea foarte bine, şi în clipa următoare aerul fierbinte se cutremură de urletul cel mai înfiorător al junglei, urletul de vânătoare al lupului care porneşte după pradă la lumina zilei.

— Akela! Akela, strigă Mowgli şi bătu din palme. Ar fi trebuit să ştiu dinainte că tu nu mă vei uita. Am pus la cale o lovitură mare. Akela, taie cireada în două. Opreşte vacile şi viţeii de o parte, iar de cealaltă bivolii şi boii de jug.

Cei doi lupi o luară la goană intrând şi ieşind din mijlocul cirezii, care începu să mugească; şi, ridicând capetele în aer,

vitele se despărțiră în două. Într-o parte erau adunate bivolițele care stăteau roată în jurul vițeilor lor, cu ochii însângerați, și tropăind din copite, gata să atace și să zdrobească lupul care ar fi avut imprudența să se oprească în loc. În cealaltă parte erau bivolii, iar juncanii mugeau și frământau pământul cu copitele lor. Și, deși păreau fioroși, erau de fapt mult mai puțin primejdioși, deoarece nu aveau de apărat viței. Cireada nu ar fi putut fi împărțită nici de șase oameni, atât de bine cum o împărțiseră cei doi lupi.

— Ce porunci mai ai, întrebă Akela gâfâind, căci cireada încerca să se împreune din nou.

Mowgli încălecă pe Rama.

— Mână bivolii spre stânga, Akela. Frate Cenușiu, după ce vom pleca noi, ține vacile strâns, ca să nu se poată răzleți, și mână-le spre ieșirea din râpă.

— Până unde, întrebă Cenușiul gâfâind și arătându-și colții.

— Până unde prăpastia va fi destul de înaltă ca Shere Khan să nu poată sări, strigă Mowgli. Ține cireada cu tine până când vom coborî și noi.

Taurii o luară la goană, mânați de lătratul lui Akela, în timp ce Fratele Cenușiu se opri în fața vacilor. Ele se repeziră după lupul care acum gonea în fruntea lor spre ieșirea din râpă, în timp ce Akela făcea un mare ocol cu bivolii pe partea stângă.

— Bună ispravă! Încă o goană și bivolii sunt în cea mai bună formă pentru luptă. Acum fii cu băgare de seamă, Akela. Încă o lovitură, și bivolii vor fi gata de atac. Ptiu! Goana asta e mai sălbatică decât vânatul caprelor negre. Te-ai gândit vreodată că aceste ființe pot să se miște atât de repede?, strigă Mowgli.

— Pe vremea mea am vânat și eu capre negre, răspunse Akela, răsuflând greu în mijlocul norilor de praf. Să abat cireada spre junglă?

— Întoarce-le repede, dar repede, căci Rama parcă-i turbat. Ah, dacă aș putea să-i spun câtă nevoie am de el astăzi!

Cireada de bivoli cârni spre dreapta de data aceasta și intră în hățișul junglei pe care-l zdrobi sub copite. Ceilalți copii, care erau cu turmele și care urmăriseră goana, se repeziră

spre sat cât îi ţineau picioarele, strigând că bivolii au turbat şi au fugit în junglă. Planul lui Mowgli era cât se poate de simplu. El voia să facă un mare înconjur, să ajungă la capătul celălalt al râpei, iar aici să intre cu toată cireada şi să-l prindă pe Shere Khan între bivoli şi vaci, căci ştia dinainte că tigrul, după o masă bună şi un adăpat îndestulător, nu va fi în stare să lupte sau să se cațăre pe pereţii râpei. Începu să strige la bivoli ca să-i liniştească, iar Akela, care rămăsese mult în urmă, mai lătra din când în când ca să grăbească ariergarda. Cercul pe care îl făcuseră ei era foarte mare, fiindcă nu voiau să se apropie prea mult de râpă, ca Shere Khan să nu prindă de veste înainte de vreme. În sfârşit, Mowgli împinse cireada ameţită spre capătul râpei, pe un povârniş înverzit, ce cobora foarte abrupt într-acolo. De la această înălţime puteai să vezi printre vârfurile copacilor departe, jos, în largul câmpiei. Dar Mowgli se uita mai ales la pereţii râpei şi văzu cu multă satisfacţie că se ridicau aproape vertical, iar viţa sălbatică şi lianele nu puteau oferi un sprijin destul de puternic unui tigru care ar fi vrut să scape din acel loc.

— Lasă-i să mai răsufle, Akela, spuse el şi ridică braţul. Până acum nu l-au adulmecat încă. Lasă-i să răsufle. Trebuie să-i spun lui Shere Khan cine vine. L-am prins în cursă.

Îşi duse mâinile pâlnie în faţa gurii şi începu să strige în direcţia râpei. Ecoul purtă glasul până departe, din stâncă în stâncă, şi răsună în lungul râpei ca pe sub bolta unui tunel. După câtăva vreme se auzi drept răspuns mârâitul somnoros al unui tigru sătul, care tocmai se trezise din somn.

— Cine strigă, răcni Shere Khan, iar din adâncul râpei se ridică un păun splendid, care scoase un ţipăt strident.

— Eu, Mowgli. Tâlhar de turme, ţi-a sosit timpul să vii la Stânca Sfatului. Akela, goneşte-i în jos! În jos Rama, în jos!

Bivolii se bulucirăo clipă la intrarea râpei, dar când Akela dădu drumul din răsputeri strigătului de vânătoare, se repeziră unul după altul, ca nişte bărci negre, iar în urma lor se prăvăleau bolovanii şi se ridica nisipul răscolit în goana copitelor furioase. Odată porniţi, nu mai era chip să fie opriţi, şi înainte de a fi ajuns la vadul râpei Rama simţi apropierea lui Shere Khan şi mugi.

— Ha-ha, spuse Mowgli, călare pe el. Acum știi ce te așteaptă.

Și puhoiul de coarne negre, boturi spumegânde și ochi însângerați se prăvăli la vale în râpă, printre stâncile smulse ca de furia unui potop, în timp ce bivolii mai slabi fură împinși spre pereții râpei unde, în fugă, sfâșiau lianele. Bivolii știau ce îi așteaptă în față și o porniseră în goană sălbatică înainte. Niciun fel de tigru nu ar fi putut să se împotrivească iureșului năvalnic al unei cirezi de bivoli. Shere Khan auzi bubuitul copitelor și, ridicându-se, o porni greoi în josul râpei, iscodind în toate părțile un loc de scăpare. Pereții râpei însă erau drepți, așa că trebui să stea pe loc, și cum era cu stomacul plin de atâta mâncare și apă, ar fi dorit în clipa aceea să facă orice, numai să nu lupte. Cireada trecu prin băltoaca pe care tigrul o părăsise cu câteva clipe în urmă și mugi de clocoti toată valea. Mowgli auzi mugetul care veni ca răspuns din capătul celălalt al râpei și-l văzu pe Shere Khan că se întoarce înapoi (tigrul știa că dacă e să se întâmple ceva, era mai bine să înfrunte bivolii decât vacile cu viteii lor). Rama făcu un pas greșit, gata să se împiedice și să cadă, dar își continuă drumul călcând peste ceva moale. Apoi, cu bivolii după el, intră în plin în cealaltă cireadă, în timp ce bivolii mai slabi erau măturați din cale de furia ciocnirii. Cele două cirezi erau împinse spre câmpie, unde vitele începură să se împungă cu coarnele, să se calce cu copitele și să sforăie speriate. Mowgli pândi clipa, apoi se lăsă să lunece de pe spinarea lui Rama, căutând să-l liniștească cu bățul.

— Repede, Akela! Desparte cirezile și risipește-le până nu se încaieră. Mână-le, înainte, Akela! Hai, Rama, hai, hai, copii, luați-o încet că s-a terminat ce aveați de făcut.

Akela și Cenușiul începură să alerge în jurul cirezii, mușcând bivolii de picioare, și, cu toate că cireada ar fi vrut să intre din nou în râpă, Mowgli reuși să-l întoarcă pe Rama în loc și să-l îndrepte spre mlaștini, iar celelalte vite se luară numaidecât după el.

Pe Shere Khan nu mai era nevoie să-l calce nimeni, căci era mort, iar vulturii și începuseră a roti, în așteptarea ospățului.

— A murit ca un câine, fraţilor, spuse Mowgli, pipăind cuţitul pe care, de când trăia între oameni, îl purta întotdeauna într-o teacă atârnată în jurul gâtului. A murit fără să-şi fi arătat măcar colţii. De aici înainte pielea lui va sta foarte bine pe Stânca Sfatului. Trebuie să ne apucam de lucru repede.

Un băiat crescut între oameni n-ar fi visat o clipă să jupoaie singur un tigru care avea şase coţi lungime, dar Mowgli ştia mai bine decât oricine cum stă pielea pe animal şi cum poate fi jupuită. Cu toate acestea, fu o treabă grea, şi Mowgli munci mai bine de un ceas cu cuţitul, tăind, rupând şi bodogănind, în timp ce lupii priveau ce făcea el, cu limbile atârnând de-un cot, sau la ordinul lui se apropiau şi trăgeau de piele cu colţii. Deodată, o mână căzu greu pe umărul său şi, privind în sus, Mowgli îl văzu pe Buldeo lângă el, cu carabina în mână. Copiii, care ajunseseră în sat, povestiseră despre fuga bivolilor şi Buldeo venise supărat, cu gândul să-l ia la bătaie pe Mowgli pentru că nu păzise mai bine cireada. Cei doi lupi se făcură nevăzuţi, îndată ce băgaseră de seamă că se apropia un om.

— Ce înseamnă nebunia asta, întrebă Buldeo supărat. Nu cumva îţi închipui că poţi să jupoi singur un tigru? Unde l-au omorât bivolii? E chiar tigrul cel şchiop, pe capul căruia s-a pus o răsplată de o sută de rupii. Bine, foarte bine... de astă dată vom trece cu vederea că ai lăsat cirezile s-o ia la goană şi poate că-ţi voi da şi ţie o rupie drept răsplată, după ce voi fi dus pielea la Khanhiwara.

Scotoci în buzunar şi scoţând scăpărătoarea şi iasca, se lăsă în genunchi şi începu să pârlească mustăţile lui Shere Khan. Mulţi vânători indigeni obişnuiesc să pârlească mustăţile unui tigru mort, ca să scape de urmărirea strigoiului lui.

— Hm, spuse Mowgli mai mult pentru sine, în timp ce desfăcea pielea unei labe din faţă. Vasăzică ai de gând să iei pielea tigrului la Khanhiwara ca să primeşti răsplata, iar mie poate îmi vei da o rupie. Uite ce am hotărât eu, pielea o reţin pentru folosinţa mea proprie. Ei, bătrânule, dă-te mai la o parte cu focul acela.

— Cum îndrăzneşti să vorbeşti în felul acesta cu şeful vânătorilor din sat? Ai avut mare noroc şi ai fost ajutat şi de prostia bivolilor tăi. Afară de asta, tigrul era bine hrănit, altfel ar fi fost acum la douăzeci de mile depărtare de aici. Tu nici nu

ești în stare să-l jupoi ca lumea, pui de cerșetor, și tocmai mie, Buldeo, să-mi spui să nu pârlesc mustățile tigrului! Mowgli, să știi că nu-ți mai dau nicio *anna*[1] din prețul pus pe capul tigrului, ci numai o bătaie să mă pomenești. Lasă tigrul!

— Pe taurul cu care am fost răscumpărat, icni Mowgli, care încerca să despice pielea de pe umărul fiarei, doar n-o să stau să trăncănesc cu un maimuțoi bătrân toată ziua. Vino încoace, Akela, omul acesta îmi caută ceartă.

Buldeo, care mai era încă aplecat deasupra capului lui Shere Khan, se trezi deodată întins cât era de lung pe iarbă, cu un lup cenușiu stând deasupra lui, în timp ce Mowgli continua să jupoaie pielea fiarei, ca și cum ar fi fost singurul locuitor al Indiei:

— Mm, da, urmă el printre dinți. Ai perfectă dreptate, Buldeo. Tu nu-mi vei da nici măcar o *anna* din prețul pus pe capul tigrului. Dar între mine și acest tigru șchiop a fost un vechi război, un foarte vechi război și eu am fost acela care a învins.

Pentru a fi drepți cu Buldeo, dacă ar fi fost cu zece ani mai tânăr, poate ar fi încercat să se lupte cu Akela, dacă ar fi întâlnit un lup în inima pădurii, dar un lup care asculta de poruncile unui copil care duce războaie personale cu un tigru sângeros nu era un animal obișnuit. Aici trebuie sa fie vreo vrăjitorie, un lucru necurat, gândi Buldeo și se întrebă dacă talismanul pe care îl avea în jurul gâtului îl va putea ocroti împotriva răului. De aceea rămase foarte liniștit, așteptând dintr-o clipă într-alta să-l vadă pe Mowgli că se preface și el în tigru.

— Maharadja! Rege mare, spuse el, în sfârșit, cu o șoaptă răgușită.

— Ce-i, răspunse Mowgli, fără a întoarce capul, râzând pe înfundate.

— Eu sunt un om bătrân. Nu știam că tu ești altceva decât un mic păstor de turme. Îmi dai voie să mă ridic și să plec, sau slujitorul tău are poruncă să mă sfâșie în bucăți?

— Du-te, du-te în pace. Altă dată însă, nu te mai amesteca în vânatul meu. Akela lasă-l să plece.

[1] Monedă indiană echivalentă cu a șaisprezecea parte dintr-o rupie.

Buldeo o luă şchiopătând spre sat, cât putea de repede, uitându-se mereu înapoi să vadă dacă Mowgli nu s-a prefăcut într-o fiară fioroasă. Când ajunse în sat, născoci o poveste cu vrăjitorii şi farmece, care-l făcu pe preot să rămână foarte îngândurat.

Mowgli îşi continuă lucrul, dar începuse să se întunece când, împreună cu cei doi lupi, reuşi să jupoaie toată pielea de pe leşul tigrului.

— Acum trebuie să o ascundem undeva şi să ducem bivolii acasă. Haide, Akela, ajută-mă să strângem cireada.

Cireada o porni în amurgul învăluit de ceaţă, şi când ajunseră aproape de sat, Mowgli văzu lumini şi auzi gongurile şi dangătul clopotului templului în aerul de seară.

Jumătate dintre locuitori păru să-l aştepte în faţa porţilor satului. „Mă aşteaptă fiindcă l-am omorât pe Shere Khan", gândi el. În clipa aceasta, o ploaie de pietre trecu şuierând pe lângă urechile lui, iar sătenii începură să strige:

— Vrăjitorule! Pui de lup! Diavol din junglă! Piei de aici! Pleacă de aici repede, ori, de nu, preotul te va preface din nou în lup! Trage în el, Buldeo, hai, trage!

Carabina veche se descarcă răbufnind puternic şi un bivol tânăr mugi de durere.

— Altă vrăjitorie, strigară sătenii. Nu vedeţi că abate gloanţele din drum? Buldeo, ai împuşcat propriul tău bivol.

— Ce înseamnă asta, spuse Mowgli, nedumerit, în timp ce pietrele zburau în jurul lui tot mai multe şi mai dese.

— Mi se pare că fraţii tăi de aici seamănă mult cu cei din haitic, spuse Akela, aşezându-se liniştit. Părerea mea este că dacă aceste gloanţe înseamnă ceva, apoi înseamnă că te alungă şi ei.

— Lupule, pui de lup, pleacă de aici, strigă preotul şi ridică deasupra capului o ramură sfântă de *tulsi*[1].

— Vasăzică, iarăşi? Data trecută am fost alungat pentru că sunt om, iar acum mă alungă fiindcă sunt lup. Hai să plecăm, Akela.

O femeie, era Messua, ieşi în goană spre cireadă şi strigă:

[1] Busuioc; în India, busuiocul, considerat plantă sfântă, este cultivat în fiece gospodărie.

— O, fiul meu, fiul meu! Oamenii spun că ești un vrăjitor, care oricând se poate preface în fiară, după dorință. Eu nu cred acest lucru, dar te rog pleacă, altfel te vor omorî. Buldeo zice că ești vrăjitor, dar eu știu că tu ai răzbunat moartea lui Nathoo al meu.

— Vino, înapoi, Messua, strigă mulțimea. Vino înapoi, căci altfel te vom omorî și pe tine cu pietre.

Mowgli râse, un râs scurt și rău, căci o piatră îl lovise drept în gura.

— Fugi, Messua, înapoi în sat. Asta e una dintre poveștile zăpăcite pe care le povestesc ei în fiecare seară când se adună sub marele copac. Eu am răzbunat într-adevăr viața fiului tău. Rămâi cu bine și fugi câți poți de repede, căci voi da drumul cirezii împotriva lor și va fi mai iute decât ploaia lor de pietre. Dar să știi, Messua, că eu nu sunt vrăjitor. Rămâi cu bine. Iar acum, Akela, mai încercăm o dată. Dă drumul cirezii.

Bivolii abia așteptau să pătrundă în sat, căci la primul urlet al lui Akela, năvăliră prin poartă ca un vârtej, risipind în dreapta și în stânga toată mulțimea.

— Numărați vitele, striga Mowgli cu dispreț, căci s-ar putea să vă fi furat eu una. Numărați-le bine, pentru că de acu-nainte nu vă voi mai păzi turmele. Rămâneți cu bine, copii ai oamenilor, și mulțumiți lui Messua că nu vin cu lupii mei să vă alung din case.

Se întoarse pe călcâie și plecă împreună cu Lupul Singuratic; și când ridică privirile sus, spre stele, se simți fericit.

— Ascultă, Akela, m-am săturat să dorm în colibele lor, care sunt ca niște capcane. Să luăm cu noi pielea lui Shere Khan și să plecăm. Nu, nu vom face niciun rău satului, și asta numai fiindcă Messua a fost bună cu mine.

Când luna se înalță pe cer, deasupra câmpiei, aruncând peste tot o lumină albă ca laptele, sătenii, îngroziți, îl văzură pe Mowgli, cu o legătură pe cap, urmat de aproape de cei doi lupi, mergând în pas grăbit, cu pas de lup, care înghite depărtările cu iuțeala focului. Apoi începură să tragă clopotele templului și să bată din gonguri mai tare ca oricând, în timp ce Messua plângea, iar Buldeo țesea istoria aventurilor sale

din junglă, povestind cum l-a văzut el pe Akela, ridicat pe picioarele dinapoi şi vorbind ca un om.

Luna era gata să apună când Mowgli şi cei doi lupi ajunseră la Stânca Sfatului şi se opriră în faţa peşterii unde locuia Lupoaica.

— Mamă, oamenii m-au alungat din haiticul lor, strigă Mowgli, dar eu m-am ţinut de cuvânt şi mă întorc cu pielea lui Shere Khan.

Lupoaica ieşi cam înţepenită din peşteră, cu puii după ea, iar în ochii ei se aprinse o lumină când văzu pielea.

— I-am spus eu, brotăcelule, în ziua în care şi-a vârât capul şi umerii pe gura acestei peşteri că o să-i iei viaţa, i-am spus că va sosi ceasul când va fi vânat şi vânătorul. Ai lucrat bine, fiule.

— Frăţioare, ai lucrat bine, se auzi o voce adâncă din tufiş. Ne-am simţit tare singuri în junglă fără tine, şi Bagheera veni în fugă să se aşeze la picioarele goale ale lui Mowgli. Apoi urcară împreună Stânca Sfatului, iar Mowgli întinse pielea tigrului pe piatra lată, unde sta de obicei Akela. Bătu câte un ţăruş de bambus în cele patru colţuri, iar Akela se întinse deasupra şi începu să strige vechea chemare de adunare la Sfat:

„Priviţi, lupilor, priviţi bine", aşa cum chemase şi atunci când Mowgli fusese adus pentru întâia oară acolo.

De când Akela fusese scos din cinul său de conducător, haiticul rămăsese fără şef şi fiecare vâna şi lupta după cum i se năzărea. Cu toate acestea, răspunseră la chemare, din obicei. Mulţi erau şchiopi din cauza capcanelor în care căzuseră, unii fuseseră ologiţi de împuşcăturile vânătorilor, iar alţii erau jigăriţi din cauza hranei proaste; şi cei mai mulţi lipseau. Dar cei care rămăseseră veniră cu toţii la Stânca Sfatului şi văzură pielea lui Shere Khan întinsă pe stâncă, cu ghearele uriaşe atârnând ca nişte cângi la capătul fiecărei labe fleşcăite.

Atunci Mowgli compuse un cântec fără rime, un cântec care-i venea pe buze de la sine, şi strigă cât putu, sărind în sus şi în jos pe blana tigrului, bătând tactul cu călcâiele, până ce nu mai putu să răsufle; şi în timp ce el cânta, Fratele Cenuşiu şi Akela urlau.

— Priviţi bine, lupilor! Nu-i aşa că m-am ţinut de cuvânt?, spuse Mowgli, după ce sfârşi.

Lupii scoaseră un lătrat în semn că da, iar un lup cu blana sfâșiată urlă:

— Fii din nou conducătorul nostru, o, Akela. Și tu, pui de om, fii din nou conducătorul nostru, căci ne-am săturat să trăim fără legi și vrem să devenim iarăși Popor liber.

— Nu, toarse Bagheera, așa ceva nu se poate. Când sunteți sătui, va poate apuca din nou nebunia. Nu degeaba vă numiți Poporul liber. Ați luptat pentru libertate și-ați obținut-o. Mâncați-o acum.

— Haiticul lupilor și haiticul oamenilor m-au alungat dintre ei, spuse Mowgli. De aici înainte voi vâna în junglă singur.

— Și noi vom vâna cu tine, spuseră cei patru pui.

Mowgli plecă, și din acea zi începu să vâneze însoțit de cei patru pui. Dar n-a rămas totdeauna singur, fiindcă mulți ani mai târziu deveni bărbat și se căsători.

Aceasta este însă o altă poveste, pentru oamenii mari.

Cântecul lui Mowgli

pe care l-a cântat la Stânca Sfatului, în timp ce juca pe pielea lui Shere Khan

Cântecul lui Mowgli... pe care eu, Mowgli, îl cânt. Să lăsăm jungla s-asculte despre-ntâmplatele fapte.

Shere Khan spusese că va ucide, va ucide! Brotacul de Mowgli.

Pe la chindie, lângă porţile satului îi va ieşi înainte, omorându-l!

S-a îndopat, s-a adăpat. Soarbe adânc, Shere Khan,

Soarbe-ndesat, cine ştie câtă vreme-o să mai bei...

Şi dormi şi visează, ehei! despre omor.

Sunt singur în păşune, mi-i bine. Vino, Frate Cenuşiu, lângă mine!

Vino, Lup Singuratic; veniţi lângă brotac! Vânatul cel mare se pune la cale!

Aduceţi bizonii cei tari, turmele de tauri cu ochii amari de mânie şi pielea albastră. Îngrămădi-ţi-le încolo, încoace, aşa cum eu poruncesc şi-mi place. Mult vei mai dormi, Shere Khan?

Trezeşte-te, sari din culcuş! Iată, acuşi vin, şi în spate am turmele taurilor toate.

Rama, regele bizonilor, frământă pământul, Waingunga, tu râu cu ape multe, Shere Khan încotro s-o fi dus?

El nu este Şahi, să scurme ţărâna; nici Mor, păunul! să poată zbura, nici Mang... liliacul, ce ştie-a tăcea, atârnând între ramuri!

Trestie de bambus, cu freamăt şoptit, apleacă-te, spune-mi ce drum tăinuit, ce drum apucat-a.

Oho, e pe-aproape. Ahooo, e departe. Şchiopul zdrobit de Rama-i pe moarte. Trezeşte-te, Shere Khan! Cireada e deasă.

Cu colţii puternici, tăietori ca o coasă, loveşte-n grumazul de bivol întins precum coarda de aur.

Mor-hor! Shere Khan visează. Lasă-l să doarmă, căci câtă vitează putere e-ntr-însul! Vulturii, cu jind, încearcă să-l vadă, în juru-i rotind.

Dar mişună şi creşte şiragul furnicilor negre, mai mare ţi-i dragul! Hi-hi... tare-s gol, nici veşminte şi nici ţol n-am să mă apăr de vânturi şi ploi. O-hoi! P-hoi!

Mii ruşine de vulturi: se uită la mine, despuiatul, miraţi cum tremur de bine...

Shere Khan o, dă-mi şuba ta vărgată-mprumut, până la Stânca Sfatului, să pot bate drumul încai.

Şi ţi-o jur, pe taurul răscumpărării mele, că vorba mi-e vorbă!

De-ţi cer acea piele,

E fiindcă-mi lipseşte şi socot c-aş vrea a mă-ntoarce la dânsa să pot.

Aidoma oamenilor, cu cuţitul în mână, îmi scot din ea petici şi-oleacă de lână,

Altminteri, ce-ţi cer, de nu-mi dai, am să-mi iau singur şi vai! Martoră, Waingunga, să-mi fii, că Shere Khan ţine la mine şi... şi de drag îmi va da pielea.

Cenuşiu şi Akela, trageţi de ea, pielea lui Shere Khan e grea, e grea.

Cârtitori mi-au ieşit înainte oamenii din sat şi fierbinte mi-au zvârlit vorbe de ocară; cu pietre la goană mă luară.

Gura, gura mi-a sângerat; haide, inimă, să plecăm din sat!

Noaptea ne-nghite, cu fraţii alături, alergăm prin bezna ce şterge şi-o urmă, luminile satului pier până la una, singură luna rămâne, doar luna.

Waingunga, Waingunga, vezi haita omului cum m-alungă? Şi rău nu le-am făcut... pricini n-au avut... De ce oare? Mă tem că li-i teamă de mine şi tare mă doare.

Tu, haită de lupi, aidoma lor, lăsatu-m-ai pe drum rătăcitor. Potecile şi drumul ce taie-n două satul oprite-mi-s toate, de-a lung şi de-a latul.

De ce oare?

Bărzăunind în noaptea mare, între junglă și sat îmi fac veacul, cu Mang, liliacul, între păsări și fiare. De ce? De ce oare? Jucat-am pe blana lui Shere Khan, dar sufletul mi-i jar și catran, gura zdrobită de pietre.

Oamenii m-au alungat de la vetre; ci inima-mi ca argintul de corn cântă, că-n junglă mă-ntorn. De ce-mi pare bine?

Două inimi se luptă în mine, ca șerpii în găuri, când primăvara vine din hăuri.

Mă podidesc lacrimile, îmi curg pe obraz; râd, dar nici eu nu știu de ce râd azi.

Doi Mowgli, două dorințe se bat sub carapacea pieptului meu zgâriat. Blana lui Shere Khan o joc în picioare!

La-ntreaga junglei suflare a ajuns, ca un vis, știrea că pe Shere Khan eu l-am ucis.

Uitați-vă, lupilor, la mine: știți voi, că mi-e sufletul ca un pietroi, dar care o fi pricina oare, nici eu nu știu care.

Foca cea albă

Mani, nani, dormi în tihnă,
Puişor, e noaptea lungă;
Apele cu verde undă
Negre-s, şi pe valuri luna,
Tremurând de albă-ntruna,
Luna cată să ne-ajungă,
Pe când noi plutim de-a pururi
Ca în leagăn; totdeauna
Pe talazuri – domn, le lasă,
O! înotător dibace,
Aşternându-li-te-alene,
Să te poarte-ncolo-ncoace.
Nici furtuna, nici rechinii
Pe fugare unde nimeni
N-o să-ţi sperie vreodată
Somnu-adânc intrat în tine.

Cântec de leagăn al focilor

Toate aceste întâmplări s-au petrecut cu mulţi ani în urmă, într-un loc numit Novastoshnah, care se afla la nord-estul insulei Sf. Paul, departe, departe în Marea Bering. Limmershin, shin, lăstunul de iarnă, mi-a spus această poveste când a fost aruncat între pânzele unui vapor ce mergea spre Japonia, iar eu l-am luat jos în cabina mea, l-am încălzit şi l-am hrănit timp de câteva zile, până când putu să zboare

din nou spre insula Sf. Paul. Limmershin este o pasăre mică, foarte ciudată, dar ştie cum să spună adevărul.

Nimeni nu vine la Novastoshnah decât dacă are treabă, şi singurele fiinţe care au cu adevărat treabă sunt focile. Ele vin în lunile de vară, cu sutele şi sutele de mii, de departe, din mările reci, cenuşii; căci Novastoshnah oferă focilor, prin ţărmul său, cel mai mare confort care s-ar putea găsi pe lume.

Înghite-Mare ştia acest lucru şi oriunde s-ar fi aflat, când începea primăvara, o lua înot ca o torpilă drept spre Novastoshnah, unde trebuia să piardă o lună întreagă în lupte cu tovarăşii săi pentru a obţine un loc bun pe stânci care să fie cât mai aproape de mare. Înghite-Mare avea cincisprezece ani, o blană deasă, de culoare cenuşie, cu o coamă mare pe umerii săi şi colţi lungi, ascuţiţi şi răi, ca de câine. Când se ridica pe labele înotătoare din faţă avea o înălţime mai mare de patru coţi, iar greutatea lui, dacă s-ar fi găsit cineva destul de curajos să-l cântărească, era de aproape şapte sute de funţi. Tot corpul său era acoperit de cicatrice, urmele unor lupte sălbatice, dar asta nu-l împiedica să fie întotdeauna gata să sară la o nouă încăierare. Obişnuia să-şi dea capul într-o parte, ca şi cum i-ar fi fost frică să-şi privească inamicul drept în faţă; apoi, însă, îşi repezea capul cu iuţeala unui fulger, lovindu-şi duşmanul. Când colţii mari se înfigeau puternic în gâtul celeilalte foci, oricât ar fi încercat adversarul să scape din încleştare, Înghite-Mare nu-i mai dădea drumul. Cu toate acestea, Înghite-Mare nu vâna niciodată o focă învinsă, fiindcă acest lucru era împotriva Legilor ţărmului. Singurul lucru pe care-l voia el era un culcuş pe lângă mare pentru puii săi. Dar întrucât erau patruzeci sau poate chiar cincizeci de mii de foci care căutau exact acelaşi lucru în fiecare primăvară, mugetele şi larma ce se făcea pe mal erau îngrozitoare. Dacă te aflai pe o mică înălţime, numită Hutchinson, puteai să vezi la o depărtare de trei mile şi jumătate pământul acoperit cu foci bătându-se cu disperare, iar suprafaţa apei era punctată, cât vedeai cu ochii, cu capetele focilor grăbite să ajungă şi ele la ţărm, să intre la rândul lor în bătălie. Ele se luptau în mijlocul valurilor, se încăierau în nisip sau se băteau pe stâncile de bazalt, şlefuite de vreme, unde se aflau puii lor,

pentru că înverşunarea şi prostia lor erau aidoma cu acelea ale oamenilor.

Nevestele lor nu veneau spre insulă niciodată înainte de sfârşitul lui mai sau începutul lui iunie, fiindcă se temeau să nu fie sfâşiate în bucăți. Focile foarte tinere, de doi, trei sau patru ani, care încă nu începuseră menajul, veneau în interiorul insulei pe o distanță de o jumătate de milă, străbătând rândurile luptătorilor şi se jucau pe dunele de nisip în grupuri mari, ştergând de pe suprafața pământului tot ce mai însemna verdeață. Ele se numeau holluschickie, adică burlaci, şi erau cam vreo trei sute de mii numai la Novastoshnah.

Într-o primăvară, după ce Înghite-Mare îşi termina tocmai cea de-a patruzeci şi cincea luptă, o văzu pe Matkah, soția lui zveltă, cu ochii catifelați, ieşind din mare, iar el o apucă de ceafă şi o puse pe locul care îi fusese rezervat, spunându-i morocănos:

— Ai întârziat, ca de obicei, unde ai fost?

Înghite-Mare avea obiceiul să nu mănânce nimic în timpul celor patru luni cât stătea pe țărm, şi de aceea era întotdeauna prost dispus. Matkah ştia bine că, de fapt, cel mai înțelept lucru era să nu-i răspundă. Ea se uită în jurul ei şi susură:

— Ce drăguț din partea ta! Văd că ai dobândit din nou vechiul nostru loc.

— Te cred că l-am dobândit, spuse Înghite-Mare, uită-te la mine.

Tot corpul său era plin de zgârieturi şi sângera din douăzeci de răni; un ochi era aproape scos iar pielea pântecelui fusese făcută ferfeniță.

— Oh, aşa sunteți voi, bărbații, spuse Matkah, făcându-şi vânt cu evantaiul labei înotătoare din spate, de ce nu sunteți cu scaun la cap şi nu vă aşezați pe locurile voastre, în linişte? Acum arăți ca şi cum te-ai fi bătut cu Balena Ucigaşă.

— Din mijlocul lui mai n-am făcut altceva decât să mă tot bat. Țărmul este foarte aglomerat în acest sezon. Am întâlnit nu mai puțin de o sută de foci care veneau de pe țărmul Lukannon, ca să vâneze locuințe. Oare de ce nu pot aceste ființe să stea acolo unde le e locul?

— M-am gândit adesea că am fi mult mai fericiţi dacă am înota spre insula Otter, în loc să stăm pe ţărmul acesta aglomerat, spuse Matkah.

— Bah, numai holluschickie se duc spre insula Otter. Dacă ne-am duce noi acolo, toată lumea ar spune că ne e frică. Draga mea, trebuie să salvăm aparenţele.

Înghite-Mare îşi băgă cu multă mândrie capul între umerii săi graşi, pretinzând că vrea să doarmă pentru câteva minute, dar în acelaşi timp urmări cu atenţie deosebită mersul luptei. Acum, când toate focile şi nevestele lor se aflau pe ţărm, larma pe care o făceau se auzea până la o depărtare de mai multe mile pe mare, şi tumultul acesta întrecea zgomotul ce-l stârneau vijeliile. Dacă le-ai fi numărat, erau acolo peste un milion de foci care se mişcau pe ţărm, foci bătrâne, mame, pui de foci şi burlaci, luptându-se între ele, încăierându-se, ţipând, tolănindu-se pe nisip sau zbenguindu-se, şi toate coborau spre mare sau veneau de acolo, în adevărate regimente. De câte ori puteau, se întindeau pe pământ şi le vedeai acoperind ţărmul cu corpul lor, cât cuprindeai cu ochii; sau se hărţuiau între ele în pâlcuri învăluite de cenuşiul ceţii. Novastoshnah este aproape întotdeauna acoperit de ceaţă, afară numai de zilele când apare soarele şi aruncă o lumină pală, de culoarea perlelor, sau colorează totul în lumini de curcubeu, dar toate acestea numai pentru scurtă vreme.

Kotick, puiul lui Matkah, se născuse în mijlocul acestei învălmăşeli, şi nu vedeai la el decât capul şi umerii şi nişte ochi de un albastru spălăcit, aşa cum trebuie să aibă focile mici. Cu toate acestea, era ceva curios în blana lui, care o făcu pe mama sa să se uite la el cu mai multă atenţie.

— Înghite-Mare, spuse ea, în sfârşit, puiul nostru va fi alb.

— Vorbe goale, ca scoicile de pe ţărm sau ca algele uscate, mormăi Înghite-Mare. N-am auzit până acum să fi existat pe lume o focă albă.

— N-am ce face, răspunse Matkah, pentru că totuşi va exista una; şi începu să cânte cu voce joasă o melodie de focă pe care toate mamele-foci obişnuiesc să o cânte puilor lor:

Şase săptămâni nu-i voie să-notaţi, copiii mei,
Căci altfel pieriţi, vă fură marea în adâncul ei;

Și furtuna și balena v-ațin calea cum știu ele,
Pentru puii mici de focă sunt pe lume-atâtea rele!

Sunt atâtea rele-n lume, șoricuțul mamei, floare.
Pentru puii mici, că mama nici cunoaște-un rău mai mare,
Bălăcește-te și crește, crești puternic lângă mine,
N-ai să poți greși, copile, niciodată-astfel, îi zise,
Prunc al mărilor deschise! Prunc al mărilor deschise!

Firește, la început, puiul de focă nu înțelegea niciun cuvânt. El se învârtea în jurul mamei sale sau învăța cum să se dea la o parte din drum, în timp ce tatăl său se lupta cu o altă focă, și apoi amândoi se rostogoleau de-a lungul stâncilor lunecoase. Matkah obișnuia să iasă în larg pentru a găsi de mâncare, iar puiul era hrănit o dată la două zile. Însă atunci el mânca tot ce dorea și în felul acesta creștea așa cum trebuie. Primul lucru pe care îl întreprinse fu o incursiune în interiorul insulei, unde întâlni zeci de mii de pui de vârsta lui, cu care se prinse la joacă. Păreau niște cățeluși care se jucau între ei, ca apoi să adoarmă buluciți pe nisipul curat. Cei vârstnici din culcușuri nu-i băgau în seamă, burlacii stăteau retrași în sălașurile lor și de aceea puii aveau un minunat timp de joacă. Când Matkah se întorcea din lungile ei drumuri în adâncul mării, unde mergea la pescuit, ea se ducea drept spre terenul lor de joacă și își striga puiul, așa cum își strigă oaia mielul, după aceea aștepta până când auzea behăitul lui Kotick. Apuca apoi cel mai drept drum care ducea în direcția lui, făcându-și cale cu înotătoarele din față și lovind focile tinere în dreapta și în stânga, unde nimerea. Se găseau întotdeauna câteva sute de mame care alergau după copiii lor, prin terenurile de joacă, și de aceea puii erau întotdeauna foarte vioi. Însă Matkah obișnuia să-i spună lui Kotick:

— Atâta vreme cât nu te bălăcești în apa murdară, nu capeți jigodie; atâta vreme cât nu te freci de nisipul aspru așa încât grăunții să-ți intre în vreo tăietură sau zgârietură și atâta vreme cât nu te duci să înoți când marea este furtunoasă, nimic rău nu ți se poate întâmpla.

Focile mici nu pot să înoate, tot așa ca și copiii, și sunt foarte nefericite până reușesc să învețe. Când Kotick intră în mare pentru întâia oară, un val uriaș îl trase la fund, iar

capul său mare se cufundă în apă şi înotătoarele dinapoi se mişcau în vânt, întocmai cum îi spusese maică-sa în cântecul de leagăn, şi dacă valul următor nu l-ar fi aruncat cu putere înapoi la suprafaţă, s-ar fi înecat. După această întâmplare, el învăţă cum trebuie să stea întins într-un ochi de apă care se formase lângă ţărm, lăsând valurile să-i spele corpul şi să-l acopere puţin, apoi să-l salte, în timp ce el îşi flutura înotătoarele. Cu toate acestea, păstra întotdeauna un ochi foarte atent în faţa valurilor uriaşe care puteau să-l lovească. După două săptămâni, învăţase cum să-şi întrebuinţeze înotătoarele; şi în tot acest timp el se aruncase în apă şi ieşise de acolo tuşind şi mormăind, ca după aceea să se târască în sus pe ţărm, să se tăvălească pe nisip şi să tragă un pui de somn, ca apoi să se întoarcă din nou, iar la urmă de tot, să descopere că aparţine într-adevăr lumii apelor. Şi acum vă puteţi închipui ce bine petreceau el şi tovarăşii săi când se cufundau ca nişte raţe sub valuri sau când călăreau pe creasta unui val uriaş, aruncându-se de acolo, cu un plescăit, pe mal, în timp ce apele mării se rostogoleau mai departe ca un vârtej în adâncul ţărmului; sau când se ridica proptindu-se în coadă, scărpinându-şi capul, aşa cum văzuse că fac cei bătrâni; uneori juca jocul „sunt regele castelului" pe stâncile lunecoase şi pline de alge, care-şi ridicau semeţe crestele din apă. Din când în când, vedea linia fină a înotătoarelor unui animal, care semănau cu aripile unui rechin şi pluteau ţinându-se foarte aproape de ţărm. Atunci el ştia că trece Balena Ucigaşă, care mănâncă puii de focă ori de câte ori poate să-i înhaţe. Kotick se întorcea atunci ca o săgeată la ţărmul său, iar fiara fioroasă aluneca uşor mai departe, ca şi cum nici nu trecuse pe acolo să caute ceva.

Târziu, în octombrie, focile începeau să părăsească insula St. Paul şi să se îndrepte, familii şi neamuri întregi, spre largul mărilor, şi atunci toate luptele încetau, nimeni nu mai voia să pună mâna primul pe locul cel mai bun şi burlacii puteau să zburde pe oriunde ar fi dorit.

— La anul, îi promise Matkah lui Kotick, şi tu vei fi un holluschickie. Dar anul acesta va trebui să înveţi cum să prinzi peşte.

O porniră cu toții să străbată Pacificul, iar Matkah îi arătă lui Kotick cum să doarmă pe spate cu înotătoarele strânse de-a lungul pântecelui și cu nasul ieșind foarte puțin din apă. Nu există pe lume un leagăn mai moale și mai plăcut ca valurile mișcătoare ale Pacificului. Când Kotick își simți pielea vibrând toată sub apă, Matkah îi spuse că în felul acesta învăța „semnele apei“, și de câte ori simțea înțepături, trebuia să știe că acest lucru însemna că se apropie vreme rea și că trebuie să înoate cât mai repede pentru a scăpa de acele locuri.

— În foarte scurtă vreme, spuse ea, vei ști încotro să înoți, însă acum noi ne vom lua după porcul de mare, fiindcă e un animal foarte înțelept.

Tocmai pe acolo trecea o școală de purcei de mare, care se cufundau în apă, asemenea rațelor, iar micul Kotick începu să-i urmărească cât putea de repede.

— Cum de știți voi încotro să mergeți, întrebă el, gâfâind. Conducătorul școlii își holbă ochii albi și se cufundă din nou sub apă:

— Tinere, coada mea îmi spune totul, căci simte niște înțepături, spuse el. Asta înseamnă că se apropie o vijelie. Vino cu noi. Când te vei afla în sudul Apelor Stătătoare (pentru el însemna Ecuator), iar coada ta va simți înțepătura valurilor, să știi că o furtună mare îți vine în față, iar tu trebuie să te îndrepți spre nord. Vino cu mine, aici apele nu ne sunt prielnice.

Acesta fusese unul dintre multele lucruri pe care Kotick trebui să le învețe și, de altfel, el învăța necontenit. Matkah îi arătă cum să meargă în urma morunului și a hipoglosului, de-a lungul bancurilor de nisip submarine și cum să smulgă moluștele din cuiburile pe care și le făceau printre alge; cum să deosebească epavele care zăceau în fundul apei și cum să țâșnească asemenea unui glonte de pușcă, prin vreo fereastră de corabie sau să iasă afară, în goană după pești, cum să danseze pe crestele valurilor, în timp ce fulgerele brăzdau tot cerul, și cum să-și fluture politicos înotătoarele către albatroșii cu coada retezată și către șoimi în timp ce aceștia zburau pe aripile vântului; învăță cum să sară deasupra apei până la patru coți înălțime, așa cum fac delfinii, cu înotătoarele

strânse de-a lungul trupului şi cu coada îndoită; de asemenea, învăţă să lase în pace peştele zburător, fiindcă n-are decât oase; să se priceapă a rupe o bucată din umărul unui batog ce trece în plină viteză la o adâncime de zece stânjeni şi să nu se oprească niciodată în faţa unei bărci sau a unui vapor, şi nici să se uite la ele şi, mai ales, să ocolească bărcile cu vâsle. La sfârşitul celor şase luni, Kotick ştia totul despre pescuitul în apele adânci, iar ceea ce nu ştia el nu merita a fi învăţat, şi în toată această perioadă nu călcase niciodată pe pământ uscat.

Dar într-o zi, pe când plutea pe jumătate adormit în apele calde, undeva, departe, în jurul insulei Juan Fernandez, se simţi deodată slăbit şi un fel de lene îi cuprinse corpul, aşa cum se întâmplă şi cu fiinţele omeneşti când pătrunde primăvara în casele lor, şi îşi aminti de ţărmurile bune ale Novastoshnah-ului care te făceau să te simţi în siguranţă, dar care se aflau acum la şapte mii de mile depărtare de el. Îşi aminti de jocurile cu tovarăşii săi, iar în nări îi veni mirosul algelor marine şi în urechi răsună larma făcută de foci în timpul luptelor. Şi chiar în acea clipă, el se întoarse spre nord şi începu să înoate cu multă hotărâre. Pe când se îndrepta spre locurile copilăriei, întâlni în drum pe mulţi dintre tovarăşii săi, toţi mergând spre aceleaşi locuri şi strigându-i:

— Salutări, Kotick, anul acesta suntem toţi burlaci şi vom putea dansa Dansul Focului în talazurile de la Lukannon şi vom putea să ne jucăm pe iarba proaspătă. Dar spune-ne de unde ţi-ai luat această blană?

Blana lui Kotick era acum strălucitor de albă, şi, deşi se simţea foarte mândru de ea, răspunse numai:

— Să înotăm repede, oasele mele ard de dorul de a atinge pământul.

Şi astfel, toate focile veniră spre ţărmurile unde se născuseră şi unde auziseră mugetul focilor bătrâne, părinţii lor, luptând în ceaţa deasă pentru culcuşuri.

În acea noapte Kotick juca Dansul Focului cu toate focile tinere. În nopţile de vară, marea este plină de flăcări pe tot drumul care duce de la Novastoshnah spre Lukannon, fiindcă fiecare focă lasă în urma sa o brazdă ce arde ca uleiul aprins, şi ori de câte ori sare în apă se aprind vâlvătăi, iar valurile se despart în şuvoaie nesfârşite şi vâltori fosforescente. După

aceea, ei se traseră în interiorul insulei către locurile unde stăteau holluschickie și se aruncară în grâul sălbatic, încă crud, rostogolindu-se prin verdeață și povestind tot ce făcuseră în timpul cât fuseseră în largul mării. Povesteau despre Pacific, așa cum băieții ar povesti despre o pădure unde se duc să culeagă nuci. Dar dacă s-ar fi aflat cineva care să înțeleagă vorba focilor, acesta ar fi putut pleca și alcătui o hartă a acelui ocean cum n-a mai existat alta. Burlacii, în vârstă de trei și patru ani, veneau dinspre dealul Hutchinson strigând:

— Fugiți din calea noastră, pui de focă. Marea este adâncă și voi nu știți tot ce s-ascunde-n ea! Așteptați până când veți putea înconjura Capul Horn. Ei, tu, tinere, de unde ai cumpărat această haină albă?

— N-am cumpărat-o, răspunse Kotick, ci mi-a crescut așa.

Dar în clipa când era gata să-l răstoarne pe orator, doi oameni cu părul negru și cu fețele roșii, turtite, apărură pe după o dună de nisip, iar Kotick, care până atunci nu văzuse niciodată un om, începu să tușească și își coborî capul. Celelalte foci burlace se îngrămădiră la câțiva metri depărtare, uitându-se prosteşte în fața lor. Oamenii nu erau decât Kerick Booterin, șeful vânătorilor de foci de pe acea insulă și Patalamon, fiul său. Ei veneau dintr-un sat mic care se afla la o jumătate de milă depărtare de culcușurile focilor, și acum încercau să hotărască ce foci să mâne spre țarcurile de vânătoare, căci focile sunt mânate exact ca oile, pentru ca mai târziu să fie prefăcute în haine de piele de focă.

— Ho, spuse Patalamon, ia te uită, o focă albă!

Kerick Booterin se făcu alb ca varul sub stratul de murdărie de fum și ulei care îi acoperea fața, căci el era un locuitor al insulelor Aleutine și aleuții nu sunt oameni prea curați. Începu să murmure o rugăciune.

— Să nu-l atingi, Patalamon. De când m-am născut, nu am văzut niciodată o focă albă. Poate că este strigoiul bătrânului Zaharov. Știi că a dispărut anul trecut în furtuna cea mare.

— Eu nu mă duc la foca asta, spuse Patalamon, cred că poartă ghinion. Crezi într-adevăr că e bătrânul Zaharov care s-a întors? Știi, eu îi datorez ceva bani pentru niște ouă de pescăruș.

— Nu te uita la focă, spuse Kerick, mână pâlcul acela de foci tinere. Astăzi oamenii ar trebui să jupoaie două sute de bucăţi, dar cum suntem de abia la începutul sezonului, ei sunt încă neîndemânatici la lucru. Vom face numai o sută. Dar repede.

Patalamon începu să clămpănească o pereche de oase de focă în faţa cirezii de holluschickie, care se opriră, încremeniţi, pufăind şi respirând greu. Omul făcu câţiva paşi înainte, iar focile începură să se mişte şi Kerick le mână înăuntrul insulei. Bietele foci nu făcură nicio încercare de a se întoarce la tovarăşii lor. Sute de mii de foci fuseseră de faţă la această scenă şi văzuseră cum tovarăşii lor fuseseră mânaţi de acolo, dar îşi continuară jocul, ca şi cum nimic nu se întâmplase. Kotick era singurul care începu să pună întrebări, dar niciunul dintre tovarăşii săi nu putu să răspundă nimic, afară numai că oamenii mână întotdeauna focile în acest fel şi că acest lucru durează şase săptămâni sau chiar două luni în fiecare an.

— Eu am de gând să merg după ei, spuse Kotick, iar ochii îi ieşiră aproape din orbite, în timp ce se târa, căutând să nu piardă din vedere turma.

— Foca albă vine după noi, strigă Patalamon, şi este pentru întâia oară când o focă vine singură spre locurile unde le omorâm.

— Ssst! Să nu te uiţi înapoi, spuse Kerick. Să ştii că este strigoiul lui Zaharov. Trebuie neapărat să vorbesc cu popa despre asta.

Locurile unde erau omorâte focile se aflau la o distanţă de o jumătate de milă, însă ei făcură acest drum în aproape o oră, căci dacă focile ar fi mers prea repede, s-ar fi înfierbântat prea tare şi atunci blana lor s-ar fi făcut bucăţi în clipa în care ar fi fost jupuite şi Kerick era primul care să ştie acest lucru. De aceea ei îşi continuară drumul foarte încet, trecură pe lângă istmul Leului de Mare, de lângă Casa Webster, până când ajunseră la Casa Sărată, acolo de unde nu se mai puteau zări focile de pe ţărm. Kotick mergea după ei gâfâind şi minunându-se. El avea impresia că se află la capătul lumii, cu toate acestea, urletele ce veneau dinspre culcuşurile focilor pe care le lăsase în urmă mai răsunau încă tot atât de tare ca zgomotul făcut de un tren în tunel. Apoi Kerick se aşeză pe muşchiul moale, scoase din buzunar un ceas de tinichea şi

lăsă turma de foci să se odihnească și să se răcorească timp de o jumătate de oră, în timp ce Kotick putea auzi cum de pe marginea pălăriei acestuia cădeau ca o bură picăturile de ceață. Apoi, zece sau poate doisprezece oameni, fiecare înarmat cu câte o măciucă de fier de patru coți lungime, se apropiară de el, iar Kerick arătă vreo două foci din turmă care sau fuseseră mușcate de către tovarășii lor, sau erau prea înfierbântate. Oamenii le despărțiră de celelalte, lovindu-le cu cizmele lor grele, făcute din pielea luată de pe grumazul morselor, iar Kerick le porunci laconic: „Să începem!“ Și oamenii începură să lovească cu măciucile în capul focilor cât puteau de tare. Zece minute mai târziu, micul Kotick nu mai putu să-și recunoască prietenii, fiindcă pielea lor fusese zdrelită de la nas și până la înotătoarele din spate; bătută, smulsă de pe corp și aruncată pe pământ, într-o mare grămadă. Acest spectacol fusese de ajuns pentru Kotick. Se întoarse și o luă la galop înapoi spre mare (căci o focă poate alerga foarte repede, deși doar un timp foarte scurt); iar de groază, mica mustață i se zbârli în formă de țepi. La istmul Leului de Mare, unde lei de mare uriași plutesc pe creasta valurilor, el se aruncă la rândul său în apa rece și începu să se legene acolo, gâfâind de oboseală și văietându-se.

— Cine e acolo, întrebă un leu de mare morocănos, căci de obicei leii de mare se țin departe de celelalte animale.

— *Scoochnie! Ochen scoochnie!* (Sunt singur, sunt tare singur!), spuse Kotick. Știi că oamenii au început să ucidă pe toți holluschickie de-a lungul întregului țărm?

Leul de mare își întoarse capul spre insulă.

— Prostii, spuse el, tovarășii tăi fac astăzi zgomot mai mult ca de obicei, iar tu trebuie să fi văzut pe bătrânul Kerick, care a stârpit vreo ceată de foci. Trebuie să știi că el face acest lucru de treizeci de ani.

— Dar este îngrozitor, spuse Kotick, opintindu-se ca să țină piept unui val mare, care-l acoperi, apoi proptindu-se cu multă siguranță pe picioruşele sale, se pomeni deodată foarte aproape, la vreo trei metri de creasta dantelată a unei stânci.

— Bravo, foarte bine pentru un tânăr ca tine, spuse leul de mare, care știa ce înseamnă a fi bun înotător. Îmi închipui că ți s-a părut îngrozitor ce-ai văzut, după felul cum vorbești de acest lucru, dar dacă voi, focile, veți veni aici în fiecare an,

este firesc ca oamenii să ajungă să afle acest lucru şi să vă dea de urmă; şi dacă nu veţi găsi o altă insulă unde oamenii nu pot să vină, veţi fi întotdeauna măcelărite.

— Dar există oare o astfel de insulă întrebă Kotick.

— Eu am mers pe drumul urmat de poltoos (hipoglosul) douăzeci de ani de-a rândul şi pot să-ţi spun că n-am găsit o astfel de insulă. Dar ascultă, mi se pare că îţi place să vorbeşti cu semenii tăi mai în vârstă, ce-ar fi dacă te-ai duce în Insula Morselor şi ai vorbi cu Sfâşie-Mare? Cred că el ştie ceva. Stai, nu te zori aşa de tare! Până acolo e o distanţă de şase mile înot, şi dacă aş fi în locul tău, micuţul meu, aş porni într-acolo numai după ce am tras un pui de somn pe ţărm.

Kotick găsi că sfatul era foarte bun şi de aceea înotă spre bucata lui de ţărm, ieşi la mal şi dormi o jumătate de oră, iar pielea îi tresărea în tot timpul somnului, ca la toate focile care dorm. Apoi se trezi şi se îndreptă în grabă spre Insula Morselor, care era ca un fel de platou jos pe o insulă stâncoasă, cam la nord-est de Novastoshnah, plină de stânci şi de cuiburi de pescăruşi, unde puteai găsi întotdeauna cirezi întregi de morse.

El se opri la mal, foarte aproape de bătrânul Sfâşie-Mare, care era o morsă uriaşă de prin Pacificul de Nord, mare, urâtă, umflată, plină de bube, cu ceafa groasă şi cu colţi foarte lungi, o morsă care nu putea să fie politicoasă decât când dormea, aşa cum se întâmpla acuma când era culcată pe picioarele dinapoi, ieşind pe jumătate din apă.

— Scoală-te, ţipă Kotick, fiindcă pescăruşii făceau un zgomot asurzitor.

— Ho-ho, ce s-a întâmplat, întrebă Sfâşie-Mare şi, în acelaşi timp, lovi cu colţii morsa care se afla alături şi o trezi, iar morsa la rândul ei o lovi pe următoarea, şi aşa mai departe, până când toate se treziră din somn şi începură să se uite în toate direcţiile, numai unde trebuiau să se uite, nu.

— Hi, eu sunt, spuse Kotick, apărând deasupra apelor, ca un mic melc alb.

— Pe onoarea mea, să fiu jupuit, spuse Sfâşie-Mare, şi toate morsele se uitară la Kotick, aşa cum ar face într-un club nişte bătrâni domni adormiţi care s-ar uita la un copil, miraţi că acesta se află printre ei.

Kotick nu avea niciun chef să mai asculte ceva despre jupuială, căci văzuse destule lucruri în ziua aceea. De aceea strigă:

— Nu există oare un loc unde să meargă focile şi unde oamenii să nu poată veni?

— Du-te singur şi caută, spuse Sfâşie-Mare, închizând ochii. Hai, fugi! Acum suntem foarte ocupaţi.

Kotick făcu o săritură în aer, asemenea delfinilor, şi începu să strige cât putea de tare:

— Mâncător de scoici, tu eşti un mâncător de scoici!

El ştia prea bine că Sfâşie-Mare nu prinsese în viaţa lui un peşte şi că scormonise întotdeauna nisipul în căutare de scoici şi alge, deşi îşi dădea aere făcând-o pe grozavul. Desigur că toate păsările din neamul lui Gooverooskies şi Epatkas, precum şi pasărea furtunii şi papagalul de mare, care caută întotdeauna o ocazie ca să te jignească, reluară strigătul, repetând cuvintele lui Kotick. Aşa cum mi-a povestit Limmershin, timp de aproape cinci minute nu ai fi putut auzi zgomotul unui tun, dacă cineva ar fi tras tocmai atunci pe Insula Morselor, întreaga populaţie a zburătoarelor urla şi ţipa: „Mâncător de scoici! *Stareek* (bătrânule)!“ în timp ce Sfâşie-Mare se rostogolea de colo până colo, mormăind şi tuşind fără încetare.

— Ei, acum ai de gând să-mi spui, întrebă Kotick de-abia răsuflând.

— Du-te şi întreab-o pe Vaca-Mării, spuse Sfâşie-Mare. Dacă mai trăieşte, cred că va putea să-ţi spună totul.

— Dar cum aş putea eu recunoaşte Vaca-Mării, dacă aş întâlni-o, întrebă Kotick, gata să o şteargă.

— Este singura vieţuitoare din apele mării care este şi mai urâtă decât Sfâşie-Mare, îl dumeri un pescăruş negru, în timp ce se învârtea chiar sub nasul lui Sfâşie-Mare. Mai urâtă şi cu maniere şi mai proaste! *Stareek*!

Kotick înotă înapoi spre Novastoshnah, lăsând în urmă pescăruşii care continuau să ţipe ascuţit. Dar acolo, el descoperi că nimeni, în afară de el, nu avea dorinţa de a găsi un loc liniştit pentru foci. Focile răspunseră că oamenii au măcelărit întotdeauna pe holluschickie, de fapt aceasta, făcea parte din treburile cele mai obişnuite ale oamenilor, şi dacă lui nu-i plăcea să vadă lucruri urâte, n-avea decât să nu meargă în

locurile unde erau omorâte focile. Dar, de fapt, niciuna dintre foci nu văzuse măcelul, şi în aceasta consta deosebirea dintre el şi prietenii săi. Pe lângă aceasta, Kotick era şi o focă albă.

— Ceea ce trebuie tu să faci, spuse bătrânul Înghite-Mare după ce ascultă aventurile fiului său, este să creşti mare şi să devii o focă uriaşă, cum e tatăl tău, să ai un culcuş pe ţărm, şi atunci ei au să te lase în pace. In următorii cinci ani va trebui să fii în stare să lupţi singur pentru tine.

Chiar blânda Matkah, mama lui, spuse:

— Nu vei fi niciodată în stare să opreşti măcelul. Du-te şi te joacă în mare, Kotick.

Şi Kotick plecă şi jucă Dansul Focului, iar mica lui inimă îi era foarte grea.

În acea toamnă, el părăsi malul cât putu mai curând şi o porni singur în larg, fiindcă o idee nouă îi trecuse pin minte. Planul lui era să găsească Vaca-Mării, dacă bineînţeles exista o astfel de persoană în apele mării, apoi avea de gând să găsească o insulă liniştită, cu ţărmuri bune şi sigure, unde focile să poată locui în pace şi unde oamenii să nu poată ajunge la ele niciodată. Şi astfel, el cutreieră singur întreg Pacificul, de la miazănoapte până la miazăzi, înotând câte trei sute de mile în timp de o noapte şi o zi. Trecu prin atâtea aventuri câte nu se pot povesti aici şi scăpă cu greu să nu fie prins de Rechinul-Pelerin şi de Rechinul-Tigru, precum şi de Peştele-Ciocan, iar în calea sa întâlni tot felul de pierde-vară în care nu poţi avea încredere şi care străbăteau mările în sus şi în jos. Şi mai întâlni tot felul de peşti mari şi politicoşi, precum şi scoici stacojii care erau îngrămădite şi înţepenite în acelaşi loc, de sute de ani, şi erau tare mândre că nu se mişcau de acolo; dar nu întâlni niciodată Vaca-Mării şi nu putu găsi insula cea mult visată. Dacă se întâmpla ca un ţărm să fie bun şi cu un sol tare, cu o pantă în spatele său, unde focile puteau să se joace, apărea întotdeauna în zare fumul subţire ce ieşea din coşul unei baleniere, care tocmai topea grăsimea de balenă; iar Kotick ştia bine ce însemna acest lucru. Sau altă dată, descoperea că insula care-i plăcea fusese pe vremuri locuită de foci, pe care oamenii le stârpiseră, şi Kotick ştia că pe acolo unde oamenii au trecut o dată vor trece din nou.

El continuă drumul său în tovărăşia unui bătrân albatros cu coada smulsă, care povesti că insula Kerguelen era tocmai locul visat al păcii şi al liniştii, dar când Kotick se duse acolo, fu cât p-aci să fie zdrobit de valurile care îl izbiseră de nişte stânci înalte şi negre, în timpul unui uragan îngrozitor, însoţit de tunete şi fulgere ce sfâşiau cerul. Cu toate acestea, în timp ce lupta împotriva furtunii, putu să vadă că acolo fusese cândva un culcuş de foci. Şi această situaţie o găsi în toate insulele pe care le vizită.

Limmershin făcu un lung pomelnic al acestor insule, fiindcă, după spusele lui Kotick, petrecuse cinci anotimpuri în explorare, afară de cele patru luni de odihnă pe care le petrecea în fiecare an la Novastoshnah. Dar holluschickie îşi băteau joc de el şi de insulele lui imaginare. El se duse până la insulele Galapagos, un loc îngrozitor şi secetos de pe Ecuator, unde era cât pe-aci să se coacă de căldură şi să-şi dea duhul; apoi se duse în insulele Georgia, în insula Orkney, în insula Smaraldelor, în insula Privighetorii, în insula Gough, în insula Bouvet, la Crossets şi chiar în micuţa insulă care se afla în sudul Capului Bunei Speranţe. Dar pretutindeni, locuitorii mărilor îi spuneau aceleaşi lucruri. Cândva, demult, focile veniseră să poposească pe aceste insule, însă oamenii le stârpiseră cu totul. Chiar când înotă pe o distanţă de mii de mile în largul Pacificului şi ajunse la un loc numit capul Corientes (asta s-a întâmplat pe când se întorcea din insula Gough), găsi câteva sute de foci râioase zăcând pe o stâncă şi ele îi spuseră că oamenii veneau şi acolo. Această veste aproape că-i zdrobi inima şi, ocolind capul Horn, o luă înapoi, spre ţărmurile sale. Şi, în drumul său spre nord, se opri pe o insulă acoperită de copaci verzi, unde găsi o focă foarte bătrână, care trăgea să moară. Prinse câţiva peşti pentru ea şi începu să-i depene povestea nereuşitelor sale.

— Acum, spuse Kotick, mă întorc la Novastoshnah şi dacă au să mă împingă şi pe mine spre ţarcurile de măcel împreună cu holluschickie nici c-o să mă sinchisesc.

Însă bătrâna focă îl sfătui:

— Mai încearcă o dată, eu sunt ultima descendentă a neamului stins Masafuera, şi în zilele când oamenii ne

omorau cu sutele de mii, ieșise pe țărmuri zvonul că într-o zi va veni o focă albă de departe, de la nord, și va conduce poporul focilor spre un liman liniștit. Eu sunt bătrână și nu voi trăi să văd acea zi, dar sunt sigură că alții o vor vedea. Mai încearcă o dată.

Și Kotick își întoarse mustața, care era deosebit de frumoasă, și spuse:

— Eu sunt singura focă albă care s-a născut vreodată pe vreun țărm și sunt singura focă, neagră sau albă, care s-a gândit vreodată să caute alte insule.

Și, spunând asta, se înveseli foarte. Când se întoarse la Novastoshnah, în acea vară, Matkah, mama lui, îl rugă să se însoare și să-și facă un rost, fiindcă nu mai era un holluschickie, ci o focă în floarea vârstei, cu o coamă albă, buclată, ce-i împodobea umerii. Era tot atât de mare, de greu și de fioros ca și tatăl său.

— Îngăduie-mi încă un anotimp, spuse el. Nu uita, mamă, că întotdeauna cel de al șaptelea val este acela care pătrunde cel mai adânc în țărm.

Destul de ciudat era faptul că o altă focă se gândise, la rândul ei, să-și amâne căsătoria pentru anul următor și, împreună cu Kotick, juca Dansul Focului, jos, pe țărmul Lukannon, toată noaptea din ajunul plecării lui în ultima sa explorare. De data aceasta, el o luă spre apus, fiindcă dăduse de urma unui mare banc de moruni și fiindcă avea nevoie în fiecare zi de cel puțin o sută de funți de pește ca să se simtă bine. El îi vâna până obosea de tot, apoi se încolăcea și-adormea într-una dintre găurile pe care le găsea pe țărmul insulei Copper. Cunoștea foarte bine coasta, așa încât pe la miezul nopții, când se simți ușor săltat și așezat pe un pat de alge, își spuse: „Hm, fluxul este deosebit de puternic astă-noapte", și, întorcându-se pe partea cealaltă sub apă, deschise ochii încet și se întinse. Apoi sări ușor ca o pisică, fiindcă zărise niște ființe uriașe adulmecând prin apă și păscând firele groase ale algelor.

— Pe Stâncile lui Magellan, exclamă el printre dinți, cine sunt ființele acestea din fundul mării?

Ele nu semănau nici cu morsele, nici cu leul de mare, nici cu foca, nici cu ursul, nici cu balena, cu rechinul, cu peștele, cu molusca sau cu scoica, animale pe care Kotick le întâlnise

până atunci în drumul său. Aveau o lungime de douăzeci până la treizeci de picioare, nu aveau înotătoarele dinapoi, ci numai o coadă în formă de lopată, care arăta ca o piele fleşcăită. Capetele lor erau tot ce văzuse el mai caraghios; aceste ființe, care se legănau proptite în vârful cozilor în adâncul apei, atunci când se opreau din păscut se înclinau solemn una către cealaltă, fluturându-şi înotătoarele din față, aşa cum ar face un om gras cu brațul său.

— Ahem, spuse Kotick, petrecere frumoasă, doamnelor. Ființele uriaşe îi răspunseră fluturându-şi înotătoarele.

Când se apucară să se hrănească din nou, Kotick băgă de seamă că buza lor superioară era despicată în două, aşa încât puteau să o țină depărtată de cealaltă cam de un cot, apoi le închideau din nou şi în acelaşi timp băgau în gură printre cele două despicături un buchet întreg de alge marine. Ele îşi îndesau iarba în gură, apoi o rumegau foarte solemn.

„Ce caraghios mod de a se hrăni“, gândi Kotick. Animalele se înclinară din nou, dar Kotick începu să-şi piardă răbdarea.

— Foarte bine, spuse el, dacă din întâmplare aveți o încheietură în plus la înotătoarea din față, nu e nevoie să faceți atâta paradă. Văd că ştiți să salutați foarte grațios, dar aş vrea să ştiu cum vă cheamă.

Buzele despicate se mişcară şi se contractară, ochii, de un verde de sticlă, priviră țintă spre el, dar nimeni nu scoase o vorbă.

— Bine, spuse Kotick, să ştiți că dintre toți cei pe care i-am întâlnit, voi sunteți singurul popor mai urât decât Sfâşie-Mare şi cu o creştere şi mai proastă decât a lui.

Deodată îşi aminti ca într-o fulgerare de ceea ce îi spusese pescăruşul negru, pe vremea când fusese un mic pui pe Insula Morselor, şi căzu pe spate în apă, fiindcă acum ştia că, în sfârşit, se întâlnise cu Vaca-Mării. Vacile-Mării continuară să pască şi să rumege algele, iar Kotick le puse întrebări în toate limbile pe care le învățase în timpul călătoriilor sale. De altfel, popoarele mării vorbesc aproape tot atâtea limbi ca şi ființele omeneşti. Dar Vacile-Mării nu-i răspunseră, fiindcă ele nu pot să vorbească. Vaca-Mării are numai şase vertebre în gâtul său în loc de şapte, şi cei din fundul mării spun că acest lucru o împiedică să vorbească chiar şi cu tovarăşele sale. Dar,

precum ştiţi, ea are o încheietură în plus la înotătoarele din faţă şi fluturându-le mereu se poate înţelege în acest fel cu semenii săi, printr-un fel de cod telegrafic foarte stângaci.

Către dimineaţă, coama lui Kotick se zbârlise, iar răbdarea lui dispăruse cum dispar crabii morţi. Puţin după aceea, Vacile-Mării începură să înoate în direcţia nordului, foarte încet, oprindu-se mereu să ţină nişte sfaturi fără rost şi salutându-se neîncetat între ele, iar Kotick, urmărindu-le, spunea ca pentru sine:

„Fiinţe atât de tâmpite cum sunt acestea ar fi fost măcelărite de mult dacă nu ar fi găsit cu adevărat o insulă în care să se afle în siguranţă. Şi dacă această insulă este bună pentru Vacile-Mării, ea este, desigur, bună şi pentru foci. Şi totodată aş dori să se grăbească".

Era o treabă foarte obositoare pentru Kotick. Cireada Vacilor-Mării nu făcea niciodată mai mult de patruzeci sau cincizeci de mile pe zi, se oprea să se hrănească în timpul nopţii şi toată vremea se ţinea foarte aproape de mal. În timpul acesta, Kotick înota în jurul lor, deasupra lor şi dedesubtul lor, în adâncul mării, dar nu reuşi să le grăbească deloc. Pe măsură ce înaintau spre nord, se opreau la fiecare oră să ţină sfat, şi atunci se salutau mereu, iar Kotick îşi muşcă aproape toată mustaţa de nerăbdare, când deodată, descoperi că ele urmau un curent cald de apă, şi atunci se trezi un fel de respect în el pentru aceste fiinţe.

Într-o noapte, ele se cufundară în valurile luminate de lună, se cufundară ca nişte bolovani, şi, pentru prima oară de când le cunoştea, începură să înoate cu o mare repeziciune. Kotick se luă după ele şi viteza îl înmărmuri, căci nu visase vreodată că Vacile-Mării puteau fi bune înotătoare. Ele se îndreptară spre un ţărm abrupt, a cărui faleză cobora drept în adâncul apei, şi se cufundară într-o gaură întunecoasă de la picioarele falezei, care ducea foarte adânc în fundul mării, cam la douăzeci de stânjeni sub apă. Înotul dură o vreme foarte îndelungată, iar Kotick începu să simtă că avea nevoie de aer proaspăt acolo, în tunelul întunecat prin care treceau acum.

„Pe coama mea, exclamă el când ieşi la suprafaţă, gâfâind şi pufăind, deasupra apei, la capătul celălalt al peşterii. A durat mult, dar a meritat osteneala!"

Vacile-Mării se răzlețiră și acum păsteau leneș, înaintând de-a lungul celor mai frumoase maluri pe care le văzuse vreodată. Pe o distanță de multe mile puteai vedea stânci nesfârșite, șlefuite de vreme, create parcă să servească drept culcușuri pentru foci, și mai erau și terenuri de joacă acoperite cu nisip aspru, ce coborau în pantă spre interiorul insulei, în spatele stâncilor, și erau valuri uriașe deasupra cărora focile puteau dansa, și o iarbă înaltă prin care te puteai tăvăli, și dune de nisip pe care le puteai urca și coborî, și, mai ales, Kotick își dădu seama după felul apei care nu înșeală niciodată o focă adevărată, că niciun om nu trecuse vreodată pe acolo. Primul lucru de care voi să se asigure era dacă pescuitul era bun. Înotă de-a lungul malurilor, numărând încântătoarele insule de nisip pe jumătate ascunse într-o minunată ceață albastră. Departe, spre nord, în largul mării, se vedea o linie de stânci și bancuri de nisip, care n-ar fi îngăduit niciodată unui vapor să se oprească mai aproape de șase mile de țărm. Între insule și continent era o fâșie de apă adâncă care ajungea până la falezele aproape perpendiculare, și undeva, în josul falezelor, se afla gura unui tunel.

„Seamănă foarte mult cu Novastoshnah, dar e de zece ori mai frumos aici. Vaca-Mării trebuie să fie mult mai înțeleaptă decât mi-am închipuit eu. Chiar dacă ar fi oameni prin apropiere, ei nu pot coborî aceste maluri abrupte, și barajul de stânci de pe mare ar sfărâma un vapor în mii de așchii. Dacă există vreun loc pe mare unde să te simți în deplină siguranță, atunci acesta trebuie să fie.“

Începu să se gândească la foca pe care o lăsase acasă, dar, deși era tare grăbit să se întoarcă la Novastoshnah, pierdu destul de multă vreme cu cercetarea noilor locuri, pentru a putea să răspundă la toate întrebările pe care aveau să i le pună tovarășii săi de acasă.

Apoi se cufundă în apă și se duse spre gura tunelului, ca să se asigure de locurile de acolo; și după aceea o apucă spre sud. Nimeni, afară de Vacile-Mării și de o focă, n-a visat vreodată c-ar exista un astfel de loc; și când privi înapoi spre malurile abrupte, chiar Kotick putu cu greu să creadă că trecuse vreodată pe acolo.

Drumul spre casă dură zece zile, cu toate că înota foarte repede. Când ajunse aproape de istmul Leului de Mare şi ieşi pe uscat, prima fiinţă pe care o întâlni fu foca tânără care-l aştepta şi care văzu din privirea lui că în sfârşit găsise insula mult visată.

Însă holluschickie şi Înghite-Mare, tatăl său, şi chiar celelalte foci începură să râdă de el când le povesti că a descoperit o insulă nouă, iar o focă foarte tânără, cam de vârsta lui, îi spuse:

— Toate acestea sunt foarte bune, Kotick, dar tu nu poţi să vii din nişte locuri necunoscute şi să ne porunceşti să plecăm aşa, pe neaşteptate. Să nu uiţi că noi am luptat din greu pentru culcuşurile noastre, lucru pe care tu nu l-ai făcut niciodată, fiindcă tu ai preferat să vânturi mările.

Celelalte foci începură să râdă, iar foca cea tânără începu să-şi sucească gâtul într-o parte şi în alta, plină de sine. Tocmai se căsătorise în acel an şi acum făcea foarte mult caz de acest eveniment.

— Eu nu am de ce să lupt pentru un culcuş, spuse Kotick, vreau numai să vă arăt vouă tuturor un loc unde veţi fi în siguranţă. Ce rost are să te încaieri?

— Oh, dacă încerci să dai înapoi, fireşte că eu n-am nimic de spus, răspunse foca, cu un râs neplăcut.

— Vii cu mine dacă am să câştig, întrebă Kotick, şi o lumină verde străluci în ochii lui, căci era foarte supărat că trebuia să lupte.

— Foarte bine, spuse foca, indiferentă, dacă vei câştiga, am să vin.

Nu avu timp să-şi schimbe părerea, deoarece capul lui Kotick ieşi afară dintre umeri, iar colţii lui intrară adânc în grăsimea de pe ceafa tinerei foci. Apoi se aruncă pe vine şi-l trânti pe duşmanul său pe ţărm, îl târî de-a lungul malului, îl scuturâ şi îi dădu câteva lovituri. Kotick începu să urle către foci:

— Am făcut tot ce am putut pentru voi în aceşti cinci ani. V-am găsit o insulă unde să fiţi în siguranţă, dar până când nu vă smulge cineva capetele de pe cefele voastre tâmpite, nu sunteţi în stare să credeţi. Acum vă voi învăţa eu cum să vă purtaţi. Băgaţi de seamă la ceea ce va veni.

Limmershin mi-a povestit că niciodată în viaţa sa, şi Limmershin vede în fiecare an zeci de mii de foci încăierându-se,

niciodată în mica sa viață nu a văzut ceva atât de măreț ca atacul lui Kotick. El se aruncă asupra celei mai mari foci pe care o putu găsi în calea sa, o prinse de grumaz, o strânse de gât, o trânti de pământ de câteva ori până când aceasta îi ceru îndurare, și atunci o aruncă la o parte și atacă următoarea focă. Vedeți, Kotick nu postise niciodată patru luni de-a rândul, așa cum fac focile mari în fiecare an, iar călătoriile lui în largul mării îi păstraseră o perfectă sănătate, și, ceea ce era deosebit de important, el nu luptase niciodată până acum. Coama lui albă, ondulată, se zbârlise din cauza furiei, iar ochii săi erau numai flăcări, în timp ce colții săi albi luceau și toată înfățișarea lui era minunată. Bătrânul Înghite-Mare, tatăl său, îl văzu cum rupea în bucăți, trăgând după el, bătrânele foci, ca și cum ar fi fost niște simpli pești, și cum răsturna tinerii burlaci, zvârlindu-i în toate părțile. Înghite-Mare scoase un urlet și strigă:

— S-ar putea să fie nebun, însă este cel mai bun luptător de pe toate țărmurile! Nu lovi în tatăl tău, fiule! Sunt alături de tine.

Kotick scoase un urlet drept răspuns, iar bătrânul Înghite-Mare se legănă pe labele sale, suflând ca o locomotivă, în timp ce Matkah și foca ce trebuia să se mărite cu Kotick se așezară jos, pline de admirație față de bărbați. Era o bătălie nemaipomenită, căci cei doi se bătură atâta vreme cât mai exista încă o focă ce ar fi îndrăznit să-și ridice capul, și când într-adevăr nu mai rămase niciuna, ei defilară plini de sine de-a lungul țărmului, unul lângă altul, mugind cât îi ținea gura.

În timpul nopții, când luminile Aurorei Boreale începură să licărească prin ceață, Kotick se cățără pe o stâncă golașă și privi în jos la culcușurile împrăștiate și la focile sfâșiate și pline de sânge.

— Acum, spuse el, v-am dat și eu o lecție.

— Pe coama mea, spuse bătrânul Înghite-Mare, căutând să-și revină, fiindcă fusese îngrozitor de bătut. Balena Ucigașă în persoană nu ar fi putut să le stropșească mai rău. Fiule, eu sunt mândru de tine, și mai mult decât atât, am de gând să vin cu tine în insula ta, dacă există un astfel de loc.

— Ascultaţi, voi, porci graşi de mare, cine vine cu mine în tunelul Vacilor-Mării? Să-mi răspundeţi, căci altfel vă trag o nouă săpuneală, urlă Kotick.

Se auzi un murmur ce aducea cu clipocitul unui flux de-a lungul malurilor.

— Venim cu toţii, răspunseră mii de voci obosite. Vom veni după Kotick, foca albă.

Şi atunci Kotick îşi lăsă capul între umeri şi închise ochii plin de mândrie. În clipa aceea, el nu mai era o focă albă, ci una roşie, din cap până în picioare. Cu toate acestea, el nu s-ar fi uitat pentru nimic în lume la rănile sale şi nici nu le-ar fi atins.

O săptămână mai târziu, Kotick împreună cu o întreagă armată (aproape zece mii de holluschickie şi foci bătrâne) plecară spre nord, către tunelul Vacilor-Mării. Kotick era conducătorul lor, dar focile care rămăseseră la Novastoshnah îi considerau pe toţi scoşi din minţi. Însă primăvara următoare, când se întâlniră cu toţii pe bancurile de pescuit ale Pacificului, focile lui Kotick începură să spună poveşti minunate despre ţărmurile lor, care se aflau dincolo de tunelul Vacilor-Mării, încât tot mai multe şi mai multe foci părăsiră Novastoshnah. Firește, toate acestea nu s-au petrecut deodată, fiindcă focile nu sunt prea inteligente şi au nevoie de un timp îndelungat până mintea lor pricepe bine un lucru. Însă an după an, tot mai multe foci părăsiră Novastoshnah, Lukannon şi alte sălaşuri, pentru a se duce spre ţărmurile liniştite şi adăpostite, unde Kotick îşi petrece toată vara, şi se face tot mai mare şi mai gras, şi mai puternic, în timp ce holluschickie se joacă în jurul lui, în marea în care niciun om nu poate ajunge.

Lukannon

Imnul Focilor, pe care-l intonează
când sunt îndurerate

Spre ziuă pe-ai mei i-ntâlnii (bătrâneţea, o, cât mi-i de adâncă!)
La a Lukannonului ţărmuri cu glasuri puzderie încă.
Zbătute pe scoici şi nisipuri, al stâncilor cântec l-omoară,
Cu hohot de valuri, acolo, mari ape-n fiece vară.

Un cânt de popas lângă-ntinse lagune sărate şi-un altul
Venit dinspre dune în grabă, cu-atâţia tovarăşi... Înaltu-l
Lumini far roşu, ce-n ape la miezuri de noapte dansează,
Aşa-i Lukannonul... el până sosesc vânătorii, visează!

Spre ziuă pe-ai mei i-ntâlnii (o! n-am să-i mai văd niciodată...)
Veniră, plecară în pâlcuri, tot ţărmul umbrindu-l; deodată,
Strigat-am atât de departe, cât poate, talazu-nfruntându-l,
Ajunge un glas, şi spre ţărmuri cântam, căci doar cântec
mi-e gândul.

Hei, ţărmuri, dragi ţărmuri!... prin ceaţa de mare ce udă lichenii
Cu chiciura iernii în barbă şi mintea zvâcnind de vedenii,
De-acum vă lăsăm şi ne ducem... Ne ducem, nisipuri de joacă,
Şi vânturi, şi patrii de aur, în care-am trăit, să ne placă.

Spre ziuă pe-ai mei i-ntâlnii (ah! ce-mprăştiată hoardă...)
La ţărmuri, cu puşca şi cangea, bărbaţi ne-mpingeau în tăcere,
Aşijderi unor blânde şi proaste oiţe, domol să ne piardă,
Ci noi, Lukannon, înainte cântam pân-apar vânătorii.

Pornit-am în sud, pasămite spre Gooverooskies... Ci spune
Stăpânilor mării că fost-am puternici pe vremea când nu ne
Goneau din culcuşuri, acuma golite, pustii ca epava;
Vrăjit Lukannon, amintirea-ţi dura-va-n noi veşnic, şi slava.

„Rikki-Tikki-Tavi“

J-a strigat din vizuina-ncălzită,
Ochi-de-Jar lui Piele-nsolzită:
„Vino, dacă nu ţi-e teamă;
Hai la joc, dă morţii vamă!“
Ochi în ochi şi dinţi în dinţi
(Nag, la naiba! de ce stai?)
Poate c-o să-ţi ieşi din minţi
(Haide, Nag, ne prinde, hai!)
Şi-ai să mori, c-aşa e jocul.
(Nag, zbugheşte-o pe imaş!)
Te fereşti? Nu-ţi afli locul?
(Nu mai plânge, Nag, scăpaşi!...)

Aceasta e povestea unui mare război pe care l-a dus Rikki-Tikki-Tavi singură prin camerele de baie ale unui mare bungalou în cantonamentul Segowlee. Darzee, pasărea-croitor, i-a ajutat, şi Chuchundra, şoarecele de mosc, care niciodată nu iese până în mijlocul camerei, ci se furişează întotdeauna de-a lungul zidurilor, i-a dat toate sfaturile. Dar, de fapt, Rikki-Tikki-Tavi a dus tot greul luptei.

Rikki-Tikki era o mangustă, semănând mult cu o pisicuţă la blană şi la coadă, dar la cap şi în ceea ce priveşte obiceiurile, mult mai curând cu o nevăstuică.

Ochii şi vârful botului ei neastâmpărat erau de culoare roz. Ea se putea scărpina unde-i plăcea cu un singur picior,

din faţă sau din spate, după cum avea chef. De asemenea, putea să-şi zbârlească coada până ajungea să arate ca o perie de spălat sticle, iar strigătul ei de război, care se auzea în timp ce se strecura prin iarba înaltă, era: Rikk-tikk-tikki-tikki-tchk!

Într-o zi, o ploaie torenţială de vară o scoase din vizuina în care locuia împreună cu tatăl şi cu mama ei şi o duse rostogolind-o, de-a lungul drumului, până o aruncă într-un şanţ. Acolo găsi un smoc de buruieni care plutea deasupra băltoacei, se agăţă de el, dar până la urmă îşi pierdu cunoştinţa. Când îşi reveni, se văzu culcată în plin soare fierbinte, în mijlocul unei grădini, pe o potecă. Arăta foarte rău. Un băieţel spunea tocmai atunci:

— Ia uitaţi-vă aici, am găsit o mangustă moartă. Hai s-o îngropăm.

— Nu, spuse mama lui, hai s-o luăm înăuntru şi s-o uscăm. Poate că nu este cu adevărat moartă.

O duseră în casă. Acolo, un bărbat înalt o luă în mână, între degetul arătător şi cel gros, şi spuse că mangusta nu era moartă, ci numai ameţită, biata de ea. O înfăşurară deci într-un ghemotoc de câlţi, deasupra unui mic foc, şi ea deschise ochii şi începu să strănute.

— Acum, spuse omul cel înalt (era un englez care tocmai se mutase în bungalow), să n-o speriem şi să vedem ce vrea să facă.

Să sperii o mangustă e tot ce poate fi mai greu, fiindcă este roasă de curiozitate din cap până în vârful cozii. Deviza întregului neam al mangustelor este: „Aleargă şi află ce poţi“ (iar Rikki-Tikki era o adevărată mangustă). Ea examină câlţii, hotărî că nu erau buni de mâncare, începu să alerge în jurul mesei, se îndreptă din şale, îşi scutură blana şi o puse în ordine, se scărpină, apoi sări pe umărul băieţelului.

— Nu te speria, Teddy, îi spuse tatăl său, acesta este felul ei de a-şi face prieteni.

— Vai, mă gâdilă sub bărbie, spuse Teddy. Rikki-Tikki se uită în spaţiul dintre gulerul băiatului şi gât, îi suflă în ureche şi alunecă uşor pe podea, unde se aşeză şi porni să-şi frece nasul.

— O, Doamne, exclamă mama lui Teddy, n-ai spune că e o ființă sălbatică! Dar cred că este așa de blândă fiindcă ne-am purtat bine cu ea.

— Toate mangustele sunt așa, explică soțul ei; dacă Teddy nu o apucă de coadă și nu intenționează s-o închidă într-o cușcă, va alerga prin casă și pe afară toată ziua. Să-i dăm ceva de mâncare.

Îi dădură o bucată mică de carne crudă. Lui Rikki-Tikki îi plăcea grozav carnea crudă, și după ce o termină, ieși afară pe verandă și se așeză cu burta la soare, umflându-și blana, ca s-o usuce până la rădăcina părului. Apoi se simți mai bine.

„Sunt multe lucruri pe care pot să le descopăr în această casă, își spuse ea, și pe care familia mea nu le-ar fi putut descoperi o viață întreagă. Fără îndoială că am să rămân aici să descopăr totul.“

Petrecu toată ziua rătăcind prin odăile casei. Era cât pe-aci să se înece într-o cadă de baie. Își vârî nasul într-o călimară cu cerneală de pe masa de scris, apoi și-l arse mirosind capătul aprins al țigării bărbatului înalt, căci se cățărase până în poala lui să vadă cum e meșteșugul scrisului. Odată cu căderea nopții, alergă în camera lui Teddy să vadă cum se aprind lămpile de gaz, iar când Teddy se duse la culcare, Rikki-Tikki se cățără și ea în pat.

Dar era o tovarășă neliniștită și neastâmpărată, fiindcă se simțea datoare să se scoale în fiecare clipă și să asculte toate zgomotele care se auzeau în noapte și, mai ales, să descopere cine le-a făcut. Mama și tatăl lui Teddy intrară în cameră, ca să se uite la băiatul lor și o găsiră acolo pe Rikki-Tikki, care stătea trează pe pernă.

— Nu-mi place acest lucru, spuse mama lui Teddy, ar putea să muște copilul.

— Nu va face așa ceva, răspunse tatăl, Teddy este mult mai în siguranță cu acest mic animal decât dacă ar avea un câine de vânătoare să-l păzească. Dacă un șarpe ar intra acum în odaia copiilor...

Dar mama lui Teddy nici nu voia să audă de un lucru atât de îngrozitor.

A doua zi dimineaţa, foarte devreme, Rikki-Tikki veni la micul dejun de pe verandă, călărind pe umerii lui Teddy, şi toţi îi dădură banane şi ou fiert. Ea se aşeză pe rând în poala fiecăruia, pentru că orice mangustă binecrescută speră să devină într-o zi o mangustă de casă şi să aibă la dispoziţie toate odăile ca să poată alerga prin ele. Mama lui Rikki-Tikki (care trăise multă vreme în casa generalului din Segowlee) îi spusese lui Rikki cu foarte multă grijă ce trebuie să facă dacă vreodată îi vor ieşi în cale oameni albi.

Apoi Rikki ieşi în grădină să vadă ceea ce era de văzut. Era o grădină mare, numai pe jumătate lucrată, cu tufişuri înalte cât nişte chioşcuri, cu trandafiri Marechal Niel. Mai erau lămâi şi portocali, tufişuri de bambus şi desişuri întregi de ierburi înalte. Rikki-Tikki îşi linse buzele. „E un teren minunat de vânătoare", îşi spuse ea, şi coada i se umflă din nou ca o perie la acest gând ademenitor. Se furişă de-a lungul grădinii, adulmecând ici şi colo, până când deodată, auzi nişte voci foarte triste într-un tufiş cu mărăcini. Era Darzee, croitorul, şi nevasta lui. Îşi clădiseră un cuib frumos, din două frunze mari pe care le cususeră împreună, cu fibre, iar interiorul îl umpluseră cu câlţi şi puf. Cuibul se legăna încoace şi încolo, dar ei stăteau pe marginea lui şi plângeau.

— Ce s-a întâmplat, întrebă Rikki-Tikki.

— Suntem tare nenorociţi, spuse Darzee. Unul dintre puii noştri a căzut ieri din cuib şi Nag l-a mâncat.

— Hm, spuse Rikki-Tikki, e o veste foarte tristă. Dar eu sunt străin pe aici. Cine este Nag?

Darzee şi soţia lui se strânseră unul în altul în cuib, fără să răspundă, căci din iarba deasă de la picioarele unui tufiş se auzi un şuierat foarte slab, un sunet groaznic şi rece, care o făcu pe Rikki-Tikki să sară în sus, la o înălţime de doi coţi. Apoi, încet-încet, se ridică din iarbă capul lui Nag, marea cobră neagră, care era lungă de cinci coţi, de la limbă până la coadă, îşi ridică o treime din corpul său deasupra pământului şi rămase astfel în aer, legănându-se încoace şi încolo, aşa cum se leagănă florile de păpădie în vânt, şi se uită la Rikki-Tikki cu ochi răi de şarpe, care niciodată nu-şi schimbă expresia, oricare ar fi gândurile ce trec prin mintea lui.

— Cine este Nag?, spuse el. *Eu* sunt Nag. Marele zeu *Brahma*[1] și-a pus pecetea pe poporul nostru atunci când prima cobră și-a întins gluga să-l apere de soare pe Brahma în timp ce dormea. Uitați-vă la mine și muriți de frică!

El își întinse gluga cât putu de mult, iar Rikki-Tikki în spatele acesteia văzu semnul ochelarilor care arăta exact cât o cataramă făcută din două zale. Pentru o clipă, se sperie; dar este imposibil ca o mangustă să rămână în această stare un timp mai îndelungat, și cu toate că Rikki-Tikki nu întâlnise până atunci o cobră vie, căci mama ei o hrănise numai cu cobre moarte, ea știa că misiunea unei manguste mature era să lupte împotriva șerpilor și să-i mănânce. Nag știa și el acest lucru, și în adâncul inimii sale reci era plin de frică.

— Bine, spuse Rikki-Tikki, și coada sa începu să se zbârlească din nou, pecete sau nepecete, tu crezi că este drept din partea ta să mănânci pui nou-născuți, care au căzut din cuib?

Nag se gândea în sinea lui și pândea cea mai mică mișcare în iarba din spatele lui Rikki-Tikki. El știa prea bine că manguste în grădină înseamnă moarte, mai devreme sau mai târziu, atât pentru el, cât și pentru întreaga sa familie. De aceea voia s-o facă pe Rikki-Tikki să creadă că nu e niciun pericol. Își plecă ușor capul și-l așeză într-o parte.

— Să stăm de vorbă, spuse el. Tu mănânci ouă, de ce n-aș mânca și eu păsări?

— Uită-te în spatele tău, uită-te în spatele tău, cântă Darzee.

Rikki-Tikki știa prea bine că nu trebuie să-și piardă timpul holbându-se la șarpe. Sări în aer cât putu de sus și chiar atunci sub ea trecu șuierând capul Nagainei, nevasta veninoasă a lui Nag. Ea se strecurase în spatele mangustei, în timp ce aceasta stătea de vorbă cu Nag, cu gândul de a-i face de petrecanie.

Mangusta auzi șuieratul sălbatic al șarpelui, care văzu că nu reușise să dea lovitura. Când căzu din nou pe pământ, se repezi în spatele șarpelui și dacă ar fi fost o mangustă bătrână, ar fi știut că acesta era momentul potrivit pentru a-i rupe spatele în două cu o singura mușcătură; dar se temea totuși de o contralovitură din partea cobrei, care, de obicei, e îngrozitoare. De fapt ea încercă să muște, dar mușcătura nu

[1] Principalul zeu al religiei hinduse, simbolizând creația.

fu prea adâncă; făcu o săritură în aer, ferindu-se de bătaia cozii şi lăsând-o pe Nagaina muşcată şi furioasă.

— Darzee, tu eşti o fiinţă foarte rea, da, foarte rea, spuse Nag ridicându-se cât putea mai sus, cu gândul de a atinge cuibul care se afla în tufişul de mărăcini. Însă Darzee îl clădise destul de sus, pentru a nu fi la îndemâna şerpilor, aşa încât cuibul se legănă doar încoace şi încolo.

Rikki-Tikki simţi că ochii săi se făcuseră roşii şi o ardeau (când ochii unei manguste devin roşii, înseamnă că e foarte supărată), apoi se aşeză pe coadă şi pe picioruşele de dinapoi, ca un mic cangur. Începu să privească în jurul ei şi să vorbească repede, înecată de furie. Dar Nag şi Nagaina dispăruseră între timp în ierburile înalte. Când un şarpe nu reuşeşte să dea lovitura, el nu spune nimic şi nici nu dă vreun semn de ceea ce are de gând să facă în clipa următoare. Rikki-Tikki nici nu se gândi să-i urmărească, fiindcă nu era deloc sigură dacă va putea să se lupte cu doi şerpi deodată. De aceea o luă la picior de-a lungul potecii acoperite cu pietriş, se apropie de casă şi se aşeză să mediteze puţin. Chestiunea era foarte serioasă pentru ea. Dacă aţi citit vreodată cărţi vechi de ştiinţele naturii, aţi putut întâlni acolo indicaţii care ne spun că atunci când o mangustă se luptă cu un şarpe şi este muşcată de acesta, ea aleargă repede să mănânce anumite ierburi, care o vindecă pe loc. Acest lucru nu este adevărat. Victoria într-o luptă depinde numai de cât de repede poţi alerga cu picioarele şi de ascuţimea vederii. În cazul luptei dintre şarpe şi mangustă totul se reduce la un singur lucru: dacă lovitura şarpelui e dată înainte sau după săritura mangustei. Şi, întrucât niciun ochi nu este în stare să urmărească repeziciunea cu care se mişcă un cap de şarpe când vrea să dea lovitura, aceste lucruri apar mult mai minunate decât efectul unei ierbi magice. Rikki-Tikki ştia că era încă foarte tânără, şi tocmai acest lucru o făcea să se simtă şi mai încântată la gândul că izbutise să scape de atacul care-i venise din spate, întâmplarea aceasta îi dădu multă încredere în sine, şi când Teddy veni alergând pe potecă, Rikki-Tikki era dispusă să fie alintată. Dar în clipa în care Teddy se aplecă spre ea, ceva se mişcă în praf şi o voce foarte subţire spuse:

— Băgaţi de seamă! Eu sunt moartea!

Era Karait, micul șarpe cafeniu, care trăiește în praf și căruia îi place praful, iar mușcătura sa este tot atât de primejdioasă ca și mușcătura cobrei. El este atât de mic, încât nimeni nu-l bagă în seamă, și pentru acest motiv face cu atât mai mult rău oamenilor și este cu atât mai primejdios.

Ochii lui Rikki-Tikki deveniră din nou roșii iar ea începu să danseze în fața lui Karait, apropiindu-se de șarpe cu acel mers legănat, cu mișcări lente, pe care-l moștenise de la neamul ei. Dansul are chiar haz, dar mișcările sunt atât de perfect echilibrate, încât poți țâșni oricând în orice colț dorești; și acest lucru este foarte important de câte ori ai de-a face cu șerpii și e întotdeauna în avantajul tău. Rikki-Tikki nu știa că făcea un lucru mult mai primejdios decât atunci când se luptase cu Nag, deoarece Karait este atât de mic, încât se poate întoarce brusc și cu o asemenea iuțeală, încât, dacă Rikki nu-l mușcă de ceafă, în locul cel mai aproape de cap, primește pe dată o contralovitură drept în ochi sau pe buză. Nu, Rikki nu știa acest lucru: ochii ei erau injectați și continua să se legene înainte și înapoi, căutându-și un loc bun și momentul potrivit pentru a-l înșfăca pe dușman. Karait dădu primul atacul. Rikki sări la o parte și încercă să se repeadă din nou, dar micul cap cenușiu, plin de răutate și acoperit de praf, trecu sfârcul biciului pe lângă umărul ei, așa încât mangusta trebui să sară brusc peste corpul șarpelui, de nu-i mai deosebea capul de picioare.

Teddy începu să strige înspre cei din casă:

— Oh, priviți aici, mangusta noastră vrea să omoare un șarpe!

Și Rikki-Tikki o auzi pe mama lui Teddy care țipa îngrozită. Tatăl ieși în fugă afară, cu un băț, și în clipa în care sosi acolo, Karait se azvârli prea departe și n-o nimeri. Rikki-Tikki făcu un nou salt, apoi se aruncă în spatele șarpelui, își împinse capul cu putere între labele de dinainte, îl mușcă adânc în ceafă, apoi se rostogoli pe potecă. Mușcătura îl paralizează pe Karait, iar Rikki-Tikki se pregătea tocmai să-l mănânce, începând de la coadă, după obiceiul neamului său, care cina în felul acesta, când își aminti deodată că o masă prea îndestulată încetinează mișcările unei manguste și o moleșește, și dacă ea voia să-și păstreze puterea și iuțeala mișcărilor, trebuia

să rămână slabă. Se depărtă să facă o baie de praf sub nişte tufişuri de ricin, în timp ce tatăl lui Teddy continua să-l lovească pe Karait, care murise.

„Ce rost au toate acestea, gândi Rikki-Tikki. Eu am pus totul la punct".

Mama lui Teddy o ridică din praf şi o strânse în braţe, vărsând lacrimi de fericire fiindcă îl salvase pe Teddy de la moarte. Tatăl lui Teddy spunea că mangusta era trimisă de providenţă, iar Teddy continua să se uite la ea cu ochi mari, înspăimântaţi. Rikki-Tikki era puţin amuzată de toată această comedie, din care nu înţelegea nimic. În ceea ce o privea pe ea, mama lui Teddy ar fi putut tot atât de bine să-l mângâie pe Teddy pentru că se jucase în praf. În orice caz, Rikki se distra cât putu la vederea lor.

În noaptea aceea, în timpul cinei, pe când se plimba încoace şi încolo printre paharele de vin de pe masă, mangusta ar fi putut să mănânce cele mai bune lucruri din lume şi să-şi umple stomacul. Dar îşi aminti de Nag şi de Nagaina, şi, cu toate că era foarte plăcut să stai pe umărul lui Teddy, ochii săi deveneau rotunzi din când în când şi atunci scotea un lung strigat de vânătoare: „Rikk-tikk-tikki-tikki-tchk!"

Teddy o duse la patul său, ţinând foarte mult ca Rikki-Tikki să doarmă sub bărbia lui. Rikki-Tikki era prea binecrescută ca să muşte sau să zgârie, dar îndată ce Teddy adormi, ea o porni în plimbarea sa de noapte în jurul casei, în întuneric. Aşa dădu peste Chuchundra, şoarecele mosc, care se furişa încet de-a lungul zidului. Chuchundra este un mic animal cu sufletul veşnic zdrobit. El scânceşte şi plânge toată noaptea şi încearcă mereu să-şi ia inima-n dinţi ca să ajungă până în mijlocul camerei, dar nu reuşeşte niciodată.

— Să nu mă omori, spuse Chuchundra aproape plângând, Rikki-Tikki, să nu mă omori.

— Cum, tu ţi-ai închipuit că un omorâtor de şerpi îşi va pierde timpul să ucidă nişte şoareci, întrebă Rikki-Tikki, plin de dispreţ.

— Aceia care omoară şerpi sunt până la urmă omorâţi de şerpi, spuse Chuchundra, cu o voce mai tristă şi mai plân-

gătoare ca oricând. Şi cum pot fi eu sigur că Nag nu mă va confunda cu tine în vreo noapte întunecată ca asta?

— Nu e niciun pic de primejdie pe aici, spuse Rikki-Tikki. Nag este în grădină şi ştiu prea bine că tu nu te duci acolo.

— Vărul meu, Chua, şobolanul, mi-a spus că... Începu Chuchundra, apoi se opri.

— Ce ți-a spus?

— Ssst! Ştii bine că Nag este pretutindeni, Rikki-Tikki. Dar tu ar fi trebuit să stai de vorbă cu Chua când ai fost în grădină.

— N-am vorbit, aşa încât tu trebuie să-mi spui totul. Hai repede, Chuchundra, sau am să te iau pe loc de beregată.

Chuchundra se aşeză şi începu să plângă cu lacrimi mari şiroindu-i de-a lungul obrajilor până la mustăți.

— Eu sunt o ființă tare oropsită, suspină el. N-am avut niciodată destul curaj să alerg până în mijlocul camerei. Sssh! Nu trebuie să-ți mai spun nimic. N-auzi nimic, Rikki-Tikki?

Rikki-Tikki ascultă. Casa era cufundată într-o tăcere adâncă, dar, cu toate acestea, i se păru că aude un zgomot foarte slab, poate cel mai slab zgomot din lume, un foşnet uşor ca paşii unei viespi pe un geam, zgomotul ce-l fac solzii unui şarpe când se târăşte pe cărămizi.

„Este Nag sau Nagaina, gândi el pentru sine, şi se târăşte încoace dinspre țevile de la baie“.

— Tu ai dreptate, Chuchundra, ar fi trebuit să stau de vorbă cu Chua.

Se furişă încet spre sala de baie a lui Teddy, dar acolo nu găsi nimic, şi atunci se îndreptă spre sala de baie a mamei lui Teddy. La capătul peretelui zugrăvit fusese scoasă o cărămidă ca să se poată scurge apa de la baie, şi în timp ce Rikki-Tikki se strecura prin scobitura arcadei unde se afla cada, îi auzi pe Nag şi Nagaina cum îşi şopteau ceva afară, la lumina lunii.

— Când casa nu va mai fi locuită de nimeni, spuse Nagaina bărbatului său, ea va trebui să plece şi atunci toată grădina va fi din nou a noastră. Du-te înăuntru foarte liniştit şi nu uita că omul cel înalt care l-a omorât pe Karait trebuie să fie primul care să piară de muşcătura ta. După aceea, să vii afară şi să-mi spui ce-ai făcut, şi atunci împreună ne vom pune pe urmele lui Rikki-Tikki.

— Dar, spune-mi, tu ești sigură că vom avea ceva de câștigat dacă omorâm acești oameni, întrebă Nag.

— Vom câștiga totul. Când nu erau oameni în acest bungalou, exista vreo mangustă în grădină? Atâta vreme cât bungaloul este pustiu, noi vom fi rege și regină în această grădină. Și nu uita că îndată ce ouăle noastre din straturile de pepeni vor fi clocite (și asta s-ar putea întâmpla chiar mâine), copiii noștri vor avea nevoie de locuință și de liniște.

— Eu nu m-am gândit la asta, spuse Nag. Mă voi duce, dar cred că nu mai e nevoie să-l vânăm și pe Rikki-Tikki după aceea. Voi ucide pe omul cel înalt, pe soția lui și pe copil, dacă pot, apoi voi ieși afară în liniște. Astfel, bungaloul va rămâne gol, iar Rikki-Tikki va trebui să plece singură.

Rikki-Tikki începu să tremure toată de furie și de ură la auzul acestor lucruri. Tocmai atunci capul lui Nag ieși din gura conductei și cinci coți din corpul său rece îl urmară îndată. Cu toată furia care o stăpânea, Rikki-Tikki se simți înspăimântată când văzu dimensiunile uriașei cobre. Nag se încolăci, își înălță capul, încercând să scruteze prin întunericul din camera de baie, iar Rikki-Tikki putu să-i vadă ochii care străluceau ca niște nestemate.

„Dacă îl omor acum, Nagaina va afla îndată. Iar dacă încerc o luptă cu el pe duşumele, toate împrejurările sunt în favoarea lui. Oare ce trebuie să fac", se întrebă Rikki-Tikki-Tavi.

Nag continua să se legene în dreapta și în stânga, apoi Rikki-Tikki îl auzi bând dintr-o oală mare, plină cu apă, care era întrebuințată de obicei pentru a umple baia.

— Totul merge foarte bine, spuse șarpele. Să nu uit că omul cel înalt avea un băț în mână când l-a omorât pe Karait. El poate să mai aibă încă acest băț, dar cred că dimineața când vine să se spele, va veni fără el. Am de gând să-l aștept aici până vine. Nagaina, mă auzi, îl voi aștepta aici la răcoare până se face ziuă.

De afară nu veni niciun răspuns, așa încât Rikki-Tikki își dădu seama că Nagaina plecase. Nag se încolăci în jurul oalei cu apă, în timp ce Rikki-Tikki stătea liniștită și fără nicio suflare, de parcă ar fi fost moartă. De-abia după o oră se urni din locul său și încet, cu pași mici, se îndreptă spre oală. Nag era cufundat în somn, iar Rikki-Tikki examină cu multă

atenție spatele său mare, întrebându-se care ar putea fi cel mai bun loc pentru a-l înhăța. „Dacă nu îi zdrobesc spatele de la primă săritură, gândi Rikki, va fi în stare să mai lupte, și dacă continuă lupta, vai de tine, Rikki!“ Privi la grosimea gâtului care ieșea de sub glugă și-și dădu seama că era prea mare pentru ea; pe de altă parte, o mușcătură aproape de coadă nu putea decât să-l întărâte pe Nag și mai mult.

„Cred că trebuie să-l mușc de cap, își spuse mangusta în sfârșit, trebuie să-l mușc de cap, deasupra glugii, și, odată ajunsă acolo, nu trebuie să-i dau drumul“.

Și făcu o săritură! Capul șarpelui zăcea puțin depărtat de oala cu apă, sub îndoitura toartei, și cu dinții încleștați, sprijinindu-și spatele de pântecele oalei de argilă roșie, Rikki prinse capul șarpelui. Avu numai o secundă de gândit, dar profită de ea cât putu de mult. Șarpele începu să o trântească încoace și încolo de pământ, așa cum un șobolan este scuturat de un câine; dădea cu ea pe podea, o arunca în sus și în jos, apoi în jur, în cercuri mari, însă ochii ei rămâneau injectați și se ținea strâns, în timp ce corpul se pocnea pe podea. În această luptă, toate obiectele din baie fură răsturnate: săpunierele, peria de baie, peria de masaj și tot felul de borcane și borcănașe care se izbiră de cadă. Mangusta își ținea fălcile încleștate și le strângea tot mai mult, gândindu-se că va fi izbită de pământ până ce avea să-și găsească moartea și, pentru a salva cinstea neamului său, prefera să fie găsită cu dinții încleștați. Era foarte ametită, simțea dureri în tot corpul și avea impresia că fusese făcută bucăți, când deodată auzi ca un fel de tunet în spatele său: un vânt fierbinte o trânti la pământ, lăsând-o fără cunoștință și un foc roșu îi pârli blana. Bărbatul cel înalt, care fusese trezit de zgomot, trăsese cu arma lui de două ori în Nag, și glontele îl atinsese chiar sub glugă.

Rikki-Tikki continua să stea cu ochii închiși, fiindcă acum era sigură că murise. Dar nici capul șarpelui nu se mișca, iar omul cel înalt o ridică de jos și spuse:

— Alice, uite, e din nou mangusta. Micuța de ea, ne-a salvat viețile!

Și atunci mama lui Teddy apăru în cameră, cu o față albă ca varul, vrând să vadă ce a mai rămas din Nag, în timp ce Rikki-Tikki se târî până în camera de culcare a lui Teddy

unde petrecu restul nopţii, încercând să se odihnească şi scuturându-şi mereu corpul, pentru a descoperi dacă nu a fost zdrobită şi sfâşiată în patruzeci de bucăţi, aşa cum îşi închipuise la început.

Când veni dimineaţa, mangusta îşi simţi corpul înţepenit, dar era foarte încântată de isprăvile sale.

„Acum trebuie să lichidez şi pe Nagaina, dar ea va fi mai rea decât cinci Nag la un loc. Şi cine ştie când vor fi clocite ouăle de care a vorbit ea. Oh, Doamne, trebuie să mă duc să-l văd pe Darzee", îşi spuse ea.

Fără să mai aştepte micul dejun, Rikki-Tikki o luă la goană spre tufişul de mărăcini, unde răsuna imnul triumfal pe care Darzee îl cânta cu vocea lui cea mai puternică. Ştirea morţii lui Nag se răspândise în toată grădina, fiindcă măturătorul aruncase corpul şarpelui în grămada de gunoi.

— Oh, prost mai eşti, purtător de pene, spuse Rikki-Tikki furioasă, găseşti că acum e timpul să cânţi?

— Nag e mort, e mort, e mort, continua să cânte Darzee, curajoasa Rikki-Tikki l-a prins de cap şi l-a ţinut strâns. Omul cel înalt l-a lovit cu bastonul de foc şi Nag s-a rupt în două. De aici înainte nu va mai putea mânca niciodată puii mei.

— Tot ce spui e adevărat, dar unde e Nagaina, întrebă Rikki-Tikki, privind cu multă grijă în jurul său.

— Nagaina a venit prin ţeava de la baie şi l-a căutat pe Nag, continuă Darzee, dar Nag a ieşit afară, atârnat în vârful unui băţ, căci măturătorul aşa l-a dus să-l arunce în grămada de gunoi. Să cântăm acum un imn despre marea Rikki-Tikki, cea cu ochii roşii, şi Darzee îşi umflă guşa şi începu să cânte.

— Dacă aş putea să ajung până la cuibul tău, ţi-aş rostogoli puii afară din cuib, spuse Rikki-Tikki. Tu nu ştii niciodată să faci un lucru la timpul său. Te simţi destul de în siguranţă în cuibul tău, dar să ştii că pentru mine aici jos e vreme de război. Încetează odată cântatul, Darzee!

— Pentru marea şi frumoasa Rikki-Tikki am să încetez, spuse Darzee. Despre ce este vorba, o, tu, care ai omorât pe groaznicul Nag?

— Unde este Nagaina, te întreb pentru a treia oară?

— Pe grămada de gunoi, lângă grajduri, unde-l plânge pe Nag, o, tu, Rikki-Tikki, cu dinţi albi şi plină de fapte măreţe.

— Nu te privesc dinţii mei albi. Ai auzit vreodată unde îşi ţine ea ouăle?

— Pe stratul unde sunt cultivaţi pepenii, la capătul stratului, în locul cel mai apropiat de zid, acolo unde e soare aproape toată ziua. Le-a ascuns acolo cu câteva săptămâni în urmă.

— Şi nu te-ai gândit niciodată cât de important era să-mi spui acest lucru? Zici că este la capătul stratului, în locul cel mai apropiat de zid?

— Rikki-Tikki, nu cumva ai de gând să-i mănânci ouăle?

— Nu, nu chiar să le mănânc. Darzee, dacă ai avea un pic de minte, ai zbura spre grajduri şi te-ai preface că una dintre aripile tale s-a frânt, făcând-o pe Nagaina să te urmărească înapoi, spre tufişul tău. Eu trebuie să ajung la stratul de pepeni şi dacă m-aş duce acuma, risc să mă vadă ea.

Darzee era o mică fiinţă cu creier de pasăre, care nu putea să aibă în capul său mai mult de un singur gând. Şi fiindcă el ştia că puii Nagainei se năşteau din ouă, la fel ca şi puii lui, se gândi la început că nu era drept să le distrugi, dar soţia lui era o pasăre cu cap, care ştia foarte bine că ouăle de cobră mai târziu vor da naştere la alte cobre. De aceea, îşi părăsi cuibul şi îşi luă zborul, lăsându-l pe Darzee să-şi încălzească puii şi să-şi continue cântecul despre moartea lui Nag. În obiceiurile lui, Darzee semăna câteodată foarte mult cu un bărbat. Pasărea zbură prin faţa Nagainei, care zăcea pe grămada de gunoi, şi începu să strige:

— Vai, aripa mea s-a frânt! Băiatul din această casă a aruncat un pietroi în mine şi mi-a rupt aripa! Apoi prinse a-şi flutura aripile cu disperare.

Nagaina îşi înălţă capul şi şuieră:

— Tu ai înştiinţat-o pe Rikki-Tikki, fără tine aş fi putut să o ucid. Drept să-ţi spun, ai ales un loc foarte nepotrivit ca să te plângi că eşti oloagă.

Apoi începu să se mişte spre soţia lui Darzee, lunecând uşor deasupra prafului.

— Băiatul mi-a zdrobit aripa cu o piatră, continuă să strige soţia lui Darzee.

— Bine, poate te va consola să afli că după ce ai să mori tu, am de gând să-mi închei socotelile şi cu băiatul. Bărbatul meu zace pe grămada de gunoi de azi-dimineaţă, dar încă înainte de-a se lăsa noaptea băiatul va cunoaşte liniştea veşnică. Ce rost are să fugi? Eu sunt sigură că am să te prind. Proasto! Uită-te la mine!

Soţia lui Darzee ştia prea bine că nu trebuie să facă acest lucru, căci de câte ori o pasăre se uită în ochii unui şarpe, o cuprinde o spaimă atât de mare, încât nu poate să se mai mişte. Soţia lui Darzee continua să fluture din aripi, plângându-se plină de amărăciune şi continuând să stea pe pământ, în timp ce Nagaina îşi iuţi pasul.

Rikki-Tikki le auzi înaintând pe cărarea dinspre grajduri şi o luă la fugă spre răzorul de pepeni care se afla lângă zid. Acolo, într-un cuib cald, printre pepeni, ascunse foarte îndemânatic, mangusta găsi douăzeci şi cinci de ouă, cam de mărimea ouălor găinei de *Bantam*[1], însă acoperite cu o pieliţă albicioasă în loc de coajă.

„Am venit tocmai la timp", îşi spuse ea, căci putea să vadă puii de cobră, ghemuiţi sub pieliţă, şi ştia că în clipa în care ar fi fost clociţi, fiecare dintre ei ar putea omorî un om sau o mangustă. Rupse cu dinţii coaja ouălor, cu o repeziciune extraordinară, având grijă să zdrobească puii de cobră şi răscolind apoi cuibul, să vadă dacă nu cumva a uitat vreun ou acolo. Până la sfârşit, rămaseră numai trei ouă, iar Rikki-Tikki începu să râdă ca pentru sine când, deodată, o auzi pe soţia lui Darzee care ţipa:

— Rikki-Tikki, am condus-o pe Nagaina spre casă şi a intrat pe verandă, şi, oh, vino repede pentru că vrea să omoare!

Rikki-Tikki mai zdrobi două ouă şi o luă la goană de-a lungul stratului de pepeni, cu cel de-al treilea ou în gură, apoi se strecură pe verandă cât putut de repede. Teddy împreună cu mama şi cu tatăl său erau acolo la micul dejun, dar Rikki-Tikki putu să vadă că nu mâncau nimic. Stăteau ca nişte stane de piatră, iar feţele lor erau albe ca hârtia.

Nagaina se încolăcise pe rogojina de lângă scaunul lui Teddy, cu capul puţin ridicat, stând la o distanţă foarte mică

[1] Găinuşă domestică, originară din insula Iawa, caracterizată prin picioarele acoperite de pene.

de piciorul gol al băiatului, și se legăna fără încetare încoace și încolo, făcând să răsune un imn de triumf.

— Fiu al omului cel înalt, care l-a omorât pe Nag, șuieră ea, să stai liniștit, nu sunt încă gata, mai așteaptă puțin. Stați liniștiți acolo, voi, toți trei. Dacă vă mișcați, am să vă lovesc, și dacă nu vă mișcați, tot am să vă lovesc. Oh, oameni fără cap, care l-ați omorât pe Nag al meu!

Ochii lui Teddy erau fixați pe fața tatălui său, dar singurul lucru pe care tatăl său îl putuse șopti fu: „Stai liniștit, Teddy, nu trebuie să te miști! Teddy, stai liniștit!“ Și atunci apăru Rikki-Tikki, care strigă:

— Întoarce-te spre mine, Nagaina, întoarce-te ca să începem lupta!

— Totul la timpul său, spuse aceasta, fără să-și întoarcă capul, îmi voi încheia socotelile și cu tine imediat. Privește-ți prietenii, Rikki-Tikki. Nu se mișcă și sunt albi ca varul. Le e teamă de mine. Nu îndrăznesc să facă o mișcare, iar dacă tu mai faci un singur pas, să știi că dau în ei.

— Mai bine te-ai uita la ouăle tale, spuse Rikki-Tikki, din stratul de pepeni, de lângă zid. Du-te și uită-te la ele, Nagaina!

Șarpele uriaș se întoarse pe jumătate și văzu oul așezat pe podeaua verandei.

— Ah, spuse ea, dă-mi-l!

Rikki-Tikki puse labele pe ou, în timp ce ochii săi se făcuseră ca sângele.

— Ce preț dai pentru un ou de șarpe? Pentru un pui de cobră? Pentru un pui de cobră regală? Pentru ultimul, ultimul descendent al neamului tău? Toate celelalte ouă sunt mâncate în clipa de față de furnicile care mișună pe straturile de pepeni.

Nagaina se întoarse brusc pe loc, uitând totul, plină de grijă pentru ultimul ei ou. Iar Rikki-Tikki îl văzu pe tatăl lui Teddy întinzând un braț mare și prinzându-l pe Teddy de umăr; îl trase apoi deasupra mesei cu cești, scoțându-l astfel din raza periculoasă a Nagainei.

— Te-am păcălit, te-am păcălit, te-am păcălit! Rikk-tck-tck, chicoti Rikki-Tikki, băiatul este în afară de pericol și

eu, eu am fost acela care l-am prins ieri pe Nag de glugă, în camera de baie!

Apoi începu să sară în sus şi în jos, cu toate cele patru labe deodată şi cu capul foarte apropiat de podea.

— M-a aruncat în toate părţile, dar eu nu i-am dat drumul! Murise demult, înainte ca omul cel înalt să-l taie în două. Eu am făcut asta! Rikki-Tikki-tck-tck! Hai, vino, Nagaina, vino să te lupţi cu mine! Te asigur că nu vei fi prea mult timp văduvă.

Nagaina îşi dădu seama că pierduse clipa în care l-ar fi putut omorî pe Teddy, şi adevărul era că oul zăcea între picioarele lui Rikki-Tikki.

— Dă-mi, te rog, oul, Rikki-Tikki. Dă-mi ultimul meu ou şi îţi promit că am să plec departe şi că nu mă voi întoarce niciodată, spuse ea, coborându-şi gluga.

— Da, vei pleca departe şi nu te vei întoarce niciodată aici, căci te vei duce, împreună cu Nag, pe grămada de gunoi. Hai, luptă, văduvo! Omul cel înalt s-a dus să-şi aducă arma. Hai luptă!

Rikki-Tikki începu să salte în jurul Nagainei, ţinându-se însă la o distanţă anumită ca să nu fie atinsă de lovitura acesteia, iar ochii îi ardeau ca doi cărbuni aprinşi. Nagaina îşi adună toate puterile şi se aruncă spre ea. Rikki-Tikki făcu o săritură în sus şi după aceea înapoi, şarpele lovi de nenumărate ori, şi de fiecare dată capul său cădea jos pe rogojina de pe verandă, dar îşi revenea îndată şi se ridica în sus, ca un arc de ceasornic. Apoi, Rikki-Tikki începu un dans în cerc, ca să ajungă în spatele şarpelui, iar Nagaina se întorcea mereu, ca să-şi apropie capul de capul mangustei; foşnetul pe care-l făcea coada ei pe rogojină amintea de foşnetul frunzelor uscate bătute de vânt. Mangusta uitase de ou, care mai zăcea încă pe verandă. Nagaina se apropie tot mai mult şi mai mult de el, până când, în clipa când Rikki-Tikki se opri să mai răsufle, luă oul în gură, se întoarse spre treptele verandei şi zbură ca o săgeată în jos pe potecă cu Rikki-Tikki pe urmele ei. Când o cobră fuge pentru a-şi scăpa viaţa, ea aleargă în zig zag, asemenea unui bici care loveşte un grumaz de cal. Rikki-Tikki ştia că trebuie să prindă neapărat şarpele, căci altfel însemna că toate necazurile vor începe din nou. Cobra se îndreptă spre ierburile înalte care creşteau lângă tufişurile de mărăcini, şi,

în timp ce gonea, Rikki-Tikki îl auzi pe Darzee, care mai cânta încă prosteşte micul său imn de triumf. Dar soția lui Darzee era mult mai înțeleaptă. Când văzu că Nagaina se apropie de ei, zbură din cuibul său şi lovi cu aripile peste capul Nagainei. Dacă Darzee ar fi ajutat-o, ar fi putut s-o întoarcă din drum, dar Nagaina îşi coborî numai gluga şi îşi continuă drumul. Cu toate acestea, întârzierea asta de o clipă o ajută pe Rikki-Tikki să se apropie de ea, şi, în timp ce şarpele se aruncă în gaura de şobolan unde fusese locuința ei şi a lui Nag, dinții albi şi mici ai mangustei se înfipseră în coada ei şi amândouă coborâră în vizuină. Foarte puține manguste, oricât de înțelepte şi de bătrâne ar fi ele, îndrăznesc să urmărească o cobră în propriul ei culcuş. În vizuină era foarte întuneric şi Rikki-Tikki nu putea să ştie unde se lărgea gaura şi Nagaina ar fi putut avea spațiu suficient să se întoarcă şi să o lovească. Mangusta îşi ținea dinții cu înverşunare încleştați pe cobră, înfigându-şi picioarele în pământul negru, cald şi umed şi căutând să frâneze fuga şarpelui. Deodată, iarba care creştea la gura vizuinii se opri din legănat şi se auzi vocea lui Darzee.

— S-a terminat cu Rikki-Tikki. Trebuie să cântăm cântecul morții sale. Rikki-Tikki cea curajoasă a murit. Fiindcă este sigur că Nagaina o va omorî acolo, sub pământ.

Începu să cânte o melodie plină de jale, pe care o improvizase în aceeaşi clipă, şi, tocmai când ajunse la cea mai tristă parte, iarba se mişcă din nou, şi Rikki-Tikki, acoperită cu noroi, se târî afară din gaură, scoțându-şi picioarele unul după altul şi lingându-şi mustățile. Darzee se opri scoțând un mic strigăt. Rikki-Tikki se scutură de praful care-i acoperea blana şi strănută.

— S-a sfârşit cu şarpele, spuse ea, văduva nu va mai ieşi niciodată afară.

Iar furnicile roşii, care trăiesc în ierburile înalte, o auziră şi începură să vină în grupuri mari să vadă dacă spusese adevărul.

Rikki-Tikki se ghemui în iarba verde şi adormi pe loc. Dormi mult de tot, până târziu după-amiază, fiindcă într-adevăr înfăptuise un lucru foarte greu.

— Acum, spuse ea când se trezi, mă duc înapoi spre casă. Spune-i Cintezoiului, Darzee, iar el la rândul lui va povesti grădinii că Nagaina a murit.

Cintezoiul indian este o pasăre care face un zgomot ce aduce cu loviturile unui mic ciocan pe o tingire. Şi motivul pentru care face acest zgomot este că îndeplineşte misiunea de crainic al tuturor grădinilor indiene, aducând veşti de tot felul tuturor acelora care vor să le asculte. În timp ce Rikki-Tikki venea pe cărare, auzi notele lui, ca sunetele unui mic gong de masă, prin care atrăgea atenţia tuturor asupra ştirilor lui. Apoi, sună iarăşi, vestind:

— Ding-dong, tock! Nag a murit! Dong! Nagaina a murit. Ding-dong-tock!

Această veste mare făcu ca toate păsările din grădină să înceapă a ciripi, iar broaştele începură să orăcăie (căci Nag şi Nagaina aveau obiceiul să mănânce şi broaşte, şi păsări mici).

Când Rikki se întoarse acasă, Teddy, mama lui Teddy (care mai era încă foarte palidă, fiindcă leşinase), precum şi tatăl lui ieşiră afară şi aproape că plânseră văzând-o. Şi în acea noapte ea mâncă tot ce i se dădu, până când simţi că nu mai poate înghiţi nimic, şi se duse la culcare pe umărul băiatului. Aşa o găsi mama lui Teddy când veni să-şi vadă copilul, noaptea târziu.

— Ea ne-a salvat viaţa şi viaţa lui Teddy, spuse tânăra femeie către soţul ei, gândeşte-te bine, ea ne-a salvat vieţile.

Rikki-Tikki se deşteptă tresărind, fiindcă mangustele au un somn foarte uşor.

— Ah, voi sunteţi, spuse ea. Ce vă mai frământaţi atâta?! Toate cobrele au murit, şi chiar dacă n-ar fi murit, nu uitaţi că eu sunt aici.

Rikki-Tikki avea tot dreptul să fie mândră. Dar nu se umfla în pene şi păzi mai departe grădina, aşa cum numai o mangustă ştie să păzească, sărind şi muşcând adânc, astfel încât nicio cobră nu mai îndrăzni să-şi arate vreodată capul înăuntrul zidurilor.

Oda lui Darzee

Cântată în cinstea lui Rikki-Tikki-Tavi, mangusta

Cântăreț și croitor
Mi-s, și mi-s de două ori
Bucuros până la cer:
Viersu-mi că se-nalță-n zbor,
Cuibul că mi-i giuvaier!
Casa, veselă din prag, slava, numai cântec drag:
Uite-așa-mi trec azi și ieri!

Fruntea iar în zări ți-avântă,
Dragă, și cu mine cântă.
Moartea zace moartă, muta.
Răul care rău făcut-a
E-n grădină-ucis și el.
Groaza-ascunsă-n trandafiri avu dinți, dar prea subțiri;
Uite-o-n deal, un stârv, și-atâta!

Toomai-al-elefanților

De cel ce-a fost să-mi spună gândul! Pripon şi lanţuri aruncate
Mi-aduc aminte de străvechea putere din a junglei sfadă.
Nu vă mai port, de azi încolo, pe-un pumn de-ogrinji, poveri, în spate;
La cei cu mine deopotrivă, codreni, mă-ntorn.
Când o să cadă
De somn pământu-n noapte-adâncă, eu voi porni, chemat de vânturi
Şi de răcoarea de izvoare, la care vreau în zori s-ajung;
Să uit cu totul de cătuşa cu care-aţi frânt în mine-avânturi,
De stâlpul ce legat mă ţine, când lung mă strigă fraţii-mi, lung.

Kala-Nag, ceea ce înseamnă Şarpele Negru, slujise guvernul indian timp de patruzeci şi şapte de ani în toate felurile, aşa cum numai un elefant poate să servească; şi pentru că avea douăzeci de ani când fusese prins, acum împlinise aproape şaptezeci, o vârstă coaptă pentru un elefant. Îşi amintea de vremea când împinsese cu o pernă mare de piele fixată pe frunte un tun împotmolit într-o mlaştină. Aceasta s-a petrecut înainte de războiul afgan, în 1842, când el nu era încă în depline puteri. Maică-sa, Radha Pyari, Radha cea iubită, care fusese prinsă în timpul aceleiaşi vânători, îi spuse lui Kala-Nag, înainte ca

micii săi colţi de lapte să cadă, că elefanţii fricoşi sunt răniţi întotdeauna. Kala-Nag ştia că acest sfat era bun, fiindcă prima dată când văzu un obuz ieşind din tun şi făcând explozie, dădu înapoi, urlând cât îl ţinea gura şi nimeri într-o pădure de puşti, în timp ce baionetele începuseră să-l înţepe în părţile cele mai moi. De aceea, înainte de a împlini vârsta de douăzeci şi cinci de ani, el se hotărî să nu-i mai fie frică niciodată, şi de atunci deveni cel mai iubit şi cel mai bine îngrijit elefant din serviciul guvernului indian. În marşul spre India de nord, căra corturi cu o greutate de 12 000 de funţi. Fusese mai târziu încărcat pe un vapor, cu ajutorul unei macarale, şi dus zile întregi pe apă; şi trebui să care în spinare o mortieră de munte spre o ţară ciudată şi plină de stânci, departe de India. Avusese prilejul să-l vadă pe împăratul *Theodor*[1], zăcând mort, în *Magdala*[2], şi se înapoiase tot cu vaporul, decorat, după cum spuneau soldaţii, cu medalia războiului din *Abisinia*[3]. Zece ani după aceea, îşi văzuse oamenii murind de frig, de molimă şi de foame, sau de insolaţie, într-un loc numit Ali Musjid. Pe urmă fusese trimis spre sud, la o depărtare de mii de mile, de unde transporta bârne uriaşe din lemn de tek în fabricile de cherestea de la Moulmein. Acolo era cât pe ce să omoare un tânăr elefant neascultător, care voise să se sustragă de la partea lui de muncă.

Apoi fusese scos de la căratul cherestelei şi întrebuinţat, împreună cu un grup de alţi elefanţi care fuseseră pregătiţi pentru această meserie, să ajute la prinderea elefanţilor sălbatici din munţii Garo. Legile guvernului indian ocrotesc cu multă grijă viaţa elefanţilor. Există un întreg departament care nu face altceva decât să se ocupe cu vânarea lor, cu felul cum trebuie prinşi şi aduşi, îi domesticeşte, apoi îi trimite în nordul sau în sudul ţării, după cum e nevoie de ei pentru lucru. Kala-Nag era foarte mare, avea zece coţi înălţime, iar colţii săi fuseseră retezaţi la o lungime de numai cinci coţi, şi

[1] Theodor (1818?—1868), sau Kasa, negus al Abisiniei între 1855-1868; în anii domniei sale a avut loc unificarea principatelor feudale independente, existente pe teritoriul abisinian, ca urmare a luptelor interne dintre conducătorii acestora; după unificarea ţării au fost înfăptuite o serie de reforme în scopul dezvoltării economiei şi al creării unui puternic stat centralizat.

[2] Oraş din nordul regiunii centrale a Abisiniei.

[3] Referire la războiul anglo-abisinian care a luat sfârşit în 1868 prin înfrângerea Abisiniei.

oamenii îi întăriseră cu inele late de aramă, ca să nu se rupă. De fapt, el putea să facă mult mai multe lucruri cu colții săi tăiați, decât un elefant nedresat cu colții săi lungi și ascuțiți. Când, după multe săptămâni de drum, în care turmele de elefanți fuseseră mânate cu socoteală printre munți, patruzeci sau cincizeci de monștri sălbatici se aflau înăuntrul marelui țarc, și o poartă imensă din trunchi de copaci se închidea în urma lor, la poruncă, Kala-Nag intra în acel pandemonium (de obicei în timpul nopții, când în lumina tremurândă a torțelor distanțele se puteau aprecia cu multă greutate), și, apucând pe cel mai uriaș și mai sălbatic elefant din cireadă, începea să-l izbească și să-l înghesuie, până îl potolea. În vremea asta, oamenii cățărați pe spinarea celorlalți elefanți îi legau cu odgoane pe cei mai mici.

Nu exista nicio taină în meșteșugul de a lupta, pe care Kala-Nag, bătrânul și înțeleptul Șarpe-Negru, să n-o fi cunoscut, căci nu o dată în viața lui înfruntase chiar tigrul rănit. În prima luptă își încolăcise trompa ca să și-o apere, apoi, cu o mișcare iute a capului, pe care o inventase pe loc, lovise în coaste fiara care sărea, făcând-o să se rostogolească, și cu uriașii săi genunchi doborâse tigrul rănit, strivindu-l încet, în timp ce bestia răgea și gâfâia, ca până la urmă pe pământ să rămână doar o blană vărgată și pufoasă, pe care Kala-Nag, ridicându-se, o trase de coadă.

— Da, spuse Toomai-cel-Mare, cornacul său de acum, fiul lui Toomai-cel-Negru, care-l luase cu el în Abisinia, și nepotul lui Toomai-al-Elefanților, care asistase la prinderea lui, Șarpele-Negru nu se teme de nimeni, afară de mine. Până acum a văzut trei generații din neamul nostru, care l-au hrănit și l-au îngrijit, și sunt sigur că va trăi să vadă și a patra generație.

— Se teme și de mine, spuse micul Toomai, ridicându-se în picioare.

Nu era mai înalt de patru coți și purta numai o pânză, care-i înconjura șoldurile. Avea zece ani și era primul născut al lui Toomai-cel-Mare, iar, după datină, avea să ia locul tatălui său, pe spinarea lui Kala-Nag, în ziua când avea să crească mare. Atunci avea să mânuiască *ankus*-ul, cangea elefanților, un băț greu de fier care devenise lucios de atâta purtare, căci trecuse prin mâinile tatălui său, ale bunicului

şi străbunicului său. El ştia ce spune, fiindcă se născuse la umbra lui Kala-Nag, se jucase cu vârful trompei lui înainte de a învăţa să umble, îl dusese la adăpat îndată ce începuse să meargă pe picioare, iar Kala-Nag nici n-ar fi visat vreodată să nu ţină seama de micile porunci date cu un ţipăt subţire, după cum nici în vis nu i-ar fi dat prin minte să omoare copilul, atunci când Toomai-cea-Mare i-l adusese, ţinându-l sub colţii lui şi spunându-i să-şi salute viitorul stăpân.

— Da, spuse micul Toomai, Kala-Nag se teme de mine.

Şi se îndreptă cu paşi mari spre el, strigându-i în faţă că e un porc bătrân şi gras şi silindu-l să-şi ridice picioarele unul după altul, ca la paradă.

— Puh!, spuse micul Toomai, repetând cuvintele tatălui său, tu eşti un elefant mare, şi îşi scutură capul cârlionţat. Guvernul poate să plătească oricât pentru elefanţi, dar ei tot ai noştri rămân, ai *mahuţilor*[1]. Când vei îmbătrâni, Kala-Nag, va veni de undeva un rajah bogat care te va cumpăra de la guvern, dacă-i va fi pe plac mărimea şi buna ta purtare, şi atunci nu vei mai avea nimic de făcut decât să porţi cercei de aur în urechile tale clăpăuge şi pe spinare un *howdah*[2] de aur şi o haină roşie lucrată în aur, ce va atârna într-o parte şi într-alta, şi gătit astfel să te plimbi în fruntea alaiurilor regale. Şi tot eu voi şedea pe grumazul tău, o Kala-Nag, cu un *ankus* de argint în mână, iar oamenii vor alerga în calea noastră cu bastoane de aur, strigând: „Faceţi loc pentru că trece elefantul regelui!" Va fi foarte bine, Kala-Nag, dar nu aşa de bine cum e acum, când vânăm în junglă.

— Uf, ofta Toomai-cel-Mare, tu eşti încă un pui de om şi tot atât de sălbatic ca un malac. Alergătura asta mereu în sus şi în jos, pe dealuri, să ştii că nu-i cea mai bună slujbă la guvern. Eu încep să îmbătrânesc şi mie nu-mi plac elefanţii sălbatici. Mie, băiete, să-mi dea ţarcuri de elefanţi, zidite colo, cu despărţituri pentru fiecare elefant şi cu stâlpi de care să-i pot lega; dă-mi şosele largi şi drepte, unde se pot face exerciţii, fiindcă nu mai vreau să-mi pierd timpul în această tabără improvizată. E adevărat, barăcile din Cawnpore erau

[1] Mahut (hind.), îngrijitorul şi conducătorul unui elefant.

[2] Scaun, prevăzut cu un baldachin, purtat de un elefant şi folosit pentru transportul persoanelor de vază.

bune. Era întotdeauna și un târg prin apropiere, iar munca, ce-i drept, nu dura mai mult de trei ore pe zi...

Micul Toomai își amintea de Cawnpore și de țarcurile de elefanți de acolo, dar nu spuse nimic. El prefera viața de tabără și ura șoselele cele largi și netede, împărțirea zilnică a fânului din magazie, după care treceau ore nesfârșite fără nici un fel de treabă, afară de paza lui Kala-Nag, care se schimba nerăbdător de pe un picior pe altul. Micului Toomai îi plăcea să urce potecile, pe unde răzbeau numai elefanții; sau să coboare în adâncimea văilor; să zărească la mile depărtare elefanții sălbatici păscând; să vadă cum fug speriați porcul și păunul dinaintea lui Kala-Nag; îi plăceau ploile calde care îl orbeau, în timp ce dealurile și văile erau cufundate în ceață; diminețile minunate, pline de negură, când nimeni nu știa unde vor poposi la noapte; urmărirea sigură și plină de prudență a elefanților sălbatici la vânătoare și zgomotul asurzitor, tumultul pe care îl făceau elefanții în ultima noapte de drum când, năvălind în țarc ca niște stânci prăvălite, își dădeau seama că nu mai puteau ieși afară și se repezeau spre stâlpii groși, dar erau împinși înapoi de urletele gonașilor, de torțele aprinse și de salvele oarbe. Chiar un băiețel ca el ar fi fost de mare folos acolo și Toomai știa că era folositor când lua câte o torță în mână și o învârtea deasupra capului, țipând cât trei băieți laolaltă. Dar petrecerea adevărată începea odată cu mânarea elefanților în *keddah*, țarcurile lor, un spectacol unic, ca la sfârșitul lumii, în care oamenii trebuiau să vorbească prin semne, fiindcă nu se mai putea auzi nimic. Atunci, micul Toomai se cocoța în vârful unui stâlp din țarc, cu părul lui castaniu, care din cauza soarelui ajunsese aproape alb, fluturându-i pe umeri, și arătând ca un mic demon care se zbenguie în lumina torțelor. Și, de îndată ce vuietul se mai potolea o clipă, pe deasupra mugetelor și trosnetelor, a zgomotului făcut de frânghii și a mugetelor elefanților legați răsunau strigătele lui ascuțite, îmbărbătându-l pe Kala-Nag:

— *Maâl, Maâl, Kala-Nag*! (Dă-i înainte, dă-i înainte, Șarpe-Negru!) *Dant do!* (Trage-i un colț!) *Somalo! Somalo!* (Binișor! binișor!) *Maro! Maro!* (Lovește-l, lovește-l!) Ferește stâlpul! *Arre, arre! Hai! Yai! Kqa-a-ah!*, striga el, iar marea bătălie dintre Kala-Nag și elefantul sălbatic se desfășura pe toată întinderea

keddah-ului, în vreme ce bătrânii vânători de elefanţi îşi ştergeau sudoarea ce le intra în ochi, găsindu-şi timp să facă semne micului Toomai, care sălta de bucurie în vârful stâlpului.

Dar el nu se mulţumea numai să salte pe stâlpi. Într-o noapte îşi dădu drumul din vârful stâlpului şi, strecurându-se printre picioarele elefanţilor, apucă capătul unui odgon ce scăpase unuia dintre vânători, care tocmai încerca să lege piciorul unui pui mai nărăvaş (puii de elefant sunt întotdeauna mult mai nărăvaşi decât animalele mari), şi după ce făcu un laţ i-l aruncă vânătorului; Kala-Nag, văzând primejdia ce-l pândeşte, îl prinse cu trompa şi-l ridică, încredinţându-l nevătămat lui Toomai-cel-Mare, care îi trase câteva scatoalce şi-l puse la loc în vârful stâlpului. Dimineaţa Toomai-cel-Mare îl certă:

— Nu-ţi mai ajung ţarcurile şi corturile, netrebnicule, de ce te-ai dus să prinzi elefanţi de capul tău? Vânătorii aceia fără minte au şi vorbit cu Petersen *sahib*[1] despre această ispravă a ta.

Micul Toomai se sperie de-a binelea. El nu ştia prea multe despre oamenii albi, dar ştia că Petersen sahib era cel mai mare om alb din lume. Era şeful tuturor operaţiilor care se făceau în *keddah*, el prindea toţi elefanţii pentru guvernul din India şi cunoştea obiceiurile elefanţilor mai bine decât oricine pe lume.

— Şi ce-am să păţesc acum, întrebă micul Toomai.

— Ce-ai să păţeşti? Ai să păţeşti tot ce poate fi mai rău. Petersen sahib e un smintit, altfel nu s-ar duce să vâneze diavolii ăştia sălbatici. El este în stare să te ia şi pe tine, să te facă hăitaş de elefanţi, să te pună să dormi cine ştie pe unde prin junglă, unde bântuie frigurile, ca la urmă să mori zdrobit în *keddah*.

Mare minune că prostia asta a ta s-a terminat cu bine. Săptămâna viitoare vânătoarea se închide, iar noi, cei de la câmpie, vom fi trimişi înapoi la locurile noastre. Atunci vom păşi iarăşi pe drumuri netede şi vom uita această vânătoare nenorocită. Dar, fiule, sunt supărat că te-ai amestecat în

[1] Sahib (hind.), apelativ reverenţios prin care populaţia băştinaşă se adresează europenilor, în India.

treaba asta de *asamiți*[1]. Kala-Nag nu ascultă de altcineva, decât de mine, așa încât eu trebuie să merg cu el în *keddah*; și vârâ-ți în cap că el este numai un elefant de luptă, care nu ajută să-i lege pe ceilalți cu frânghiile. De aceea, eu voi continua să șed liniștit în largul meu acolo sus, precum se cuvine unui mahut și nu unui vânător, unui mahut care primește o pensie la sfârșitul serviciului său.

Bagă bine în cap că familia lui Toomai-al-Elefanților nu poate să fie călcată în picioare în noroiul unui *keddah*! Băiat rău ce ești, netrebnicule! Du-te și spală-l pe Kala-Nag, îngrijește-i urechile și vezi dacă nu i-au intrat spini în picioare. Să nu te mai amesteci cu vânătorii. Altfel este sigur că Petersen sahib va pune mâna și pe tine, să te facă vânător de elefanți sălbatici, un biet hăitaș care se ține pe urmele elefanților, un urs de junglă. Puh, rușine să-ți fie! Și acum, șterge-o de aici!

Micul Toomai se depărtă fără o vorbă, dar îi povesti de-a fir a păr lui Kala-Nag toate amărăciunile lui, în timp ce-i cerceta cu atenție picioarele.

— Eh, nu face nimic, conchise micul Toomai, întorcând cu grijă urechea uriașă a lui Kala-Nag. I-au vorbit lui Petersen sahib despre mine și poate... poate, cine știe. Ah, stai că am găsit un spin mare, stai binișor să ți-l scot.

În zilele următoare, toată lumea se chinui cu plimbarea elefanților în țarc. Elefanții sălbatici prinși de curând erau purtați câte unul între doi elefanți domestici, ca să-i deprindă cu drumul și să n-aibă bătaie de cap cu ei când aveau s-o pornească la sud, către câmpii; o altă ocupație era înregistrarea tuturor păturilor, a frânghiilor și a celorlalte lucruri ce se rupseseră sau fuseseră pierdute în pădure în timpul vânătorii. Petersen sahib sosi călare pe preaînțeleapta Pudmini. În drumul său făcuse plata oamenilor de la celelalte cantonamente aflate între dealuri, căci sezonul se apropia de sfârșit și un funcționar indigen așezat la o masă sub un copac înmâna cornacilor simbriile. După ce-și primea plata, fiecare om se întorcea la elefantul lui și intra în coloana ce sta gata de plecare. Hăitașii și vânătorii, oameni pe care îi

[1] Populație de origine etiopiană; la începuturile Imperiului Roman, asamiții formau un stat independent pe malul african al Mării Roșii.

găseai permanent în *keddah* şi care rămâneau în junglă de la începutul până la sfârşitul anului, se aşezau pe spinarea elefanţilor lui Petersen sahib, care reprezentau o forţă permanentă, sau se rezemau de copaci cu armele sprijinite de braţ şi-şi băteau joc de cornacii care plecau, râzând ori de câte ori elefanţii prinşi de curând spărgeau liniile şi o luau razna. Toomai-cel-Mare se apropiase de funcţionar cu micul Toomai după el, iar Machua Appa, şeful vânătorilor, spuse atunci cu voce joasă unuia dintre prietenii lui:

— Are stofă de vânător, puştiul! E păcat să-l trimitem pe acest cocoşel să-şi piardă vremea în câmpie!

Petersen sahib avea urechi pentru orice, aşa cum trebuie să aibă orice om care ştie să asculte vrerile vietăţii celei mai tăcute din lume, elefantul sălbatic.

Se întoarse deci pe spinarea lui Pudmini, pe care era culcat, şi spuse:

— Despre ce e vorba? Eu încă nu am auzit că ar exista un om de la câmpie care să aibă destul cap să lege-n frânghii măcar un elefant mort!

— Aici nu e vorba de un om întreg, ci numai de un băieţel. Ultima dată când am mânat elefanţii în ţarc, el a intrat în *keddah* şi a aruncat laţul lui Barmao, în timp ce noi încercam să-l îndepărtăm de maică-sa pe puiul acela pătat.

Machua Appa arătă spre micul Toomai, iar Petersen sahib se uită la el, în timp ce micul Toomai se înclină până la pământ.

— Ziceţi că a aruncat laţul? Dar e mai mic ca un ţăruş! Micuţule, cum te cheamă, întrebă Petersen sahib.

Micul Toomai era atât de înspăimântat, încât îi pierise graiul; însă Kala-Nag se afla în spatele lui, iar când Toomai îi făcu semn cu mâna, elefantul îl apucă cu trompa şi-l ridică în sus, în dreptul frunţii lui Pudmini, chiar dinaintea marelui Petersen sahib. Băiatul îşi acoperi faţa cu mâinile, fiindcă afară de faptul că se pricepea la elefanţi nu era decât un copil ruşinos, ca orice copil de seama lui.

— Oho, spuse Petersen sahib, zâmbind pe sub mustaţă, ia spune-mi cum de l-ai învăţat pe elefantul tău şmecheria asta? Ai făcut-o ca să poţi fura grâul verde de pe acoperişuri, unde-l pun oamenii la uscat?

— Nu, sahib, nu grâul, ci pepenii, răspunse micul Toomai, și toți bărbații care se aflau pe acolo izbucniră într-un hohot de râs. Cei mai mulți dintre ei făcuseră asemenea trebușoară în copilărie cu elefanții lor.

Micul Toomai atârna acum în aer, la opt coți deasupra pământului, și ar fi dorit din toată inima să se găsească la opt coți sub pământ.

— Acesta este Toomai, fiul meu, sahib, spuse Toomai-cel-Mare, încruntându-se. E un băiat tare rău și cred că-și va sfârși zilele în închisoare, sahib.

— Mă îndoiesc, răspunse Petersen sahib, un băiat care știe să înfrunte un întreg *keddah* la vârsta lui nu poate sfârși în închisoare. Uite, micuțule, ia patru anna și-ți cumpără niște acadele, fiindcă mi se pare c-ai ceva minte sub claia asta mare de păr. Și, cu timpul, cred că vei deveni un vânător bun.

La auzul acestor prevestiri, Toomai-cel-Mare se strâmbă și mai mult.

— Cu toate acestea, să nu uiți că *keddah*-urile nu sunt făcute ca să se joace copiii acolo, continuă Petersen sahib.

— Atunci nu voi putea intra niciodată acolo, sahib?, întrebă micul Toomai, simțind că se îneacă.

— Ba da, și Petersen sahib zâmbi din nou. Dar numai după ce vei fi văzut Dansul elefanților, atunci înseamnă că ești bun de vânătoare. Vino la mine după ce vei vedea Dansul elefanților și atunci am să te las să intri în orice *keddah* ai să vrei.

Se auzi din nou un hohot de râs, căci aceasta era o veche glumă a vânătorilor de elefanți și însemna cam „când o face plopul mere“. Există în păduri niște poieni tainice, cărora tradiția vânătorească le zice „Sala de bal a elefanților“, dar aceste locuri nu pot fi găsite decât printr-o miraculoasă întâmplare și niciun om n-a văzut vreodată cu ochii lui cum „dansează“ elefanții. Când un vânător se laudă cu îndemânarea și curajul lui, ceilalți îi răspund: „Și zici, mă rog, că ai văzut și elefanții dansând?“

Kala-Nag îl lăsă jos pe micul Toomai, iar băiatul se înclină din nou până la pământ, îndepărtându-se cu tatăl său, ca să dea mamei lui, care tocmai alăpta pe frățiorul mezin, moneda de argint de patru anna. Se urcară pe spinarea lui Kala-Nag și

în clipa aceea toţi elefanţii, aliniaţi perfect, o porniră la vale, pe poteca de pe culme, spre şesuri, mormăind pe limba lor şi mugind. Era un marş plin de agitaţie, din cauza elefanţilor noi, care dădeau de lucru la fiecare vad şi trebuiau mereu îmboldiţi sau chiar bătuţi, la fiecare cotitură de drum. Toomai-cel-Mare îi tot da ghes lui Kala-Nag, cuprins de ciudă şi de furie; în schimb, micul Toomai nu-şi mai încăpea în piele de bucurie că Petersen sahib îl luase în seamă şi-i dăduse şi bani. Acum se simţea mândru, ca un soldat care a fost scos în faţa careului şi lăudat de comandantul-şef în persoană.

— Adică ce voia să spună Petersen sahib când a pomenit de Dansul elefanţilor, o întrebă el într-un târziu pe maică-sa, cu glas spăşit.

Toomai-cel-Mare îi auzi şi mormăi:

— Adicătelea că n-ai să ajungi niciodată ca vânătorii aceştia, mai tâmpiţi decât bivolii. Asta a vrut să spună. Hei, voi ăştia din faţă, ce v-aţi pus de-a curmezişul drumului?

Un cornac asamit care mergea înainte, cu doi-trei elefanţi, se întoarse către cel supărat şi strigă:

— Adu-l pe Kala-Nag să-l lovească niţel pe elefantul ăsta tânăr, ca să-i mai bage minţile-n cap. De ce m-o fi nimerit tocmai pe mine Petersen sahib să cobor cu voi ăştia, care sunteţi mai căpăţânoşi decât măgarii de pe câmpurile de orez? Hei, Toomai, n-auzi ce-ţi spun, împinge-ţi animalul încoace, să-i dea câteva lovituri de colţ ăstuia. Pe toţi zeii munţilor, elefanţii ăştia noi sunt ca apucaţi, sau poate că au început să adulmece apropierea neamurilor lor din junglă.

Kala-Nag interveni dându-i tânărului încăpăţânat o lovitură straşnică în coaste, încât îi tăie răsuflarea, iar Toomai-cel-Mare răspunse vânătorului:

— La ultima vânătoare noi am curăţat munţii de elefanţi sălbatici, aşa că de data asta numai neglijenţa voastră e de vină. Adică eu trebuie să fac ordine pentru tot şirul?

— Îl auziţi?, spuse un alt cornac, noi am curăţat munţii, ho-ho, sunteţi tare deştepţi voi, cei veniţi de la şesuri. Oricine, afară de un căpăţânos care nu a văzut jungla, ştie că în acest sezon vânătoarea s-a terminat. De aceea toţi elefanţii sălbatici

vor ieşi la noapte... dar de ce mi-aş pune eu mintea cu o minte de găină?

— Unde vor ieşi, întrebă micul Toomai.

— Ohe, micuţule, aici erai? Ei bine, ţie îţi voi spune, fiindcă ai o minte curată. La noapte, elefanţii vor ieşi la dans şi vezi de spune-i tatălui tău, care pretinde că a curăţat dealurile de toţi elefanţii, că mai bine ar pune lanţuri duble la ţăruşi în noaptea asta.

— Despre ce dans este vorba?, întrebă Toomai-cel-Mare. De patruzeci de ani, din tată în fiu, am îngrijit de elefanţi,dar nu am auzit niciodată c-ar exista aievea aiureala asta cu Dansul elefanţilor.

— Da, e adevărat, însă un om de la şesuri, care locuieşte într-o colibă de lut, nu cunoaşte mai mult decât cei patru pereţi ai colibei lui. Ei bine, lasă elefanţii dezlegaţi astă-noapte şi vei vedea ce se va întâmpla. Cât despre dansul lor, am văzut locul unde... *Bapree-Bap!* Dar câte meandre are râul Dihang? Iată un nou vad pe care trebuie să-l trecem înot cu puii. Opriţi-vă, hei, voi ăştia de la coada coloanei!

Şi tot vorbind şi certându-se pe poteci, şi străbătând apa râurilor, ei făcură prima etapă, până la un fel de cantonament pregătit pentru noii elefanţi; dar îşi pierduseră răbdarea cu mult înainte de a ajunge acolo.

Apoi elefanţii fură legaţi cu lanţuri de picioarele de dinapoi şi priponiţi de ţăruşi, iar cei noi fură legaţi cu două rânduri de frânghii şi mari grămezi de nutreţ le fură puse dinainte. Cornacii veniţi de la munte se întoarseră la Petersen sahib în amurg, dar nu mai înainte de a atrage atenţia cornacilor de la şes să fie cu ochii în patru în acea noapte; şi izbucneau în râs, fără să răspundă când cei de la câmpie îi întrebau pentru care pricină râd.

Micul Toomai asista la cina lui Kala-Nag şi, odată cu căderea serii, porni să rătăcească de-a lungul bivuacului, nespus de fericit, în căutarea unui tom-tom. Când un copil de indian îşi simte inima plină, el nu o ia razna, şi nici nu face zgomot fără rost. El se aşază pe jos şi piroteşte într-un fel de visare încântătoare, adâncit în gândurile lui. Dacă nu ar fi găsit ceea ce căuta, s-ar fi îmbolnăvit de necaz, însă vânzătorul de dulciuri al cantonamentului îi dădu un mic

tom-tom, o tobă pe care o baţi cu podul palmei, iar el se aşează cu picioarele încrucişate în faţa lui Kala-Nag. Pe cer începură să apară stele şi băiatul cu tom-tom-ul în poală lovea cu palma, lovea în tobă, şi cu cât se gândea mai mult la cinstea care i se făcuse, cu atât lovea mai cu nădejde în tobă stând singur acolo, printre grămezile de nutreţ. Nu cânta o melodie anume şi nici cuvinte nu rostea, dar zgomotul tobei îl făcea nespus de fericit. Elefanţii cei noi trăgeau de frânghii, mugeau sau ţipau din când în când, iar mai departe, în coliba din bivuac, se putea auzi vocea mamei lui, care-l adormea pe frăţiorul său cu un cântec vechi, foarte vechi, despre marele zeu *Shiva*[1], care pe vremuri spusese tuturor animalelor tot ce trebuie ele să mănânce. Era un cântec de leagăn foarte dulce, care te adormea, iar primele versuri glăsuiau astfel:

Shiva ce rodeşti în spice şi pui vântul să blesteme,
Miez din miezu-ntâiei zile şi din ne-nceput de vreme,
Ce sortit-ai orişicărui, hrană, trudă, zâmbet, jale,
Purtătorului de schiptru ori milogului din cale.
Tot ce-nmugureşte-n lume, Shiva-Atoateştiutorul,
Mahadeo! Mahadeo! le-a născut, fiind izvorul:
Dând cămilelor scaieţi, boilor, cumineii, fânul,
Şi culcuş de dulce tihnă, pentru voi, copiii, sânul.

Micul Toomai puncta la rândul lui fiecare vers cu un dobăit vesel de tobă. Până la urmă îl cuprinse somnul şi se întinse pe fânul de lângă trompa lui Kala-Nag. Într-un târziu, elefanţii începură să se culce, unul după altul, aşa cum le este obiceiul. Numai Kala-Nag, care se afla în partea dreaptă a convoiului, rămăsese în picioare. După un timp, prinse să se legene încet, pe o parte şi pe alta, cu urechile ciulite la vântul de noapte care adia pe deasupra crestelor. Aerul era plin de toate murmurele nopţii, care, laolaltă, se contopesc într-o linişte adâncă, trosnetul unui lujer de bambus care se loveşte de celălalt lujer, foşnetul micilor vietăţi ce trec prin buruieni, piuitul unei păsări pe jumătate trezite (păsările sunt treze

[1] Unul dintre zeii supremi ai religiei hindustane; reprezintă principiul distrugerii, dar şi pe acela al creaţiei; posedă darul de a face minuni, în baza meditaţiei, a pocăinţei.

în timpul nopții mult mai des decât ne putem închipui noi), și susurul depărtat al unei cascade. Micul Toomai dormi câtăva vreme, și când se trezi sub un clar de lună strălucitor, Kala-Nag mai stătea încă în picioare, cu urechile ciulite. Băiatul se întoarse în fân și urmări cu privirea curba spinării mari care se desena clar pe cerul înstelat. În timp ce privea la elefant, auzi, dar atât de departe încât nu putea să fie sigur de zgomotul care răzbea prin liniștea adâncă, semnalul de trâmbiță al unui elefant sălbatic. Toți elefanții din rânduri săriră în sus, ca și cum ar fi tras cineva în ei cu arma, iar mugetele lor treziră până la urmă și pe mahuții adormiți, care ieșiră din casă și, dând fuga la țăruși, îi bătură cu maiurile și întăriră legăturile, făcură noi noduri, și într-un târziu totul se liniști din nou. Unul dintre elefanții noi aproape că smulsese din pământ țărușul de care era legat, iar Toomai-cel-Mare scoase lanțul de la piciorul lui Kala-Nag și legă cu el piciorul dinainte al elefantului tânăr de piciorul dindărăt. În jurul piciorului lui Kala-Nag răsuci o împletitură lungă de iarbă și-i șopti să nu uite că era legat foarte strâns. Știa că atât el, cât și tatăl său și bunicul său folosiseră trucul acesta de sute de ori mai înainte. Însă de data asta Kala-Nag nu răspunse la avertisment printr-un muget, cum făcea de obicei. Stătea foarte liniștit, privind departe prin lumina lunii, cu capul puțin ridicat și cu urechile întinse ca niște evantaie, scrutând zarea, unde se desenau crestele munților Garo.

— Ai grijă de el dacă începe să fie neliniștit la noapte, spuse Toomai-cel-Mare către micul Toomai, și, întorcându-se în colibă, adormi imediat.

Micul Toomai era gata să adoarmă și el, când auzi cum împletitura plesni scurt, iar Kala-Nag porni să se furișeze pe nesimțite afară, cum numai un nor poate să se furișeze de după gura unei văi. Micul Toomai se luă după el, cu picioarele goale, pe drum în jos, sub clarul de lună, chemând în șoaptă:

— Kala-Nag, Kala-Nag, ia-mă cu tine, o Kala-Nag! Elefantul se întoarse ca prin vis, făcu trei pași mari înapoi, spre băiatul luminat de lună, își coborî trompa și-l ridică pe gâtul său, și înainte ca micul Toomai să se așeze bine în genunchi, uriașul se adânci în pădure.

Atunci, o izbucnire furioasă de mugete se ridică deodată din rândurile elefanţilor, apoi liniştea se lăsă din nou deasupra tuturor, iar Kala-Nag începu să alerge. La răstimpuri, îi aţinea calea câte un tufiş de ierburi înalte care-i atingeau corpul, aşa cum un val mângâie pântecul unei corăbii, alteori, câte un ciorchine de piper sălbatic îi zgâria spinarea, sau un bambus trosnea la apăsarea umărului său. Altminteri, se mişca fără niciun zgomot, lunecând prin pădurea deasă uşor, ca rotocoalele de fum. Acum urca dealul. Şi cu toate că micul Toomai urmărea stelele prin frunzişul copacilor, el nu putu să-şi dea seama în ce direcţie mergeau. Apoi Kala-Nag ajunse sus pe culme, unde se opri pentru o clipă să se orienteze, iar micul Toomai putu să vadă lămurit vârfurile copacilor care se întindeau pe o distanţă de mile întregi, aparţii pestriţe sub lumina lunii, amestecate cu ceaţa alb-albăstruie care se ridica din văi. Toomai se aplecă înainte şi privi iarăşi, simţind că pădurea era trează-trează, colcăind de viaţă şi mişunând de vietăţi. Un enorm liliac cafeniu, un „mâncător de fructe", trecu pe lângă el şi-i atinse urechea ca o perie. Într-un desiş foşniră ţepii unui arici, iar în întuneric, printre trunchiurile copacilor, auzi cum un urs scormonea pământul umed şi cald şi strănuta din când în când, preocupat de treaba lui.

Apoi ramurile se închiseră din nou, ca un tavan, deasupra capului său, iar Kala-Nag începu coborâşul în vale, gonind ca un tun scăpat din chingi care se rostogoleşte în jos, pe un ţărm abrupt. Membrele lui uriaşe se mişcau cu multă hotărâre şi fiecare pas măsura opt coţi, iar pielea încreţită de la încheieturi fâşâia. Mărăcinişul peste care trecea trosnea sub picioarele lui, ca o pânză de corabie sfâşiată de furtună, iar lăstărişul pe care-l îndepărta în dreapta şi în stânga cu umerii se ridica la loc şi-i biciuia coapsele. Vrejuri nesfârşite de liene împletite atârnau acum de colţii lui, aşa cum le prinsese în drum când lovea cu capul în dreapta şi în stânga ca să-şi croiască potecă prin desiş. Micul Toomai se culcase lipit de uriaşul gât al animalului, ca nu cumva o ramură de copac să-l mături la pământ, şi nu o dată îi păru rău că nu poate să se întoarcă înapoi, în tabăra elefanţilor.

Terenul devenea mlăştinos şi picioarele lui Kala-Nag se înfundau şi plescăiau de câte ori călca, iar ceaţa care se

lăsase în timpul nopții, în fundul văii, începu să pătrundă cu umezeala-i rece în oasele micului Toomai. Se auzi deodată un murmur de apă repede, apoi Kala-Nag străbătu cu pași mari albia râului, pipăind drumul la fiecare mișcare. Deasupra zgomotului făcut de valurile care se jucau în vâltori în jurul picioarelor elefantului, micul Toomai auzi deodată alți pași lovind apa, niște mugete, grohăituri și mormăieli furioase, atât în susul, cât și în josul torentului. Toată ceața din jurul lui părea populată de umbre misterioase.

— Ah, spuse el aproape tare, cu dinții clănțănind, poporul elefanților a ieșit la plimbare astă-noapte. Asta înseamnă că va fi dans mare!

Kala-Nag ieși în sfârșit din apă, își suflă ultimele picături de pe trompă și porni iarăși la deal. Dar de data aceasta, nu mai era singur și nu mai trebui să-și croiască drum, căci drumul fusese gata croit în fața lor, dovadă iarba din junglă pe care o culcase cineva și care acum încerca să se ridice încet la loc. Însemna că mai mulți elefanți trecuseră pe acolo cu numai câteva minute mai înainte. Micul Toomai privi înapoi și văzu în spatele său un elefant sălbatic uriaș, cu niște ochi mici, ca de purcel, strălucind asemenea unor cărbuni aprinși, care ieșea chiar atunci din râul învăluit în ceață. Apoi copacii se închiseră din nou în fața lui, iar ei continuară drumul urcând mereu, însoțiți de mugete și de trosnetul ramurilor frânte în dreapta și în stânga lor.

În sfârșit, Kala-Nag se opri între două trunchiuri de copaci, pe coama unei măguri împădurite. Acolo, copacii formau un fel de ring, în jurul unui teren de formă neregulată, cam de trei sau patru acri, și acest spațiu, după cum micul Toomai putu să vadă, fusese bătătorit fără milă și devenise neted ca o podea de cărămizi. Câțiva copaci care crescuseră în mijlocul poienii fuseseră smulși și zdrobiți, și fibrele lemnului dezgolite străluceau ca poleiul în lumina lunii. O mulțime de liane atârnau de ramurile de sus, și florile în formă de clopoței, uriașe, și de un alb de ceară, se lăsau în jos toropite de somn. Pe toată întinderea poienii nu se mai afla un fir de iarbă; tot pământul fusese călcat în picioare. În lumina lunii, poiana părea cenușie și doar umbrele elefanților o colorau de jur-împrejur cu un

negru de tuş. Cu răsuflarea oprită, băiatul privea cu ochii aproape ieşiţi din orbite cum mereu alţi elefanţi năvăleau printre copaci, în luminiş. Micul Toomai nu ştia să numere decât până la zece, şi numără încă o dată şi încă o dată pe degete, până pierdu socoteala zecilor, iar capul începu să-i vâjâie de ameţeală. Dincolo de poiană se putea auzi cum elefanţii zdrobeau mărăcinişul ca să-şi croiască drumul spre deal; însă îndată ce soseau înăuntrul cercului de copaci, începeau să se mişte ca nişte strigoi.

Erau acolo masculi sălbatici, cu colţi albi, cărora le rămăseseră între cutele pielii de pe umeri şi pe lângă urechi ramuri cu frunze pe ele şi nuci, smulse în drum; erau femele grase şi încete la picior, cu puii lor neastâmpăraţi, de culoare neagră, de numai trei sau patru coţi înălţime, alergând pe sub pântecele lor; elefanţi tineri, cu colţii abia în creştere, dar foarte mândri de ei; elefanţi-fete bătrâne, înalte şi deşejlate, cu figuri rătăcite şi slabe şi cu trompele încreţite ca o scoarţă de copac scorburos; elefanţi-tauri, bătrâni, dar neîmblânziţi, plini de cicatrice, de la umeri până la pântece, urme ale luptelor de altă-dată, cu noroiul uscat atârnându-le pe corp, amintire a bălăcelii prin băltoacele pe care le frecventau în singurătatea lor. Era şi un elefant cu un colţ rupt, purtând pe trup urmele unei loviturii date în plin şi zgârieturile îngrozitoare pe care i le făcuseră ghearele unui tigru. Stăteau acolo cu capetele apropiate sau se plimbau în sus şi în jos pe ring, perechi-perechi, sau se legănau singuri pe picioare, sute şi sute de elefanţi. Toomai ştia că, atâta vreme cât stătea culcat liniştit pe ceafa lui Kala-Nag, nimic rău nu i se putea întâmpla. Căci, chiar în goana şi în vălmăşeala unei vânători a *kedah*-ului, un elefant sălbatic nu poate să ajungă cu trompa şi să apuce un om încălecat pe ceafa unui elefant îmblânzit; şi în acea noapte, elefanţii numai la oameni nu se gândeau. La un moment dat, tresăriră cu toţii şi ciuliră urechile, fiindcă auziseră zăngănitul unor lanţuri în pădure, dar se liniştiră numaidecât: era Pudmini, elefantul favorit al lui Petersen sahib, care-şi rupsese lanţul şi acum urca dealul mormăind şi pufăind. El trebuie să-şi fi rupt stâlpul şi venea direct de la cantonamentul lui Petersen sahib. Apoi, micul Toomai zări

un alt elefant, unul pe care nu-l întâlnise niciodată, cu urme adânci de frânghii pe spate și pe piept, și acesta trebuie să fi fugit din vreun cantonament aflat undeva prin munții din împrejurimi.

La urmă, încetă orice zgomot din pădure și Kala-Nag își părăsi locul dintre copaci, ca să pătrundă în mijlocul mulțimii mormăitoare. Acum, toți elefanții începură să vorbească în limba lor și să se miște de colo până colo. Stând tot timpul culcat, micul Toomai se uită în jos la mulțimea de spinări late, cu urechi care clămpăneau, cu trompe care se răsuceau și cu ochi mici care se rostogoleau în orbite. Auzi scrâșnetul colților frecați din întâmplare de alți colți, pocnetul surd al trompelor ce se împleteau unele cu altele în aer, fâșâitul trupurilor înghiontite în mulțime și șfichiuitul necontenit al cozilor enorme. Apoi un nor acoperi luna și totul se cufundă într-un întuneric adânc; dar grohăitul și fâșâitul calm nu încetară. Băiatul știa că în jurul lui Kala-Nag foia o mulțime de elefanți și că nu era posibil să iasă afară din adunare, așa încât își încleșta dinții, tremurând. În *keddah* erau cel puțin lumini de torțe și multă gălăgie, însă aici se simțea atât de singur în întuneric... ba chiar la un moment dat o trompă necunoscută îi atinse genunchii. Deodată, un elefant mugi ca o trompetă, și toți ceilalți îi repetară răcnetul timp de cinci sau zece secunde, care părură fără sfârșit. Stropii de rouă de pe ramurile copacilor începură să cadă ca o ploaie pe sutele de spinări invizibile și un fel de zgomot înăbușit se porni; la început mai slab, încât micul Toomai nici nu putu pricepe ce mai era și asta. Dar zgomotul crescu tot mai mult și mai mult, iar Kala-Nag își ridică laba dinainte, apoi cealaltă, după aceea le așeză pe pământ, una-două, una-două, ca loviturile monotone, dar perfect ritmice, ale unui ciocan. Elefanții dădeau acum cu toții din picioare, iar bubuitul acesta aducea cu răpăitul unei imense tobe de război, pe care ai bate-o la gura unei peșteri. Roua continua să cadă din copaci, până când nu mai rămase nimic pe frunze, dar bubuitul înăbușit continua și pământul părea că se leagănă și tremură, iar micul Toomai își astupă urechile cu mâinile ca să nu mai audă aceste sunete care-l înfiorau. Dar și așa îi pătrundea în țeastă vuietul surd, făcut de sute de picioare grele ce frământau pământul reavăn.

O dată sau de două ori îl simţi pe Kala-Nag şi pe toţi ceilalţi făcând câţiva paşi înainte, şi bubuitul înăbuşit se transformă într-un sunet pe care îl fac fructele verzi şi zemoase când sunt strivite sub picioare. Dar aceasta nu dură mult, iar tropăiturile picioarelor pe pământul tare porneau din nou. Undeva, aproape de el, un copac trosni şi gemu din greu. Întinse mâna şi simţi coaja copacului; dar Kala-Nag continua să se mişte înainte; călcând mereu totul în picioare, aşa încât băiatul nu putu sa-şi dea seama unde anume se afla în poiană. Elefanţii nu scoteau niciun muget; doar o singură dată, câţiva pui încercară să guiţe împreună. Apoi auzi un fâşâit şi bubuitul reîncepu. Haosul acesta trebuie să fi ţinut două ore întregi, şi micul Toomai simţea junghiuri de oboseală în toţi muşchii corpului. Apoi, miresmele schimbate ale aerului prevestiră că noaptea era pe sfârşite.

Zorile mijiră într-o zare palid-galbenă, dindărătul dealurilor verzi, iar bubuitul se opri brusc, odată cu apariţia primei raze, ca şi cum lumina purta în ea o poruncă. Micului Toomai încă nu-i trecuse bine ameţeala şi nici nu avusese timp să-şi schimbe poziţia, când toţi elefanţii dispărură, rămânând numai Kala-Nag, Pudmini şi elefantul cu urmele de frânghie pe el. Şi nu mai exista niciun semn, un foşnet sau o şoaptă pe coasta dealurilor care să arate încotro plecaseră ceilalţi. Micul Toomai se uita cu ochi mari, căci poiana, pe care o ţinea foarte bine minte, parcă se mai lărgise în timpul nopţii. În mijlocul ei crescuseră parcă alţi copaci, iar mărăcinişul şi iarba de pădure se dăduseră înapoi. Băiatul continua să privească cu ochii plini de mirare. Acum el înţelegea ce făcuseră elefanţii. Bătătoriseră pământul cu picioarele ca să-şi facă mai mult spaţiu, călcaseră iarba deasă şi trestiile pline de sevă şi le transformaseră în podiş tare.

— Wah, spuse micul Toomai, abia răsuflând, şi pleoapele sale deveniră deodată foarte grele. Kala-Nag, dragul meu, hai să ne luăm după Pudmini şi să mergem în tabăra lui Petersen sahib, fiindcă altfel cred că am să cad de pe ceafa ta.

Cel de-al treilea elefant urmări pe cei doi cum se depărtau, apoi scoase un sforăit, făcu stânga împrejur şi o luă pe drumul său. El trebuie să fi aparţinut unui mic rege indigen, ale cărui grajduri se aflau la 50, 60 sau 100 de mile depărtare.

Două ore mai târziu, în timp ce Petersen sahib își lua micul dejun, elefanții săi, care fuseseră legați cu câte două lanțuri în acea noapte, începură să ragă, iar Pudmini, plină de noroi până la umeri, urmată de Kala-Nag, care avea picioarele rănite, intrară în cantonament. Fața micului Toomai era palidă și trasă, iar părul său încâlcit, plin de frunze și umed de rouă, dar el încercă să-l salute pe Petersen sahib, reușind să-i spună cu o voce înceată:

— Dansul... Dansul elefanților, l-am văzut și acum mor. Kala-Nag se lăsă-n genunchi, iar băiatul, lunecând ușor de pe ceafa lui, căzu într-un leșin adânc.

Copiii indieni au însă nervii tari, așa că după mai puțin de două ore, băiatul stătea culcat, foarte mulțumit, în hamacul lui Petersen sahib, cu haina lui Petersen sahib pusă sub cap, iar în stomac cu un pahar de lapte cald și puțin brandy cu un vârf de chinină înăuntru, și în timp ce bătrânii vânători, păroși și plini de cicatrice, se așezară în jurul lui, privindu-l ca pe un strigoi, el își depănă povestea, fără înfloriturí, ca un copil bun și curat la suflet, terminând în felul acesta:

— Ca să vă încredințați că n-am mințit măcar cu un cuvânt, trimiteți oameni acolo, și ei vor vedea că poporul elefanților a bătut cu picioarele un spațiu nou, în sala lor de dans, și vor găsi zece și încă o dată zece, și de foarte multe ori încă pe atâtea urme care duc spre sala de dans. Au croit cu picioarele lor o poiană mare de tot. Eu știu tot ce s-a petrecut, pentru că m-a luat Kala-Nag cu el și am văzut totul. Să știți că pe Kala-Nag îl dor picioarele.

Micul Toomai căzu apoi într-un somn liniștit și adânc și dormi toată după-amiaza, până târziu în amurg; iar în timp ce el dormea, Petersen sahib și Machua Appa o luară pe urmele celor doi elefanți, cale de cincisprezece mile peste dealuri. Petersen sahib petrecuse optsprezece ani vânând elefanți, dar numai o singură dată descoperise un astfel de loc al „dansului“. Machau Appa nu avu nevoie să se uite de două ori la poiană și nici nu trebui să zgârie cu degetele de la picioare pământul bătătorit ca să înțeleagă ce se întâmplase acolo.

— Băiatul a spus adevărul, zise el, toate aceste lucruri s-au întâmplat noaptea trecută și eu am numărat șaptezeci

de urme care străbat râul. Vezi, sahib, locul unde lanţul lui Pudmini a tăiat coaja acestui copac? Da, a fost şi ea aici.

Se uitară unul la celălalt, apoi în sus şi în jos, şi se minunară, căci obiceiurile elefanţilor întrec orice închipuire a unui om, fie el alb sau negru, şi nimeni nu le poate pătrunde.

—Patruzeci şi cinci de ani, spuse Machua Appa mi-am urmat stăpânul elefant, dar nu am auzit niciodată ca un ochi omenesc să poată vedea ceea ce a văzut acest copil. Pe zeii acestor munţi, asta este... Dar ce putem spune noi, şi dădu din cap.

Când se întoarseră la cantonament, era tocmai timpul de cină. Petersen sahib mâncă singur în cortul său, dar dădu ordin ca oamenii să aibă două oi şi câteva păsări supliment şi, de asemenea, o raţie dublă de făină, orez şi sare, fiindcă ştia că în tabără se pregătea un mare ospăţ; Toomai-cel-Mare venise în fugă din cantonamentul din vale pentru a-l căuta pe fiul său şi pe elefant, dar acum când îi găsise, se uita la ei cu o privire în care se putea citi că-i era frică de amândoi, şi se porni un ospăţ la lumina focurilor care străluceau în noapte, în faţa şirurilor de elefanţi. Şi micul Toomai era eroul sărbătorit de toţi. Toţi hăitaşii, înalţi cât casa, vânătorii şi oamenii care cunoşteau toate tainele prinderii unui elefant sălbatic îl treceau de la unul la altul şi-i făceau un semn pe frunte cu sângele luat din pieptul unui cocoş de pădure, proaspăt tăiat, ca să arate că băiatul era acum uns ca adevărat pădurar, iniţiat în tainele junglei şi slobod să se plimbe pe potecile ei.

Iar la urmă, când flăcările pâlpâiră, gata să se stingă, iar lumina buştenilor arunca umbre mari, roşii, pe elefanţii ce păreau şi ei acum însemnaţi cu sânge, Machua Appa, şeful tuturor cornarilor din *keddah*, el, Machua Appa, care niciodată în patruzeci de ani nu văzuse un drum bătut, el, Machua Appa, care era atât de mare şi însemnat, sări în picioare şi ţinându-l pe micul Toomai deasupra capului, foarte sus în aer, strigă:

— Ascultaţi, fraţii mei! Ascultaţi voi toţi, stăpânii mei, şi cei din rândul elefanţilor, căci eu, Machua Appa, vreau să vă vorbesc. Acest micuţ nu va mai fi chemat micul Toomai, ci Toomai-al-Elefanţilor, aşa cum a fost chemat şi bunicul său înaintea lui. Ceea ce nu a văzut niciun om, a putut el să vadă, în noaptea aceasta lungă, şi bunăvoinţa poporului elefanţilor precum şi aceea a zeilor junglei sunt cu el. Va deveni un mare

vânător. Va fi mult mai mare decât mine; chiar decât mine, Machua Appa. El va urma un drum nou, dar va cunoaşte şi pe cel vechi, şi drumurile încurcate le va privi cu un ochi limpede. Lui nu i se va întâmpla niciun rău în *keddah*, când va alerga pe sub pântecele elefanţilor ca să-i lege cu frânghii. Iar dacă va luneca sub picioarele vreunui elefant, acesta va şti cine este şi nu-l va zdrobi sub copitele lui. *Aihai*!, stăpânii mei din lanţuri, spuse el întorcându-se spre şirul de elefanţi, aici este micuţul care v-a văzut dansând în locurile voastre ascunse, priveliştе pe care nu a văzut-o până acum niciun om. Domnii mei, trebuie să-i acordaţi toată cinstea voastră! *Salaam karo*, copiii mei. Toată lumea să salute pe Toomai-al-Elefanţilor! Gunga Pershad, *aha*! Hira Guj, Birchi Guj, Kuttar Guj, *ahhal* Pudmini, tu l-ai văzut în timpul dansului şi tu de asemenea, Kala-Nag, perla elefanţilor! Toată lumea să se închine în faţa lui Toomai-al-Elefanţilor! *Barrao*!

Se auzi un ultim urlet sălbatic şi tot rândul de elefanţi îşi aruncară în aer trompele, până când vârfurile lor le atinseră frunţile, şi animalele izbucniră într-o serie de mugete ca de trompetă; un salut care e adresat numai viceregelui Indiei, *salaamut*-ul *keddah*-ului.

Dar toate acestea s-au făcut în cinstea micului Toomai, care a văzut ceea ce niciun om nu văzuse înaintea lui, Dansul elefanţilor în timpul nopţii, şi să nu uităm că fusese singur-singurel, în inima munţilor Garo!

Shiva şi lăcusta

Cântecul pe care mama lui Toomai îl cânta pruncului ei

Shiva, care-a dat ţărânei rod şi vântului suflare...
Sta în pragu-ntâiei zile, dăruind pe fiecare
Cu merinde şi cu straie şi cu partea lui de soartă,
Şi pe regi, şi pe pribegii rătăcind din poartă-n poartă.

El, mântuitorul, toate-a rostuit,
Mahadeo! Mahadeo! toate-a rostuit!
Iarbă pentru turme, spini pentru cămile,
Sânul mamei pentru tine, dormi uşor, copile!

Mei săracului îi dete, grâu rotund celui bogat,
Şi fărâme de mâncare pelerinului i-a dat.
Vulturului zeci de leşuri, tigrului cirezi de vite,
Hălci de carne-i dete haitei hulpave şi hămesite.

Umilinţă sau trufie Shiva n-a-mpărţit nicicui:
Parbati privea la toate, stând mereu în preajma lui.
Vrând de soţul ei să râdă, vrând de Shiva joc să-şi bată,
Pe furiş luă lăcusta şi-o ascunse-n sân îndată.

Pe mântuitorul astfel l-a-nşelat.
Mahadeo! Mahadeo!, uită-te, priveşte
Vulturi-n rotire, 'naltele cămile,
Sânul mamei pentru tine, dormi uşor, copile!

Ea l-a-ntrebat, când toate s-au sfârșit:
„Stăpâne, oare, n-ai uitat nimic?"
Iar Shiva: „Nu, primit-am cu toți ce se cuvine,
Chiar gâza mică și firavă ascunsă-n sân la tine".

Și atunci, din sân, Parbati scoase sprintena jivină
Și-o văzu cum urcă iute sus, pe-o frunză, în lumină
O văzu, și-nfricoșată murmură o rugăciune
Pentru Shiva, ce dăduse hrană tuturor pe lume.

El, mântuitorul, toate-a rostuit,
Mahadeo! Mahadeo! Toate-a rostuit,
Iarbă pentru turme, spini pentru cămile,
Sânul mamei pentru tine, dormi ușor, copile!

Slujitori ai reginei

Poţi s-o rezolvi fie prin fracţii, fie prin regula de trei,
Dar Pilly-Winky, Winkie-Pop, nu se aseamănă-ntre ei.
Oricum le-ntorci şi le suceşti, oricum le-ai ticlui,
Şi orice-ai face, Tweedle dum nu seamănă cu Tweedle dee.

O lună încheiată plouase cu găleata, plouase asupra unei tabere de treizeci de mii de oameni şi mii de cămile, elefanţi, cai, bivoli şi catâri, strânşi cu toţii laolaltă într-un loc ce se numea Rawal Pindi şi aşteptând să fie trecuţi în revistă de viceregele Indiei. Emirul Afganistanului, regele înfricoşător al unei ţări cumplit de înfricoşătoare, venise în vizită la vicerege; şi emirul adusese drept oaste a lui de pază opt sute de călăreţi şi cai care niciodată în viaţa lor nu mai văzuseră o tabără sau o locomotivă, oameni sălbatici şi cai tot sălbatici; veniţi de undeva din fundurile Asiei Centrale. Şi noapte după noapte, fără greş, câte un pâlc de asemenea cai îşi rupeau piedicile şi alergau înnebuniţi prin întuneric, frământând cu copitele noroiul din întreaga tabără, sau cămilele rupeau pripoanele şi goneau zăpăcite împiedicându-se de funiile corturilor, şi vă puteţi închipui cât de plăcute erau lucrurile acestea pentru nişte oameni care încercau să doarmă. Cortul meu era aşezat departe de şirurile cămilelor, şi socoteam că mă aflu în siguranţă dar, într-o noapte, un ostaş a vârât capul la mine în cort şi mi-a strigat:

— Ieşi repede afară! Năvălesc încoace! Cortul meu e la pământ!

Ştiam cine năvălea într-acolo, aşa că mi-am tras în grabă cizmele, mi-am pus în spate foaia de cort şi m-am repezit în umezeala şi noroiul de afară. Micuţa Vixen, căţeluşa mea foxterier, a ieşit din cort pe partea cealaltă; după aceea s-au auzit zbierete şi gâfâieli şi mormăituri, şi am văzut cum se prăbuşeşte cortul în clipa când stâlpul din mijloc se azvârli într-o parte, şi pe urmă cum începe să joace în loc, la fel ca un strigoi ieşit din minţi. O cămilă se izbise cu pieptul de el, şi, aşa ud şi furios cum eram, tot nu m-am putut stăpâni să nu izbucnesc în râs. Dar îndată după aceea am rupt-o la fugă, fiindcă n-avem de unde şti câte cămile scăpaseră din pripoane, şi în curând nici nu mai puteam zări tabăra, în vreme ce îmi tot croiam drum prin noroi. În cele din urmă, m-am împiedicat şi-am căzut peste fălceaua unui tun, iar atunci mi-am dat seama că mă aflu aproape de sectorul artileriei, acolo unde tunurile erau înşiruite pentru vremea nopţii, şi cum n-aveam deloc dorinţa să tot orbecăiesc prin întuneric şi burniţă, am întins foaia de cort peste ţeava unui tun şi am alcătuit un fel de colibă, folosind doi sau trei drugi dintre aceia cu care se curăţă ţevile tunurilor, apoi m-am întins lângă o proptea, întrebându-mă în gând unde oare s-o fi putut duce Vixen şi unde anume mă aflam cu adevărat. Chiar când eram aproape gata să adorm, am auzit scârţâit de hamuri şi un sforăit, apoi un catâr a trecut pe lângă mine scuturându-şi urechile ude. Făcea parte dintr-o baterie de munte, fiindcă auzeam bine zgomotul curelelor, cataramelor, lanţurilor şi celorlalte lucruri atârnate pe samar. Tunurile de munte sunt nişte tunuri micuţe făcute din două bucăţi care se înşurubează laolaltă când vine vremea să fie folosite. Şi sunt purtate pe munţi, oriunde un catâr este în stare să se caţere, fiind foarte folositoare în luptele din locuri prăpăstioase. În spatele catârului venea o cămilă, plescăind şi alunecând prin noroi cu picioarele mari şi moi şi bâţâindu-şi mereu gâtul înainte şi înapoi, ca o găină plecată singură la plimbare. Din fericire, învăţasem destul de bine de la băştinaşi graiul animalelor – nu al sălbăticiunilor, bineînţeles, ci al celor din tabere – ca să înţeleg ce spunea. De bună seamă că era chiar cămila care se năpustise peste cortul meu, fiindcă am auzit cum îi spunea catârului:

— Şi ce mă fac eu acum? Încotro să apuc? M-am bătut cu o arătare albă, care tot făcea valuri, iar arătarea aceea a luat un par şi m-a pocnit peste gât. (Era vorba de stâlpul din mijloc al cortului meu, şi tare m-am mai bucurat aflând-o.) Crezi c-ar trebui să fugim mai departe?

— Aha, vasăzică tu ai fost, răspunse catârul; tu şi cu prietenii tăi aţi întors tabăra cu josul în sus? Bine! Vedeţi voi ce bătaie o să luaţi mâine-dimineaţă pentru isprava asta; da lasă să-ţi dau şi eu o mică arvună, chiar aici pe loc.

Am auzit cum scârţâiau curelele samarului când catârul s-a întors cu spatele şi i-a ars cămilei două copite în coastele care au răsunat ca toba.

— Altădată, a urmat catârul, să te înveţi minte şi să nu mai dai năvală noaptea într-o baterie de catâri strigând: „Săriţi că arde focul şi dau tâlharii!“ Stai jos şi nu mai bâţâi întruna din gâtul tău caraghios.

Cămila s-a ridicat îndoindu-se în două după năravul cămilelor, ca o linie care se frânge la mijloc, şi s-a aşezat gemând. Atunci s-a auzit în întuneric tropot sacadat de copite, şi un cal mare de cavalerie s-a apropiat în trap solemn, ca la paradă, a sărit peste o fălcea de tun şi s-a oprit chiar lângă catâr.

— E nemaipomenit, a zis calul, sforăind cu putere. Iar au năvălit cămilele prin şirurile noastre – a treia oară în săptămâna asta. Cum să-şi mai păstreze un cal fala, dacă nu-i lăsat să doarmă? Da' cine-i aici?

— Sunt catârul purtător de chiulasă de la tunul numărul doi din bateria întâi artilerie de munte, răspunse catârul, iar dânsa e o prietenă de-a dumitale. Ea m-a sculat şi pe mine din somn. Da' dumneata cine eşti?

— Numărul cincisprezece, escadronul cinci din Regimentul nouă de lăncieri – calul lui Dick Cunliffe. Dă-te puţin mai încolo, aşa.

— Vai, te rog să mă ierţi, se scuză catârul. Pe întunericul ăsta nu vezi nici la un pas. Ce zici, nu te-apucă toate năbădăile când vezi de ce sunt în stare cămilele astea? Am plecat din şiruri ca să aflu aici puţină linişte şi pace.

— Domnilor, zise cu umilinţă cămila, am avut nişte vise urâte în timpul nopţii şi ne-am speriat cumplit. Eu nu-s decât o biată cămilă de povară de la Regimentul 39 infanterie

băştinaşă şi nu sunt aşa de vitează ca domniile-voastre, cinstiţi domni.

— Atuncea de ce n-ai stat la locul tău să cari poveri pentru Regimentul 39 infanterie băştinaşă, în loc să dai buzna şi să alergi prin toată tabăra, întrebă catârul.

— Da, am avut nişte vise atât de îngrozitoare, răspunse cămila. Îmi pare foarte rău. Ia ascultaţi! Oare ce s-aude? O luăm iar la fugă?

— Stai jos, porunci catârul, dacă nu vrei să-ţi frângi picioarele alea ca nişte beţe printre tunurile de-aici. Apoi ciuli o ureche, rămase o vreme în ascultare, şi zise: Bivoli! Bivoli de la tunuri. Pe cuvântul meu, tu şi cu prietenele tale aţi luptat din greu ca să nu lăsaţi pe nimeni treaz în toată tabăra. Trebuie să-i tragi zdravăn cu ţepuşa, dacă vrei să urneşti un bivol de la tunuri.

Am auzit un lanţ greu târâindu-se pe pământ şi, prinşi în acelaşi jug, au apărut doi bivoli dintre cei mari şi albi care trag tunurile grele, de asediu, când elefanţii nu vor să se mai apropie cu niciun chip de zgomotul luptei; şi imediat în urma lanţului, gata-gata să calce pe el, venea un alt catâr de samar, strigând din răsputeri pe cineva cu numele de Billy.

— Ăsta-i unul dintre recruţii noştri, a zis catârul cel bătrân, adresându-se calului de cavalerie. Pe mine mă strigă. Vino încoace, bobocule, şi termină cu zbieretele; până azi n-a murit nimeni din pricina întunericului.

Cei doi bivoli s-au întins împreună pe pământ şi au început să rumege, dar catârul cel tânăr s-a înghesuit lângă Billy.

— Nişte arătări, a strigat tânărul. Nişte arătări cumplite şi înspăimântătoare, Billy! Au dat năvală peste şirurile noastre tocmai când dormeam. Crezi cumva c-au să ne omoare?

— Ce mai copite ar trebui să-ţi trag eu ţie, îi răspunse Billy. Auzi colo: un catâr amărât ca tine, doar cu un pospai de instrucţie, să facă bateria de râs în faţa domnului aici de faţă!

— Ei lasă, lasă, interveni calul. Nu uita că la început toţi sunt aşa. Prima oara când am văzut eu un om (era în Australia, şi pe-atunci n-aveam decât trei ani), o jumătate de zi nu m-am mai oprit din goană, şi cred că de-aş fi văzut o cămilă, şi-n clipa de faţă tot în goană aş ţine-o.

Aproape toţi caii cavalerişti englezi sunt aduşi în India din Australia şi-s învăţaţi la călărie chiar de către ostaşi.

— Asta așa e, recunoscu Billy. Hai, nu mai dârdâi de frică, bobocule. Prima oară când mi-au pus mie samarul pe spate, cu toate curelele și cataramele lui, am săltat pe picioarele dinainte și-am zvârlit până ce am aruncat tot din spinare. Pe atuncea încă nu învățasem adevăratul meșteșug al zvârlitului, dar toți tunarii din baterie au spus că-n viața lor nu mai văzuseră așa ceva.

— Da' nu era nici samar și nici altceva care să zdrăngănească, lămuri catârul cel tânăr. Tu doar știi că de asemenea fleacuri nici nu-mi mai pasă. Erau niște arătări ca un fel de copaci și din toate părțile se prăvăleau mugind asupra șirurilor noastre; atuncea mi s-a rupt pana de la căpăstru și nu mi-am putut găsi nici stăpânul, nu te-am putut găsi nici pe tine, Billy, așa c-am luat-o și eu la fugă după... după domnii ăștia.

— Hm, mormăi Billy. Eu, de îndată ce-am auzit că au scăpat cămilele, am plecat singur, de capul meu. Dacă un catâr, și încă unul de la o baterie de tunuri de munte, ajunge să le spună „domni“ unor bivoli de la tunuri, înseamnă că s-a scrântit rău din pricina spaimei. Cine sunteți voi, ăia de-acolo, de pe jos?

Bivolii de la tunuri au înghițit ce rumegau și au răspuns amândoi într-un glas:

— Jugul al șaptelea de la tunul unu al bateriei de artilerie grea. Dormeam când au dat năvală cămilele, da' dacă am văzut că ne calcă în picioare, ne-am ridicat de jos și am plecat. Tot e mai bine să stai liniștit în noroi, decât să fii călcat în picioare pe-un așternut bun de paie. Noi i-am spus prietenului acesta al dumitale că n-are de ce să se sperie, da' el știe așa de multe, că nici n-a luat seama la ce spuneam noi. Ih!

Și iar au început să rumege.

— Iacă așa pățești când te lași stăpânit de spaimă, zise Billy. Ajungi de râsul bivolilor de la tunuri. Bănuiesc că te unge la inimă, nu-i așa, bobocule?

Catârul cel tânăr clănțăni din dinți și l-am auzit spunând ceva, precum că nu-i este lui frică de niciun fel de bivol bătrân și butucănos de pe lumea asta; numai că bivolii s-au mulțumit să-și facă semn lovindu-se ușor în coarne și și-au văzut mai departe de rumegat.

— Acuma nu te mai și înfuria, după ce ți-a sărit inima de spaimă. Ăsta-i cel mai urât soi de lașitate, vorbi calul. Oricui

îi poate fi iertat că se înspăimântă în puterea nopţii, eu aşa socotesc, dacă vede ceva şi nu ştie ce anume este. De câte ori am rupt noi ţăruşii de care eram priponiţi, patru sute şi cincizeci de cai deodată, numai fiindcă un recrut povestea tot felul de istorii cu şerpi, de-acasă, din Australia, şi-atâta a povestit, până ce ne-am speriat de moarte de capetele penelor de la căpestre.

— Când eşti în tabără, totu-i cât se poate de bine în privinţa asta, recunoscu Billy. Nici eu nu mă dau în lături s-o iau la goană, ca şi când aş fi speriat, doar aşa, ca să fac haz, când se întâmplă să nu fiu scos la câmp o zi sau două: da' ce te faci dacă te afli în campanie?

— Ehei, asta-i cu totul altă traistă de ovăz, zise calul de cavalerie. Atuncea înseamnă că Dick Cunliffe e la mine în spinare, mă strânge zdravăn cu genunchii, şi tot ce am eu de făcut e să bag seama pe unde calc, să mă proptesc cu tărie pe picioarele dindărăt şi să fiu ager la poruncile frâului.

— Ce-i aceea să fii ager la poruncile frâului, întrebă catârul cel tânăr.

— Vai de viaţa şi de zilele mele, sforăi calul de cavalerie. Vrei cumva să zici că în meseria voastră nu se învaţă să fii ager la poruncile frâului? Da' cum poţi fi bun de vreo treabă dacă nu te întorci numaidecât în loc de îndată ce ai simţit pe gât apăsarea dârlogului? Doar de asta atârnă viaţa călăreţului tău şi, de bună seamă, însăşi viaţa ta. Într-o clipă te propteşti pe picioarele dindărăt şi te întorci roată în loc, dacă simţi dârlogul pe gât. Iar dacă n-ai unde să te întorci roată, te tragi puţin înapoi, te ridici pe picioarele dindărăt şi aşa te răsuceşti. Asta înseamnă să fii ager la poruncile frâului.

— Pe noi nu ne învaţă dintr-astea, spuse înţepat Billy, catârul. Noi învăţăm să dăm ascultare omului care ne duce de căpăstru: să mergi înainte când îţi spune să faci aşa, ori să dai îndărăt dacă ţi se porunceşte. Aş zice că-i oarecum acelaşi lucru. Da' cu povestea cea hazoasă, aia când trebuie să te propteşti pe picioarele de dinapoi şi când cred că nu prea le merge bine genunchilor, cu aia cum te descurci de-adevărat?

— După împrejurări, răspunse calul de cavalerie. De obicei trebuie să năvălesc într-o mulțime de oameni păroși, care urlă de te asurzesc și au niște cuțite grozave – niște cuțite lungi și strălucitoare, mai rele decât ale potcovarilor – și trebuie să am grijă ca totdeauna cizma lui Dick s-o atingă pe cea a omului de alături, da' numai s-o atingă. Văd mereu lancea lui Dick lângă ochiul meu drept, și atuncea știu că-s în bună pază. Nu mi-ar plăcea deloc să fiu calul ori omul care stă împotriva lui Dick, când suntem noi porniți în goana mare.

— Și cuțitele alea nu pot să-ți facă vreun rău?, întrebă catârul cel tânăr.

— Păi... și eu m-am ales odată cu o tăietură în piept, da' n-a fost vina lui Dick...

— Da, că de m-ar tăia cu cuțitul și m-ar durea, tare mi-ar mai păsa mie a cui e vina, zise catârul cel tânăr.

— Ba ar trebui să-ți pese, îi răspunse calul. Dacă n-ai încredere în omul tău, e mai bine s-o iei îndată la goană încotro vezi cu ochii. Așa fac mulți dintre caii noștri și eu nu le găsesc nicio vină. Da' după cum vă spuneam, n-a fost vina lui Dick. Omul cu cuțitul zăcea culcat la pământ, iar eu m-am întins și am sărit, ca să nu calc pe el, și-atuncea m-a tăiat cu cuțitul. Data viitoare, când o mai fi să trec peste un om căzut la pământ, am să calc pe el – și-am să calc zdravăn.

— Hm, fornăi Billy. Ai zice că-i curată nebunie. Cuțitele sunt niște lucruri scârboase, oricum ar fi să fie. Treabă curată și frumoasă e să te urci pe munte cu un samar bine cumpănit pe spinare, să-ți propteşti zdravăn în pământ toate patru picioarele, ba și cu urechile să te sprijini, dacă ar fi cu putință, să te târâi, să te cațări, să te încovoi și să te zbați mergând mereu înainte, până ajungi cu sute de picioare mai sus decât toți ceilalți, pe-o treaptă de stâncă, unde abia ai loc să pui copitele. Pe urmă stai acolo și nici nu te miști – niciodată să nu aștepți să te ducă omul de căpăstru, bobocule – stai neclintit până când tunurile sunt puse la locurile lor, iar după asta te uiți cum cad ghiulelele cele mici și țuguiate peste vârfurile copacilor din văile depărtate.

— Și niciodată nu te poticnești?, întrebă calul.

— Oamenii zic că dacă se poticnește un catâr, înseamnă că se face gaură în cer, răspunse Billy. Din când în când se poate

întâmpla ca un samar prost cumpănit să-l stânjenească pe catâr la mers, da' numai arareori. Mi-ar plăcea să vă arăt cum se lucrează în meseria noastră. Tare frumoasă meserie. Să știți că trei ani încheiați mi-au trebuit ca să învăț ce anume așteaptă oamenii de la noi. Tot secretul și știința meseriei e să nu te arăți niciodată pe linia zării, fiindcă de faci prostia asta, e foarte cu putință să tragă în tine. Ia aminte la vorba mea, bobocule. Totdeauna să te ții cât poți mai ferit, chiar dacă pentru asta e nevoie să faci un ocol de o milă. De câte ori pornim la un asemenea urcuș, eu merg în fruntea bateriei.

— Să tragă în tine și tu să n-ai putința să te năpusteşti asupra celor care trag, se minună calul de cavalerie, adânc cufundat în gânduri. Asta n-aș putea s-o îndur. Eu aș vrea să pornesc la șarjă, cu Dick în spinare.

— Da' de unde! Nici vorbă să faci ce vrei tu. Doar știi bine că de îndată ce tunurile sunt așezate în poziție, toată treaba o fac numai ei. Treabă curată și de știință înaltă. Da' cuțite! Zău că mi se întorc mațele pe dos!

De-o vreme încoace, cămila de povară își tot clătinase capul înainte și îndărăt, dornică să se amestece și ea în vorbă. Pe urmă am auzit-o cum spune, după ce mai întâi a hârâit neliniștită, ca să-și dreagă glasul:

— Eu... da... eu... am luptat și eu puțin, da' nici cățărându-mă, și nici dând năvală.

— Sigur că nu. Acum, dacă ai spus vorba asta, interveni Billy, îmi dau seama că nu pari a fi fost făcută să te cațări sau să alergi... cine știe cât. Ei, da' ia spune: cum a fost, bătrâno Balot de fân?

— Așa cum se cade să fie, răspunse cămila. Stăteam noi cu toatele culcate...

— Vai de mine și de mine: auzi ce vorbă ruşinoasă!, zise calul, cu glas scăzut. Stăteau culcate!

— Și stăteam noi culcate... eram o sută la număr, continuă cămila, într-un careu mare, iar oamenii au rânduit *kajawahl*-urile[1], poverile și șeile pe marginile careulului, apoi au început să tragă cu puștile pe deasupra spinărilor noastre, adică oamenii făceau isprava asta, pe toate laturile careulului.

[1] În India: o pereche de coșuri, care se încarcă în spinarea catârilor sau a cămilelor.

— Da' care anume oameni? Oricine se întâmpla să fie, așa, la nimereală?, întrebă calul de cavalerie. Și pe noi ne învață la școala de călărie să ne întindem la pământ și să lăsăm stăpânii să tragă cu arma pe deasupra noastră, da' Dick Cunliffe e singurul om de pe pământ pe care l-aș lăsa să facă una ca asta. Mă supără tare chinga și, în afară de asta, când stau cu capul pe pământ nu mai văd nimic.

– Da' ce însemnătate are cine anume trage pe deasupra ta, se miră cămila. În împrejurări dintr-astea sunt oameni cu duiumul, sunt o mulțime de cămile și nenumărați nori de fum. Și atuncea mie nu mi-e teamă deloc. Stau cuminte și aștept.

— Da' cu toate astea, o dojeni Billy, visezi urât noaptea și tulburi o tabără întreagă. Hehei! Mai înainte de-a mă întinde eu la pământ, căci să stau culcat de asta nici vorbă, și înainte de-a lăsa un om să tragă cu pușca pe deasupra mea, copitele mele și capul acelui om ar avea a-și spune o vorbă de taină. Da' voi oare ați mai auzit vreodată o poveste atât de cumplită?

După asta a urmat tăcere îndelungată, iar la o vreme, unul dintre bivolii de la tunuri și-a înălțat capul lui uriaș și a zis:

— Ce-i drept e drept: povestea-i tare năzdrăvană. Fiindcă doar într-un singur fel se poate lupta.

— Aha, ia s-auzim, zise Billy. Te rog să nu te sfiești din pricina mea. Bănuiesc că flăcăii voștri luptă proptiți în cozi. Așa-i, ori nu-i așa?

— Doar într-un singur fel se poate lupta, rostiră cei doi într-un singur glas. (Se vede treaba că erau gemeni). Și iată anume în ce fel: înjugi toate cele douăzeci de perechi, câți suntem cu toții, la tunul cel mare, chiar în clipa când Două Cozi dă semnal din trâmbița lui. („Două Cozi“ e porecla dată elefantului în jargonul de tabără).

— Și de ce dă Două Cozi semnal din trâmbiță, întrebă catârul cel tânăr.

— Ca să arate că nu mai face niciun pas către locul unde se înalță fum. Mare laș mai e Două Cozi ăsta. Pe urmă noi cu toții ne opintim la tunul cel mare: Hei-rup! Hei-rup, fiindcă noi nici nu ne cățărăm ca mâțele și nici nu zburdăm ca viețușii. Noi mergem domol pe loc întins, douăzeci de juguri, nu mai puțin, până ne dejugă oamenii, iar după aceea ne vedem de păscut, în vreme ce tunul cel mare stă de vorbă pe deasupra câmpiei

cu zidurile de pământ ale vreunui oraş, şi bucăţi întregi din zid se prăbuşesc aruncând în văzduh atâta praf, încât ai zice că o cireadă întreagă de vite se întoarce acasă de la păşune.

— Aoleu! Şi tocmai atuncea v-apucă pofta de păscut?, întrebă uimit catârul cel tânăr.

— Atuncea la fel ca şi în alte dăţi. Mâncarea e totdeauna binevenită. Şi paştem noi aşa, până când suntem înjugaţi din nou, iar pe urmă ne opintim la tunul cel mare şi îl cărăm până la locul unde ne aşteaptă Două Cozi. Uneori se întâmplă ca şi în oraşul acela să se afle tunuri mari, care şi ele au de vorbit cu noi, iar atunci unii dintre ai noştri sunt ucişi şi înseamnă că cei rămaşi au mai multă iarbă de păscut. Asta-i doar Soarta, nimic altceva decât Soarta. Da' nu-i mai puţin adevărat că Două Cozi e grozav de laş. Ei, iacă aşa se cuvine să lupţi. Noi suntem fraţi, şi Hapun e locul nostru de baştină. Tata a fost taur sfânt al lui Shiva. Asta am avut de spus.

— Aşa, uite că azi-noapte am învăţat cu adevărat ceva, vorbi calul de cavalerie. Da' dumneavoastră, domnilor de la bateria de munte, vă mai arde de mâncare când se trage asupra domniilor-voastre cu tunurile cele mari, şi Două Cozi a rămas mult în urmă?

— Cam tot atâta cât ne arde şi să ne culcăm la pământ ca să se întindă oamenii peste noi, sau să dăm năvală asupra unor oameni cu cuţite în mâini. De când sunt n-am mai auzit asemenea istorii. O stâncă pe munte, un samar bine cumpănit, un om în care să poţi avea încredere că te lasă să-ţi alegi singur cărarea, şi eu ţi-s catârul. Da'... trăsnăi dintr-alelalte... Nu, rosti Billy cu tărie, izbind cu piciorul în pământ.

— Doar e lucru bine ştiut, răspunse calul de cavalerie, că nu toate vietăţile sunt la fel alcătuite, şi îmi dau limpede seama că cei din neamul dumitale – vorbesc de neamurile dinspre partea tatălui – n-ar izbuti să înţeleagă foarte multe lucruri.

— Lasă-i în pace şi nu te mai lega de neamurile mele dinspre partea tatii, zise Billy mânios; să ştii că niciunui catâr nu-i vine la îndemână să-i aduci aminte că taică-său a fost măgar. Da' tatăl meu a fost un nobil dinspre miazăzi şi era în stare să trântească la pământ şi să toace cu dinţii şi copitele orice cal i-ar fi ieşit în cale. Să nu uiţi treaba asta, măi, *brumby*, roib şi deşirat!

Brumby înseamnă cal nărăvaş şi fără niciun fel de deprindere aleasă. Acuma închipuiţi-vă ce ar simţi un cal falnic şi de cea mai bună rasă dacă altul, înhămat la o cotigă, l-ar face mârţoagă, şi o să puteţi pricepe ce era în inima celui adus din Australia. Am văzut prin întuneric cum îi sticlea albul ochilor.

— Ia ascultă încoace, măi fecior de asin importat din Malaga, rosti calul, scrâşnind din dinţi. Am să te fac eu să afli că din partea mamei mă înrudesc chiar cu Carbine, care a câştigat cupa la Melbourne, şi prin locurile de unde vin eu nu suntem deprinşi să ne lăsăm călcaţi pe copită de niciun catâr cu bot de papagal şi cap de porc, pus la dârvală într-o baterie de puşcoace care trag cu boabe de mazăre. Eşti gata de bătaie?

— Saltă pe picioarele de dinapoi, răgi Billy.

Şi amândoi s-au tras îndărăt şi s-au întors unul către celălalt, dar tocmai când mă aşteptam la o luptă pe viaţă şi pe moarte, în întuneric, dinspre dreapta se auzi gâlgâind un glas gros, care striga:

— Ei, copii, ce v-a venit să vă luaţi la ceartă? Ia fiţi cuminţi. Amândouă vietăţile s-au domolit sforăind cu dispreţ, fiindcă nici calul, şi nici catârul nu îndură să audă glasul elefantului.

— E Două Cozi, a zis calul de cavalerie. Nu pot să-l sufăr. Nu-i cinstit să ai câte o coadă la fiecare capăt.

— Şi mie mi-e tot atât de drag, răspunse Billy trăgându-se alături de cal, ca să-i simtă tovărăşia. Noi doi ne asemănăm foarte mult în unele privinţe.

— Cred că asta ni se trage de la mamele noastre, urmă calul. N-are niciun rost să ne mai certăm. Hei! Ia ascultă, Două Cozi, eşti legat?

— Da, mărturisi Două Cozi, râzând de i se cutremura tot trupul. Am fost priponit pentru noapte şi am auzit tot ce-aţi vorbit voi acolo. Da' nu vă fie frică. Nu vin la voi.

Bivolii şi cămila rostiră deodată, dar numai cu jumătate de glas:

— Să-ţi fie frică de Două Cozi! Auzi ce vorbă! Pe urmă doar bivolii vorbiră mai departe:

— Ne pare rău că ai auzit, da' ce-am spus noi e adevărul adevărat. Ia spune, Două Cozi, de ce ți-e așa de teamă când încep să tragă tunurile?

— Păi, răspunse Două Cozi, frecându-și un picior de dinapoi cu laba celuilalt, la fel cum face un băiețaș când spune o poezie, nu prea știu dacă o să puteți înțelege.

— De știut nici noi nu știm, da' tunurile tot trebuie să le tragem, răspunseră bivolii.

— Ba eu știu, știu că sunteți cu mult mai viteji decât vă socotiți voi a fi. Însă cu mine e altceva. Nu mai târziu decât ieri, căpitanul bateriei mele mi-a zis anacronism pachidermic.

— Bănuiesc eu că asta o fi un alt fel de a lupta, oare să nu fie așa?, întrebă Billy după ce își mai recăpătase curajul.

— Ce înseamnă asta voi nu știți, sunt sigur, da' eu știu. Înseamnă că nu-i nici caldă, nici rece, și chiar în starea asta mă aflu. Fiindcă eu pot să văd înăuntrul capului meu ce are să se întâmple când o să detune o ghiulea; da' voi, bivolii, nu sunteți în stare.

— Eu sunt, se făli calul de cavalerie. Măcar așa, puțin. Da' fac tot ce pot ca să nu mă gândesc la asemenea treburi.

— Eu pot să văd mai multe decât tine, ba chiar mă și gândesc la ele. Știu că-s mult la trup și deci am berechet la ce să port de grijă, iar dacă aș fi cumva vătămat, nimeni nu se pricepe ce leacuri să-mi dea. Tot ce-s în stare oamenii să facă e să taie solda celui care mă mână, pe toată vremea cât sunt bolnav, iar eu în cel care mă mână n-am încredere.

— Aha, se miră calul. Asta-i toată socoteala. Eu am încredere în Dick.

—Mie poți să-mi pui în spinare și un regiment întreg de de-alde Dick, că tot n-am să fiu mai liniștit. Știu doar atâta cât să pot fi muncit de griji și nu destul ca să mă pot descotorosi de ele.

— Noi nu pricepem, ziseră bivolii.

— Știu că nu pricepeți. Numai că nu cu voi vorbesc. Voi nu știți ce-i aceea sânge.

— Ba știm, se împotriviră bivolii. E ceva roșu care se scurge în pământ și miroase.

Calul de cavalerie zvârli, făcu o săritură și sforăi cu putere, zicând:

— Nu mai vorbiți despre asta. Numai cât mă gândesc la el și îi și simt mirosul. Mă face s-o rup la goană, când nu-l am pe Dick în spinare.

— Da' aici nu-i niciun fel de sânge, spuseră cămila și bivolii. Ce dracu ești așa de prost!

— E ceva nesuferit, adăugă și Billy. Mie nu-mi vine s-o iau la goană, da' nici nu vreau să vorbesc despre el.

— Ei, acum ați înțeles cum stați, rosti Două Cozi, dând din coadă ca să-i facă pe ceilalți să priceapă și mai bine.

— Sigur. Doar am stat aicea toată noaptea, spuseră bivolii. Două Cozi lovi cu laba în pământ până ce inelul de fier din jurul piciorului începu să zornăie, apoi zise:

— Of și iar of! Doar nu cu voi vorbesc. Voi nu sunteți în stare să vedeți nimic înăuntrul capetelor.

— Nu. Noi vedem afară, pe cei patru ochi ai noștri, răspunseră bivolii. Vedem drept înainte.

— Dacă aș putea face și eu așa și nimic altceva, n-ar mai fi de loc nevoie de voi ca să trageți tunul cel mare. De-aș fi eu cum e căpitanul meu – ăsta-i în stare să vadă fel de fel de lucruri în capul lui, încă înainte de pornirea împușcăturilor, și se cutremură din tot trupul, da' știe prea multe ca s-o mai poată lua la fugă – de-aș fi eu ca el, aș trage tunul. Numai că dacă aș fi fost chiar atât de deștept, acuma nu m-aș afla aici. Aș fi rege în pădure, cum eram odinioară, aș dormi câte jumătate de zi și m-aș scălda de câte ori aș avea chef. De-o lună întreagă n-am mai făcut o baie ca lumea.

— Tot ce spui tu e foarte adevărat, încuviință Billy, da' dacă îi dai cuiva un nume foarte lung, nu înseamnă deloc că l-ai făcut să fie mult mai de ispravă.

— Sst, îl dojeni calul. Eu cred c-am înțeles ce vrea să spună Două Cozi.

— Așteaptă încă o clipă și ai să înțelegi și mai bine, spuse supărat Două Cozi. Ia, numai să mă lămuriți și pe mine de ce nu vă place asta!

Începu să sune cu furie din trâmbiță, cât de tare îl țineau puterile.

— Isprăvește odată, strigară într-un glas Billy și calul de cavalerie, iar eu îi auzeam cum bat din copite și se cutremură

din tot trupul. Trâmbiţa elefantului e totdeauna supărătoare, mai cu seamă într-o noapte întunecoasă.

— Ba n-am să isprăvesc, se împotrivi Două Cozi. Şi, mă rog dumneavoastră, nu vreţi să mă lămuriţi?

Şi iar începu cu urletele din trâmbiţă. Pe urmă se opri dintr-o dată, iar atunci auzii în întuneric un mârâit uşor şi îmi dădui seama că Vixen dăduse în sfârşit peste mine. Ştia şi ea, tot atât de bine cum ştiam şi eu, că dacă se află pe lume ceva de care elefantul să se teamă mai mult ca de orice, atunci acel ceva e un căţeluş pornit pe lătrat; aşa că se opri din drum ca să-l gonească pe Două Cozi mai aproape de pripon şi începu să latre în jurul piciorului lui uriaş. Iar Două Cozi se trase îndărăt şi începu să scâncească:

— Fugi de-aicea, măi căţeluş! Nu mai adulmeca pe la gleznele mele, că uite acuma îţi trag un picior. Hai, fii cuminte, măi căţeluş frumos, fii cuminte. Pleacă acasă la tine, lighioaie lătrătoare! Aoleu, săriţi şi luaţi-l de-aicea! Ia uitaţi-vă, acum are să mă muşte!

— Mie mi se pare, spuse Billy către calul de cavalerie, că prietenului nostru Două Cozi îi e frică aproape de tot ce se află pe lume. Să am eu câte un tain de fiece câine pe care l-am pocnit cu copita la câmpul de instrucţie, cred că m-aş îngraşa de m-aş face cât Două Cozi.

Atunci am fluierat, şi Vixen, plină toată de noroi, a venit fuga la mine, m-a lins pe nas şi mi-a spus o poveste lungă despre cum a vânat ea în folosul meu prin toată tabăra. Nu-i spusesem niciodată că înţeleg graiul animalelor, fiindcă altminteri cine ştie ce obrăznicii şi-ar fi îngăduit. Aşa că am vârât-o la pieptul meu, sub foaia de cort, iar Două Cozi a pornit să se plimbe de colo-colo, să tropăie şi să mormăie de unul singur.

— Nemaipomenit! E într-adevăr nemaipomenit, zicea Două Cozi. E ceva care ţine de neamul nostru. Da' unde naiba s-o fi dus lighioaia aceea nesuferită?

Şi l-am auzit cum căuta împrejur cu trompa.

— S-ar părea că fiecare ne purtăm după cum ne e firea, vorbi mai departe elefantul, suflându-şi nasul. Da' ia ascultaţi,

domnilor: mi se pare că v-ați cam speriat când am sunat eu din trâmbița mea.

— N-aș zice chiar că m-am speriat răspunse calul de cavalerie, da' parcă aș fi avut un roi de viespi în locul unde ar trebui să se afle șaua. Să nu mai începi iar.

— Eu mă sperii de un cățeluș, iar cămila asta de aici se sperie noaptea de vise rele.

— E un mare noroc pentru noi că suntem siliți să luptăm cu toții în același fel, zise calul de cavalerie.

— Ce-aș vrea eu să aflu, spuse catârul cel tânăr, care multă vreme nu scosese nici o vorbă, ce-aș vrea eu să aflu este din ce pricină trebuie neapărat să luptăm, în orice fel o fi.

— Fiindcă așa ni se poruncește, răspunse calul, sforăind cu dispreț.

— Așa-i porunca, întări Billy catârul, și îndată clănțăni din dinți.

— *Hukm hai*! (Așa-i porunca), bolborosi cămila.

— *Hukm hai*! repetară bivolii dimpreună cu Două Cozi.

— Bine, da' porunca cine o dă?, stărui catârul recrut.

— Omul care te duce de căpăstru, sau șade la tine în spinare, sau ține funia cu care ești legată peste bot, sau îți răsucește coada, răspunseră unul după altul Billy, calul de cavalerie, cămila și cei doi bivoli.

— Da' lor cine le dă porunci?

— Prea vrei să știi multe, bobocule, zise Billy. Și în felul ăsta sigur te învârtești de-o bătaie. Tot ce ai de făcut e să te supui omului care te duce de căpăstru și să nu pui întrebări.

— Are perfectă dreptate, încuviință Două Cozi. Nu pot să mă supun totdeauna fiindcă starea mea e așa și-așa, nici caldă, nici rece; da' Billy are dreptate. Supune-te poruncilor omului din preajma ta, fiindcă altminteri oprești în loc toată bateria și te mai învârtești și de-o bătaie zdravănă.

Bivolii se ridicară de jos ca să plece și spuseră:

— Uite că se crapă de ziuă. Noi ne ducem îndărăt, la locurile noastre. E drept că nu vedem decât cu ochii și nu suntem prea ageri la minte; da', cu toate astea, noi suntem singurii care nu ne-am speriat azi-noapte. Noapte bună, vitejilor.

Nimeni nu le dădu răspuns şi numai calul zise, ca să schimbe vorba:

— Da' unde-o fi căţeluşul? Când vezi un câine, înseamnă că se află şi om prin preajmă.

— Aicea sunt, lătră Vixen. Sunt aicea, sub ţeava tunului, împreună cu stăpânul meu. Măi, arătare deşirată şi bâlbâită, tu, cămilă, tu ne-ai dărâmat cortul. Stăpânul meu e tare mânios.

— Aoleu, rostiră bivolii. Oare o fi alb?

— Sigur că-i alb, răspunse Vixen. Doar nu ţe-i fi închipuind că de mine se îngrijeşte vreun harap care mână bivoli.

— *Hua! Uah! Uh!,* rostiră cu grabă bivolii. Hai să plecăm repede. O luară din loc înotând prin noroi, dar făcură ei ce făcură şi se prinseră cu jugul în oiştea unui car cu muniţii, aşa că nu mai putură face niciun pas.

— Ei, acuma v-aţi aranjat, spuse Billy foarte liniştit. Nu vă mai zbateţi. O să staţi pironiţi acolo până se face ziuă. Da' ce naiba v-a apucat?

Bivolii porniră să sforăie şuierător şi prelung, aşa cum fac numai vitele din India, şi se opintiră înainte, traseră, smuciră, se zvârcoliră, bătură din picioare şi alunecară prin noroi până ce aproape căzură la pământ, gemând cu deznădejde.

— Acum o să vă rupeţi gâturile, îi preveni calul de cavalerie. Şi ce cusur le găsiţi oamenilor albi? Eu laolaltă cu ei trăiesc.

— Oamenii albi... ne... mănâncă! O dată, măi, strigă bivolul din partea noastră, şi, când se opintiră, jugul se frânse cu o trosnitură, apoi bivolii îşi văzură alene de drum.

Până atunci nici nu bănuisem de ce le este atât de frică vitelor din India când dau cu ochii de englezi. Fiindcă noi mâncăm carne de vită – o hrană de care cei ce mână bivolii nu s-ar atinge pentru nimic în lume – şi bineînţeles că obiceiul ăsta nu-i deloc pe placul vitelor.

— Ei, fir-aş eu bătut chiar cu curelele samarului din spinare! Cine ar fi crezut că două matahale ca astea sunt în stare să-şi iasă din sărite?, se cruci Billy.

— Lasă-i în plata Domnului. Eu mă duc să mă uit la omul ăsta. Aproape toţi oamenii albi, ştiu eu bine, au prin buzunare fel de fel de bunătăţi, dădu de veste calul de cavalerie.

— Atuncea am să vă părăsesc. Nici eu n-aş putea spune că mă prăpădesc de dragul oamenilor albi. Şi, în afară de

asta, albii care n-au un loc al lor unde să doarmă sunt de obicei hoți, iar eu duc în spinare o mulțime de lucruri de-ale armatei. Hai să mergem, bobocule, și să ne întoarcem la locurile noastre. Noapte bună, australianule! Cred c-o să ne vedem mâine la instrucție. Noapte bună, bătrâno Balot de fân! Încearcă să nu te mai pierzi cu firea, făgăduiești? Noapte bună, Două Cozi!

Și dacă treci pe lângă noi, mâine, la câmp, nu mai suna din trâmbiță. Ne strici formația.

Billy, catârul, a luat-o din loc clătinându-se în mers ca un adevărat veteran, iar calul de cavalerie a venit să caute cu botul la pieptul meu și i-am dat niște biscuiți; în vremea asta, Vixen, care-i o cățeluș grozav de isteață, i-a spus tot soiul de brașoave cu privire la mulțimea cailor aflați în grija noastră.

— Mâine vin și eu la paradă. În șareta stăpânului, a încheiat Vixen. Unde te găsesc?

— În flancul stâng al escadronului al doilea. După mine se ia toată unitatea, gingașă cuconiță, i-a răspuns calul, foarte politicos. Da' acuma trebuie să mă întorc la Dick. Toată coada mi-e năclăită de noroi, și mâine două ceasuri are să muncească de-or să-i iasă ochii ca să mă pregătească pentru paradă.

Marea paradă a tuturor celor treizeci de mii de oameni a avut loc în după-amiaza acelei zile, iar Vixen și cu mine am căpătat un loc bun, foarte aproape de vicerege și de emirul Afganistanului, cu căciula lui de astrahan; neagră și înaltă, împodobită în frunte cu o stea mare de diamante. La prima parte a paradei soarele a strălucit cu putere, și regimentele au trecut ca niște necontenite valuri de picioare ce se mișcau toate odată, și toate puștile veneau pe-o singură linie, până ce au început să ne joace ochii în cap. Pe urmă a sosit cavaleria, mergând în pasul cel frumos care se cheamă *Bonnie Dundee*[1] și Vixen a ciulit urechile acolo unde ședea ea, în lada șaretei. A trecut și al doilea escadron de lăncieri, iar atunci am zărit calul de cavalerie, cu coada ca de mătase împletită, cu capul lăsat în piept, o ureche ciulită înainte și alta îndărăt, dând cadența pentru întreg escadronul, și pășea atât de ușor, de parcă juca vals. Mai târziu au trecut și tunurile cele mari, și l-am văzut pe Două Cozi și alți doi elefanți înhămați în linie la un tun de asediu de patruzeci de funturi, iar în urma lor veneau douăzeci

de perechi de bivoli prinşi în juguri. Perechea a şaptea avea jug nou, şi bivolii păreau cam ţepeni şi cam osteniţi. La urmă de tot au venit tunurile de munte, şi Billy, catârul, păşea de parcă el ar fi fost comandantul întregii parade, iar harnaşamentul îi era aşa de uns şi de lustruit, că lucea de-ţi lua ochii. L-am aplaudat de unul singur pe Billy, catârul, dar el nici măcar o ochire n-a aruncat în stânga sau în dreapta.

De la o vreme, a început iar să plouă şi un timp, din pricina ceţii, nu s-a mai putut vedea ce fac trupele. Străbătuseră în semicerc pe întinsul câmpiei şi acum se adunau în linie. Iar linia lor a crescut, şi-a crescut, şi-a crescut, până ce s-a întins pe o distanţă de trei sferturi de milă de la un flanc la celălalt – zid tare de oameni, cai şi arme. După aceea au pornit de-a dreptul către vicerege şi către emir, iar când s-au apropiat, pământul a început să se clatine ca puntea unui vapor când motoarele duduie cu toată puterea.

Dacă n-ai fost de faţă, este cu neputinţă să-ţi închipui ce impresie înfricoşătoare face asupra privitorilor această nestăvilită scurgere de oşteni, chiar atunci când ştii bine că nu e vorba decât de o paradă.

M-am uitat la emir. Până în clipa aceea, pe chipul lui nu se putuse citi nici măcar umbră de mirare ori de alt simţământ; acum însă, ochii începură să i se facă din ce în ce mai mari, iar emirul strânse dârlogii în pumn şi întoarse capul să se uite în urmă.

Câteva momente ai fi zis că e gata să tragă sabia şi să-şi croiască drum printre englezii şi englezoaicele adunaţi la spatele său. Apoi, înaintarea oştenilor s-a oprit dintr-odată, pământul a rămas neclintit, întregul front a prezentat armele pentru onor şi treizeci de fanfare au pornit să cânte toate deodată. Aşa s-a încheiat parada, iar regimentele au plecat prin ploaie către bivuacurile lor; iar o fanfară de la infanterie a pornit să cânte:

Trec animalele perechi,
Ura!
Trec animalele perechi,
Elefantul şi catârul
Trec perechi şi intră-n arcă,
Trec şi se ascund de ploaie.

Atunci am auzit eu cum o căpetenie din Asia Centrală, om în vârstă, cu plete lungi şi cărunte, venit acolo împreună cu emirul, îl tot iscodea pe un ofiţer din trupele băştinaşe:

— Ei, zicea căpetenia, spune-mi te rog şi mie: cum s-a putut rândui o treabă aşa de minunată?

Iar ofiţerul a răspuns:

— S-a dat o poruncă şi toţi s-au supus.

— Da' cum, vietăţile sunt la fel de înţelepte ca şi oamenii?, se minună căpetenia.

—Se supun şi ele, aşa cum se supun oamenii. Catâr, cal, elefant sau bivol, fiecare ascultă de porunca celui care-l mână, acesta de a sergentului, sergentul de a locotenentului, locotenentul de a căpitanului, căpitanul de a maiorului, maiorul de a colonelului, colonelul de a generalului de brigadă, care comandă trei regimente, generalul de brigadă de a generalului comandant, care la rândul sau se supune poruncii viceregelui, iar acesta din urmă este slujitor al împărătesei. Aşa sunt rânduite lucrurile.

— Ce bine ar fi să meargă treburile tot aşa în Afganistan, rosti căpetenia. Fiindcă acolo noi nu ne supunem decât vrerii noastre, fiecare cum îi place.

— Păi tocmai din pricina asta, îl lămuri ofiţerul băştinaş, răsucindu-şi mustaţa, emirul vostru, căruia voi nu vreţi să-i arătaţi supunere, e nevoit să vină aici şi să primească porunci de la viceregele nostru[1].

[1] John Graham de Cleverhouse, viconte de Dundee (1649-1689), faimos regalist scoţian în timpul revoluţiei burgheze din Anglia.

Cântecul de paradă al animalelor din tabără

ELEFANȚII DE LA TUNURI

I-am dat lui Alexandru puterea lui Hercule,
Înțelepciunea frunții și viclenii destule.
Dar ne plecăm grumazul, plecați vom fi pe veci!
Hei, faceți loc să treacă tunul,
Un tun de patruzeci!

BIVOLII DE LA TUNURI

Vitejii-aceștia falnici se tem și de-o ghiulea,
Căci știu câte primejdii se-ascund, cumplite-n ea
Atunci pornim noi lupta, nepăsători pe veci!
Hei, faceți loc să treacă tunul, un tun de patruzeci!

CAII CAVALERIEI

Lăncieri și husari și dragoni, ne-nfricați călăreți,
Cântul lor, jur pe fierul cel roș, e cu mult mai măreț
Decât sunetul vorbelor „apă" și „ovăz"; să o știi,
Ăsta-i pasul cel aprig al lui Bonnie Dundee.

Dă-ne hrană, potcoave şi frâu, dă-ne pinten la vreme
Călăreţi pricepuţi şi viteji şi apoi, nu te teme,
Dă-ne drumul în iureş la luptă şi-atunci să te ţii,
Ai s-auzi peste-ntinderi dârzul Bonnie Dundee.

CATÂRII DE LA TUNURI

Ne căţărăm pe stâncă, în urmă se prăvale
Poteca-n prăpăstii... Noi ne vedem de cale.
Ne furişăm prin râpe, urcăm cu pasul rar
Şi când în vârf ajungem, am vrea să-ncepem iar.
Cel care ne lasă-n voie să aibă zile bune,
Blestem acelui care samarul prost ni-l pune.
Ne furişăm prin râpe, urcăm cu pasul rar,
Şi când în vârf ajungem, am vrea să-ncepem iar.

CĂMILELE REZERVELOR

Cămilele nu au un cântec al lor,
Un sprijin al mersului împleticit;
Tromboane păroase li-i gâtlejul sonor
(Rit-ta-ta-ta, gâtlejul sonor!)
Şi iată ce cântec le este menit:

Ptruu! Stai! Nu! Hai!
Acestea le-aud tot mereu!
Povara i-a căzut din spate unei cămile prea-ncărcate
— Păcat ca n-am fost eu! –
Unei cămile-acum povara i-a căzut în drum,
Prilej de-nvălmăşeală, minunat!
Urr! Yarrh! Grr! Yarrh!
Dar alteia povara i s-a dat.

TOATE ANIMALELE ÎMPREUNĂ

Noi, ai taberei copii,
Vrem cinstiţi a o sluji;
Pinten, jug, povară, şa,
Fiecărui – partea sa.
Şiru-ncet se desfăşoară,
Ca un laţ sau ca o sfoară,
Răsucindu-se greoi
Şi ne-azvârle în război
Oamenii, tăcuţi şi ei,
Trec prin praf cu ochii grei:
Nu-nţeleg de ce ni-i dat
Chinu-acesta necurmat.
Noi, ai taberei copii,
Vrem cinstit a o sluji;
Pinten, jug, povară, şa,
Fiecărui – partea sa.

A doua carte a junglei

Cum s-a iscat frica

Uscat e lacul şi secate par râurile pe vecie
În seara asta, tu cu mine legăm aici prietenie.
Lipiţi, pe mal, unul de altul, cu burţile-atârnând prăfoase,
Neghiobi şi-nfiguraţi de taină, ne scurmă-aceeaşi groază-n oase
Şi acelaşi dinte ca un sfredel ne mănâncă, când fără vrere
Visăm, pierduţi, vânat şi sânge; iar ghemuită în tăcere
O căprioară-şi lasă iedul ca să privească-ntâia oară
De aproape lupul, ce azi pare mai slab ca el, deşi e fiară,
Şi însuşi cerbul, fără teamă, se uită-n colţii de potaie,
Cu care tatăl său (pe vremuri) fu spintecat în măruntaie
Uscat e malul şi pe vecie par heleşteiele seci;
În seara asta, tu cu mine suntem din nou prieteni, deci,
Şi vom rămâne sigur astfel atâta timp cât încă norul
(Noroc s-aveţi, şi prăzi în falcă!) nu va-ntrerupe, roditorul.
Chezaşa împăcare-a apei, pe care fiarele n-o-ncalcă!

Mai veche decât toate legile pământului, Legea Junglei prevede aproape toate nenorocirile care sar timpul ce a trecut şi au amendat practica aducand-o la desăvârşire. Dacă aţi citit celelalte povestiri despre Mowgli, vă mai amintiţi desigur că el şi-a petrecut o mare parte din viaţă în haiticul lupilor Seeonee, învăţând Legea de la Baloo, ursul cafeniu. Iar atunci când băiatul se revolta împotriva ordinelor severe, Baloo era

acela care-i spunea că Legea este asemenea lianei uriașe, deoarece se agață de trunchiul fiecăruia și nimeni nu poate scăpa de ea.

— Când vei fi trăit tot atâtea zile lungi ca mine, frățioare, te vei încredința că toate vietățile junglei se supun aceleiași legi. Iar descoperirea aceasta nu prea îți va fi pe plac, spunea înțeleptul Baloo.

Lui Mowgli, însă, asemenea vorbe îi intrau pe-o ureche și-i ieșeau pe cealaltă, căci un băiat care nu are altă grijă decât să mănânce și să doarmă, nu se sinchisește de o nenorocire decât în clipa când trebuie să o privească în față. Dar a venit un an în care vorbele lui Baloo s-au dovedit a nu fi lipsite de temei și Mowgli văzu atunci cum toată jungla se închină aceleiași legi.

Aceasta s-a întâmplat când ploile de iarnă întârziară îndelung și nu mai era nădejde să vină. Șahi, porcul spinos, întâlnindu-l pe Mowgli într-un stufăriș de bambus, îi povesti că tuberculii au început să se usuce. Dar, cum toată lumea spunea despre Șahi că are gusturi delicate, că nu mănâncă decât ce-i mai bun și mai bine pârguit, Mowgli începu să râdă și-i răspunse în bătaie de joc:

— Ei, și ce-mi pasă mie de asta?

— Deocamdată n-are ce să-ți pese, se îmbufna Șahi, scuturându-și țepii, dar om vedea noi mai târziu. Ce-ai să zici, de pildă, când are să se termine cu scăldatul în vadul albinelor, frățioare?

— Apa aia nătângă e aproape secată, așa că n-am chef să-mi sparg capul sărind în ea, spuse Mowgli, încredințat că el singur știe mai multe decât ar putea ști cel puțin cinci viețuitoare din poporul junglei, luate la un loc, oricare ar fi ele.

— Cu atât mai rău pentru tine, și nu ți-ar strica să-ți spargi un pic capul, ca să-ți intre-n el un fir de-nțelepciune.

Și Șahi se furișă în hățiș, ca nu cumva Mowgli să-l apuce de țepii ce-i purta pe nas. Iar Mowgli îi povesti lui Baloo tot ce auzise de la Șahi. Ursul căzu pe gânduri și murmură ceva, ca pentru sine:

— Dacă aș fi singur, mi-aș schimba neîntârziat locurile de vânătoare înainte ca ceilalți să prindă de veste. Numai că vânătoarea printre străini se sfârșește mai întotdeauna cu

bătaie, ba i s-ar putea întâmpla vreun rău și puiului meu de om. Mai bine, deci, să așteptăm până când va înflori *mohwa*.

Dar în primăvara aceasta, *mohwa*, arborele pe care Baloo îl îndrăgea atât de mult, nu apucă să înflorească. Florile de ceară, de culoarea untului, cu ape verzui, fură ucise de arșiță înainte chiar de a se naște. Doar câteva petale veștede, cu miros greoi, căzură la pământ când Baloo, așezat pe picioarele dinapoi, începu să scuture copacul. Atunci, pe nesimțite, arșița, nedomolită de ploile toamnei, se furișă până în inima pădurii; jungla îngălbeni, apoi deveni cafenie și în fine neagră.

Costițele arse de fierbințeală, se uscară de ajunseră ca țepii de sârmă și răsucite ca șoricul ars la flacără. Apa iezerelor ascunse scăzu de tot, iar malurile pârjolite păstrau nenumărate urme de copite, de parcă forma lor ar fi fost turnată în fier; lianele, cu tulpina mustoasă, căzură de pe arborii pe care-i încolăceau și muriră, sufocate, la picioarele lor; trestiile de bambus pieriră cu încetul, zăngănind uscat în adierea vânturilor de foc, iar mușchiul de pe stâncile umbrite din inima junglei se uscă și căzu, până ce acestea rămaseră golașe și fierbinți, ca pietrișul albăstrui ce mijea în albia torentului.

Zburătoarele și maimuțele pribegiseră de mult spre miazănoapte, căci știau prea bine ce avea să se întâmple; cerbii și mistreții invadară câmpurile pustiite ale satelor îndepărtate, murind adesea chiar sub ochii oamenilor, prea sleiți și ei ca să-i mai poată ucide cu mâna lor. Cât despre Chil, vulturul, el rămase pe loc, ba chiar se îngrășă, căci pământul era, cât vedeai cu ochii, presărat de stârvuri. În fiecare seară, el vestea fiarelor, prea slăbite pentru a se putea târî spre noi locuri de vânătoare, că soarele omorâse jungla până la o depărtare de trei zile de zbor spre apus și spre răsărit, spre miazănoapte și spre miazăzi.

Mowgli, care până atunci nu cunoscuse înțelesul cuvântului foame, trebui să se mulțumească cu miere stătută de trei ani, pe care o zgâria de pe stâncile unde poposiseră cândva roiurile de albine. Mierea aceasta era neagră ca păcura, acoperită de un strat de zahăr uscat și îngălbenit, ca praful. Apoi băiatul începu să vâneze larvele cariilor ce sfredelesc drumuri nevăzute în scoarța copacilor și fură cu îndemânare ouăle as-

cunse ale viespilor. Vânatul din junglă era doar pielea şi osul, aşa că Bagheera trebuia să ucidă de trei ori pe noapte ca să-şi asigure o masă ca lumea. Dar cea mai îngrozitoare era, fără îndoială, lipsa de apă, căci dacă popoarele junglei beau destul de rar, măcar atunci ele trebuie să bea pe săturate.

Căldura creştea, creştea mereu şi sugea toată umezeala din pământ şi din aer, până când uriaşa albie a fluviului Waingunga fu singura care mai adăpostea un firicel subţire de apă între malurile ei pârjolite; şi când Hathi, elefantul sălbatic, care trăieşte o sută de ani şi mai bine, zări ridicându-se din fundul albiei un lanţ subţire şi albăstrui de stânci, el chibzui că aceasta trebuie să fie Stânca Împăcării şi, pe dată, îşi ridică trompa şi proclamă pentru toate vieţuitoarele junglei Pacea apei, aşa cum o făcuse părintele său în urmă cu cincizeci de ani. Cerbul, mistreţul şi bivolul împrăştiară vestea pe glasuri răguşite, iar Chil, vulturul, o şuieră în depărtări cu ţipăt ascuţit.

Legea Junglei pedepseşte cu moartea pe cel ce se încumetă să ucidă la adăpătoare, de îndată ce Pacea apei a fost statornicită. Şi aceasta pentru că setea este mai aprigă chiar decât foamea. Fiecare locuitor al junglei se descurcă într-un fel sau altul când vânatul se împuţinează; de apă însă nu te poţi lipsi, şi dacă în junglă nu a mai rămas decât un singur izvor, vânătoarea e oprită acolo, când cei din junglă se duc să se adape. În timpuri bune, când apa curgea din belşug, cei ce coborau spre malurile Waingungăi, ca să-şi domolească setea, sau în altă parte, cu aceeaşi ţintă, o făceau adesea cu preţul vieţii lor, căci îi pândea primejdie de moarte şi acest mare pericol sporea, poate, farmecul expediţiilor nocturne: să te strecori până la vale cu atâta pricepere încât să nu tresară nici o frunză; să intri în apă până la genunchi, s-o auzi bolborosind şi ducând cu ea toate zgomotele; să bei, privind deasupra umărului, cu fiecare muşchi întins, gata în orice clipă pentru un salt deznădăjduit; să te tăvăleşti apoi pe ţărmul nisipos şi să te întorci cu botul umed şi pântecele rotunjit la cireada ce te admiră, toate acestea, pentru tinerii cerbi cu coarne lucii, erau plăceri nepreţuite, tocmai pentru că în fiecare clipă, o ştiau ei prea bine, Bagheera sau Shere Khan le-ar fi putut sări în spate. Dar acum, jocul acesta pe viaţă

și pe moarte se sfârșise, și poporul junglei se târa, înfometat și hărțuit, până la albia secătuită, tigri, urși, cerbi, bivoli și mistreți deopotrivă, iar după ce sorbeau din apa aceasta noroioasă, rămâneau cu gâturile întinse deasupra albiei, prea istoviți ca să se mai poată urni din loc.

Cerbul și mistrețul rătăciseră toată ziua cu nădejdea că vor găsi ceva mai de soi decât scoarță uscată și frunze veștede. Bivolii nu întâlniseră în drum nici mlaștini umede în care să se poată tăvăli în voie, nici izlazuri proaspete pentru păscut. Șerpii părăsiseră jungla și acum coborau spre râu, doar-doar or găsi o broască rătăcită. Se încolăceau pe pietre umede și nu loveau, dacă din întâmplare râtul vreunui mistreț înfometat îi gonea din ascunziș. Broaștele țestoase de pe râu fuseseră demult ucise de Bagheera, regele vânătorilor, iar peștii se pitiseră în adâncul dulbinei. Numai Stânca Împăcării se întindea calmă în mijlocul apei scăzute, întocmai ca un șarpe uriaș, iar în coastele ei, undele sleite se prefăceau în aburi și sfârâiau ca pe o plită încinsă.

În locul acesta venea Mowgli noaptea, ca să se mai răcorească și să-și întâlnească prietenii. Nici chiar cei mai înfometați dintre dușmanii lui nu se mai uitau acum la bietul băiat. Golaș cum era, părea mai slab și mai nenorocit decât oricare dintre tovarășii lui. Din cauza arșiței, părul aproape îi albise, coastele i se vedeau de parcă ar fi fost nuielele unui coș, iar genunchii și coatele pe care se târa arătau ca niște ierburi înnodate. Doar ochii, sticlind pe sub claia de păr încâlcit, erau limpezi și liniștiți, căci Bagheera, sfătuitorul lui din zile grele, îl povățuise să se miște fără zgomot, să vâneze fără grabă și, mai ales, orice s-ar întâmpla, să nu-și piardă vreodată cumpătul.

— Sunt timpuri grele, șopti pantera neagră într-o seară zăpușitoare, dar vor trece ele, numai să răbdăm noi până la capăt. Dar, ia spune, cu burta cum stai, pui de om?

— Am băgat eu ceva în ea, dar asta nu-mi folosește mare lucru. Ce zici, Bagheera, ne-au uitat de tot ploile, n-au să mai vină niciodată?

— Nu, nu cred. Sunt sigură că vom mai vedea cum înflorește *mohwa* și cum se îngrașă ciutele păscând iarba proaspătă.

Deocamdată, hai să coborâm la Stânca Împăcării, să vedem ce veşti mai sunt. Hai, frăţioare, încalecă!

— Acum nu cred că e bine să mă mai porţi şi pe mine în spinare. Mă pot încă ţine singur pe picioare; cu toate că, ce-i drept, nici unul dintre noi nu pare a fi un bou îngrăşat!

Bagheera aruncă o privire scurtă spre blana ei jerpelită şi prăfuită de pe coaste şi murmură printre dinţi:

— Noaptea trecută am omorât un bou înjugat. Dar trebuie să recunosc că mă simţeam aşa de slăbită, încât n-aş fi cutezat pentru nimic în lume dacă ar fi fost liber. *Wou!*

Mowgli începu să râdă:

— Am ajuns nişte vânători straşnici, n-am ce zice! Eu nu mă tem de nimic, când e vorba să mănânc viermişori!

Şi, călcând cu băgare de seamă pe vrejurile uscate, coborâră amândoi spre malul apei, al cărei ţărm era acoperit cu nisip fierbinte.

— Apa n-are să mai curgă multă vreme, zise Baloo când îi întâlni. Ia uitaţi-vă pe malul celălalt! Urmele încep să semene cu ulicele oamenilor.

Pe ţărmul din faţă, iarba junglei se sfrijise şi murise la picioare. Potecile bătute de cerbi şi mistreţi, care duceau toate la râu, desenaseră pe această câmpie decolorată drumuri prăfuite, tăiate în iarba înaltă de zece picioare, şi acum, în primele ceasuri ale dimineţii, pe aceste lungi şi prăfuite alei se vedeau cele mai însetate dintre vieţuitoarele junglei grăbind spre apă. În depărtare se auzeau ciutele şi iezii strănutând din pricina prafului, de parcă ar fi prizat tutun.

În susul fluviului, la cotul leneş pe care-l face apa aproape de Stânca Împăcării, se afla Hathi, elefantul sălbatic, paznic neclintit al păcii, împreună cu fiii săi, descărnaţi şi albaştri, care în lumina palidă a lunii se legănau fără încetare. Ceva mai jos de ei se aflau cerbii, şi mai jos încă, mistreţii şi bivolii sălbatici. Pe ţărmul din faţă, unde copacii uriaşi coboară până la apă, se întindea împărăţia mâncătorilor de carne: tigrul, lupul, pantera, ursul şi multe alte fiare.

— Iată-ne dar, pentru o clipă, sub jugul aceleiaşi legi, spuse Bagheera.

Zicând acestea, pantera se plimba prin apă, rotindu-şi privirea spre coarnele lucii ale cerbilor şi spre ochii înspăimântaţi

ai mistreților, care o priveau țintă. Și, culcându-se cât era de lungă în apă, de i se vedea numai o coastă, Bagheera adăugă:

— Noroc la vânat, vouă, celor de-un sânge cu mine! Apoi, printre dinți: De n-ar fi legea asta, ce vânătoare straşnică s-ar mai face!

Urechile ascuțite ale cerbilor prinseră din zbor sfârșitul vorbelor, și un murmur de spaimă trecu printre ei:

— Pacea! Amintiți-vă de ea!

— Să fie liniște!, mugi Hathi, elefantul sălbatic. E pace, Bagheera, și nu se cade să vorbești de vânătoare.

— Tocmai mie îmi spui asta!?, răspunse Bagheera, ațintindu-și ochii sticloși în susul apei. Eu nu sunt decât un mâncător de broaște țestoase și un pescar de mormoloci. *Ngaayah!* De-aș putea să mă satur și eu cu vrejuri și frunze uscate!

— Ce ne-am mai bucura și noi de asta!, behăi un ied născut abia în primăvara aceea și care nu era tocmai mulțumit de astfel de nutreț.

Oricât de abătut ar fi fost poporul junglei, îi fu peste putință să nu izbucnească în râs când auzi asemenea vorbe. Hathi însuși cu greu își putu ascunde un zâmbet, în timp ce Mowgli, trântit pe brânci în apa călduță, hohotea și bătea din picioare, aruncând stropi fierbinți în jurul său.

— Bine ai grăit, iedule, mormăi Bagheera. Când pacea va lua sfârșit, îmi voi aminti de tine.

Și, cu ochii însângerați, sfredeli întunericul, privind țintă spre ied, pentru a fi sigură ca îl va recunoaște cândva.

Încetul cu încetul, sfatul se întinse în susul și în josul apei, peste tot unde se adăpau animalele. În răstimpuri se auzeau mistreții grohăind și cerând mai mult loc; bivolii mugind și făcând copci prin nisip; iar cerbii istorisindu-și povestea tristă a drumurilor lungi și fără de speranță, în căutarea hranei. Din când în când, aruncau câte o întrebare pe malul celălalt mâncătorilor de carne, dar veștile erau tot mai proaste și vântul arzător al junglei șuiera printre stânci și printre ramurile uscate, zvârlind vreascuri și praf peste oglinda tulbure a apei.

— Oamenii mor și ei, alături de plugurile lor, spuse un tânăr *sambhur*. Am întâlnit trei dintre ei, de la asfințitul soarelui și până la căderea nopții. Zăceau cu toții liniștiți, cu boii alături. Așa vom zăcea și noi, la fel de liniștiți, în curând.

— Apele au mai scăzut de noaptea trecută, zise Baloo. O, Hathi, ai mai văzut în viaţa ta asemenea secetă?

— O să treacă şi asta, ai să vezi, o să treacă!, răspunse Hathi, şi, ridicând trompa plină de apă, se stropi pe spinare şi pe coaste.

— Avem pe cineva printre noi care nu va mai putea îndura multă vreme, spuse Baloo.

Şi aruncă o privire înduioşată spre băiatul pe care îl iubea atât de mult.

— Eu, întrebă Mowgli revoltat, şi, aşa cum era în apă, se ridică în capul oaselor. Eu nu am o blană mare ca să-mi ascundă oasele, dar dacă ţi s-ar jupui pielea, Baloo...

Hathi se cutremură la acest gând, iar Baloo îi răspunse cu asprime:

— Pui de om, nu ar trebui să spui asemenea vorbe unui bătrân înţelept ca mine. Până acum nimeni, niciodată, nu m-a văzut fără blana mea.

— Nu, Baloo, nu am avut nici un gând rău, am vrut numai să spun că tu eşti ca nuca de cocos, în scoarţa ei ţepoasă, iar eu sunt ca o nucă fără coajă. Or, scoarţa ta cafenie...

Mowgli era aşezat cu picioarele încrucişate şi încerca să se facă înţeles prin gesturi, aşa cum îi era obiceiul, când Bagheera, întinzând spre el o labă catifelată, îl îmbrânci de căzu cu capul în apă.

— În loc s-o dregi, mai rău o strici, spuse pantera, în timp ce băiatul se ridică, scuipând apa în toate părţile. Mai întâi vrei să-l jupoi pe Baloo, acum îl faci nucă de cocos! Bagă de seamă, nu cumva să facă şi el ce face nuca de cocos când e coaptă!

— Ce adică să facă?, întrebă Mowgli cu băgare de seamă, fără să bănuiască măcar că era vorba de unul din cele mai vechi tâlcuri ale junglei.

— Nu cumva să-ţi spargă capul, spuse Bagheera, şi-l dete din nou cu capul la fund.

— Nu e frumos să-ţi baţi joc de bătrânul tău dascăl, spuse ursul când Mowgli înghiţi apă pentru a treia oară.

— Nu e frumos! Te aşteptai la ceva mai bun din partea lui? Acest golănaş, care se tot zbenguie pe aici, a început să-i maimuţărească pe cei ce au fost cândva vânători iscusiţi, şi, din joacă, îi trage de mustăţi pe cei mai buni dintre ai noştri!

Vorbise Shere Khan, tigrul cel șchiop, ce cobora acum spre apă, trăgând un picior. Așteptă o clipă și se desfătă privind spre cerbii de pe celălalt mal, care, la vederea lui, fură cuprinși de spaimă. Apoi intră în apă și, plecându-și capul uriaș și pătrat, începu să lipăie, bând cu înghițituri mari.

— Jungla noastră a devenit un adevărat azil pentru golași din ăștia! Ia uită-te încoace, frățioare!

Mowgli îl privi sau, mai bine zis, catadicsi să-l privească, cu toată obrăznicia de care numai el era în stare, și într-o clipă tigrul își plecă privirea, rușinat:

— Pui de om încoace, pui de om încolo, mormăi el și începu din nou să bea. Puiul nu e nici om, nici pui, pentru că nu știe ce e teama. Te pomenești că la anul va trebui să-i cer îngăduința să mă adăp. *Aurgh!*

— S-ar putea întâmpla și asta, încuviință Bagheera, privindu-l drept în ochi. Da, da, s-ar putea întâmpla... *Faugh*[1], Shere Khan! Oare ce nouă ocară ne mai aduci acum?

Tigrul cel șchiop își afundase capul în apă până la piept și, într-o clipă, se văzură plutind pe oglinda apei dâre purpurii, unsuroase.

— E de la un om, spuse cu răceală Shere Khan. L-am omorât acum un ceas.

Și continuă să mormăie ceva neînțeles, ca pentru el.

Animalele de pe țărm se înfiorară. Se auzi un murmur de glasuri, care, curând, se uni într-un muget:

— Om! Om! Shere Khan a omorât un om!

În clipa aceea, toate privirile se îndreptară spre Hathi, elefantul sălbatic, dar el părea să nu fi auzit.

Hathi face întotdeauna lucrurile la vremea lor, și poate că de aceea trăiește atâția ani.

— Să omori un om într-o asemenea clipă! Alt vânat n-ai găsit, zise Bagheera cu dispreț și ieși din fluviul pângărit, scuturându-și labele, una câte una, cum fac numai pisicile.

— L-am omorât pentru că așa am avut eu chef, nu de nevoie.

Și iarăși se auzi un murmur de groază. Atunci ochiul alb și ager al lui Hathi se ațintì asupra lui Shere Khan.

[1] Exclamație care exprimă disprețul (engl).

— Pentru că așa am avut eu chef, repetă tigrul cu vocea lui spartă. Și acum am venit la râu să beau și să mă spăl. E careva împotrivă?

În clipa aceea, spinarea Bagheerei se arcui ca o trestie bătută de vânt, dar Hathi își înălță trompa și zise liniștit:

— L-ai omorât pentru că așa ai avut tu chef?

Când Hathi îți pune o întrebare e mai bine să-i răspunzi.

— Ei bine, da. Era dreptul meu și noaptea era a mea. O știi prea bine, Hathi. Shere Khan devenise aproape respectuos.

— Da, știu, răspunse Hathi. Și adăugă, după un răstimp:

— Ai băut pe săturate?

— Pentru noaptea asta, da.

— Atunci pleacă. Apa râului e ca să bei, nu să o spurci. Nimeni altul decât tigrul cel șchiop nu ar fi cutezat să se laude cu dreptul său, în asemenea vremuri, în timp ce suferim cu toții, laolaltă. Oameni și viețuitoare ale junglei, deopotrivă. De ești curat sau nu, întoarce-te la culcușul tău, Shere Khan!

Ultimele cuvinte ale lui Hathi răsunară ca niște goarne de argint și cei trei fii ai elefantului făcură un pas înainte, cu toate ca nu mai era nevoie de asemenea amenințare. Shere Khan dispăru fără să crâcnească, pentru că știa și el ce știau cu toții: că tot Hathi este adevăratul stăpân al junglei.

— Care este dreptul pomenit de Shere Khan?, șopti Mowgli la urechea Bagheerei. Să omori un om e dintotdeauna și pe orice vreme o rușine. O spune legea doar. Cu toate acestea, Hathi...

— Întreabă-l mai bine pe el. Eu nu știu, frățioare, n-am de unde s-o știu. Oricum ar fi, de nu era Hathi i-aș fi dat eu măcelarului ăstuia șchiop o lecție să mă țină minte! Să vii la Stânca Împăcării și să te lauzi cu omorul unui om e o faptă demnă de un șacal! Ba ne-a mai spurcat și apa!

Mowgli mai așteptă câteva clipe, apoi, luându-și inima în dinți, pentru că nimeni nu îndrăznea să-i pună lui Hathi fățiș o întrebare, strigă:

— O, Hathi, spune-mi care este dreptul lui Shere Khan?, întrebarea lui avu ecou pe cele două maluri, pentru că poporul junglei este deosebit de curios, mai ales că văzuse ceva din care nimeni, afară de Baloo, ce părea a fi căzut pe gânduri, nu înțelegea nimic.

— E o poveste veche, răspunse Hathi, o poveste mai veche decât jungla. Să fie liniște pe țărmuri și am să v-o istorisesc.

O clipă mistreții și bivolii se îmbrânciră, căutând să-și facă loc mai în față. Apoi, căpeteniile cirezilor și haiticurilor mugiră pe rând:

— Să auzim!

Hathi făcu câțiva pași spre Stânca Împăcării, intrând în apă până la genunchi. Deși era slab și zbârcit, deși i se îngălbeniseră colții, elefantul avea înfățișarea a ceea ce era pentru toate viețuitoarele junglei: stăpânul lor, al tuturor.

— Poate știți și voi, copii, începu bătrânul, că dintre toate ființele, cel mai de temut este omul. Pe țărm se înălță un murmur de aprobare.

— Povestea aceasta te privește pe tine, frățioare, îi spuse Bagheera lui Mowgli.

— Pe mine? Eu fac parte din haitic, sunt vânător al Poporului liber, răspunse băiatul. Ce legătură am eu cu oamenii?

— Voi nu știți din ce pricină vă temeți de om, continuă Hathi. Iată de ce: la începuturile junglei, și nimeni nu știe când a fost asta, noi toți ai junglei trăiam laolaltă, fără să ne temem unii de alții. Pe vremea aceea nu se pomenise vreo secetă, iar frunzele, florile și fructele creșteau toate pe același copac. Și noi nu mâncam pe atunci decât frunze, flori și iarbă sau fructe, ba adesea chiar și scoarța copacilor.

— Sunt foarte mulțumită că nu m-am născut pe vremea aceea, șopti Bagheera. Scoarța copacilor nu e bună decât să-ți ascuți ghearele în ea!

— Iar stăpânul junglei era Tha, cel dintâi elefant. Cu trompa lui a scos Jungla din fundul apelor, cu colții a săpat albia râurilor, bătând din picior a făcut să se nască iezere cu ape limpezi, și de sufla cu trompa, uite așa, copacii se cutremurau și-i cădeau la picioare. Astfel a fost făurită Jungla de către Tha. Cel puțin așa mi s-a povestit mie.

— Și așa ne-o înfloreșți și tu nouă astăzi, șopti Bagheera. Mowgli începu să râdă pe înfundate.

— Pe vremea aceea nu exista nici grâu, nici pepeni, nici piper, nici trestie de zahăr și nu erau nici colibe mărunțele din cele pe care le-ați văzut cu toții. Iar poporul din junglă nu știa nimic despre om și trăia de-a valma în junglă, alcătuind un singur

popor. Dar, curând, începură să se certe din pricina hranei, cu toate că păşuni erau din belşug. Erau însă cu toții leneşi. Fiecare ar fi vrut să mănânce acolo unde îşi avea culcuşul, aşa cum ni se întâmplă şi nouă astăzi, când ploile de primăvară sunt îmbelşugate. Tha, cel dintâi dintre elefanți, era ocupat cu făurirea altor jungle şi altor izvoare. El nu putea fi deodată peste tot, aşa că numi stăpân şi judecător al junglei pe Primul Tigru, căruia toate viețuitoarele trebuiră să-i înfățişeze neînțelegerile lor. În vremea aceea, Primul Tigru mânca şi el fructe şi iarbă, ca toată lumea. Era la fel de mare ca şi mine şi tare frumos, iar blana îi era toată galbenă cum e floarea de liană. Nu se aflau pe blana lui nici pete întunecate, nici dâre negre în acele zile fericite când jungla era încă foarte tânără. Tot poporul junglei venea la el fără teamă şi vorba lui era lege. Pe vremea aceea, nu uitați, alcătuiam cu toții un singur popor. Dar s-a întâmplat că într-o noapte doi țapi tineri s-au luat la harță din pricina păşunatului, o ceartă din acelea care la voi se termină cu împunsături şi lovituri de copite, şi în timp ce ei îşi înfățişau pricina în fața Primului Tigru alungit pe pajiştea înflorită, se povesteşte că unul dintre țapi l-a împuns cu coarnele sale. Şi Primul Tigru, uitând că el era stăpânul şi judecătorul junglei, îl înhăță şi-i sfâşie beregata.

Până în acea noapte, nu murise nimeni dintre noi, şi de aceea, Primul Tigru, văzând ce faptă săvârşise şi înnebunit de mirosul sângelui, goni spre hățişurile din miazănoapte. Iar noi, poporul junglei, rămaşi fără judecător, pornirăm certuri fără de sfârşit. Auzindu-le ecoul, Tha se întoarse şi începurăm a-i îndruga unii una, alții alta, dar el zări țapul mort ce zăcea printre flori şi ne întrebă cine a săvârşit asemenea faptă. Nimeni însă nu voia să-i spună, pentru că mirosul sângelui îi scosese pe toți din minți – aşa cum ni se întâmplă şi astăzi. Şi animalele alergau în cerc în toate părțile, îmbrâncindu-se, urlând şi dând din cap. Atunci Tha, vorbind copacilor cu ramurile joase şi lianelor târâtoare ale junglei, le porunci să-l însemne pe ucigaşul țapului, ca să-l poată recunoaşte când îl va întâlni, apoi strigă: „Cine va fi acum stăpânul junglei?"

Atunci maimuța cenuşie, care trăieşte printre ramuri, sări de pe o cracă şi spuse: „Eu voi fi de acum încolo stăpânul junglei!"

Tha începu să râdă și spuse: „Așa să fie!“, și se îndepărtă foarte supărat.

Copii, voi cunoașteți prea bine maimuța cenușie. În vremea aceea era la fel ca acum. La început și-a luat o mutră de înțelept, dar numai o clipă, după aceea a început să se scarpine și să sară în toate părțile. Și când s-a întors Tha, a găsit-o agățată cu capul în jos, atârnând de o cracă și făcând tot soiul de năzdrăvănii sub privirile celor ce se aflau jos și-i dădeau cu tifla. Așa s-a întâmplat că jungla nu mai avu nicio lege ci, numai pălăvrăgeală fără rost și vorbe fără noimă.

Văzând acestea, Tha ne adună pe toți în jurul lui și ne spuse: „Primul stăpân pe care vi l-am dat a adus moartea în junglă, iar al doilea rușinea. A venit și vremea când să existe o lege, și încă o lege pe care să n-o puteți încălca. Acum veți cunoaște frica, și îndată ce-o veți afla, veți ști că ea vă este stăpân, restul va veni de la sine.“ Atunci, noi cei din junglă, am întrebat: „Ce este frica?“, și Tha răspunse: „Cercetați până veți afla“. Și astfel am pornit noi să cutreierăm jungla în lung și în lat în căutarea fricii, când, deodată, bivolii...

— Ugh!, oftă Mysa, căpetenia bivolilor, fără să se miște de pe bancul de nisip unde se afla.

— Da, Mysa, erau bivolii. Ne aduceau vestea că într-o peșteră a junglei stă ascunsă frica. Ne mai spuseră că trupul ei este golaș și că umblă pe picioarele de dinapoi. Atunci noi toți, cei din junglă, ne luarăm după cireada de bivoli, până ajunserăm la peșteră, și la intrarea ei am zărit frica, stând dreaptă în fața noastră. Am văzut atunci că era într-adevăr golașă și că mergea pe picioarele de dinapoi. Când ne-a văzut, a dat un chiot și, auzindu-i vocea, simțirăm cum ni se strecoară în suflet frica pe care acum o cunoaștem cu toții foarte bine. Atunci am rupt-o la fugă, călcându-ne în picioare și sfâșiindu-ne cu colții, căci ne era frică. În noaptea aceea, așa mi s-a povestit, poporul din junglă nu a mai dormit laolaltă, cum făcea dintotdeauna, ci fiecare turmă, fiecare haitic se retrase deoparte, mistreț cu mistreț, cerb cu cerb, corn lângă corn și copită lângă copită, fiecare cu ai săi, și astfel se culcară cu toții înfiorați de spaimă.

Numai Primul Tigru nu era printre noi, căci stătea mereu ascuns în hățișurile din miazănoapte, și când îl vestirăm de ceea ce văzuseram noi în peșteră, el ne spuse: „Mă duc să văd și

eu acest lucru şi-i voi frânge gâtul". A gonit el astfel toată noaptea până ce s-a pomenit în faţa peşterii. Dar copacii şi lianele pe care le întâlni în drumul lui îşi amintiră de porunca dată de Tha, şi, plecându-şi ramurile la pământ, îl însemnară în timp ce fugea, plimbându-şi degetele aspre pe spinarea, coastele, pe fruntea şi fălcile sale. Şi acolo unde-l atingeau, răsăreau pe blana lui galbenă dungi negre. Acestea sunt, prin urmare, vărgile pe care fiii săi le mai poartă şi astăzi! Când tigrul a ajuns în faţa peşterii, frica, fiinţă fără păr, a întins braţul spre el şi l-a numit „Vărgatul care vine noaptea", iar tigrul, înspăimântat de fiinţa fără păr, a zbughit-o urlând spre hăţişurile îndepărtate.

Auzind acestea, Mowgli începu să râdă încetişor şi se cufundă în apă până la gât.

— Mugea atât de fioros, încât Tha îl auzi şi-i spuse: „Ce nenorocire ţi s-a întâmplat?" Primul Tigru, ridicând botul spre cerul de curând creat, care astăzi este atât de bătrân, strigă: „Dă-mi înapoi puterea, o Tha! M-am umilit în faţa junglei, căci am fugit de groaza fiinţei fără păr, care mi-a dat un nume de batjocură!" „Şi de ce toate astea?", spuse Tha. „Pentru că mi-am murdărit blana în mlaştinile junglei", răspunse Primul Tigru. „Atunci intră în apă, te scaldă, te tăvăleşte apoi în roua ierburilor, căci de e noroi se va spăla cu siguranţă!", spuse Tha şi Primul Tigru se scăldă, apoi se tăvăli în iarbă, până ce jungla întreagă se învârti în jurul său, dar iată că nici cea mai mică dungă nu i se şterse de pe trup, iar Tha, care nu-l slăbea din ochi, începu să râdă. Atunci, Primul Tigru spuse: „Cu ce m-am făcut oare vinovat de mi se întâmplă o asemenea ruşine?" Tha îi spuse: „Tu eşti cel care a ucis ţapul şi a adus moartea în junglă. Şi odată cu moartea a venit şi frica, iar acum vieţuitoarele din junglă se tem unele de altele, aşa cum te temi tu de fiinţa fără păr." Primul Tigru spuse: „Ele nu se vor teme de mine, căci ne cunoaştem de la începutul începuturilor". Tha îi răspunse: „Du-te şi vezi". Şi Primul Tigru fugi încolo şi încoace prin junglă, chemând cu vocea-i tunătoare cerbii, mistreţii, *sambhur*-ii şi porcii spinoşi, şi tot poporul junglei, dar toţi fugeau de el, de el, cel care le fusese cândva judecător, pentru că acum le era frică.

Atunci, Primul Tigru se întoarse umilit şi ruşinat în sinea lui. Se dădu cu capul de pământ, apoi începu să zgârie ţărâna

cu unghiile-i uriașe și gemu: „Adu-ți aminte că eu am fost stăpânul junglei! Nu mă uita, o Tha! Fă ca fiii mei să-și aducă aminte că eu am fost cândva curajos și fără de prihană!“, și Tha îi răspunse: „Bine, îți voi face pe plac, pentru că noi amândoi, și tu și eu, am văzut născându-se jungla. De aceea, o dată, într-un an, într-o singură noapte, va fi așa cum a fost înainte de uciderea țapului, pentru tine și pentru toți nepoții tăi. În acea singură noapte, dacă se va întâmpla să întâlnești ființa fără păr, și numele ei este omul, nu-ți v-a mai fi frică de el, ci se va teme el de tine, ca pe vremea când erai judecătorul junglei și stăpân pe toată suflarea. Fii deci milostiv cu el în noaptea aceea, când vederea ta îl va umple de groază, căci acum știi și tu ce este frica.“

Atunci, Primul Tigru răspunse: „Sunt mulțumit“. Dar, când se duse să se adape și-și văzu dungile negre pe șolduri și pe coaste, își aminti de porecla ce-i dăduse ființa fără păr și se mânie straşnic.

Un an de zile a trăit tigrul în mijlocul hățișurilor, așteptând ca Tha să-și țină făgăduiala. Și într-o noapte, când Șacalul Lunii, Steaua Ciobanului, nu apăru luminoasă deasupra junglei, tigrul simți că aceasta era noaptea mult așteptată și se îndreptă spre peșteră pentru a întâlni ființa fără păr. Și atunci se întâmplă ceea ce prevăzuse Tha. Ființa fără păr căzu la picioarele tigrului și rămase acolo nemișcată, iar Primul Tigru o lovi și-i sfărâmă coastele, căci își zicea că în toată jungla nu este decât o singură ființă din neamul acesta și că, prin urmare, a ucis frica. Dar, în timp ce-și privea victima și-i mirosea sângele, auzi pasul greu al lui Tha, cum își făcea loc printre copacii pădurilor de la miazănoapte, și, deodată, glasul celui dintâi elefant, același glas pe care-l auziți acum...

Într-adevăr, tunetul se auzea bubuind pe deasupra văilor pârjolite, dar ploaia nu venea, ci numai fulgere brăzdau bolta cerului, iar căldura se înălța și mai zăpușitoare. Hathi continuă:

— Iată glasul pe care-l auziră. Și glasul acesta spunea: „Oare aceasta este îndurarea ta?“ Primul Tigru își linse botul însângerat și răspunse: „Ce-mi pasă mie, de vreme ce am ucis frica!“ Dar Tha îl mustră: „O, tu, nebun fără de minte! Ai dez-

legat lanţurile morţii, şi ea se va furişa acum pe urma ta până ce vei muri, căci tu însuţi ai învăţat omul să ucidă!"

Dar Primul Tigru, cu laba aşezată pe pieptul pradei sale, îi răspunse trufaş: „Acum stă întins în faţa mea ca ţapul. Frica a pierit. Voi fi din nou judecătorul popoarelor junglei". Iar Tha îi răspunse: „Nicicând vieţuitoarele junglei nu se vor mai apropia de tine. Se vor feri să te întâlnească pe drumurile bătătorite de tine sau să doarmă în apropierea ta, să meargă pe urma paşilor tăi sau să pască laolaltă cu tine. Numai frica te va urmări pas cu pas şi, prin lovituri nevăzute, va deveni stăpâna ta. Ea va face ca pământul să se deschidă sub paşii tăi, iar la porunca sa, lianele ţi se vor încolăci în jurul grumazului, şi copacii vor înălţa zid înaintea ta, înalt de nu-l vei putea sări; şi atunci frica va jupui pielea de pe tine, ca să-şi învelească puii cu ea când le va fi frig. Tu nu i-ai arătat îndurare când ai întâlnit-o şi ea va fi neîndurătoare cu tine când ai să-i ieşi în cale."

Primul Tigru însă, era plin de îndrăzneală, căci noaptea lui nu se sfârşise încă, aşa că spuse: „Tha îşi ţine făgăduiala. Doar nu-mi va lua el noaptea aceasta!" Iar Tha îi răspunse: „Noaptea aceasta este a ta, cum ţi-am făgăduit, dar pentru orice faptă e răsplată. Tu ai învăţat omul să ucidă, şi el a prins repede această învăţătură, căci are mintea ascuţită." „Dar el zace acum la picioarele mele, cu oasele sfărâmate, rosti Primul Tigru. Vesteşte jungla că eu am ucis frica." Auzind acestea, Tha începu să râdă: „Tu ai omorât unul singur, dar ei sunt mulţi! Şi acum du-te tu însuţi şi vesteşte jungla, căci noaptea ta e pe sfârşite!"

Într-adevăr, se lumina de ziuă şi iată că din peşteră se ivi un alt om, o altă fiinţă fără păr; văzând mortul ce zăcea pe cărare şi tigrul culcat deasupra lui, omul luă o prăjină cu vârful ascuţit şi...

— Acum ei azvârlă după noi ceva care taie, urmă Şahi, în timp ce cobora în fugă malul râului, de i se auzeau ţepii zornăind.

Căci Şahi era privit ca un vânat de soi printre localnicii care-l numeau Ho-Iggo, şi bietul porc spinos făcuse în multe rânduri cunoştinţă cu mica bardă lucitoare, care zbura în luminişuri întocmai ca o libelulă.

— Era un băţ ascuţit, ca acelea pe care le înfig ei în fundul gropilor de curse, spuse Hathi. Şi azvârlindu-l spre tigru, omul îl

lovi adânc, în coaste. Astfel, totul se petrecu așa cum prevăzuse Tha, căci Primul Tigru începu să alerge îngrozit prin junglă, urlând și gemând de durere, până ce își smulse prăjina din rană. Și toată jungla știu atunci că ființa fără păr poate lovi din depărtare și astfel animalele începură să se teamă și mai mult de ea.

Așa s-a întâmplat că Primul Tigru a deprins ființa fără păr cu meșteșugul de a ucide, și cunoașteți cu toții câte nenorociri s-au tras din fapta asta pentru toate neamurile noastre. Ea ucide acum cu lațul, folosește gropile, prăjinile zburătoare și cursele, muștele zburătoare care se nasc dintr-un nouraș de fum (Hathi vorbea desigur despre glontele de pușcă), dar mai ales Floarea roșie care ne gonește din junglă, departe, în câmpie. Cu toate acestea, într-o noapte, într-o singură noapte, așa cum a făgăduit-o Tha, ființa fără păr se teme de tigru, și de-atunci până astăzi, tigrul nu i-a arătat vreodată îndurare. Căci oriunde o află în noaptea aceea, el o ucide pe loc, în amintirea umilinței pe care a suferit-o Primul Tigru. În tot restul anului, însă, frica pândește pe toate cărările junglei, neostenită, ziua și noaptea.

— *Ahil Aoo!*, strigară cerbii, amintindu-și de toate suferințele ce le aveau de îndurat.

— Și numai când o singură și îngrozitoare frică ne apasă pe toți, ca în clipa aceasta, numai atunci putem noi, viețuitoarele junglei, să lăsăm deoparte micile noastre spaime și necazuri și să ne adunăm iarăși laolaltă, așa cum o facem astăzi.

— Este adevărat, deci, că omul nu se teme de tigru decât într-o singură noapte?, întrebă Mowgli.

— Da, numai într-o singură noapte, îi răspunse Hathi.

— Bine, dar eu... dar noi..., dar toată jungla știe că Shere Khan omoară doi, ba chiar și trei oameni pe lună.

— Da, e adevărat. Dar el sare atunci pe la spate și întoarce capul când îi lovește, căci frica pune stăpânire pe el. Dacă omul l-ar putea privi atunci, el ar fugi îngrozit. Dar în noaptea ce i-a fost dăruită, el coboară în sate fără să se ascundă, se plimbă pe ulițe, printre casele oamenilor, și-și vâră capul pe ușă, iar la vederea lui, oamenii cad cu fața la pământ. Și în noaptea aceea el ucide, dar ucide un singur om.

— Oh!, zise Mowgli, tăvălindu-se în apă. Acum înțeleg de ce m-a poftit tigrul să mă uit la el. Dar asta nu i-a fost de niciun

folos căci, nu mi-a putut înfrunta privirea şi nici eu n-am căzut la picioarele lui. Şi asta pentru că eu nu sunt om, ci fac parte din Poporul liber al junglei!

— Hm!, făcu Bagheera din fundul gâtlejului. Dar, oare, tigrul nostru ştie dinainte care este noaptea lui?

— Nu o ştie înainte ca Şacalul Lunii să iasă din vălurile serii. Câteodată, noaptea aceasta unică a tigrului cade în timpul secetei de vară, alteori în vremea ploilor. Dar, fără fapta Primului Tigru, toate acestea nu s-ar fi întâmplat niciodată şi nici unul dintre noi n-ar fi cunoscut ce înseamnă frica.

Cerbii gemură întristaţi, iar buzele panterei se strâmbară într-un rânjet:

— Oare oamenii cunosc această poveste?, întrebă ea.

— Nimeni nu o cunoaşte, afară de tigri şi de noi, elefanţii, urmaşii lui Tha! Acum aţi aflat-o şi voi, toţi cei ce v-aţi adunat pe malul râului. Am zis!

Zicând acestea, Hathi îşi afundă trompa în apă, în semn că nu mai are nimic de adăugat.

— Bine, dar... dar..., bâigui Mowgli, întorcându-se spre Baloo, cum se face că Primul Tigru nu a mai mâncat iarbă, frunze şi scoarţă? Atunci el a sfâşiat doar beregata ţapului, dar nu l-a mâncat. Ce l-a îndemnat să se înfrupte de-atunci cu carne, proaspătă?

— Copacii şi lianele l-au însemnat, frăţioare, şi au făcut din el fiara vărgată pe care astăzi o cunoaştem cu toţii. Din pricina aceasta el nu a mai vrut să mănânce niciodată din frunzele şi fructele lor. Dar, începând cu acea zi, el a pornit să se răzbune pe cerb şi pe celelalte animale, mâncătoarele de iarbă, spuse Baloo.

— Carevasăzică, tu cunoşteai povestea asta, aşa-i? De ce nu mi-ai spus-o niciodată?

— Pentru că jungla mişună de asemenea poveşti. Şi dacă aş fi început să ţi le povestesc, nicicând n-aş fi ajuns să le sfârşesc. Şi, te rog, nu mă mai trage de ureche, frăţioare!

Legea junglei

Ca să vă daţi seama cât de multe porunci cuprinde Legea Junglei, am tălmăcit în versuri (Baloo le rosteşte întotdeauna pe un fel de melodie îngânată) câteva legi care-i privesc pe lupi. Sunt, fără îndoială, alte sute şi sute, dar acelea slujesc pentru lămurirea unor împrejurări mai simple.

Acestea sunt legile junglei, cât cerul de vechi şi de clare;
Ferice de cel ce le-ascultă, dar cel ce le calcă, se stinge şi moare.

Liana cuprinde copacul şi legile jungla întreagă,
Că lupu-i dă haitei putere şi lupului haita-i dă vlagă,

Te spală cu sârg pe tot trupul, nu bea cu nesaţ niciodată,
Vânatul doar noaptea să-l cauţi, ci zilei odihna i-e dată.

Şacalul urmeze-l pe tigru; tu, lup mustăcios, să iei seama
Că eşti vânător din născare, tu singur câştigă-ţi deci, hrana.

Cu tigrul, pantera şi ursul trăieşte de-a pururi în pace;
Să nu râzi de porc, iar lui Hathi Tăcutul în ciudă nu-i face.

Când haita-ntâlneşte o haită şi locul le pare prea strâmt,
Te-ncrede-n mai-mari şi le-aşteaptă hotărâtorul cuvânt.
De lupţi cu un altul din haită-nfruntaţi-vă voi între voi,
Să nu chemi pe alţii în luptă, să nu-mpingi nici haita-n război.

În veci ocrotit e bârlogul şi Legea-i puternic zălog
Mai-marele haitei sau Sfatul n-au dreptul să intre-n bârlog.

În veci ocrotit e bârlogul, dar dacă primejdii se-arată,
Dă Sfatul de veste, şi lupul bârlogul şi-l mută de-ndată.

Şi dacă ucizi pe-nnoptate, să nu trezeşti codrii în larmă;
Să nu fugă ciuta de spaimă şi fraţii flămânzi să n-adoarmă.

Ucide doar cât ţi-e nevoia şi nu că ţi-e drag să omori;
De om nu te-atinge!-*i porunca-ntărită de sute de ori.*

Ia-i prada celui nevolnic, dar pielea i-o lasă şi ţeasta;
Să nu te porţi trufaş cu dânsul, că legea opreşte aceasta.

Se-nfruptă, deci, haita întreagă din prada pe care-o doboară;
Dar cel ce o trage-n bârlogu-i, sortit e pe dată să moară.

Şi lupul se-nfruptă din prada ce el o doboară în luptă;
Şi numai de-ngăduie lupul, din pradă şi haita se-nfruptă.

Lupanul e-n dreptu-i să ceară oricărui viteaz vânător
O halcă din prada-i; şi-acesta să-i dea să se-nfrupte-i dator.

Lupoaica e-n dreptu-i să ceară o dată pe an, pentru pui,
Din prada oricui o bucată, şi-oricine-şi va da partea lui.

Şi lupul e-n drept să vâneze, e-n drept să-şi oprească vânatul,
Să n-asculte-a haitei chemare, să-l judece poate doar Sfatul.
Când legea nimic nu îţi spune, mai-marelui sfatul i-l cere;
Că vârsta-nţelegere-i dete şi minte, şi colţi, şi putere.

Acestea sunt legile junglei, puterea li-i tare şi multă:
Dar capul, copita şi colţii sunt strânse-ntr-o vorbă:
Ascultă!

Minunea lui Purun Bhagat

Când din adânc pământul s-a clintit,
Am mers să-l luăm de mână pe-nnoptate,
Cu-o dragoste tăcută l-am iubit,
Ce ştie tot, dar nu-nţelege toate.

Când s-a surpat, vuind, râposul munte,
Şi-asupră-ne-au căzut cumplite ploi,
Noi l-am salvat, popoarele mărunte,
Dar, vai! Nicicând nu vine înapoi.

Jeliţi-l! L-am iubit cu-acea iubire
De care bietele jivine-au parte;
Jeliţi-i bunătatea peste fire...
Pe noi ne-aşteaptă, tot la fel, o moarte.

Bocetul *langur*-ilor

Trăia cândva în India un om care era prim-ministru al unuia dintre statele pe jumătate independente din partea de nord şi apus a ţării. Şi omul acesta era brahmin[1], adică făcea parte dintr-o castă atât de înaltă, încât castele pierduseră pentru el orice înţeles; iar părintele său fusese înalt dregător la o Curte hindusă şi-şi păstra veşmintele şi obiceiurile după legea din vechime. Dar când Purun Dass s-a făcut mare, a

[1] Membru al castei sacerdotale, considerată prima dintre cele patru caste indiene; preot al lui Brahma.

înţeles că rânduielile străbunilor au început să se schimbe, şi acum omul, dacă e dornic să propăşească, trebuie să ia aminte la englezi şi să facă, după pilda lor, tot ceea ce englezii socotesc că e bine[1]. Şi totodată, un dregător băştinaş este ţinut să păstreze mila şi bunăvoinţa stăpânului său.

Era o treabă anevoioasă, însă tânărul brahmin, om socotit şi scump la vorbă, ajutat de învăţătura căpătată într-o universitate englezească din Bombay, a lucrat cu iscusinţă şi a suit treaptă după treaptă pe scara dregătoriilor, până ce a ajuns prim-ministru al regatului. Ceea ce înseamnă că avea mai multă putere decât însuşi stăpânul său, maharajahul.

După moartea regelui cel bătrân – stăpânitor bănuielnic şi neîncrezător în englezi, în telegraful şi în drumurile lor de fier – Purun Dass s-a bucurat de multă preţuire din partea tânărului urmaş la domnie, care avusese ca dascăl un englez; şi lucrând ei mână în mână, iar dregătorul având grijă ca toată lauda să se îndrepte către stăpânul său, au deschis şcoli pentru fete, au durat drumuri, au înfiinţat dispensare pe cheltuiala stăpânirii, au făcut târguri unde oamenii să poată vedea cele mai iscusite unelte de plugărie şi au tipărit în fiecare an o Carte Albastră[2] despre *Propăşirea morală şi materială a ţării*, toate spre marea mulţumire a Foreign Office[3]-ului şi a guvernământului Indiei. Foarte puţine dintre statele băştinaşe iau de la englezi lucrurile bune fără să păstreze şi o anume îndoială, fiindcă nu sunt înclinaţi să creadă, aşa cum credea Purun Dass, arătând şi altora credinţa sa, că ceea ce este bun pentru englez trebuie să fie de două ori mai bun pentru un băştinaş din Asia. Primul ministru ajunse prietenul

[1] În secolul al XVIII-lea, folosindu-se de luptele dintre statele feudale, apărute în urma destrămării imperiului marilor mogoli, Anglia a pus stăpânire pe aproape întreaga Indie; dominaţia colonială engleză asupra Indiei a durat până în 1947, când, sub presiunea luptei de eliberare naţională, guvernul englez a fost nevoit să acorde Indiei statutul de dominion, iar în 1950, dominionul India a fost proclamat republică independentă, membră a Comunităţii Britanice de Naţiuni. În textul de mai sus, Kipling susţine ideea reacţionară a rolului pozitiv pe care l-ar fi avut dominaţia colonială engleză în India, a rolului civilizator al colonialismului.

[2] În Anglia, Cartea Albastră este un buletin parlamentar denumit astfel după culoarea copertelor; în alte ţări, denumirea se aplică unor publicaţii cu caracter oficial.

[3] Ministerul de Externe al Marii Britanii.

foarte prețuit al viceregilor, guvernatorilor și al locțiitorilor acestora, al misionarilor medici și al misionarilor obișnuiți, al ofițerilor englezi, vajnici călăreți veniți să vâneze în rezervațiile statului, ca și al nenumăraților călători ce străbăteau India în lung și-n lat, arătând tuturor cum trebuie folosite și mânuite fel de fel de lucruri noi. În timpul său liber se ocupa cu acordarea de burse pentru învățarea medicinei și ingineriei după cele mai straşnice reguli englezești și cu întocmirea de scrisori către *Pioneer*, cel mai de seamă ziar indian, în care lămurea dorințele și năzuințele stăpânului său.

În cele din urmă, s-a dus să facă o vizită în Anglia, iar la înapoiere a trebuit să dea preoților bănet cu nemiluita: fiindcă până și un brahmin atât de sus-pus ca Purun Dass pierdea privilegiile castei dacă străbătea negrele ape ale mării. La Londra s-a întâlnit și a stat de vorbă cu toți cei care meritau să fie cunoscuți, oameni al căror nume este vestit pe toată întinderea pământului, și a văzut și aflat mult mai multe decât a spus el altora. Universități celebre i-au acordat titluri de onoare, iar el a ținut conferințe și a vorbit doamnelor, îmbrăcate în rochii de seară, despre reformele sociale din India, până ce întreaga Londră a strigat: „E cel mai fermecător bărbat pe care l-am întâlnit vreodată la o masă de gală, de când s-au așternut pentru prima oară asemenea mese!"

Când s-a întors în India, a fost întâmpinat cu o strălucire orbitoare, căci însuși viceregele a făcut o vizită specială maharajahului pentru a-i înmâna Marea Cruce a Ordinului Steaua Indiei, toată numai diamante, panglici și luciri de emailuri; și cu prilejul aceleiași serbări, în vreme ce tunurile bubuiau, Purun Dass fu înălțat la rangul de Mare Cavaler al Ordinului Imperiul Indiilor; așa că de acum înainte numele său a fost sir Purun Dass, K.C.I.E.[1]

În seara acelei zile, la masa de gală ce a avut loc în cortul cel mare al viceregelui, Purun Dass s-a ridicat purtând pe piept însemnul și colanul Ordinului și, răspunzând toastului rostit în cinstea stăpânului său, a ținut o cuvântare aleasă, pe care numai foarte puțini englezi ar fi fost în stare s-o întreacă în strălucire.

[1] Knight Commander (of the Order) of the Indian Empire (engl.), comandor al Ordinului Imperiului Indian.

În luna următoare, după ce oraşul se întorsese la liniştea sa potopită de arşiţa soarelui, Purun Dass a săvârşit o faptă la care un englez nu s-ar fi putut gândi nici măcar în vis, fiindcă, de-atunci pentru tot ce era treabă lumească, înaltul dregător fu mort. Însemnul încărcat de nestemate al înaltului ordin căpătat s-a întors în stăpânirea guvernului indian, un alt prim-ministru a fost pus în fruntea trebilor şi în toate dregătoriile mai mici s-a petrecut o adevărată horă a schimbărilor. Preoţii au aflat ce se întâmplase şi oamenii de rând au bănuit: dar India este singurul loc din lume unde omul se poate purta aşa cum îi place, fără ca nimeni să-l întrebe care-i pricina; şi împrejurarea că slăvitul sir Purun Dass, K.C.I.E., şi-a părăsit dregătoria, şi-a părăsit palatul şi s-a lepădat de putere, luând în schimb căldăruşa cerşetorului şi veşmântul galben-brun al unui *Sunnyasi*, adică om sfânt, n-a fost socotită de nimeni drept un lucru nemaiauzit. Purun Dass ascultase poruncile legii străvechi, care îndeamnă pe oameni ca douăzeci de ani să fie tineri fără de griji, douăzeci de ani să fie luptători – deşi el niciodată în viaţa lui nu purtase arme – iar douăzeci de ani să fie capi de familie. Folosise avuţia şi puterea la ce ştia el că e mai potrivit pentru fiecare dintre ele; primise înaltele cinstiri atunci când îi ieşiseră în cale; văzuse oameni şi locuri din preajmă şi din depărtări, iar oameni şi oraşe întregi se ridicaseră întâmpinându-l cu slavă. Acum, avea să lepede toate acestea, aşa cum leapădă omul haina ce nu-i mai face trebuinţă.

În urma lui, pe când trecea pe sub porţile oraşului, cu o piele de antilopă şi un toiag cu măciulie de alamă strânse sub braţ, purtând în mână căldăruşa de cerşetor; făcută dintr-o coajă de *cocode-mer*[1] brună şi lustruită, desculţ, singur şi cu privirile proptite în pământ, în urma lui tunurile bubuiau pe ziduri întru slava celui ce-i urma la înalta dregătorie. Purun Dass încuviinţă clătinând din cap. Pentru el întreaga această viaţă luase sfârşit; şi în sufletul său nu se afla mai multă amărăciune ori bucurie decât simte cineva de pe urma unui vis fără însemnătate. Acum era un *Sunnyasi*, un biet cerşetor hoinar şi fără adăpost, ce-şi aştepta hrana numai de

[1] Specie de cocotier.

la mila semenilor; iar în India, atâta vreme cât se mai află un blid de bucate ce poate fi împărțit, nici un preot și nici un cerșetor n-are să moară de foame. Niciodată în viața lui nu gustase carne, și chiar pește doar rareori mâncase. O bancnotă de cinci lire ar fi putut acoperi cheltuielile făcute pentru nevoile sale personale în oricare dintre anii mulți la număr cât fusese stăpân fără oprelişti peste milioane și milioane. Chiar și în zilele când fusese întâmpinat la Londra cu strălucită falâ, avusese necontenit în fața ochilor visul lui de linişte și pace – drumurile nesfârșite, albe și prăfoase ale Indiei, însemnate pretutindeni de urmele picioarelor goale, și mișcarea domoală, dar neîncetată, a călătorilor dimpreună cu mirosul pătrunzător al fumului de vreascuri ce se încolăcea în amurg pe sub smochinii la poalele cărora cinau drumeții.

Iar când a venit vremea ca visul să prindă viață, primul ministru a făcut pasul de trebuință, și peste trei zile mai ușor ai fi putut găsi o anumită picătură în nesfârșitele întinderi de ape ale Atlanticului, decât pe Purun Dass printre milioanele de rătăcitori ai Indiei, care mereu se adună și mereu se despart.

Noaptea, pielea de antilopă era întinsă pe pământ acolo unde îl prindea întunericul – uneori într-un schit de *Sunnyasi* aflat la margine de drum; alteori alături de un stâlp de argilă înălțat ca altar al lui Kala Pir[1] și unde yogii, o altă tagmă tainică de oameni sfinți, îl primeau așa cum știu să primească aceia ce au înțeles cât preț au castelele și deosebirile dintre oameni; uneori, la marginile vreunui sătuleț hindus unde se furișau copiii cu mâncarea pregătită de părinți; iar alteori în mijlocul unor păşuni, și atunci licărirea focului său de vreascuri trezea din toropeală cămilele somnoroase. Pentru Purun Dass, sau Purun Bhagat, cum își zicea acum, era totuna. Pământ, oameni și hrană păreau pentru el aceiași. Și astfel, fără să-și dea seama, picioarele l-au purtat către miazănoapte și către răsărit; pornind din miazăzi, a ajuns la Rohtak; de la Rohtak, la Kurnool; de la Kurnool, la ruinatul Samanah, apoi tot mai departe pe lângă albia uscată a râului Gugger, care se umple de ape doar când ploile curg peste

[1] Zeul timpului, creator și nimicitor al universului.

dealuri, până ce, într-o bună zi, a zărit piscurile depărtate ale uriaşului Himalaia.

Atunci a zâmbit Purun Bhagat, căci şi-a adus aminte că maica lui fusese, prin naştere, brahmină din spiţa Rajput, de fel de prin Kulu, munteancă veşnic chinuită de dorul zăpezilor, şi că doar o picătură de sânge de muntean tot îl aduce până la urmă pe om în locurile lui de baştină.

„Dincolo, de partea cealaltă, şi-a zis Purun Bhagat pornind să urce pe coastele de la poalele muntelui Sewalik, pe unde cactuşii stau drepţi ca nişte sfeşnice cu şapte braţe, acolo am să mă aşez şi-am să stau să aflu înţelepciunea"; şi pe când păşea spornic pe drumul ce urcă spre Simla, suflarea rece a Himalaiei îi şuiera pe la ureche.

Ultima oară când călcase pe acolo, venise ca înalt dregător, cu strălucit alai de călăreţi, ca să facă o vizită celui mai blând şi mai binevoitor dintre viceregi; şi amândoi vorbiseră vreme de un ceas întreg despre mulţi prieteni comuni din Londra, şi despre ce gândeau cu adevărat oamenii de rând din India. De data aceasta, Purun Bhagat n-a mai vizitat pe nimeni, ci doar s-a sprijinit de parapetul ce împrejmuia un loc de plimbare şi a cercetat cu încântare măreaţa privelişte a câmpiilor ce se întindeau în vale cât vedeai cu ochii, până când un poliţist băştinaş, de credinţă mahomedană, i-a spus că încurcă trecerea; atunci, Purun Bhagat s-a închinat cu plecăciune în faţa Legii, fiindcă îi cunoştea însemnătatea şi se afla în căutarea unei Legi care să fie a lui însuşi. Pe urmă, şi-a văzut mai departe de drum, şi în noaptea aceea a dormit într-o colibă părăsită de pe Chota Simla, un loc ce părea să fie aşezat tocmai la capătul lumii, dar nu era de fapt decât începutul călătoriei sale. A mers mai departe urmând drumul ce duce din Himalaia în Tibet, o cărare îngustă doar de zece picioare, tăiată în stâncă aspră, sau ducând peste poduri de lemn pe deasupra unor prăpăstii fără fund; drumul acesta coboară în văi calde, umede şi strâmte, apoi urcă pe înălţimi pleşuve sau acoperite de iarbă, unde soarele arde ca focul; ori şerpuieşte printre codri umezi şi întunecaţi, pe unde ferigile acoperă copacii de la poale şi până în vârf, iar fazanul îşi cheamă perechea. Pe-acolo a întâlnit păstori tibetani cu câinii şi turmele lor mărunte în care fiece oaie avea o punguţă cu

borax prinsă pe spinare, a întâlnit tăietori de pădure porniţi în căutare de lucru, preoţi din Tibet, înfăşuraţi în pături şi veşminte lungi, plecaţi în drumeţie spre India, trimişi ai statelor stinghere risipite prin munţi, îndemnându-şi cu aprindere caii bălţaţi sau tărcaţi, ori alaiul vreunui rajah pornit în goană să-şi viziteze vecinii; sau se întâmpla ca în zile senine, de dimineaţă şi până seara, să nu zărească decât vreun urs negru care mormăia şi scormonea pământul pe coasta muntelui, către vale. Când pornise la drum, vuietul lumii lăsate în urmă încă îi mai răsuna în auz, aşa cum vuietul unui tunel nu se stinge îndată după trecerea trenului; dar când a păşit dincolo de trecătoarea Mutteeanee, toate cele vechi s-au risipit şi Purun Bhagat a fost singur numai cu sine însuşi mergând înainte, întrebându-se şi cugetând, cu privirile în pământ şi gândurile în tăriile văzduhului.

Şi într-o seară, a păşit peste cea mai înaltă trecătoare întâlnită până atunci în drum – urcase necontenit vreme de două zile încheiate – şi a ieşit la lărgime către un şir de piscuri înzăpezite ce închideau zarea de jur împrejur, munţi înalţi de cincisprezece sau douăzeci de mii de picioare şi părând atât de aproape, încât ai fi zis că poţi să arunci în ei cu piatra, deşi se aflau la depărtare de cincizeci ori şaizeci de mile. Trecătoarea era încununată de păduri dese şi întunecate: deodari, castani, cireşi sălbatici, măslini şi peri sălbatici, dar mai ales deodari, care sunt cedrii Himalaiei; iar la umbra deodarilor se afla un altar pustiu al zeiţei Kali[1], care este totuna cu zeiţa Durga[2], totuna cu zeiţa Sitala[3] şi uneori oamenii cerşesc mila ei împotriva vărsatului de vânt.

Purun Dass a măturat şi a curăţat podelele de piatră, a zâmbit către statuia tot zâmbitoare, şi-a clădit o vatră de lut în fundul altarului, şi-a întins pielea de antilopă deasupra unui culcuş de cetini proaspete, şi-a îndesat la subţioară bairagiul – toiagul său cu măciulia de alamă – şi s-a aşezat să se odihnească.

[1-3] În mitologia hindusă, zeiţa - mamă, puterea supremă din întregul univers; fiica munţilor Himalaia şi soţia lui Shiva, ea reprezintă energia feminină a acestuia; este înfăţişată fie ca o femeie neagră, înconjurată de şerpi şi cranii, din al cărui chip picură sânge (Kali), fie ca o femeie galbenă, călare pe un tigru (Durga, sau Devi).

Chiar mai jos de locul unde se afla el, coasta muntelui se apleca descoperită şi golaşă pe-o întindere de o mie cinci sute de picioare, până la un cătun alcătuit din case de piatră, cu acoperişuri ţuguiate, învelite în pământ bătătorit. De jur împrejurul cătunului, pe mai multe terase, se întindeau ogoare mărunte, ca un şorţ peticit lăsat peste genunchii muntelui, şi vaci nu mai mari decât nişte gângănii păşteau printre cercurile de piatră netedă ale ariilor de treier. Dacă cerceta partea cealaltă a văii, ochiul era înşelat de mărimea ce părea s-o aibă lucrurile şi la început, nimeni nu şi-ar fi putut da seama că ceea ce arăta să fie doar un pâlc de tufişuri mărunte întinse pe coasta dimpotrivă a văii era, într-adevăr, un codru cu copaci înalţi de-o sută de picioare. Purun Bhagat văzu un vultur plutind pe deasupra golului uriaş, dar nici nu ajunsese la jumătatea drumului şi pasărea cea mare se mai zărea doar ca un vârf de ac. Câţiva ciorchini de nori stingheri alunecau în susul şi în josul văii, atârnându-se de câte o coamă de munte, ori înălţându-se şi dispărând de îndată ce ajungeau la culmea trecătorii. Şi-atunci a zis Purun Bhagat: „Aici afla-voi pacea".

Acum trebuie să mai ştiţi că, pentru un muntean, câteva sute de picioare în urcuş sau în coborâş nu înseamnă nimic, aşa că de îndată ce sătenii au văzut fum ridicându-se deasupra altarului pustiu, preotul cătunului a şi pornit să urce coasta presărată cu terase, către vârful muntelui, ca să ureze bun-venit străinului.

Şi dacă a privit preotul în ochii lui Purun Bhagat – ochii unui om deprins să stăpânească peste mii de semeni – îndată a făcut o plecăciune până la pământ, şi, fără să rostească un singur cuvânt, a luat căldăruşa de cerşetor şi s-a întors în cătunul lui, spunând către oameni: „În sfârşit, avem şi noi un om sfânt. Nicicând nu mi-a mai fost dat să văd asemenea om. E dinspre câmpie, însă bălan la chip, un adevărat brahmin printre brahmini." Atunci, gospodinele din sat au zis: „Socoteşti oare că o să rămână la noi?", şi fiecare şi-a dat toată silinţa să pregătească cele mai alese bucate pentru Bhagat. Bucatele muntenilor sunt foarte simple, dar folosind hrişcă şi porumb, orez şi ardei iute, peştişori prinşi în pârâiaşul de pe vale şi miere din stupii ca nişte hornuri săpate în pereţii de piatră ai caselor, caise uscate şi şofran

şi ghimbir sălbatic şi făină ori fulgi de ovăz, o gospodină grijulie poate să pregătească bucate foarte gustoase; şi o căldăruşă plină de asemenea bucate a dus atunci preotul în dar pentru Bhagat. Oare avea de gând să rămână acolo?, l-a întrebat preotul. Are cumva nevoie de un *chela*, un învățăcel care să cerşească pentru el? Are o pătură cu care să se apere de asprimea vremii? I-a plăcut mâncarea adusă?

Purun Bhagat a mâncat şi a mulțumit celui ce-i dăruise bucatele. Se gândea să rămână. Iar preotul a spus că de altceva nu mai era trebuință. Să binevoiască omul cel sfânt să pună căldăruşa în fața altarului. În adâncitura dintre două rădăcini răsucite, şi în fiece zi avea să primească hrană; fiindcă sătenii socoteau drept o mare cinstire împrejurarea că un asemenea om, şi preotul a privit cu sfială în ochii omului sfânt, avea să zăbovească printre ei.

Şi ziua aceea a fost martoră la sfârşitul rătăcirilor lui Purun Bhagat. Căci ajunsese la locul ce-i fusese hărăzit, loc de linişte şi de lărgime. De atunci încolo, timpul s-a oprit în loc şi, stând aşezat în pragul altarului, Purun Bhagat n-ar mai fi putut spune dacă e viu ori mort, dacă e un om cu stăpânire asupra mădularelor sale, sau numai o părticică a munților, a norilor, a foşnetului ploii şi a luminii soarelui. Şedea neclintit şi repeta în gând un singur nume, de sute şi mii de ori în şir, până când, de fiecare dată, i se părea că se depărtează din ce în ce mai mult de propriul său trup, înălțându-se către porțile unei cutremurătoare descoperiri; dar, chiar în clipa în care porțile stăteau gata să se deschidă, trupul său îl trăgea îndărăt şi, cu adâncă durere, simțea cum e din nou ferecat în carnea şi oasele lui Purun Bhagat.

În fiece dimineață, căldăruşa cu mâncare era aşezată în tăcere dinaintea altarului, între cele două rădăcini. Uneori o aducea preotul; în alte dăți, câte un neguțător Ladakhi[1], sosit acolo în sat şi, dornic fiind să capete binecuvântarea omului sfânt, se ostenea să urce în sus pe cărare; dar, cel mai adesea, venea însăşi femeia care, peste noapte, gătise bucatele, şi atunci murmura, aproape în şoaptă: „Roagă-te pentru mine în fața zeilor, Bhagat. Roagă-te pentru cutare, nevasta cutăruia!“

[1] Ladakhi, district din munții Himalaia, la nord-est de râul Indus.

Din vreme în vreme, această cinstire era acordată vreunui copil mai îndrăzneţ, şi atunci Purun Bhagat îl auzea cum trânteşte căldăruşa, apoi o rupe la fugă pe cât de iute îi îngăduiau picioarele micuţe, dar omul cel sfânt niciodată nu cobora în sat. Aşezarea rămânea întinsă ca o hartă la picioarele sale. Putea să vadă cum se adunau oamenii seara în cercul de piatră din faţa ariei de treier, fiindcă acolo era singurul loc neînclinat; putea să vadă minunatul verde fără nume al firelor tinere de orez şi albastrul ce bătea în indigo al porumbului; vedea petele tufişurilor de hrişcă şi, la vremea înfloritului, bobocii roşii ai amarantului ale cărui seminţe mărunte, nefiind nici grâne şi nici legume, pot fi mâncate fără păcat de către hinduşi în vremea postului.

Către toamnă, acoperişurile colibelor se preschimbau cu toatele în mici pătrate de aur curat, fiindcă pe acoperişuri puneau oamenii la uscat ştiuleţii de porumb. Prinderea roiurilor de albine şi seceratul grânelor, semănatul şi curăţatul orezului, toate se desfăşurau în faţa ochilor săi, pe mulţimea peticelor de ogor, iar el la toate cugeta întrebându-se unde oare aveau să ducă până în cele din urmă.

Chiar şi în India cea atât de populată, un om nu poate sta nemişcat o zi întreagă fără ca sălbăticiunile să nu treacă peste el aşa cum ar trece peste o bucată de stâncă; dar în pustietatea aceea, sălbăticiunile, care cunoşteau bine altarul înălţat în cinstea zeiţei Kali, au venit foarte curând să-l cerceteze pe musafirul nepoftit. Şi e de la sine înţeles că cei dintâi au fost *langur*-ii, maimuţele mari şi cu barbete sure din Himalaia, căci ele sunt moarte de curiozitate; iar după ce au răsturnat căldăruşa şi au dat-o de-a rostogolul pe podele, după ce şi-au încercat tăria dinţilor în toiagul cu măciulie de alamă şi după ce au stat şi s-au tot strâmbat dinaintea pieii de antilopă, au ajuns la concluzia că făptura aceea omenească ce şedea acolo neclintită nu ascundea niciun fel de primejdie. Seara săreau jos din brazi şi întindeau mâinile cerşind ceva de mâncare, apoi ţopăiau primprejur făcând tumbe graţioase. Le mai plăcea şi căldura focului şi se îngrămădeau în jurul lui, până când Purun Bhagat se vedea nevoit să le îmbrâncească la o parte ca să mai poată pune vreascuri peste jar; şi nu de puţine ori, dimineaţa, vedea că împărţise pătura cu o maimuţă păroasă.

Cât era ziua de lungă, nu se putea ca măcar una din tot tribul maimuțelor să nu stea alături de el și să privească zăpezile din depărtare, scheunând și luând o înfățișare cum nu se poate mai înțelepțească și mai abătută.

După maimuțe a venit *barasingh*-ul, cerbul cel mare care-i la fel cu cerbul nostru roșu, doar că mai voinic. Voia să-și curețe mâzga de pe coarne frecându-le de pietrele reci ale statuii zeiței, și a bocănit cu picioarele în pământ când a văzut omul acolo, în altar. Dar Purun Bhagat nu făcea nicio mișcare, așa că, puțin câte puțin, falnica sălbăticiune s-a apropiat și l-a atins cu botul pe umăr. Purun Bhagat și-a plimbat mâna lui rece de-a lungul coarnelor fierbinți, și mângâierea a potolit neliniștea vietății, care și-a aplecat lin capul, iar Purun Bhagat a desprins binișor mâzga și a dat-o deoparte. După aceea, *barasingh*-ului și-a adus ciuta și iedul, două făpturi gingașe care ședeau și rumegau pe pătura omului sfânt, ori a venit singur la vremea nopții, și ochii îi sticleau verzui în licăririle flăcărilor, pe când el sta și își aștepta răbdător porția de castane proaspete. Până la urmă, însăși căprița de munte, cea mai sperioasă și aproape cea mai mică vietate din neamul cerbilor, a venit și ea, ținându-și ciulite drept în sus urechile mari ca de iepure; chiar și tăcutul și tărcatul *mushick-nabha* a trebuit să vină și să vadă ce înseamnă lumina aceea din altar, și și-a pus botul lui ca de elan în poala lui Purun Bhagat, apropiindu-se și depărtându-se printre umbrele focului. Purun Bhagat le spunea „frații mei“ și când îi chema fără să ridice glasul, zicând „*Bhai! Bha!*“, chiar și la vremea amiezei veneau din pădure, dacă se aflau destul de aproape, ca să-l poată auzi. Ursul negru din munții Himalaiei, sălbăticiune năzuroasă și bănuitoare – Sona, cel cu semnul alb în formă de V, așezat sub bărbie – a trecut nu o singură dată pe acolo; și de vreme ce omul sfânt nu a arătat niciun fel de teamă, Sona nu a arătat nici el vreo urmă de mânie, ci doar l-a cercetat din ochi, pe urmă s-a apropiat și a cerut parte la dezmierdări sau un codru de pâine ori o mână de coacăze, în dar. Adesea, în liniștea deplină a zorilor, când omul cel sfânt urca până pe creasta trecătorii prăpăstioase, să vadă cum se întinde roșeața zilei peste piscurile înzăpezite, se trezea cu Sona pufnind și mormăind pe urmele lui, vârând din vreme în vreme, îmboldit

de curiozitate, câte o labă pe sub trunchiurile prăvălite la pământ pe care le muta din loc, oftând a nerăbdare; sau se întâmpla ca paşii lui din faptul dimineţii să-l trezească pe Sona din locul unde dormea încolăcit, iar atunci sălbăticiunea cea uriaşă se sălta în două picioare pregătindu-se de luptă, până ce auzea glasul omului sfânt şi înţelegea că nu-i decât bunul său prieten.

Aproape tuturor pustnicilor şi oamenilor sfinţi care trăiesc departe de marile oraşe le merge faima că ar fi în stare să facă minuni cu sălbăticiunile, dar toată minunea se ascunde numai în împrejurarea că rămân netulburaţi, că nu fac nici o mişcare pripită, şi, o anumită vreme, cel puţin, nu se uită ţintă la musafir. Sătenii vedeau silueta *barasingh*-ului strecurându-se se ca o umbră prin pădurea întunecată din spatele altarului, îl vedeau pe *ming*, fazanul Himalaiei, strălucind cu cele mai vii culori ale penelor sale dinaintea statuii zeiţei Kali; iar *langur*-ii, proptiţi în şezuturi, stăteau înăuntru şi se jucau veseli cu cojile castanelor. Ba unii copii îl auziseră pe Sona cântându-şi singur, după năravul urşilor, ascuns în dosul stâncilor prăvălite, şi faima de făcător de minuni a lui Purun Bhagat se răspândea întruna.

Dar cu toate acestea, lui nimic nu-i era mai străin decât gândul la minuni. Era încredinţat că tot ce se află pe lume e o singură şi mare Minune, iar când cineva ştie bine acest lucru, înseamnă că are bun temei pentru multe fapte. Nu se îndoia nici o clipă că pe lumea noastră nimic nu este foarte însemnat şi nimic nu este lipsit de însemnătate; şi zi şi noapte se străduia să-şi croiască drum cu gândul până în miezul lucrurilor, îndărăt către locul unde sufletul său fusese zămislit dintru început.

Şi în vremea cât el sta şi cugeta, părul niciodată tăiat i s-a revărsat peste umeri, capătul toiagului cu măciulie de alamă a săpat o mică gaură în lespedea de piatră de lângă pielea de antilopă, iar locul dintre trunchiurile copacilor, unde căldăruşa rămânea aşezată zi după zi, s-a adâncit, alcătuind o gropiţă cu pereţii la fel de netezi ca şi fundul căldăruşii; şi fiecare sălbăticiune îşi cunoştea dinainte locul ei lângă foc. Odată cu anotimpurile, se schimba şi culoarea ogoarelor; ariile de treier se umpleau şi se goleau, apoi iarăşi şi iarăşi se umpleau la loc;

și la fel, iarăși și iarăși, la vremea iernii *langur*-ii se zbenguiau printre ramurile îmbrăcate în fulgi ușori de nea până când, o dată cu venirea primăverii, maimuțele mame urcau din văile mai călduroase aducându-și odraslele cu ochi triști. În cătun, puține lucruri se schimbaseră. Preotul îmbătrânise și mulți dintre copiii care obișnuiau să urce pe coastă aducând căldărușa cu mâncare își trimiteau acum propriii lor țânci; iar dacă îi întrebai cumva pe săteni de când sălășluia omul cel sfânt în altarul ridicat pe culmea trecătorii în cinstea zeiței Kali, îți răspundeau: „Dintotdeauna“.

Apoi veniră niște ploi de vară atât de îmbelșugate, cum de lungă vreme nu se mai pomeniseră prin munții aceia. Trei luni încheiate a stat valea învești mântată în nori și neguri umede, și ploaia curgea mereu, fără contenire, întețindu-se din când în când în revărsări cutremurate de tunet. În cea mai mare parte a timpului, altarul zeiței Kali a rămas deasupra norilor, și o lună întreagă Purun Bhagat nici n-a putut zări cătunul. Așezarea aceea omenească rămânea învăluită și ascunsă vederii sub podeaua albicioasă a norilor ce alunecau, se-nvălmășeau, se dădeau de-a dura și se năpusteau în sus, dar niciodată nu scăpau dintre malurile lor, coastele șiroind de ape ale văii.

În tot acest timp, omul cel sfânt n-a avut în auz nimic altceva decât șiroitul unui milion de pârâiașe, deasupra celor ce curgeau de pe ramurile copacilor, iar sub picioarele sale, pe pământ, cele ce alunecau printre cetinile uscate picurau de pe frunzele lunguiețe ale ferigilor potopite de umezeală și alunecau pe povârnișuri repezindu-se pe albiile micuțe, proaspăt săpate prin noroaie. Apoi, soarele a ieșit la vedere și a răspândit pretutindeni mireasma încântătoare a deodarilor și a rododendronilor și cealaltă mireasmă curată, venită din depărtări, căreia muntenii îi spun „mireasma zăpezilor“. Și căldura soarelui s-a revărsat asupra pământului vreme de o săptămână, pe urmă ploile s-au adunat laolaltă pentru cea din urmă năboire, iar apele au pornit să curgă de sus în pânze necurmate ce jupuiau fața pământului și se cufundau repede în nămol. Purun Bhagat a întețit zdravăn focul în seara aceea, deoarece știa că frații săi aveau să fie foarte dornici de

căldură; dar niciuna dintre sălbăticiuni nu s-a arătat înăuntrul altarului, deși le-a strigat și iarăși le-a strigat, până ce, minunându-se ce s-o fi întâmplat prin codri, a căzut pradă somnului.

Tocmai în neagra tărie a nopții, când ploaia răpăia ca o mie de tobe, s-a trezit simțind că cineva trage de pătură și, cercetând prin întuneric, a dat peste mâna micuță a unui langur.

— Vasăzică tot e mai bine înăuntru decât prin copaci, a rostit el somnoros, ridicând un colț al păturii; așază-te aici și stai la căldură.

Dar maimuțica l-a prins de mână și l-a tras cu putere.

— Înseamnă că vrei mâncare, nu-i așa?, a întrebat atunci Purun Bhagat. Așteaptă puțin, că-ți pregătesc eu ceva.

Și când s-a ridicat în genunchi, ca să arunce vreascuri pe foc, *langur*-ul a alergat până la ușa altarului, a scâncit tare, apoi iar a dat fuga îndărăt și a început să tragă de genunchiul omului.

— Ce s-a întâmplat? Ce necaz a dat peste tine, frate?, a întrebat Purun Bhagat, căci citea în ochii *langur*-ului multe lucruri pe care acesta nu le putea rosti. Pe asemenea vreme nu ies de aici decât dacă vreunul dintre ai voștri a căzut într-o capcană, dar știu bine că pe aici nimeni nu întinde capcane. Și ia te uită, frate, până și *barasingh*-ul vine să-și caute adăpost.

Când cerbul dădu buzna înăuntru, coarnele îi răsunară lovindu-se de zâmbitoarea statuie a zeiței Kali. Apoi cerbul și le aplecă, îndreptându-le împotriva lui Purun Bhagat, și izbi nerăbdător cu copitele în pământ, fornăind pe nările aproape închise.

— Vai! Vai! Vai!, rosti omul cel sfânt, plesnind din degete. Oare asta vrea să fie plata pentru o noapte de găzduire? Însă cerbul îl împinse către ușă, iar în vremea aceasta Purun Bhagat auzi ceva desfăcându-se cu un fel de oftat și văzu cum două dintre lespezile podelei se depărtează una de cealaltă, iar pământul tare de dedesubt își desface buzele.

— Acuma înțeleg, zise Purun Bhagat. Nu se cade să-i cert pe frații mei fiindcă în seara asta n-au stat în jurul vetrei. Se prăbușește muntele. Ei, și ce? Pentru ce aș pleca eu de aici? Dar privirile îi căzură asupra căldărușii goale, și Purun Bhagat se

schimbă la față. Zilnic mi-au dat bucate alese, încă de când... Încă de când am sosit aici, iar dacă eu nu voi lucra acum cu multă repeziciune, mâine n-are să se mai afle nici un om viu în valea aceasta. Neapărat trebuie să mă reped și să-i vestesc pe săteni. Dă-te deoparte, frate! Lasă-mă să ajung la foc.

Barasingh-ul s-a tras în silă deoparte și Purun Bhagat a cufundat o faclă adânc în mijlocul flăcărilor, apoi a răsucit-o până ce s-a aprins bine pe toate părțile.

— Aha! Prin urmare ca să-mi dați de veste ați venit, a zis omul cel sfânt ridicându-se în picioare. Dar vom face noi o treabă și mai bună, o treabă cu mult mai bună. Acum gata, ieșim afară, și îngăduie-mi să mă sprijin de gâtul tău, frate, fiindcă eu n-am decât două picioare.

Purun Bhagat s-a prins cu dreapta de greabănul lucios al *barasingh*-ului, a luat în stânga torța aprinsă, ținând-o într-o parte, și a pășit afară din altar, în noaptea plină de primejdii. Nu sufla nici cea mai slabă adiere de vânt, dar ploaia aproape îneca torța, pe când cerbul cel voinic cobora în grabă costișa, lăsându-se s-alunece cu crupa pe pământ. După ce au ieșit din pădure, alți frați ai omului sfânt li s-au alăturat. Auzea, deși nu putea să-i vadă, *langur*-ii ce se înghesuiau în jurul său, iar în urma tuturor răsuna suflarea greoaie a lui Sona. Ploaia îi adunase în șuvițe groase ca niște funii părul alb și lung, apa țâșnea de sub picioarele-i goale, veșmântul galben se lipise de trupul lui bătrân și firav, dar Purun Bhagat cobora grabnic pe costișă, sprijinindu-se de *barasingh*. Acum nu mai era un om sfânt, ci era sir Purun Dass, K.C.I.E., prim-ministru al unui stat mărunt, om deprins să poruncească, pornit la drum pentru salvarea unor vieți omenești. Și-așa s-au scurs în jos pe poteca alunecoasă, cu toții laolaltă, Purun Bhagat și frații săi, la vale și mereu la vale, până când cerbul a pocănit în ceva cu copita, împiedicându-se de pietrele unei arii de treier, iar atunci a început să fornăie, fiindcă primea în nări miros de Om. Se aflau la capătul unei ulițe cotite a cătunului și omul cel sfânt a bătut cu toiagul în gratiile de la fereastra casei fierarului, în vreme ce torța ardea cu putere la adăpostul streașinei.

— Sculați-vă și ieșiți afară!, a strigat Purun Bhagat; dar atunci nu și-a mai recunoscut glasul, fiindcă amar de ani tre-

cuseră de când nu mai vorbise cu glas tare vreunui muritor. Se prăbușește muntele! Tot muntele alunecă în vale! Sculați-vă și ieșiți afară, toți cei dinăuntru!

— E omul nostru cel sfânt, a zis nevasta fierarului. Stă afară, înconjurat de sălbăticiunile lui. Adună toți copiii și dă de veste oamenilor.

Vestea a trecut de la casă la casă, în vreme ce sălbăticiunile, îngrămădite pe ulița îngustă, săreau și se înghesuiau împrejurul omului sfânt, iar Sona pufnea tare tulburat.

Sătenii au năvălit în uliță – și nu erau cu toții mai mult de șaptezeci de suflete – iar la lumina faclelor l-au văzut pe omul lor cel sfânt ținându-l în loc pe înspăimântatul *barasingh*, au văzut maimuțele trăgându-l cu disperare de poalele veșmântului și pe Sona stând în șezut și mormăind cu putere.

— Treceți de cealaltă parte a văii și urcați pe muntele de dincolo!, a strigat Purun Bhagat. Să nu rămână nimeni aici!, îndată vă urmăm și noi!

După aceea, sătenii au luat-o la fugă așa cum numai muntenii sunt în stare să fugă, deoarece știau că atunci când pământul pornește să alunece trebuie să te cațeri pe cel mai înalt pisc din cealaltă parte a văii. Goneau mereu, aruncând pânze de apă la trecerea pârâului din fundul văii, și gâfâind din greu în urcuș pe terasele ogoarelor, iar omul cel sfânt și sălbăticiunile sale veneau din urmă. Au urcat mai sus, și mereu mai sus pe cealaltă coastă de munte, strigându-se pe nume unii pe alții – și făceau astfel apelul sătenilor – iar în urma lor trudea la urcuș voinicul *barasingh*, împovărat și de puterile din ce în ce mai puține ale lui Purun Bhagat. În cele din urmă, cerbul s-a oprit la adăpostul unei păduri dese de pini, aflată la o înălțime de cinci sute de picioare în sus pe coastă. Instinctul său, același care îi vestise alunecarea pământului, îi spunea că acolo se află în afara primejdiei.

Purun Bhagat a căzut aproape leșinat alături de cerb, fiindcă răcoreala ploii și urcușul acela în goană îi secătuiau viața; dar mai înainte de asta, a strigat către faclele risipite pe coastă înaintea lui:

— Opriți-vă și vedeți dacă nu lipsește vreunul la socoteală. Apoi, când a văzut cum faclele se adună ciorchine, i-a

şoptit cerbului: Stai cu mine, frate al meu. Stai... până ce... eu... mă duc!

Atunci s-a auzit în văzduh un fel de suspin care a crescut şi a devenit murmur, iar murmurul a devenit urlet şi urletul acesta a crescut mai presus de tot ce poate îndura auzul, iar coasta de munte unde se aflau sătenii a fost izbită în întuneric şi s-a cutremurat sub puterea izbiturii. Pe urmă, un sunet necurmat, adânc şi limpede ca şi cele mai adânci şi limpezi sunete de orgă a acoperit totul vreme de aproape cinci minute, făcând pinii să se zguduie până în rădăcinile cele mai adânci. Sunetul s-a stins şi ropotul ploii prăvălite peste necuprinse întinderi de iarbă şi pământ tare s-a schimbat în ropotul înfundat al stropilor căzuţi în noroi. Iar schimbarea aceasta vorbea de la sine şi spunea totul.

Niciunul dintre săteni, nici chiar preotul, n-a fost destul de cutezător ca să-i vorbească omului cel sfânt care le salvase vieţile. Cu toţii s-au aşezat la poalele pinilor şi au aşteptat până la ziuă. Şi când s-a luminat au privit peste vale şi au văzut cum tot ce mai înainte fusese pădure sau ogoare aşezate în terase, sau păşuni împânzite de poteci, nu mai era acum decât un smârc fără formă şi de culoare roşiatică, întins ca un evantai, cu câţiva copaci înfipţi cu vârfurile în jos în acea spărtură. Pământul roşiatic se ridica sus de tot pe coasta unde se retrăseseră şi ridicase stavilă în calea pârâului din vale, care şi începuse să se adune într-un lac cărămiziu. Din cătun, din poteca ce ducea către altar, din altarul însuşi, ca şi din pădurea ce se întindea la spatele lui nu mai rămăsese nici urmă. Pe o lărgime de o milă şi pe o înălţime abruptă de două mii de picioare coasta muntelui se prăvălise cu totul, ca trasă cu rindeaua din vârf şi până la poale.

Iar atunci, sătenii s-au strecurat unul câte unul printre arborii pădurii şi s-au dus să se închine dinaintea omului lor cel sfânt. Au văzut cum *barasingh*-ul stă aplecat deasupra lui, l-au văzut cum o ia la fugă când ei s-au apropiat, au auzit *langur*-ii scheunând prin crengile copacilor şi l-au auzit pe Sona mormăind în sus pe coastă; dar omul lor cel sfânt era mort şi şedea cu picioarele încrucişate, rezemat de trunchiul unui pin, cu toiagul strâns la subsuoară şi cu faţa îndreptată către miazănoapte şi răsărit. Şi a zis atunci preotul:

— Iată o minune ce vine să se adauge celeilalte, căci tocmai în această stare se cuvine a fi înmormântați toți *Sunnyasi*-i. Iar pentru aceasta, pe însuși locul unde se află el acum vom înălța altar întru cinstirea omului nostru cel sfânt.

N-a trecut anul și sătenii au și durat un templu, un mic altar de piatră și lut, iar muntelui aceluia i-au zis Muntele Omului Sfânt, și până în ziua de astăzi acolo aduc prinos de făclii, de flori și de daruri. Dar niciodată n-au aflat că sfântul căruia se roagă este cel ce-a fost odinioară sir Purun Dass, K.C.I.E., D.C.L., Ph.D. etc, cândva prim-ministru al prosperului și luminatului stat Mohiniwala și membru onorific sau corespondent al unor academii savante și preaînvățate, mult mai multe la număr decât cele ce-ar putea vreodată face un bine pe lumea asta ori pe cealaltă.

Cântecul lui Kabir[1]

Ei lumea în mână uşoară-i părea,
Povara-avuţiilor sale, ce grea!
Lăsat-a în urmă bogatul palat
Şi giulgiul pribeagului el l-a-mbrăcat.

Şi calea spre Delhi-i uitată-n vecie,
Doar zdrenţele-l apără-acum de vipie.
Pustiul, mulţimea din drum nu-l abat;
El caută Calea-n giulgiu-mbrăcat.

Spre Om el privit-a cu limpezi priviri
(Doar unu-i de-a pururi, rosteşte Kabir);
Şi Negura Faptei s-a-mprăştiat –
El calea o află – în giulgiu-mbrăcat.

Ţărâna şi fiara, şi Dumnezeu
I-s fraţi şi le-nvaţă rostirea mereu.
Cinstirile toate în urmă-a lăsat
(„Auzi?", Kabir spune) şi-un giulgiu-a-mbrăcat.

[1] Gânditor indian, din secolul al XIII-lea, a cărui doctrină urmărea să împace budismul cu mahomedanismul.

Coborârea junglei spre văi

O! Liană, floare, iarbă-naltă de pădure,
Tencuie, ascunde, dă uitării vremii sure
Mirosul, făptura, glasul stirpei lor de-atâte,
O, de-atâte ori urâte!

Groase scrumuri negre, ploaia dănţuie pe-altare
Dezgolite, cu tălpi albe şi uşoare!
Fată-n câmp cerboaica, în câmpul cel acum pustiu, pustiu.

Nimeni. Linişte. Târziu.
Fără nume, orb, se dărmă zidul vechi şi fără uşi,
În atâta grea tăcere, nimeni nu-şi face culcuş!

Dacă aţi citit cele dintâi povestiri din prima carte a junglei, vă veţi aminti desigur că Mowgli, după ce a bătut pielea lui Shere Khan în ţăruşi la Stânca Sfatului, a înştiinţat pe lupii din haiticul Seeonee care-i rămăseseră credincioşi, că de aci înainte el va vâna singur în junglă, iar cei patru pui ai mamei Lupoaice şi ai tatălui Lup, care-l crescuseră, îi spuseră că vor vâna şi ei alături de el. Dar nu e lucru uşor să-ţi schimbi felul de trai aşa, de la o zi la alta, şi asta mai ales în junglă.

Aşa că, primul lucru pe care-l făcu Mowgli, când membrii haiticului revoltat se răspândiră prin pădure, fu să se ducă la peştera lui şi să doarmă acolo dus, o zi şi o noapte. Apoi, începu să povestească Lupoaicei şi tatălui Lup tot ce puteau

ei pricepe din păţaniile lui printre oameni. Şi când, în lumina alburie a zorilor, făcu să sclipească lama cuţitului său ascuţit (acelaşi cuţit cu care-l jupuise pe Shere Khan), lupii încuviinţară că el învăţase ceva de când plecase din haiticul lor. Pe urmă Akela şi Fratele Cenuşiu îi povestiră şi ei, la rândul lor, ce făcuseră ca să îndrepte bivolii sălbatici către râpe. Dorind să audă şi el povestea, Baloo urcă şontâc-şontâc dealul, iar Bagheera, aflând de câte minunăţii era Mowgli în stare, se scărpină de plăcere din cap până în picioare.

Soarele se înălţase sus pe cer, dar nimeni nu avea de gând să se culce. Din când în când, Lupoaica ridica botul în aer şi adulmeca mulţumită când vântul îi aducea mirosul iute al pielii de tigru, întinsă pe Stânca Sfatului.

— Fără ajutorul lui Akela şi al Fratelui Cenuşiu, pe care îi vedeţi aici, spuse Mowgli în încheiere, nu aş fi fost în stare de nimic. O, mamă, mamă, dacă ai fi văzut bivolii negri coborând în goană râpa sau îmbulzindu-se pe poartă. În timp ce oamenii mă alungau cu pietre!

— La drept vorbind, sunt tare bucuroasă că n-am fost de faţă, spuse Lupoaica, supărată, căci eu nu prea am obiceiul să îngădui ca fiii mei să fie alungaţi ca puii de şacal. Oamenii ar fi trebuit să-mi plătească cu vârf şi îndesat o asemenea faptă. Numai pe femeia care ţi-a dat lapte aş fi cruţat-o, da, pe ea aş fi cruţat-o, dar numai pe ea...

— Liniştеşte-te, Raksha!, spuse domol tatăl Lup. Brotacul nostru s-a întors, şi e aşa de înţelept, că propriul lui părinte se simte îndemnat să-i lingă tălpile. La urma urmei, ce importanţă poate avea o zgârietură sau două? Lasă omul în pace! Iar Baloo şi Bagheera strigară şi ei:

— Lăsaţi omul în pace!

Mowgli, cu capul sprijinit pe umărul Lupoaicei, răspunsese, cu un zâmbet fericit, că doreşte din toată inima să nu mai vadă, să nu mai audă şi să nu mai simtă miros de om, în viaţa lui.

— Bine, frăţioare, dar ce-ai să te faci dacă oamenii nu te vor lasă în pace?, spuse Akela, ciulindu-şi urechile.

— Noi suntem cinci cu toţii, răspunse Fratele Cenuşiu, rotindu-şi privirea jur-împrejur.

Şi, zicând aceste cuvinte, clănțăni aprig din dinți.

— La vânătoarea asta am putea lua parte şi noi, spuse Bagheera, plesnind din coadă şi privind țintă spre Baloo. Dar nu prea pricep, Akela, de ce trebuie să ne gândim tocmai acum la oameni?

— Iată de ce, răspunse Lupul Singuratic. După ce pielea acestui tâlhar galben a fost întinsă pe Stâncă, m-am întors pe aceeaşi potecă în sat, călcând tot timpul pe urmele paşilor mei, şi culcându-mă din când în când, pentru ca urmele să se amestece şi să nu poată fi recunoscute dacă cineva ar fi vrut să ne urmărească. Dar tocmai când amestecasem aşa de bine urmele că eu însumi cu greu le-aş fi putut cunoaşte, se ivi Mang, liliacul, care zbura grăbit printre ramuri. Agățându-se de o cracă, el îmi spuse într-un suflet: „Satul cu oamenii care au alungat puiul de om e în mare fierbere şi mişună ca un furnicar“.

— Da, spuse Mowgli. Le-am aruncat un bolovan cam măricel!

Şi îşi aminti cum adesea, din joacă, arunca fructe coapte de *pawpaw* în cuibul de bondari, rupând-o apoi la fugă şi vârându-se în apă până la gât, mai înainte ca bondarii să-l poată ajunge din urmă.

— Întrebai atunci pe Mang ce anume văzuse în sat. Şi el mi-a răspuns că Floarea Roşie înflorise la marginea satului şi că oamenii, înarmați până în dinți, stăteau roată în jurul ei. Or, ştiu eu bine şi am motive s-o ştiu, spunând acestea, Akela îşi privi cu un suspin cicatricele de pe coaste, că nu degeaba poartă oamenii puşti; curând, un om înarmat cu o puşcă va fi pe urmele noastre şi nu m-aş mira să fie acum pe-aproape.

— Dar de ce să facă una ca asta? Oamenii m-au alungat dintre ei, ce mai vor acum?, spuse Mowgli mânios.

— Tu eşti un om, frățioare, îi răspunse Akela, aşa că nu e treaba noastră, a vânătorilor liberi, să te învățăm ce fac semenii tăi şi pentru ce anume.

Abia avu timp să-şi retragă laba, şi un cuțit se înfipse adânc în pământ, chiar pe locul acela. Mowgli aruncase cuțitul cu atâta îndemânare, că nici un ochi omenesc n-ar fi putut să-i simtă mişcarea. Dar Akela era lup, or, până şi câinele, această rudă îndepărtată a lupului, strămbunul lui sălbatic, se trezeşte la timp, chiar din somnul cel mai adânc, când îl atinge o roată

de car, şi, doar cu un singur salt, el scapă de primejdie, mai înainte ca roata să fi trecut peste el.

— Altă dată, spuse Mowgli liniştit, vârându-şi cuțitul în teacă, încearcă să faci o deosebire între haiticul oamenilor şi Mowgli.

— Pff! Iată un dinte ascuțit, zise Akela adulmecând urma lăsată de cuțit. În pământ. Dar se vede treaba că vremea ce-ai petrecut-o în haiticul oamenilor ți-a cam stricat vederea, frățioare. În timpul cât tu ai aruncat cuțitul, eu aş fi ucis un țap.

Deodată, Bagheera sări în picioare, întinse gâtul cât putu mai bine şi adulmecă aerul, încordându-şi toți muşchii. Fratele Cenuşiu îi urmă pe dată pilda, ferindu-se puțin spre stânga ca să prindă vântul ce bătea din dreapta, în timp ce Akela, din trei sărituri, se repezi înainte cu vreo cincizeci de paşi, culcat pe jumătate la pământ, şi se pregăti de atac. Mowgli îi privi cu ciudă. Avea şi el mirosul ascuțit, cum numai puțini oameni s-ar fi putut lăuda că-l au şi cu toate acestea, el nu se putea lua la întrecere cu nasul fin al viețuitoarelor din junglă. Afară de asta, cele trei luni petrecute în sat îl făcuseră să piardă multe dintre însuşirile lui. Totuşi, Mowgli îşi muie degetul în gură şi, umezindu-şi vârful nasului, se ridică în picioare ca să poată adulmeca vântul cel mai înalt, poate cel mai slab, dar şi cel mai sigur.

— Omul!, mormăi Akela şi se lăsă pe vine.

— Buldeo, făcu Mowgli şi se aşeză din nou. Vine acum pe urmele noastre! Ia priviți cum îi luceşte puşca în soare! Priviți!

Fusese numai o sclipire trecătoare de lumină ce se abătu pe inelele de aramă ale bătrânei puşti; dar nimic în junglă nu are asemenea sclipire. Poate doar când norii se alungă pe cer, în lumina lor sclipeşte aşa, pentru o clipă, un grăunte de mică, un ochi de apă sau o frunză lucitoare. Or, în ziua aceea nu se vedea nici urmă de nor şi nu era boare de vânt.

— Am ştiut eu bine că oamenii au să vină pe urma noastră, spuse Akela, pe un ton triumfător, căci nu degeaba am condus haiticul atâția ani în şir!

Cei patru frați ai lui Mowgli nu spuseră nimic, dar o rupseră la fugă şi se topiră în frunzişul verde, undeva spre fundul văii.

— Hei, unde fugiți aşa, fără o vorbă?, strigă după ei Mowgli.

— St! Chiar înainte de amiază ne vom juca cu căpățâna lui pe aceste plaiuri, îi răspunse Fratele Cenușiu.

— Veniți înapoi și așteptați! Om pe om nu mănâncă!, strigă Mowgli cât îl ținea gura.

— Cine oare era până mai adineaurea lup în toată legea? Cine oare era să mă lovească cu cuțitul pentru că am îndrăznit să-l trec în rândul oamenilor?, spuse Akela, în timp ce puii de lup se întoarseră și se așezară nemulțumiți alături de ceilalți.

— Vreți cumva să vă dau socoteală de tot ce fac?, strigă mânios Mowgli.

— Iată omul! Așa vorbește numai omul, mormăi Bagheera printre dinți. Așa vorbeau oamenii și în fața cuștilor regelui din Oodeypore. Noi, cei din junglă, știm bine că dintre toți omul este cel mai înțelept. Dar dacă ar fi să ne luăm după ce spune, ar trebui să credem că nu există ființă mai fără minte. Și adăugă cu voce tare: De data, asta puiul de om are dreptate. Oamenii nu vânează singuri niciodată. Și să omori unul dintre ei înainte de a ști ce vor ceilalți, ar fi o vânătoare necinstită, ia să vedem mai întâi ce gânduri are omul ăsta.

— Noi nu mergem, mârâi Cenușiul. N-ai decât să vânezi singur, frățioare. Noi știm ce vrem! Căpățâna lui ar fi fost acum la picioarele noastre, dacă ne-ai fi lăsat să-i ieșim în cale!

Mowgli își plimbă privirea de la unul la altul, iar ochii i se umeziră de lacrimi în timp ce inima-i bătea puternic. Făcu apoi un pas înainte și, lăsându-se în genunchi, spuse:

— Vasăzică eu nu știu ce vreau? Ia uitați-vă la mine! Lupii îl priviră nemulțumiți, și cum ochii lor nu prea voiau să-i întâlnească pe ai lui Mowgli, el îi sili s-o facă, tot strigându-i și strigându-i întruna, până când li se zbârli părul și începură să tremure din toate mădularele. Atunci, privindu-i stăruitor, Mowgli îi întrebă:

— Acum, ia spuneți-mi, care dintre noi este șeful?

— Tu ești șeful, frățioare, spuse Fratele Cenușiu. Și începu să-i lingă tălpile.

— Atunci urmați-mă!, porunci Mowgli. Și toți patru îl urmară cu coada între picioare.

— Iată ce înseamnă să trăiești printre oameni, spuse Bagheera, furișându-se pe urma lor. Se află acum în junglă

ceva care e mult mai puternic decât însăşi Legea Junglei, dragă Baloo.

Bătrânul urs nu răspunse, dar în sinea lui îşi zicea că Bagheera are toată dreptatea.

Mowgli se îndreptă tiptil şi o luă pe ocolite prin junglă, ca să iasă drept în calea lui Buldeo. Şi, deodată, când feri tufele deoparte, îl zări pe bătrânul vânător, cu puşca pe umăr, venind încetişor pe urmele lăsate în ajun.

Vă mai aduceţi aminte, desigur, că ieşind din sat, Mowgli purta în spinare uriaşa piele însângerată a lui Shere Khan, în timp ce Akela şi Fratele Cenuşiu îl urmau îndeaproape, aşa că urmele se vedeau foarte limpede. În clipa aceea, Buldeo ajunse la locul unde, după cum ştiţi, Akela se oprise şi, întorcându-se spre sat, amestecase urmele. Atunci omul se aşeză, tuşi şi mormăi ceva neînţeles, apoi făcu mici ocoluri şi se învârti prin junglă, încercând să regăsească urmele, şi în tot acest timp, el se afla la o aruncătură de piatră de cei care-l pândeau. Căci nimeni nu ştie să se pitească cu mai multă îndemânare ca lupul, atunci când îşi dă tot interesul să nu fie auzit; cât despre Mowgli, deşi lupii spun despre el că se mişcă prea greu, el ştia să se furişeze prin pădure ca o umbră.

Acum îl pândeau cu toţii pe bătrânul vânător, aşa cum delfinii urmăresc un vapor ce trece în plină viteză, şi, în tot acest timp, stăteau de vorbă fără să se sinchisească de nimic, căci glasurile lor răsunau atât de încet, încât ar fi fost peste putinţă să fie auzite de o ureche omenească, după cum un om nu ar fi fost în stare să audă ţipatul ascuţit al lui Mang, liliacul, ca şi vorba şuierată a zburătoarelor şi a gâzelor din junglă.

— E mai ciudată decât toate vânătorile noastre, zise Fratele Cenuşiu, în timp ce Buldeo se aplecase şi privea urmele cu interes, pufnind pe nări. Parcă ar fi un porc rătăcit prin junglă! Ce tot spune, Mowgli?

Într-adevăr, Buldeo mormăia ceva şi părea tare supărat.

Mowgli tălmăci:

— Zice că în viaţa lui n-a mai văzut asemenea urme şi că trebuie să fi fost înconjurat de un întreg haitic de lupi. Şi mai zice că e obosit.

— Are tot timpul să se odihnească până va găsi urma, zise cu răceală Bagheera şi se întinse la rădăcina unui copac, aşteptând astfel să se continue urmărirea. Ei, dar ce naiba face acum cu degetele alea slăbănoage?

— Mi se pare că mănâncă sau scoate fum pe gură. Am băgat eu de seamă că oamenilor nu le stă gura nicio clipită, zise Mowgli.

Şi urmăritorii văzură într-adevăr cum bătrânul îşi scoase o pungă cu tutun, îşi umplu luleaua şi începu să pufăie. Din ascunzătoarea lor, fiarele adulmecară pe îndelete mirosul tutunului, pentru că, dacă va fi nevoie, să-l poată recunoaşte pe Buldeo şi în cea mai întunecoasă noapte.

Pe poteca muntelui cobora tocmai atunci un grup de cărbunari care se opri, bineînțeles, ca să mai stea de vorbă cu Buldeo, a cărui faimă de vânător ajunsese departe, până la vreo douăzeci de mile împrejur. Se aşezară cu toții şi se puseră pe fumat, în timp ce Bagheera şi tovarăşii ei se furişară la o palmă de ei, ca să-l audă pe Buldeo care începuse să povestească de-a fir a păr toată pățania lui Mowgli, Copilul Diavolului, adăugând, bineînțeles, tot felul de înfloriturişi născociri. Aşa, de pildă, vânătorul povesti că, de fapt, el, Buldeo, ucisese pe Shere Khan, că Mowgli se prefăcuse deodată în lup şi că luptase cu el până la asfințitul soarelui, că apoi băiatul luase din nou înfățişare omenească şi că fermecase puşca lui Buldeo, de făcuse să devieze glontele atunci când Buldeo îl ochise pe Mowgli, astfel că omul îşi ucisese unul dintre propriii săi bivoli. El mai povesti, în fine, cum tot satul, recunoscându-l ca pe vânătorul cel mai iscusit din Seeonee, îl trimisese acum să ucidă Copilul Diavolului. Că în acest timp, sătenii au pus mâna pe Messua şi pe bărbatul ei, care fără doar şi poate erau părinții acestui diavol, i-au zăvorât în propria lor colibă şi-i păzesc acum cu străşnicie. Iar în zori aveau să-i supună la tot felul de cazne, până ce vor mărturisi în fața oamenilor că amândoi sunt vrăjitori; Buldeo mai adăugă că în cele din urmă vor fi arşi pe rug.

— Când îi vor arde?, se grăbiră să întrebe cărbunarii, care pentru nimic în lume n-ar fi scăpat o astfel de ceremonie.

Buldeo le răspunse că, fără îndoială, ţăranii nu vor lua nici o măsură înainte de întoarcerea sa, pentru că tot satul dorea să se înceapă cu uciderea copilului din junglă. Îndată după aceea le vor veni de hac lui Messua şi bărbatului ei, iar sătenii au să-şi împartă în voie pământurile şi cirezile lor. Or, toată lumea ştia că bivolii bărbatului lui Messua erau tare frumoşi. Buldeo era de părere că stârpirea acestor vrăjitori era de fapt un act de dreptate şi că, fără doar şi poate, nişte oameni ce adăpostesc în casa lor pe un fiu de lup, rătăcit prin junglă, nu pot fi decât nişte vrăjitori primejdioşi.

Dar, întrebau cărbunarii, ce vor spune oare englezii dacă vor afla această întâmplare? Căci li se spusese că englezii erau nebuni de-a binelea, că ei nu îngăduie unor săteni cinstiţi să-şi omoare vrăjitorii după pofta inimii.

— Ei, spuse Buldeo, mai-marele satului le va spune că Messua şi bărbatul ei au fost ucişi de un şarpe veninos. Totul a fost pus la cale dinainte, aşa că nu ne rămâne decât să ucidem copilul-lup. Dar, ia spuneţi-mi, oare aţi întâlnit cumva în drum ceva care să-i semene?

Cărbunarii se priviră un timp în tăcere şi fiecare mulţumi cerului că nu întâlnise ceva asemănător; dar nu se îndoiau nici o clipă că un om atât de curajos ca Buldeo îl va găsi, dacă o asemenea faptă stă în puterea unui om. Soarele scăpătase. Se ridicară, cu gândul să coboare până în satul lui Buldeo, ca să vadă şi ei afurisita vrăjitoare şi pe bărbatul acesteia. Buldeo le spuse atunci că, fără îndoială, era de datoria lui să ucidă copilul-lup, dar că nu putea să lase nişte oameni fără apărare să străbată astfel jungla, căci la fiecare pas le putea ieşi în cale Tartorul Lupilor. Prin urmare, el îi va însoţi bucuros, iar dacă se va întâmpla ca puiul de lup să se ivească pe cărare, ei bine, le va arăta el atunci ce păţeşte o asemenea fiară când se întâlneşte cu cel mai bun vânător din Seeonee. Brahmanul[1] satului, adaugă Buldeo, îl înzestrase cu farmece care aveau să-l apere de toate nenorocirile.

— Ce spune? Ce tot spune?, întrebau lupii la fiecare pas. Iar Mowgli le tălmăcea, dar se opri acolo unde Buldeo povestea despre vrăjitoare, căci vorbele nu prea erau pe înţelesul lui;

[1] Brahman sau brahmin.

apoi le spuse că bărbatul şi femeia care fuseseră atât de buni cu el se aflau prinşi într-o cursă.

— Vasăzică şi oamenii cad în curse puse anume chiar de semenii lor?, se miră Fratele Cenuşiu.

— După câte aud, aşa se întâmplă. Drept să vă spun, nu prea înţeleg mare lucru din ceea ce vorbesc ei. Mi se pare că au înnebunit cu toţii. Cum aş putea oare să cred că din pricina mea oamenii au fost în stare să închidă pe Messua şi pe bărbatul ei într-o cuşcă, şi nu prea pricep ce tot îndrugă despre Floarea Roşie. În tot cazul, trebuie să fiu cu băgare de seamă, şi mă gândesc că orice ar vrea să-i facă lui Messua şi bărbatului ei, oamenii n-au să se atingă de ei mai înainte de întoarcerea lui Buldeo. Aşa că...

Jucându-se cu prăselele cuţitului, Mowgli chibzui bine ce avea de făcut, în timp ce Buldeo şi cărbunarii se îndepărtau tot mai mult, mergând unul câte unul, pe cărare.

— Mă întorc chiar acum în sat, zise Mowgli într-un târziu.

— Şi cu ăia cum rămâne?, zise Fratele Cenuşiu, aruncând o privire pofticioasă spre spinarea rumenită de soare a cărbunarilor.

— Făceţi-le o cântare, în timp ce-i vom petrece, rânji Mowgli, căci n-am poftă să-i văd în sat mai înainte de căderea nopţii. Ce ziceţi, o să fiţi voi în stare să-i ţineţi în loc?

Fratele Cenuşiu îşi dezveli colţii albi într-un zâmbet dispreţuitor:

— După câte cunosc eu oamenii, o să-i facem să se învârtească roată, ca ţapii priponiţi de ţăruş.

— Nici chiar aşa!, îngânaţi-le un cântecel, nu cumva să se plictisească pe drum, şi o ştii tu bine, Cenuşiule, că nu e nevoie ca acest cântec să fie prea duios. Du-te cu ei, Bagheera, ca să le ţii isonul. Iar la căderea nopţii, veniţi să ne întâlnim la marginea satului. Cenuşiul cunoaşte bine locul întâlnirii.

— Nu e lucru prea plăcut să pândeşti vânatul la porunca puiului de om, şi-apoi eu când mai dorm?, spuse Bagheera căscând, dar în ochii ei scânteietori se vedea prea bine cât e de mulţumită de însărcinarea pe care o căpătase.

— Auzi, eu să cânt pentru nişte pârliţi de golani! Ei, dar la urma urmei, hai s-o fac şi p-asta!

Îşi plecă fruntea, pentru ca glasul să i se audă cât mai bine, şi scoase un răcnet prelung, destul de înfricoşător pentru început, aşa cum făcea numai la miezul nopţii; Mowgli îi auzi glasul hăulind şi apoi pierzându-se în junglă, ca un vaiet prelung ce înfioară toată suflarea, şi începu să râdă încetişor, în timp ce fugea pe cărările ascunse.

El văzu cărbunarii îngrămădindu-se înspăimântaţi, în timp ce puşca lui Buldeo se rotea tremurând spre miazănoapte şi spre miazăzi, spre apus şi spre răsărit, ca o frunză de bananier. Atunci se auzi urletul Fratelui Cenuşiu, *Ya-la-hi! Yalaha!*, cum face la vânătoarea de cerbi când haiticul fugăreşte *nilghai*[1]-ul, vaca albastră. Răcnetul părea că răscoleşte măruntaiele pământului, apoi se ridică, se apropie, se apropie tot mai mult, şi se stinse deodată într-un freamăt sfâşietor. Ceilalţi trei fraţi îi răspunseră aşa de dibaci, că Mowgli însuşi ar fi jurat că tot haiticul pornise pe urmele omenilor. Apoi, cu toţii, în cor, intonară minunatul Cântec al zorilor din junglă, fără să uite niciuna dintre întorsăturile, din floricelele şi din notele care fac mai frumoasă această cântare îngânată de vocile minunate ale unui adevărat haitic de lupi. Iată aici o tălmăcire grosolană a ei, şi nu e greu să ne închipuim cum o fi răsunat în junglă, în după-amiaza aceea înecată de umbre:

Până adineauri, umbra trupurilor noastre, umbra,
Câmpul nu-l păta.
Iar acum pe fiecare-o stafie supărătoare-l
Cheamă-n vizuina sa.
Limpede ca o văpaie, în văzduhu-albastru-şi taie
Colţul – ramura sau stânca.
Somn uşor la toţi acei care ţin (şi cu temei!)
Legea junglelor, adâncă!
Deodat', pene, blăni tărcate, vultur, lup şi cerb, şi toate
Pier topindu-se-n viroage.
Iar prin liniştea naturii trec Mărimile Pădurii

Legănate, spre bârloage.
Greu, în jugul nou, robia şi-o târăşte pe câmpia

[1] Antilopa indiană (Boselaphus trago camelus), caracterizată prin mărimea ei şi culoarea albastră-cenuşie

Fumegândă boul bietul.
Goală şi temută vine dimineaţa cu rubine
Peste heleşteu, pe-ncetul.

La cules!! E tocmai ora. Ceru-şi varsă aurora,
Vorbăreaţa iarbă dreaptă,
Murmurând sub bambuşi fragezi, ne şopti: acum nu trageţi,
Că primejdia v-aşteaptă.
Mult clipind din ochi alene, batem câmpuri sau poiene.
Ascultând, din vizuină,
Printre stufuri lungi cum saltă vocea lişiţei de baltă:
„Ziua-s oameni! E lumină!“

Străbătând poteci haine, roua de pe trup, ciorchine
S-a făcut, de praf şi cale.
Unde beam odinioară e-o mocirlă tare-amară.
Malul parcă se prăvale.

Orice unghie şi gheară lasă urme-n drum de seară.
Te trădează, te trădează.
Somn uşor, la toţi cei care Legea Junglei grăitoare
O păstrează, o păstrează!

Dar nici o tălmăcire nu e în stare să transpună în vorbe chiotul sălbatic şi dispreţul cu care cei patru împodobeau fiecare notă, auzind cum pârâie crengile copacilor pe care oamenii se căţărau îngroziţi. Buldeo, bietul, începuse să înşire descântece pentru vrăji şi magie. Apoi, cei patru se aşternură la somn, căci, la fel cu toate vieţuitoarele care trebuie să-şi câştige singure hrana cea de toate zilele, aveau mult simţ practic şi ştiau prea bine că nimeni nu poate face o treabă bună fără să fie odihnit.

În acest timp, Mowgli grăbea spre sat cu pas uşor şi legănat, aşa că făcuse mai bine de nouă mile pe ceas şi era tare mulţumit că se regăsea plin de avânt după atâtea luni de lâncezeală printre oameni. Singurul lui gând era cum să-i scape pe biata Messua şi pe bărbatul ei din cursă, oricare ar fi fost aceasta, căci avea o neîncredere firească în curse. Mai târziu, îşi zise el, va avea tot timpul să-i răsplătească din plin

pe săteni pentru felul cum se purtaseră cu prietenii şi protectorii lui.

Începuse să se îngâne ziua cu noaptea, şi la lumina asfinţitului, băiatul contempla păşunile pe care le cunoştea atât de bine şi arborele *dhak*, sub care Cenuşiul îl aşteptase în dimineaţa când îl omorâse pe Shere Khan. Oricât ar fi fost de supărat pe neamul omenesc şi pe aşezările lui, simţi că i se pune un nod în gât şi că i se taie răsuflarea, de îndată ce zări acoperişurile caselor. Băgă de seamă că oamenii se întorseseră de la câmp mai devreme ca de obicei şi că, în loc să-şi pregătească cina, se adunaseră sub arborele unde se ţinea sfatul, sporovăind şi ţipând.

— Pesemne că oamenii îşi întind în fiece clipă curse unul altuia, căci altfel nici nu s-ar simţi bine, zise Mowgli. Acum două nopţi i-au întins cursă lui Mowgli; dar noaptea aceea pare acum aşa de depărtată, de parcă ar fi căzut de-atunci câteva ploi. În seara asta e rândul lui Messua şi al bărbatului ei. Mâine, şi poate şi în alte seri încă, va fi iar rândul lui Mowgli.

Zicând acestea, se strecură binişor, pe la marginea satului, până la coliba lui Messua şi aruncă o privire înăuntru. Messua zăcea la pământ, cu un căluş în gură, legată de mâini şi picioare; gemea şi respira şuierător. Bărbatul ei era legat de patul de lemn vopsit în fel şi fel de culori. Uşa colibei care da în uliţa satului era ferecată, iar în faţa ei, trei sau patru oameni stăteau pe vine, cu spatele proptit de perete.

Mowgli cunoştea foarte bine obiceiurile acestor oameni, aşa încît îşi dete seama că atâta timp cât îşi vor petrece vremea mâncând, sporovăind şi fumând, nu le va trece prin gând să mai facă şi altceva. Dar că îndată ce se vor sătura, ar putea deveni primejdioşi. Buldeo se va întoarce curând, iar dacă tovarăşii lui îşi făcuseră datoria, vânătorul avea să înşire oamenilor o poveste lungă şi frumoasă. Astfel, Mowgli se furişă în cameră, sărind pe geam, tăie frânghiile cu care erau legaţi bieţii oameni, le îndepărtă căluşele şi privi împrejur cu nădejdea că va găsi puţin lapte.

Messua era aproape moartă de suferinţă şi de teamă (căci toată dimineaţa o biciuiseră şi o bătuseră cu pietre), şi Mowgli trebui să-i astupe gura cu palma, ca nu cumva să ţipe. Băr-

batul ei nu era decât speriat şi tare furios şi de aceea nu zise nimic, ci începu să-şi scuture câlţii şi gunoaiele de tot felul din barba-i jumulită.

— Ştiam eu, ştiam eu bine că el va veni, suspină Messua încetişor, şi acum sunt sigură că el e fiul meu.

Şi îl strânse pe Mowgli la piept. Până în clipa aceea, Mowgli nu-şi pierduse niciodată cumpătul; dar, spre mirarea lui, băgă de seamă că deodată începe să tremure din cap până în picioare.

— Ce-i cu frânghiile astea? De ce te-au legat?, întrebă el după un timp.

— Ca s-o omoare, pentru că a spus că eşti băiatul ei, spuse bărbatul, şi chipul i se întunecă. Ia te uită! Sângerez!

Messua nu spuse nimic, dar văzu că de fapt la rănile ei se uită acum Mowgli, şi cei doi auziră cum începu să scrâşnească din dinţi când zări sângele.

— Cine a făcut asta? Va trebui să mi-o plătească!

— Tot satul. Eram prea bogat. Aveam prea multe vite. Spun că suntem amândoi vrăjitori, căci altfel nu te-am fi adăpostit.

— Nu prea pricep ce vrei să-mi spui. Lasă mai bine să-mi povestească Messua.

— Toate astea sunt pentru că ţi-am dat lapte, Nathoo, îţi mai aminteşti?, spuse Messua sfioasă. Pentru că erai băiatul meu, pe care l-a răpit tigrul şi pentru că te-am iubit tare mult. Ei au spus că sunt mama ta, mama unui diavol şi că, prin urmare, eram vrednică să fiu osândită la moarte.

— Şi ce e aia diavol?, întrebă Mowgli. Căci moartea am văzut-o.

Bărbatul îl privi întunecat, pe sub sprâncene, dar Messua începu să râdă:

— Vezi, spuse ea bărbatului ei, o ştiam eu, ţi-am spus că nu e vrăjitor! E băiatul meu! Băiatul meu!

— Că e băiatul nostru sau un vrăjitor, ce-are a face?, răspunse omul. Noi doi suntem ca şi morţi.

— Iată drumul spre junglă, spuse Mowgli arătând cu braţul pe fereastră. Mâinile şi picioarele voastre sunt slobode. Hai, plecaţi!

— Noi nu cunoaștem jungla, fiule, așa cum... așa cum o cunoști tu, spuse Messua, și nu cred că vom putea merge prea departe.

— Iar bărbații și femeile din sat vor fi curând pe urma noastră și-au să ne aducă înapoi, adăugă bărbatul.

— Hm!, zise Mowgli scărpinându-se în palmă cu vârful cuțitului său ascuțit. Eu n-am nimic de împărțit cu nici unul dintre locuitorii acestui sat, dar nu cred să vă oprească cineva, căci în curând vor trebui să se ocupe de altceva. Ia ascultați!

Își înălță capul și ciuli urechea să audă mai bine țipetele și zarva de afară.

— Vasăzică l-au lăsat, în sfârșit, pe Buldeo să se întoarcă în sat.

— L-au trimis azi dimineață să te omoare, scânci Messua. L-ai întâlnit cumva?

— Da, noi... adică eu l-am întâlnit. Acum o să aibă ceva de povestit, și în vremea asta avem multe de făcut. Dar mai înainte trebuie să aflu ce au de gând. Sfătuiți-vă încotro vreți să mergeți. O să-mi spuneți când mă voi întoarce.

Sări pe fereastră și o rupse la fugă, alergând pe la marginea satului, până ajunse la un loc unde putea să audă tot ce vorbeau oamenii adunați sub copac. Buldeo se întinsese pe iarbă și tușea, și gemea, în timp ce oamenii îl hărțuiau cu întrebări. Părul lățos îi căzuse pe umeri, iar picioarele îi erau numai răni de atâta cățărat prin copaci, așa că bietul Buldeo abia mai putea să vorbească; cu toate acestea, își dădea bine seama de interesul ce-l stârnea acum printre oameni. Din când în când, arunca o vorbă despre diavoli, despre cântece drăcești, descântece sau vrăjitorii, ca să întărâte și mai mult curiozitatea oamenilor. Într-un târziu, ceru apă.

— Eh!, făcu Mowgli cu dispreț. Vorbărie goală! Vorbe și iar vorbe! Oamenii sunt frați de sânge cu Bandar-Log. Mai întâi cere apă ca să-și clătească gura, pe urmă începe să dea fum pe nări. Și când a isprăvit cu toate astea, mai are și ceva de povestit. Oamenii sunt niște ființe tare înțelepte. Sunt în stare să nu lase pe nimeni pe lângă Messua și bărbatul ei, câtă vreme Buldeo va mai avea ceva de povestit. Dar pare-mi-se că am început să trândăvesc și eu la fel ca ei.

Se smulse deci din toropeală şi se furişă din nou până la colibă. În clipa când ajunse la fereastră, simți că ceva îl atinge la picioare.

— Mamă, ce cauți tu aici?, spuse Mowgli, care recunoscuse pe loc mângâierea Lupoaicei.

— Mi-am auzit copiii cântând de-a lungul junglei şi am venit pe urma celui pe care-l iubesc mai mult. Brotăcelule, mi-am pus în gând să văd femeia care te-a alăptat, spuse Lupoaica, şi blana îi strălucea, umedă de rouă nopții.

— Au legat-o fedeleş, şi-acum vor s-o omoare. I-am tăiat însă frânghiile, aşa că va pleca cu bărbatul ei în junglă.

— Îi voi urma şi eu. E drept că sunt bătrână, dar colții îmi sunt încă zdraveni.

Lupoaica se înalță pe picioarele de dindărăt şi privi pe fereastră în întunericul odăii. Dar, cât ai clipi din ochi, se aşeză din nou pe vine şi nu spuse decât atât:

— Eu am fost aceea care ți-a dat cel dintâi lapte, dar se pare ca Bagheera are dreptate. Omul, până la urmă, tot la om se întoarce!

— S-ar putea să ai dreptate, spuse Mowgli cu destulă nepăsare, dar astă-seară nu prea îmi arde de aşa ceva. Aşteaptă aici, nu cumva să te vadă femeia.

— Ție, brotăcelule, nu ți-a fost nicicând frică de mine, spuse Lupoaica şi se făcu nevăzută printre ierburile înalte, dispărând deodată, aşa cum numai ea ştia s-o facă.

— Iar acum, spuse vesel Mowgli, sărind din nou pe fereastră, iată-i pe toți adunați în jurul lui Buldeo, care le înşiră tot soiul de minciuni. Când va fi terminat de trăncănit, aud că au de gând să vină cu toții aici şi să aducă Floarea... focul, ca să vă ardă de vii pe amândoi. Prin urmare, ce facem?

— M-am sfătuit cu bărbatul meu, spuse Messua îngândurată. Kanhiwara se află la treizeci de mile de aici, dar la Kanhiwara sunt englezi...

— Şi ăştia din ce haitic fac parte?, întrebă Mowgli.

— Habar n-am. Dar ştiu că sunt albi şi că ei conduc treburile țării şi nu îngăduie ca oamenii să se ardă unii pe alții şi nici să se bată fără martori. Dacă vom putea ajunge acolo chiar în noaptea asta, atunci vom trăi. De nu, va trebui să murim.

— Atunci veți trăi, căci noaptea aceasta nimeni nu va putea ieși din sat. Dar ce face bărbatul tău acolo?

Omul îngenunchease și, așezat în patru labe, începuse să scormonească pământul într-un colț al colibei.

— Dezgroapă puținii bani ce îi avem, spuse Messua. Căci nu putem lua altceva cu noi.

— Da, ai dreptate. E vorba de lucrul acela care trece din mână în mână și nu se încălzește niciodată, nu-i așa? O să aveți nevoie de ei și pe alte meleaguri?, întrebă Mowgli. Bărbatul se uită la el furios:

— Ăsta-i un prostănac, nu diavol, murmură el. Cu banii pot să cumpăr un cal, căci suntem prea istoviți ca să putem merge departe, iar sătenii au să ne ajungă din urmă în mai puțin de un ceas.

— V-am mai spus că nimeni nu vă va urmări fără voia mea. Dar ideea cu calul nu e rea, căci Messua e tare obosită.

Bărbatul se ridică și înnodă banii într-o cârpă, pe care o vârî în brâu. Mowgli o ajută pe Messua să sară pe fereastră și băgă de seamă că aerul răcoros al nopții o mai înviorează puțin. Dar, la lumina stelelor, jungla părea întunecată și mai înfricoșătoare.

— Cunoașteți drumul spre Kanhiwara?, șopti Mowgli în întuneric.

Cei doi dădură din cap în semn că da.

— Foarte bine. Și nu uitați că nu trebuie să vă fie teamă de nimic, și nici să vă grăbiți prea tare. Numai că... numai că în inima junglei s-ar putea să auziți un cântecel înaintea voastră sau petrecându-vă din urmă.

— Poate îți închipui că dacă n-ar fi fost teama că vom fi arși de vii, ne-am fi încumetat să trecem, în miez de noapte, prin junglă? Dar e mult mai bine să fii ucis de fiare decât de oameni, spuse bărbatul lui Messua.

Cât despre Messua, ea se uită la Mowgli și zâmbi.

— Vă zic deci, spuse Mowgli, cu tonul cu care înțeleptul Baloo repeta pentru a suta oară vreunui pui neatent o lege a junglei, vă zic deci că nimeni în junglă nu se va atinge de voi: nici om, nici fiară nu vă va opri în drumul vostru spre Kanhiwara. Voi întări paza în jurul vostru. Apoi, întorcându-se

însuflețit spre Messua, adăugă: El nu mă crede, dar tu, tu crezi, nu-i așa?

— Da, cu siguranță, fiul meu. Om, stafie sau lup din junglă, te cred.

— Lui îi va fi teamă când va auzi pe urmele sale cântecul fraților mei. Dar tu, tu vei ști și vei înțelege. Și acum plecați, dar fără grabă, căci e de prisos: porțile sunt închise.

Messua se aruncă plângând la picioarele băiatului, dar el o ridică într-o clipită, tremurând. Atunci ea îi trecu brațele în jurul gâtului și începu să-l alinte în tot felul și să-l binecuvânteze, în timp ce bărbatul ei privea cu părere de rău spre pământurile ce-i aparținuseră cândva și spuse:

— Dacă vom ajunge cumva la Kanhiwara și voi da cu ochii de englezi, am să dau în judecată pe brahman, pe bătrânul Buldeo și chiar satul întreg, să se aleagă praful de toți. O să-mi plătească ei de două ori prețul țarinei mele înțelenite și bivolii mei prăpădiți. Voi cere să mi se facă deplină dreptate. Mowgli începu să râdă:

— Nu prea știu ce va să zică „dreptate“, dar te poftesc să te întorci la vremea ploilor și să vezi ce a mai rămas.

Apoi, cei doi porniră pe drumul ce ducea spre junglă, iar Lupoaica răsări deodată din ascunzătoare.

— Urmează-i, spuse Mowgli, și ai grijă să dai de știre în toată jungla că oamenii ăștia trebuie să treacă nevătămați. Așa că dă-i drumul la voce! Eu aș vrea s-o chem pe Bagheera.

Un urlet prelung și fioros se înălță deodată, apoi se stinse, și Mowgli văzu pe bărbatul lui Messua că e gata să o rupă la fugă și să se întoarcă în colibă.

— Mergeți înainte!, strigă Mowgli înveselit. V-am spus doar că o să auziți câte o cântare. Și o să aveți parte de ele până la Kanhiwara. E o cinste cu care vă răsplătește jungla.

Messua începu să-și zorească bărbatul, și întunericul îi învălui deodată pe cei doi și pe Lupoaică, în timp ce Bagheera se ivi în fața lui Mowgli, tremurând de plăcere la venirea nopții, care face ca viețuitoarele junglei să-și piardă puțin mințile.

— Mi-e rușine de frații tăi, zise ea adulmecând aerul.

— De ce?, nu i-au tras oare o cântare lui Buldeo?, se miră Mowgli.

— I-au cântat, şi încă cum! Ba m-au făcut şi pe mine să-mi uit demnitatea, şi îți jur pe lăcătul spart care m-a eliberat, că am alergat cântând prin junglă, de parcă aş fi simțit chemarea dragostei la venirea primăverii! Nu ne-ai auzit?

— Eu aveam altceva de făcut. Întreabă-l pe Buldeo dacă i-a plăcut cântarea. Dar unde sunt cei patru? Căci nu vreau ca cineva din haiticul oamenilor să iasă noaptea asta din sat!

— Atunci ce nevoie ai de cei patru?, zise Bagheera, ridicând labele una câte una, cu ochii arzători, şi răcnind mai năprasnic ca oricând. Eu sunt în stare să-i opresc şi singură, frățioare. Vom putea ucide, în sfârşit? Căci trebuie să recunosc că urletele noastre şi oamenii care se cățărau în copaci, toată astea mi-au deschis pofta de sânge. Ce este omul la urma urmei, de ne pasă atâta de el – o cârtiță cafenie, golaşă, fără păr şi fără colți, care se hrăneşte cu pământ! L-am urmărit toata ziua, şi în timpul amiezei sub arşița soarelui de vară. L-am gonit aşa cum gonesc lupii turmele de căprioare. Căci eu sunt Bagheera! Bagheera! Bagheera! şi, precum dansez cu umbra mea, aşa m-am jucat cu oamenii ăştia. Ia priveşte!

Şi uriaşa panteră sari în aer, aşa cum sare o pisică tânără ca să prindă o frunză veştedă care pluteşte deasupra capului ei, lovi cu laba în dreapta şi în stânga, iar aerul biciuit şuieră prelung; apoi căzu din nou în picioare, uşor şi fără zgomot, pentru ca să sară iar, mai sus, şi în tot acest timp scotea un geamăt, jumătate mormăit, jumătate sforăit, ce răsuna ca murmurul aburilor fierbinți ce colcăie într-un cazan.

— Eu sunt Bagheera, în junglă şi în noapte, şi mă simt în toată puterea. Cine ar putea oare să-mi oprească avântul? Pui de om, numai o lovitură de labă şi e de ajuns pentru ca să-ți fac căpățâna ca o broască moartă în plină vară.

— Ia încearcă!, zise Mowgli, vorbind, de data asta, pe limba oamenilor şi nu în graiul viețuitoarelor din junglă.

La auzul vorbelor omeneşti, Bagheera amuți deodată şi se lăsă pe picioarele de dinapoi, aşa încât capul ei era acum în dreptul capului lui Mowgli. Băiatul o privi în luminile ochilor, aşa cum o făcuse cu puii de lup în noaptea când nu-i dăduseră ascultare, până când lucirea sângerie din ochii ei verzui se stinse cum se stinge lumina îndepărtată a unui far undeva, la douăzeci de mile pe mare, o privi îndelung până ce ochii pan-

terei se plecară spre pământ și, odată cu ei, capul acela uriaș se lăsă mai jos, tot mai jos, până ce limba aspră și roșie a fiarei se lipi fierbinte de talpa lui Mowgli.

— Frate, frățioare, liniștește-te, murmură băiatul, plimbându-și mâna pe spinarea arcuită a panterei. Haide, liniștește-te! Știu că nu e vina ta. E vina nopții, care se lasă tot mai neagră.

— Miresmele nopții, făcu Bagheera pocăită. Ele mă fac să-mi pierd capul. Dar tu, de unde știi tu asta?

Aerul din jurul unui sat indian este, în mod firesc, încărcat cu miresme, or, pentru ființele care judecă după miros, aromele din aer sunt la fel de îmbătătoare ca muzica sau băuturile pentru oameni. Mowgli o mai mângâie pe Bagheera câteva clipe, apoi pantera se întinse la pământ, ca o pisică în fața vetrei, cu picioarele adunate la piept și cu ochii pe jumătate închiși.

— Tu ești din junglă și totuși, nu ești al junglei, spuse ea în cele din urmă. Eu nu sunt decât o panteră neagră, dar cu toate astea te iubesc mult, frățioare.

— Oamenii pierd timpul cu sfatul lor de sub copac, spuse Mowgli, care nu ascultase ultimele cuvinte ale panterei. Se vede treaba că bătrânul Buldeo are multe de înșirat. Vor veni însă curând să-i scoată din casă pe Massua și pe bărbatul ei, ca să-i azvârle în Floarea Roșie. Dar vor găsi coliba goală. Ha! Ha!

— Cu atât mai bine! Ascultă, zise Bagheera, acum m-am liniștit de tot, nu mă mai trec fiori. Ce-ai zice dacă m-ar găsi pe mine în locul lor? Cred că nu se va mai afla unul care să-și părăsească bordeiul după ce m-or vedea acolo, și doar nu e pentru prima oară că mă aflu într-o cușcă, și nici nu prea cred că mă vor lega și pe mine cu frânghii.

— Atunci să fii cuminte, zise râzând Mowgli. Începea să se simtă la fel de îndrăzneț ca și pantera ce se strecura acum pe nesimțite în colibă.

— Puah!, făcu Bagheera, scârbită. Tare mai pute a om aici! Iată un pat care seamănă aidoma cu cele în care dormeam la curtea regelui din Oodeypore. Am să mă culc aici!

Mowgli auzi patul trosnind din toate încheieturile sub povara fiarei uriașe.

— Pe lacătul spart care m-a eliberat, frățioare, oamenii vor crede că au pus mâna pe un vânat de preț. Hai, așază-te lângă mine ca să fim amândoi când le-om ura „noroc la vânătoare".

— Nu. Am de gând să fac altceva. Haiticul oamenilor nu trebuie să știe ce amestec am eu în treaba asta. Așa că distrează-te singură, căci nu prea am chef să-i văd acum.

— Fă cum vrei, zise Bagheera. Dar iată-i că vin!

Glasurile oamenilor, adunați la sfat sub copacul de la marginea satului, se auzeau din ce în ce mai întărâtate. Deodată, se auziră țipete sălbatice și un șuvoi de bărbați și femei năvăli în uliță, aducând cu ei măciuci, securi și cuțite. În fruntea mulțimii se aflau Buldeo și brahmanul, iar oamenii se strângeau în jurul lor și strigau:

— Vraciul și vrăjitoarea! O să vedem noi dacă rupiile înroșite în foc nu-i vor face să vorbească! Dați foc colibei! O să-i învățăm noi minte să mai adăpostească pui de drac! Dar, mai întâi, să-i stâlcim în bătaie! Aduceți făclii! Cât mai multe facle! Buldeo, ia încălzește-ți țeava puștii!

Dar la ușa colibei se opriră, căci zăvorul fusese bine închis, așa că oamenii trebuiră să-l smulgă cu totul. Atunci lumina făcliilor inundă încăperea în care, întinsă pe pat, cât era de lungă, cu labele încrucișate atârnându-i neglijent, neagră ca noaptea și înspăimântătoare ca un demon, aștepta Bagheera.

O clipă nu se mai auzi nici un zgomot, ci domni o liniște înfricoșată. Apoi, primele rânduri de oameni care se aflau în pragul ușii începură să-și facă drum îndărăt, cu coatele și cu unghiile: și Bagheera căscă, în bătaie de joc, cu indolență și ostentație, așa cum făcea întotdeauna ca să jignească un potrivnic la fel de puternic ca ea. Buzele începură să-i joace, limba enormă și roșie se auzi plescăind, iar fălcile i se desfăcură tot mai mult, până când i se zări gâtlejul uriaș, întunecat și fierbinte, iar colții ascuțiți ca o cange se dezveliră până la gingii, ca pe urmă să se închidă, clămpănind metalic, așa cum sună capacul unei lăzi cu canaturi de oțel când se închide deodată. În clipa următoare, ulița era pustie: cu un salt, Bagheera se repezi pe fereastră și se opri alături de Mowgli, în timp

ce oamenii urlau îngroziți și se călcau în picioare, grăbiți să ajungă cât mai iute la colibele lor.

— Până la ziuă nu mai face nimeni nici o mișcare, spuse Bagheera foarte liniștită, dar vorba e, ce facem noi acum?

În sat domnea o liniște adâncă, de parcă oamenii s-ar fi odihnit după masa de prânz, dar, dacă ai fi ascultat mai bine, puteai auzi hurducăind lăzile greoaie, pline de grâne, pe podmolul colibelor, pentru a propti ușile de la intrări. Bagheera avusese dreptate, sătenii nu aveau să se mai miște până la ziuă. Mowgli rămase așezat, și acum se gândea la ceva. Stătea așa, nemișcat, și se întuneca tot mai mult la față.

— Am făcut eu ceva rău?, zise Bagheera după un timp, lipindu-se de el.

— Ai făcut totul foarte bine. Acum veghează-i până la ziuă. Eu am să dorm.

Mowgli se întoarse, fugind, în junglă, apoi se trânti pe o stâncă și dormi fără întrerupere tot restul nopții, ba chiar și ziua următoare.

Când se deșteptă, văzu că Bagheera era alături de el, iar la picioarele ei zăcea un ied ucis de curând. Pantera îl privi cu băgare de seamă tot timpul cât spintecă vânatul cu cuțitul, cât mâncă și bău, până când se întoarse spre ea, cu bărbia proptită în palme:

— Bărbatul și femeia au ajuns cu bine la Kanhiwara, spuse Bagheera. Mama ta ne-a trimis vorbă cu Chil, vulturul. Spune că au găsit un cal chiar înainte de miezul nopții, așa că au putut merge foarte repede. E o veste bună, nu-i așa?

— Da, e bună, zise Mowgli.

— Iar oamenii din haiticul tău nu s-au mișcat din casă până azi dimineață, și asta abia după ce soarele se înălțase sus pe cer. Au mâncat și au băut și-apoi s-au întors iar, în goană, fiecare la casa lui.

— Crezi că te-a văzut careva dintre ei?

— S-ar putea. Când se crăpa de ziuă, m-am tăvălit nițeluș prin colbul de la marginea satului și cred că mi-am cântat, așa, ca pentru mine, și un cântecel vesel. Acum, frățioare, îmi pare că nu mai avem nimic de făcut pe meleagurile astea. Hai cu mine și cu Baloo la vânat. Ursul a găsit câțiva stupi minunați pe care ar vrea să ți-i arate, și-apoi cu toții am dori

să te vedem iar printre noi, ca altădată. Nu te mai încrunta așa, căci până și mie mi-e teamă. Bărbatul și femeia au scăpat pe veci de Floarea Roșie, în junglă toate merg strună. Ce zici? Hai mai bine să uităm de oameni!

— Îi vom uita. Dar mai așteaptă puțin. Spune-mi, pe unde paște Hathi în noaptea asta?

— Unde o avea el poftă. Cum ai putea ști ce gânduri are Taciturnul? Dar poate Hathi să facă ceva de care nu suntem și noi în stare?

— Roagă-l să vină aici, împreună cu cei trei fii ai săi!

— Dar zău, frățioare, drept să-ți spun, nu prea... nu prea se cade să mă duc la Hathi și să-i spun: „Vino!" sau „Du-te!" Nu uita că el e stăpânul junglei și că el te-a învățat graiul din junglă mai înainte ca haiticul oamenilor să-ți fi schimbat firea.

— Asta n-are a face, căci am și eu o vorbă anume pentru Hathi. Roagă-l deci să vină la Mowgli, brotăcelul, iar dacă n-o să vrea de prima dată, spune-i că-l rog să vină pentru țarinile din Bhurtpore.

— Pentru țarinile din Bhurtpore, repetă de două-trei ori Bagheera, ca nu cumva să uite. Mă duc. În cel mai rău caz, Hathi va fi tare supărat, dar eu aș da o lună bună de vânătoare ca să aflu tâlcul cuvântului fermecat, care l-ar putea urni pe Taciturn.

Pantera plecă lăsându-l singur pe Mowgli, care începuse să lovească pământul cu cuțitul și părea tare furios.

Mowgli nu văzuse sânge omenesc până în clipa în care zărise și, ceea ce pentru el însemna mult mai mult mirosise sângele lui Messua pe frânghiile cu care oamenii o legaseră. Or, femeia aceasta fusese tare bună cu el, și atât cât știa și cât putea el să iubească, simțea că o iubește pe Messua, la fel cum ura pe toți ceilalți semeni ai ei. Dar, oricât de mult i-ar fi urât acum pe oameni, oricât dispreț ar fi simțit pentru vorbăria lor deșartă, pentru cruzimea și lașitatea lor, n-ar fi fost în stare, pentru nici o comoară din junglă, să ucidă un om și să mai simtă o dată în nări mirosul acela îngrozitor de sânge omenesc. Planul lui era mult mai simplu și în același timp mult mai măreț. Avea poftă să râdă, gândindu-se că planul acesta îi venise în minte în timp ce asculta una dintre

poveștile pe care le îndrugase Buldeo oamenilor adunați în jurul copacului de la marginea satului.

— Ai avut dreptate. Era o vorbă cu tâlc. Îi suflă deodată Bagheera la ureche. Păşteau tocmai la malul apei şi nici n-au crâcnit când le-am spus ce-aveam de spus. Iată-i că vin!

Hathi şi cei trei fii ai săi se iviră deodată, aşa cum le era obiceiul, fără zgomot. Mâlul fluviului nu apucase să li se usuce pe picioare, şi-acum Hathi rumega încet şi gânditor tulpina subțire a unui bananier, pe care o smulsese în drum. Dar trupul lui uriaş tremura uşor, aşa că Bagheera, care ştia să judece bine lucrurile, pricepu că de data aceasta nu se mai află în fața stăpânului junglei ce catadicsea să stea de vorbă cu puiul de om, ci că înaintea lui Mowgli se afla acum o biată ființă, îngrijorată de a fi trebuit să se înfățişeze uneia care nu avea nici un motiv să se teamă. Cei trei fii ai elefantului veneau încet, unul lângă altul, pe urmele părintelui lor.

Mowgli aproape că nici nu ridică fruntea când Hathi îi ură „Noroc la vânat!“, ci îl lasă să se legene de pe un picior pe altul, să se sucească în loc mult timp, până se hotărî să vorbească, şi atunci se adresă Bagheerei, şi nicidecum elefanților:

— Am să vă spun o poveste pe care o ştiu de la vânătorul pe care l-ați urmărit voi astăzi, spuse Mowgli. E vorba despre un elefant foarte bătrân şi foarte înțelept care a căzut odată într-o cursă. Un vârf de lance înfiptă în fundul gropii i-a sfâşiat piciorul de la călcâi şi până în umăr, aşa că elefantul mai are şi astăzi o urmă albă.

Mowgli întinse brațul, şi când Hathi se întoarse într-o parte, în bătaia lunii se văzu o cicatrice mare şi albă pe pulpa albăstrie a elefantului, de parcă ar fi fost urma unui bici de foc.

— Apoi au venit oamenii să-l scoată din groapă, ca să-l ia cu ei, adăugă Mowgli, dar elefantul a rupt frânghiile, căci era voinic, şi s-a tot dus până i s-a vindecat rana. Apoi, mânios ca niciodată, s-a întors în toiul nopții pe țarinile acelor vânători, îmi amintesc acum că elefantul despre care e vorba avea trei fii. Toate acestea s-au petrecut demult, căci de atunci au căzut multe ploi, şi foarte departe de aici, undeva pe țarinile din Bhurtpore. Spune, Hathi, ce s-a întâmplat cu țarinile astea tocmai pe vremea secerişului?

— Au fost secerate de mine şi de cei trei fii ai mei, spuse Hathi.

— Dar ogoarele cine le-a desţelenit după aceea?

— Nimeni.

— Şi oamenii care locuiau pe meleagurile acelea?

— Au pribegit.

— Şi colibele în care dormeau oamenii aceia?

— Am sfărâmat acoperişurile caselor, iar pereţii i-a înghiţit jungla.

— Şi ce s-a mai întâmplat după aceea?

— Arăturile, cât aş putea eu străbate în două nopţi, mergând de la răsărit la apus, de la miazănoapte la miazăzi, au intrat în stăpânirea junglei. La chemarea noastră, jungla a coborât peste cinci sate, iar din aceste sate, din împrejurimile, din păşunile şi din arăturile lor n-a mai rămas nimic. Asta e isprava pe care am săvârşit-o noi, eu şi cei trei fii ai mei, pe ţarinile din Bhurtpore. Şi acum, pui de om, te întreb cum de ai aflat această întâmplare?, zise Hathi.

— O ştiu de la un om; şi, după câte văd, se întâmplă ca şi Buldeo să mai spună adevărul câteodată. A fost un lucru bine făcut, o, tu, Hathi, cel cu semnul alb; dar acum, pentru a doua oară, va fi şi mai bine făcut, căci de astă dată aveţi un om care să vă sfătuiască. Cunoşti, nu-i aşa, satul haiticului de oameni care m-au alungat dintre ei? Locuitorii lui sunt cu toţii nişte trântori nătângi şi cruzi; cât e ziua de lungă nu fac altceva decât să dea din gură; iar pe cei mai slabi dintre ei nu-i ucid ca să se hrănească, ci doar aşa, să le mai treacă de urât. Când sunt cu burta plină ar fi în stare să-şi arunce şi propriii lor copii în Floarea Roşie. Asta am văzut-o chiar cu ochii mei şi tocmai de aceea cred că nu merită să mai trăiască în vecinătatea noastră. Pe oamenii aceştia îi urăsc!

— Atunci omoară-i!, spuse cel mai tânăr dintre fiii elefantului, smulgând cu trompa un smoc de iarbă. După ce o scutură bine de praf, lovind-o de picioarele de dinainte, o zvârli cât colo. În timp ce ochii lui cu sclipiri roşietice priveau pe furiş în toate părţile.

— Ciolanele lor albe nu-mi pot fi de nici un folos, răspunse Mowgli supărat. Eu, pui de lup, să mă joc în soare cu o căpăţână de mort? Eu l-am ucis pe Shere Khan şi pielea lui putrezeşte

acum pe Stânca Sfatului; cu toate astea, nici astăzi nu știu ce s-a ales de stârvul lui; de aceea, setea mea de răzbunare nu este nicidecum potolită. De data aceasta, vreau să mă încredințez cu ochii și cu mâinile mele. De aceea, o, Hathi, lasă jungla să coboare asupra satului!

Auzind aceasta, Bagheera se înfioră și își lipi trupul de pământ. În cazul cel mai rău, ea își închipuise că va fi nevoie să dea năvală pe ulița satului, să lovească în dreapta și-n stânga cu laba-i uriașă, sau, cel mult, folosindu-se de un vicleșug, să sfâșie vreun țăran, la asfințit, în drumul lui de întoarcere spre sat. Dar gândul acesta, de a rade de pe fața pământului un sat întreg, cu oameni și animale, gândul acesta o înfricoșa. Abia acum își dădea ea limpede seama de ce o trimisese băiatul după Hathi. Căci nimeni n-ar fi fost în stare să ducă la bun sfârșit o astfel de faptă, afară de Hathi, bătrânul elefant, care, în viața lui cea lungă, auzise și văzuse multe.

— Să fugă cum au fugit semenii lor din Bhurtpore, și doar apele revărsate ale ploilor să le deștelenească pământurile, iar în locul fuselor ce se auzeau sfârâind odinioară, să se audă acum țârâitul picăturilor de ploaie pe frunzișul veșted. Eu și cu Bagheera ne vom dura culcuș în casa brahmanului, iar la altarul templului vor veni cerbii să se adape. O, Hathi, lasă jungla să coboare asupra satului!

— Bine, dar eu, adică noi, nu avem nimic de împărțit cu ei și ar trebui să vină Mânia Roșie, pe care ți-o aduce o mare suferință, ca să putem distruge lăcașurile oamenilor, răspunse Hathi, legănându-se nehotărât pe picioare.

— Sunteți oare voi singurii mâncători de iarbă din junglă? Chemați-i dar pe toți ai voștri. Să vină cerbii, mistreții și antilopele. Voi patru nici nu e nevoie să vă arătați mai înainte ca pământurile să fie devastate. O, Hathi, lasă jungla să coboare asupra satului!

— Deci nu va fi omor? Căci la Bhurtpore, colții mei erau roșii de-atâta sânge, și nu prea am poftă să simt din nou mirosul acela.

— Fii pe pace, nici eu nu vreau. Și nu vreau nici ca oasele oamenilor să spurce acest pământ. N-au decât să se ducă să-și caute alt adăpost! Aici nu mai pot rămâne. Căci am văzut și

am simțit sângele femeii care m-a hrănit, al femeii care acum, de n-aș fi fost eu, era moartă. Numai mireasma ierbii proaspete ce va crește pe pragul caselor acestor oameni, numai ea va putea șterge mirosul sângelui femeii. Mirosul acesta îmi arde cerul gurii! O, Hathi, lasă jungla să coboare asupra satului!

— Vezi, spuse Hathi, tot așa mă ardea și pe mine semnul lăsat de lance, până când am văzut satele murind, înghițite de iarba proaspătă a primăverii. Acum te înțeleg. Războiul tău va fi războiul nostru. Voi porunci junglei să coboare asupra satului!

Mowgli nici nu apucă să răsufle, căci tremura din cap până în picioare de mânie și de ură, când elefanții se făcură nevăzuți. Bagheera îi privea acum îngrozită:

— Pe lacătul spart care m-a eliberat, spuse în cele din urmă pantera neagră, oare tot tu ești piciul acela golaș, căruia i-am luat eu apărarea la Sfatul de odinioară? Stăpâne al junglei, când puterile mă vor fi părăsit să-ți amintești de mine, de Baloo și de noi toți! Căci acum suntem cu toții în fața ta niște pui fără apărare, niște surcele ce se sfarmă sub pasul tău, niște iezi ce s-au pierdut de turmă!

Gândul că Bagheera putea să semene cu un ied rătăcit îl zăpăci de tot pe Mowgli. Începu să râdă din toată inima, apoi își trase sufletul, oftă, râse din nou, și trebui să sară în apa iezerului ca să se poată opri. Începu să înoate jur-împrejur, afundându-se în undele ce sclipeau la lumina lunii, ca să răsară iar, în locurile înecate în umbră, ca brotăcelul al cărui nume îl purta.

În tot acest timp, Hathi și cei trei fii ai săi plecaseră care încotro, și se aflau acum la depărtare de vreo poștă, coborând văile cu pași mari și liniștiți. Și merseră și tot merseră așa timp de două zile, asta însemna cale de vreo șaizeci de mile prin junglă, iar Mang, Chil, maimuțele și toate păsările urmăriră cu multă băgare de seamă fiecare mlădiere și fiecare pas ce-l făcură elefanții în drumul lor. Apoi, cei patru începură să pască, și păscură așa, liniștiți, vreme de aproape o săptămână. Căci Hathi și fiii săi seamănă în această privință cu șarpele Kaa, pitonul de stâncă: ei nu se grăbesc niciodată, ci așteaptă să vină ceasul hotărât.

În vremea aceasta, se răspândi în junglă zvonul, nimeni nu prea știa de unde venea, că în cutare și cutare vale s-ar găsi pășuni și izvoare mult mai bune. Mistreții, care, toată lumea o spune, ar fi în stare să meargă până la capătul pământului pentru o mâncare bună, se urniră cei dintâi, plecând în ciurde, înghesuindu-se pe stânci. Cerbii îi urmară de îndată, împreună cu micile vulpi sălbatice care se hrănesc cu stârvuri și cu animale bolnave ce cad pe urmele cirezilor; antilopele greoaie se alăturară turmelor de cerbi, iar la urmă se iviră bivolii sălbatici, ieșiți din apele mocirloase ale mlaștinilor. Doar un semn, și ar fi fost de-ajuns pentru a opri din drum și a răzleți șuvoiul nesfârșit al animalelor plecate în pribegie, care păștеau, se adăpau sau se plimbau alene, de la o pășune la alta. Dar la cel mai mic strigăt de spaimă, se găsea întotdeauna cineva care să le liniștească: ba Șahi, porcul spinos, care știa tot soiul de lucruri despre bunătățile ce se aflau la o mică depărtare, ba Mang, ce scotea țipete încurajatoare și, bătând din aripi, zbura mult înainte, ca să arate că drumul e liber și lipsit de primejdii, sau chiar Baloo, cu gura plină de rădăcini, pășind greoi alături de câte o turmă neliniștită, și care, mai în glumă, mai în serios, îi făcea să-și continue drumul. Cu toate acestea, multe animale se întoarseră din drum, fugiră sau se lăsară păgubașe, dar cea mai mare parte merse înainte. După zece zile încheiate, cerbii, mistreții și antilopele păștеau laolaltă în cerc, pe o întindere de opt sau zece mile jur-împrejur, în timp ce mâncătorii de carne se apropiau tot mai mult de margini. Iar în centrul acestui cerc se afla satul și împrejurul lui recoltele se pârguiau în soare. În mijlocul recoltelor se aflau oamenii, așezați pe așa-zisele *machan*-uri (un fel de podiște de lemn, cocoțate pe patru stâlpi, foarte asemănătoare cu cuiburile de porumbei), care serveau ca sperietoare pentru păsări și alte viețuitoare ce ar fi putut primejdui recolta. Când ajunseră aici, cerbii nu mai avură încotro; mâncătorii de carne îi înghesuiră din urmă, silindu-i să meargă mereu înainte și spre centru.

Iar pe o noapte neagră, Hathi și cei trei fii ai săi se iviră din inima junglei și sfărâmară cu trompele stâlpii subțiri ai *machan*-urilor.

Acestea căzură secerate dintr-o dată, de parcă ar fi fost tulpinele subțiri ale florii de cucută, iar oamenii prăvăliți la pământ putură să audă, chiar alături de ei, mugetul înăbușit al elefanților. Atunci cerbii ce mergeau în fruntea turmelor de rumegătoare se răzlețiră, revărsându-se ca valurile unui fluviu pe semănăturile și pășunile satului. În urma lor veniră mistreții, cei cu copitele ascuțite, măcinând sub ei tot ce rămăsese neatins de cerbi. Din când în când, câte un haitic de lupi băga turmele în sperieți, iar bietele animale fugeau înnebunite, distrugând semănăturile de orz încolțit și dărâmând lanurile de irigație, făcute de oameni. Chiar mai înainte de ivirea zorilor, acest lanț al distrugerii cedă într-un punct; mâncătorii de carne se retrăseseră, lăsând în partea de miazăzi un drum deschis, prin care se refugiau acum, grupuri-grupuri, ciutele și căprioarele sperioase. Celelalte animale mai curajoase rămâneau pe loc, ascunzându-se în hățișuri ca să-și termine ospățul în noaptea următoare.

Dar, de fapt, distrugerea era acum săvârșită. Iar la venirea dimineții, când sătenii priviră pe fereastră își văzură recoltele pierdute. Or, asta însemna pentru ei moartea, dacă cumva nu se hotărau să plece, căci trăiau de pe o zi pe alta, iar foametea și jungla îi pândeau în fiece clipă, îndeaproape. Când țăranii scoaseră cirezile de bivoli la păscut, bietele animale înfometate, găsind pășunile rase ca-n palmă în urma trecerii cerbilor, se răzlețiră spre junglă, pornind pe urmele fraților lor sălbatici. Iar la căderea asfințitului, cei trei sau patru cai din sat zăceau morți în grajdurile lor, cu țeasta sfărâmată. Bagheera singură era în stare de o astfel de faptă și doar Bagheera ar fi avut curajul să atace în felul acesta, ieșind la drumul mare.

În noaptea aceea, sătenii nu îndrăzniră să mai aprindă focuri de veghe pe câmp, așa că Hathi și cei trei fii ai săi putură să smulgă în voie tot ce mai rămăsese. Și pe unde a trecut Hathi, nu mai trebui să treacă nimeni. Oamenii se hotărâră să mai trăiască până la venirea ploilor, din grâul păstrat pentru însămânțări, și la nevoie să lucreze chiar pentru alții până la o recoltă viitoare. Dar, în clipa în care negustătorul de grâne se gândea mulțumit la coșurile lui cele pline de grâu și socotea prețul ce ar putea să-l ceară pe ele, colții ascuțiți ai lui Hathi se înfipseră în pereții colibei lui de lut, sfărâmând în bucățele

coșurile de răchită, lipite cu bălegar, în care se ascundea grâul cel prețios.

Când își dete seama și de această ultimă pierdere, brahmanul satului chibzui că a venit clipa când trebuia să ia o hotărâre. Căci se închinase și se prosternase în fața zeilor lui, dar nu primise nici un răspuns. Deci, fără doar și poate, zicea el, cineva din sat, ba chiar tot satul jignise din nebăgare de seamă pe vreunul dintre zeii junglei, căci, nu mai încăpea nici o îndoială, jungla se mâniase pe sat. Așa că sătenii trimiseră un crainic să cheme pe căpetenia celui mai apropiat trib de gonzi pribegi, care sunt vânători iscusiți, mici de stat și cu pielea întunecată, ce trăiesc în inima junglei și ai căror străbuni se trag din cea mai veche rasă a oamenilor din India, stăpânii dintotdeauna ai acestui pământ. Sătenii primiră cum putură mai bine pe bătrânul gond și-l ospătară cu puținul ce le mai rămăsese.

Cu arcul în mână și purtând două sau trei săgeți otrăvite în claia de păr încâlcit ce-i împodobea capul, vânătorul se afla acum în fața sătenilor înfricoșați și, stând într-un picior, privea puțin speriat, dar în același timp disprețuitor, spre câmpurile lor devastate. Sătenii voiau să afle dacă zeii lor, Zeii cei bătrâni, erau supărați pe ei și cam ce sacrificii ar trebui aduse pe altarul lor ca să-i poată împăca. Gondul nu spuse nimic, dar culese de jos un vrej de *karela*[1], acea liană agățătoare al cărei fruct amar este dovleacul sălbatic, și îl așeză la intrarea templului în fața unei zeități hinduse, vopsite în roșu, cu ochii căscați într-o privire fixă. Apoi ridică brațul, arătă drumul spre Kanhiwara și se întoarse în junglă, urmărind cu privirea turmele nesfârșite de animale ce se iveau din toate părțile. El știa că atunci când se apropie jungla, albii sunt singurii care pot spera s-o îndepărteze.

Toți cei din sat pricepură înțelesul lui: dovleacul sălbatic va crește de-acum încolo pe locurile unde se închinaseră ei cândva zeilor. Deci nu le rămânea decât să fugă, și asta cât mai repede.

Dar oamenii nu se hotărăsc așa de ușor să-și părăsească vetrele. Rămaseră deci pe loc câtă vreme mai avură ceva

[1] Momordica balsamina, specie de liană din estul Indiei.

de îmbucat; ba încercară chiar să culeagă nucile sălbatice din junglă. Dar de fiecare dată simțeau cum din întuneric, ochi aprigi îi pândeau la tot pasul, umbre întunecate jucau în fața lor în plină zi, și când, îngroziți, ajungeau la adăpostul caselor, puteau vedea cum scoarța copacilor, pe lângă care trecuseră o clipă mai devreme, era acum sfâșiată în mii de bucățele de ghearele vreunei fiare uriașe. Pe de altă parte, cu cât se încăpățânau mai mult să rămână în sat, cu atât deveneau mai îndrăznețe animalele sălbatice ce colindau acum, mugind fioros, de-a lungul malurilor fluviului Waingunga. Oamenii nu mai îndrăzniră să repare pereții grajdurilor pustii, lipite de marginea junglei; așa că mistreții desăvârșiră ruina, dărâmând și ultimele ziduri cu râturile lor. Lianele, cu rădăcini noduroase, năvăliră în urma lor, încolăcind cu brațe lacome pământul astfel cucerit. Și, odată cu lianele, iarba grasă și proaspătă acoperi într-o clipă totul.

Oamenii care nu aveau familii fugiră cei dintâi, ducând în lungul și în latul țării vestea că satul lor era condamnat. Cine ar putea, spuneau ei, să lupte împotriva junglei sau împotriva zeilor junglei, când însăși Cobra satului și-a părăsit culcușul ce și-l durase la umbra copacului sub care oamenii țineau sfat?

Bruma de schimb pe care o făceau oamenii din sat cu cei de prin împrejurimi încetă pe măsură ce potecile și cărările care duceau spre sat fură năpădite de buruieni. În cele din urmă, nici Hathi și cei trei fii ai săi nu-i mai tulburară pe oameni în timpul nopții cu mugetul lor ascuțit, căci nu mai era nimic de făcut aici. Sămânța din pământ și recolta de deasupra, totul, totul fusese distrus. Arăturile mai îndepărtate începuseră să se șteargă de pe fața pământului. Sosise vremea să se îndrepte cu toții spre Kanhiwara și să trăiască din mila englezilor.

Dar, după cum e obiceiul băștinașilor, ei își amânară plecarea de pe o zi pe alta. Curând îi apucară primele ploi, iar acoperișurile sfărâmate lăsară drum liber potopului. Pășunile erau inundate și apa ajungea acum până la glezne, încât ierburile pârjolite de căldurile verii se înălțară într-o clipită. Atunci oamenii ieșiră din case, călcând în noroi, bărbați, femei

și copii, sub ploaia caldă a dimineții; dar, mai înainte ca satul să se piardă în depărtare, așa cum era și firesc, întoarseră încă o dată capul pentru a arunca o ultimă privire de adio caselor în care locuiseră cândva.

În clipa în care ultima familie, plecată sub greutatea poverilor ce le duceau cu ei, trecu de poarta satului, se auzi în urmă un pârâit surd, ca de bârne rupte și pereți dărâmați. Atunci, într-o străfulgerare, arcuindu-se ca un șarpe întunecat, o trompă lucioasă apăru, sfărâmând acoperișurile de papură; ea se plecă apoi, și din nou se auzi vuietul unei prăbușiri uriașe, urmată de un urlet înfricoșător. Hathi smulgea acoperișurile colibelor, cum ai culege din apă florile de nufăr, dar în acest timp, o bârnă ascuțită îl înțepă în cădere. Și aceasta fu de ajuns pentru a-i dezlănțui mânia și toată forța de care era capabil, căci dintre toți locuitorii junglei, elefantul sălbatic, atunci când e mânios, devine cel mai distrugător. El sfărâmă din câteva lovituri un zid de pământ care se făcu praf sub loviturile lui năprasnice, topindu-se într-un noroi mocirlos în apele dezlănțuite ale ploii. Pe urmă, se repezi pe ulițele înguste ale satului, proptindu-se în dreapta și în stânga de colibele rămase, făcând țăndări ușile, în timp ce fiii săi îi țineau isonul, mergând în urma lui, așa cum făcuseră odinioară pe țarinile din Bhurtpore.

— Jungla va înghiți și cojile astea, se auzi un glas ce răsună foarte liniștit în mijlocul acestui dezastru, dar nu uitați de zidul ce împrejmuiește satul: trebuie dărâmat și el!

Și Mowgli, peste umerii și brațele căruia șiroia ploaia, sări de pe un zid care, asemenea unui bivol istovit se prăbușea acum pierzându-și echilibrul.

— Fiecare lucru la vremea lui, spuse Hathi, înțelept. Oh, la Bhurtpore, colții mei erau roșii de-atâta sânge! și-acum la zidul împrejmuitor, copiii mei! Capul jos! Cu toții-odată! Hai!

Și toți patru împinseră deodată; zidul se căscă, crăpă și se prăbuși. Iar sătenii, amuțiți de groază, văzură apărând dintre dărâmături capetele fioroase, șiroind de pământ, ale devastatorilor. Atunci o rupseră la fugă, pribegi și flămânzi, spre fundul văii, în timp ce satul lor sfărâmat, sfâșiat, călcat în picioare, murea încet în urma lor.

După o lună, o colină unduioasă, acoperită de iarbă tânără și grasă, era tot ce mai rămăsese din sat; și după ce căzură ploile, lumea întunecată a junglei mișuna pe aceste pământuri pe care plugul le scurmase cu numai șase luni în urmă.

Cântecul lui Mowgli împotriva oamenilor

Voi da drumul lianei cea cu repezi picioare,
Voi chema paşii junglei pe-a voastre ogoare!
Coperişuri şi grinzi
Or să cadă surpate,
Şi Karela, amara Karela,
O s-acopere toate.

O să cânte poporu-mi lângă praguri bătrâne,
Şi ciorchini de lilieci pe sub porţi să se-adune
Şi pe vetrele stinse
Vor sta şerpii drept scuturi;
Şi Karela, amara Karela,
Va rodi-n aşternuturi.

Nevăzuţi, ucigaşii noaptea-n preajmă vă cheamă –
Pentru mine, prin noapte, vor veni să ia vamă;
Pe hotarul părelnic,
Lupi urla-vor în sat;
Şi Karela va creşte
Unde mirii v-au stat.

De sub mâinile voastre, holda am s-o culeg,
Nici un spic pentru pâine n-o rămâne întreg;

Prin ogrăzile voastre
Cerbii mei vor păși;
Și Karela, amara Karela,
Casa v-o năpădi.

Dezlegat-am liana cea cu repezi picioare,
Am trimis pașii Junglei pe-ale voastre ogoare;
Vin copacii! Colibe
Or să cadă, surpate!
Și Karela, amara Karela,
O s-acopere toate.

Cioclii

Când „frate" o să-i zici lui Tahaqui şi nici
Hienei altfel decât: „Iaca ce ţi-am vânat!",
Atunci, desigur, pacea cu Jakala vei face,
cu Burta, care-n apa largă pe patru labe-aleargă.

Lege a junglei

— Cinstiţi-i pe cei mai bătrâni dintre voi!

Era o voce groasă, o voce spartă, ce te înfiora, o voce care semăna cu geamătul surd al unui copac putred ce se rupe-n două. Auzind-o, simţeai cum tremură uşor ca un scâncet, un vaiet prelung.

— Cinstiţi-i pe cei mai bătrâni dintre voi! O, fraţi ai mei de pe malurile râului, cinstiţi-i pe cei mai bătrâni dintre voi!

Pe apele nesfârşite ale râului nu se vedea aproape nimic, afară de siluetele pătrate ale plutelor încărcate cu cherestea şi piatră de construcţie, ce treceau acum în convoi, chiar pe sub podul liniei ferate, coborând încetişor la vale. Cârmacii se proptiră cu toată puterea în prăjini, ca să se ferească de un banc de nisip ridicat de valuri, în susul apei, aproape de piciorul podului, şi chiar în clipa în care treceau cele trei ceamuri din fruntea convoiului, glasul fioros de adineauri se auzi din nou:

— O, brahmani de pe malurile fluviului, cinstiţi-i pe cei mai bătrâni dintre voi, cruţaţi-i pe nevolnici!

Unul dintre plutaşi se ridică de unde era aşezat şi întinse braţul rostind ceva ce nu prea semăna a binecuvîntare; apoi, cele trei ceamuri, trosnind din toate încheieturile, se pierdură în tulbureala asfinţitului. Apele întinse ale acestui mare fluviu indian, ce semăna mai mult cu un şirag de lacuri decât cu o apă curgătoare, sclipeau în soare ca o oglindă, în care se reflectau strălucirile roşietice ale cerului, iar înspre malurile joase şi umbrite, valurile se împodobeau cu lumini galbene şi pete de purpură.

În vremea marilor ploi, golfuri mărunte se-nşirau pe maluri; dar acum, gurile lor uscate se căscau părăsite, mult deasupra nivelului apei. Pe malul stâng, aproape în dreptul podului de cale ferată, se afla un sat, cu colibele lui de pământ, de cărămidă sau de nuiele împletite, a cărui uliţă principală, pe care se vedeau acum cirezile întorcându-se în parcuri, dădea de-a dreptul în apă; ea se sfârşea cu o scară cam grosolană de cărămidă, pe care ţăranii, veniţi să se spele, coborau treaptă cu treaptă până la valurile fluviului. Aceasta era aşa-numitul Ghaut[1] al satului Mugger Ghaut.

Noaptea se lăsa pe negândite asupra semănăturilor de linte şi de orez sau pe plantaţiile de bumbac, aflate mai la vale şi peste care apele fluviului se revărsau în fiecare an; ea învăluia cu umbre negre stufărişul de la cotitura apei şi se furişa pe nesimţite în încâlcitele păşuni ce se întindeau în dosul trestiilor adormite. Papagalii şi coţofenele, venite ca în fiecare seară să se adape la râu, ţipând, bătând din aripi şi făcând mare tămbălău, se întorseseră de mult pe lanuri, ca să se aştearnă pe somn în cuiburile lor, întâlnind în zbor stolurile de vampiri ce ieşeau la vânat. Spre fluviu coborau acum, ca nişte nori zburători, păsările acvatice, ţipând şi croncănind în liniştea înserării, dornice să ajungă cât mai repede la cuiburile lor pitite în pădurile de trestii. Erau acolo cârduri greoaie de gâşte, cu capul butucănos şi aripile negre, lişiţe, răţoi sălbatici şi raţe cu clopoţei şi, ici-colo, se mai zarea şi câte un flamingo. În urma zburătoarelor venea un cocor Aghiotant ce zbura ca

[1] În India: debarcader prevăzut cu scări, care coboară în apa unui râu, pentru a servi drept loc de scăldătoare şi prelungindu-se adesea pe mal ca un monument arhitectonic.

şi cum fiecare din bătăile-i domoale de aripă ar fi fost cea din urmă:

— Cinstiți-i pe cei mai bătrâni dintre voi! O, brahmani de pe malurile râului, cinstiți-i pe cei mai bătrâni dintre voi!

Aghiotantul întoarse capul în direcția de unde venea glasul şi coborî țanțoş pe bancul de nisip din josul podului. Abia acum se putea vedea bine ce mare puşlama era. Privit din spate, avea, ce e drept, o înfățişare respectabilă, căci era înalt aproape de un stat de om şi aducea puțin cu un preot plin de demnitate, dar cam chel. Din față însă, era cu totul altceva, căci capul şi gâtul erau jumulite „a la Ally Sloper“[1], ba i se mai vedea atârnând sub bărbie şi o scârboasă traistă de piele, în care dosea tot ce putea fura cu ciocul lui uriaş şi coroiat. Avea picioarele lungi, slabe şi descărnate, dar şi le mişca cu mare băgare de seamă şi le privea cu multă admirație în timp ce-şi netezea domol penele cenuşii din vârful cozii. După ce-şi termină această îndeletnicire, zvârli o privire pe deasupra umărului şi rămase nemişcat, în aşteptare.

Un biet şacal râios, care lătrase toată ziua de foame, rătăcind pe malurile fluviului, îşi ciuli urechile, dădu din coadă şi o porni, bălăcindu-se prin băltoace, spre Aghiotantul ce părea că dormitează.

Era ființa cea mai josnică din neamul lor, nu că un şacal cumsecade ar face mai multe parale, dar ăsta, jumătate cerşetor, jumătate criminal, era din cale-afară de ticălos, scociorând cât era ziua de lungă prin cele mai scârboase gunoaie; era sfâşietor de timid şi nebunește de îndrăzneț, veşnic înfometat şi de o mare viclenie, care de cele mai multe ori nu-i era de folos.

— Uf!, spuse el, scuturându-se amărât, când ajunse la mal. Dar-ar râia cea roşie în toți câinii din sat! Port de trei ori atâtea muşcături de câini câți purici am în spinare, numai pentru că am îndrăznit să mă uit, băgați bine de seamă, am zis să rnă uit, la o gheată nenorocită, aruncată într-un grajd. Doar n-or fi vrând să mă hrănesc numai cu noroi!

Şi se scărpină pe după urechea stângă.

— Eu am auzit, spuse Aghiotantul, cu un glas ce semăna a scârțâit de ferăstrău înțepenit într-o scândură prea groasă, am

[1] Tip de bătrânel cinic şi ridicol.

auzit, zic, că mai era și-un cățeluș nou-născut în gheata despre care vorbești.

— Să auzi e una și să știi e alta, răspunse șacalul ce se învățase să vorbească în proverbe, tot ascultând sporovăiala oamenilor din sat ce se adunau în fiecare seară în jurul focului.

— Foarte adevărat vorbești. Și tocmai de aceea am avut eu grijă de el. În timp ce câinii erau ocupați cu alte treburi.

— Erau tare ocupați!, spuse șacalul. În cazul ăsta, pentru câtva timp, cred că e mai bine să nu mai intru în sat după gunoaie. Vasăzică e adevărat că în gheata aceea se afla un cățeluș ce nu făcuse încă ochi?

— Îl am aici, zise Aghiotantul, privind satisfăcut spre traista sa cea plină. Nu-i mare lucru, dar nici nu e de lepădat în zilele astea când mila pare să fi dispărut de pe fața pământului.

— Ehe, lumea s-a schimbat mult! Parc-ar avea inimă de piatră, gemu șacalul.

Și, după ce privi cu mare băgare de seamă unda încrețită a apei, adaugă:

— Viața e grea acum pentru noi toți și nu mă îndoiesc că însuși admirabilul nostru stăpân, fala Ghaut-ului și mândria fluviului...

— Minciuna, lingușirea și șacalul se trag din aceeași mumă, spuse Aghiotantul, fără să se fi adresat cuiva anume; căci nici el însuși nu era un mincinos de lepădat, atunci când avea de ce s-o facă.

— Da, fala Ghaut-ului, repetă șacalul, ridicând glasul. El însuși, nu mă îndoiesc, își dă seama că hrana s-a împuținat simțitor de când cu construirea podului. Pe de altă parte, cu toate că n-aș îndrăzni să rostesc astfel de vorbe de față cu preacinstitul său obraz, căci este atât de înțelept și de plin de virtuți, ceea ce, din păcate, nu s-ar putea afirma și despre mine, încât...

— Când șacalul însuși zice că e cenușiu, cât de negru trebuie să fie!, mormăi Aghiotantul.

Căci nu putea ști ce avea să urmeze.

— ...Încât hrana nu-i lipsește niciodată, așa că...

În clipa aceea, din apă se auzi un hârâit ușor, ca atunci când o barcă, ajunsă la mal, se lovește de prundul albiei. Șacalul se

întoarse iute și privi în față (totdeauna e mai bine să privești în față) pe acela pe care ultimele sale cuvinte îl priveau direct.

Era un crocodil lung de aproape douăzeci și patru de picioare, acoperit de solzi ca niște plăci de oțel, de părea un cazan bătut în trei rânduri de nituri; pe umeri avea alte plăci, iar pe spinare o creastă. Colții îngălbeniți de pe falca de sus depășeau cu mult pe cei aflați pe falca de jos, care, de altfel, se desena cu multă eleganță. Acesta era Mugger-ul cel cârn Mugger Ghaut, mai bătrân decât oricare dintre locuitorii satului, și care, de altfel, botezase satul cu numele său, Demonul Vadului, mai înainte de construirea podului de cale ferată. Acest asasin, mâncător de carne omenească, era și fetișul băștinașilor de prin partea locului. Acum stătea cu botul deasupra apei și se ținea în loc, mișcând, aproape nevăzut, din coadă; dar șacalul știa bine că o singură lovitură cu această coadă, plesnită peste apă, ar fi fost de ajuns pentru ca Mugger-ul să ajungă la mal cu viteza unei locomotive.

— Binecuvântată fie clipa acestei întâlniri, o, tu, ocrotitor al celor slabi, spuse el lingușitor, făcând la fiecare vorbă un pas înapoi. Un glas fermecător a răsunat deodată și ne-am adunat aici în nădejdea unei plăcute convorbiri. Înfumurarea mea fără de margini m-a făcut ce e drept, să vorbesc de tine în timp ce mă aflam aici. Dar sper că nimic din ceea ce am spus nu a ajuns până la urechile tale.

Or, șacalul nu vorbise decât în speranța de a fi auzit, căci știa el foarte bine că lingușirea este singura cale ca să-și mai astâmpere foamea, iar Mugger-ul știa că șacalul vorbise cu acest unic țel, iar șacalul știa că Mugger-ul știa; iar Mugger-ul știa că șacalul știa că Mugger-ul știe; așa că, în felul acesta, amândoi erau pe deplin mulțumiți.

Suflând din greu și horcăind, bătrâna fiară a apelor se târî anevoie pe mal, murmurând printre dinți:

— Cinstiți pe bătrâni și cruțați pe nevolnici!

Zicând acestea, ochii ei mici și negri străluceau ca doi cărbuni aprinși, sub pleoapele umflate, în mijlocul capului său triunghiular, în timp ce cu picioarele ei strâmbe își împingea înainte trupul uriaș, umflat ca un butoi.

Crocodilul se opri deodată și, oricât de obișnuit ar fi fost șacalul cu vicleniile lui, chiar și-acum, pentru a suta oară, nu se putu stăpâni să nu se înfioare, văzând cu câtă ipocrizie știa Mugger-ul să se așeze în așa fel încât să pară un trunchi de copac, aruncat de ape pe țărm. Crocodilul avea într-adevăr mare grijă să se așeze întocmai în unghiul pe care l-ar fi format triunghiul vreunui copac adus la mal într-un anume loc și pe un anume timp. Toate acestea însă erau o simplă obișnuință, căci Mugger-ul nu venise la țărm de astă dată de nevoie, ci numai de plăcere. Dar se știe că un crocodil nu e niciodată sătul, iar dacă șacalul s-ar fi lăsat convins de marea asemănare a crocodilului cu copacul, nu ar mai fi apucat să filozofeze în această privință.

— Eu, dragul meu, n-am auzit nimic din ce-ați vorbit, spuse Mugger-ul, închizând un ochi, pentru că îmi intrase apă în urechi și eram mort de foame. De când cu construirea podului de cale ferată, oamenii din satul meu au încetat să mă mai iubească și asta îmi frânge inima.

— Oh, câtă nerușinare!, spuse șacalul. Un suflet atât de ales ca al tău! Dar, la urma urmei, toți oamenii sunt la fel.

— N-ai dreptate, dragul meu, oamenii se deosebesc foarte mult unii de alții, spuse încetișor Mugger-ul. Unii sunt mai slabi decât scândurile bărcilor, iar alții mai grași ca niște șac... câini tineri. Mie, unul, mi-ar fi peste putință să vorbesc oamenii de rău, fără motiv! Oamenii sunt de toate felurile. Dar cu trecerea anilor, am învățat că, luați de-a valma, sunt chiar foarte buni. Bărbați, femei și copii, nu am să le fac nicio imputare. Și pe urmă nu uita că cel ce batjocorește lumea azi, mâine de lume va fi batjocorit.

— Lingușirea e mai rea decât o cutie de tinichea goală în burtă. Dar vorbele pe care le-am auzit acum sunt pline de înțelepciune, spuse Aghiotantul, lăsând și al doilea picior pe pământ.

— Bine, dar gândește-te la nerecunoștința de care au dat dovadă față de acest preacinstit obraz, spuse șacalul mișcat.

— Nu, nu, e vorba de nerecunoștință, spuse Mugger-ul, dar oamenii nu se gândesc niciodată la alții, asta e. Pot să vă spun însă, că, stând la postul meu de veghe din fundul vadului, am băgat de seamă că scările noului pod sunt afurisit de

greu de urcat, atât pentru oamenii bătrâni, cât și pentru copiii fragezi. Bătrânii, ce-i drept, nu prea merită să-i iei în seamă, dar credeți-mă, sunt îndurerat, sunt de-a dreptul îndurerat când privesc la bieții copii rumeni și grași. Totuși, cred că, după ce această minunăție de pod se va mai toci, vom vedea din nou picioarele pârlite și goale ale oamenilor mei, bălăcind prin vad, cum făceau mai înainte. Atunci, bătrânul Mugger va fi din nou cinstit cum se cuvine.

— Eu sunt sigur că am văzut ghirlande mari de gălbenele plutind azi după-amiază pe unda apei, spuse Aghiotantul.

Ghirlandele de gălbenele sunt un semn de mare cinste în toată India.

— Greșeală, greșeală, dragul meu. Era doar nevasta negustorului de dulciuri, care își pierde vederea pe zi ce trece și nu mai poate face deosebirea între un trunchi de copac și între mine, Mugger-ul Ghaut-ului! Am văzut-o cum zvârlise ghirlande de flori în apă, căci mă aflam tocmai la cotul fluviului, și dacă ar fi făcut un singur pas, aș fi putut să-i arăt deosebirea. Recunosc însă că nu avea nici un gând rău și trebuie întotdeauna să ținem seama de scopul cu care se face darul.

— La ce-ți pot folosi cununile de gălbenele când ești silit să scurmi prin gunoaie?, spuse șacalul, puricându-se, dar fără să-l piardă nicio clipă din vedere pe ocrotitorul celor slabi.

— E adevărat, dar încă n-a început să se adune movila de gunoaie care m-ar putea interesa pe mine. De cinci ori am văzut apele revărsate ale fluviului retrăgându-se din sat și lăsând pământ gras la capătul uliței. De cinci ori până acum am văzut colibele satului clădite din nou pe vârful colinei, și, cu siguranță, am să le mai vad încă de cinci ori. Eu nu sunt un vânător netrebnic ca Gavialul, să pescuiesc „azi la Ka, mâine la Prayag“, cum spune proverbul, ci un statornic și credincios paznic al vadului. Căci, dragul meu, nu în zadar îmi poartă satul numele, iar „cei ce așteaptă, răsplătiți vor fi“, spune proverbul.

— Eu unul am așteptat vreme îndelungată, foarte îndelungată, aproape toată viața, și, drept răsplată, m-am ales cu bătăi și mușcături, spuse șacalul.

— He! he! he!, chicoti Aghiotantul:

Șacalul cel născut în august avea puține zile-n trup.
Când începură în septembrie să cadă ploile ce rup,
El spuse atunci: Potop așa
N-am mai văzut în viața mea.

Trebuie să recunoaștem că Aghiotantul are un mare cusur, în clipa în care te-aștepți mai puțin, îl apucă tot felul de cârcei în picioare, ba junghiuri, ba mâncărimi la picioare, și, cu toate că nu pare cu nimic mai puțin virtuos decât ceilalți cocori, care cu toții au o înfățișare foarte respectabilă, îl vezi deodată că prinde să joace nebunește pe cataligele-i neîndemânatice, cu aripile abia desfăcute, clătinându-și capul cel chel în sus și în jos, într-un fel tare caraghios. În timp ce, din pricini pe care numai el le cunoaște, își însoțește atacurile cele mai înverșunate cu observațiile cele mai răutăcioase. Dar, după ultima clipă a reprezentației sale, rămâne dintr-o dată țeapăn ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat, imobil și demn, de zece ori mai „aghiotant" decât până atunci.

De aceea, șacalul, deși mai trăise trei primăveri, plecă umilit capul, căci niciodată nu trebuie să iei în seamă batjocura unei ființe înarmate cu un cioc lung de un metru, pe care-l poate arunca întocmai ca pe o suliță. Aghiotantul era el o mare pușlama, dar șacalul era una și mai mare.

— Trebuie să trăiești mult; mai înainte de a ști multe, spuse crocodilul, și aș mai putea adăuga, dragul meu, că bieții șacali sunt un lucru foarte obișnuit, ceea ce nu se poate afirma și despre un Mugger ca mine. Cu toate acestea, nu sunt de loc mândru și trufaș de felul meu, căci trufia înseamnă pieirea; dar să știi de la mine, fiecare vietuitoare își are scrisă soarta, și împotriva sorții nu se poate ridica nimeni dintre cei ce înveață, merg sau aleargă. Eu unul sunt mulțumit de soarta mea. Cu niteluș noroc, cu un ochi ager și cu puțină cumpătare, mai înainte de a intra în vadul cu apele scăzute, se pot face multe în viață.

— Am auzit că odată, însuși ocrotitorul celor slabi era s-o pățească, spuse șacalul cu răutate.

— E adevărat, dar ș-atunci norocul a fost de partea mea. Era pe vremea adolescenței mele, și foamete a fost de-atunci

în trei rânduri (ce de lume mişuna atunci în apele din dreapta şi din stânga Gangelui!). Da, eram pe-atunci tânăr şi nechibzuit, iar când veni potopul, cine era mai bucuros ca mine? Mă mulţumeam cu foarte puţin. Satul era înecat până la acoperişuri; eu înotam deasupra Ghaut-ului şi mersesem aşa, departe, până la semănăturile de orez, care erau acoperite de un mâl bun şi gras. Îmi amintesc că în seara aceea găsisem o pereche de brăţări (erau de sticlă şi mă cam supărau puţin). Da, da, nişte brăţări de sticlă şi, dacă nu mă-nşală aducerile aminte, mai era şi-o gheată. Ar fi trebuit să las amândouă ghetele, dar mi-era foame. Mai târziu am învăţat cum trebuie să procedez în felurite împrejurări. Da. Chiar aşa. După ce m-am ospătat bine, m-am pus pe odihnă. Dar, tocmai când mă pregăteam să mă întorc la fluviu, băgai de seamă că apele scăzuseră mult, aşa c-a trebuit să merg pe jos în mijlocul uliţei din sat. Da, da, chiar mie mi s-a întâmplat aşa ceva! Cum să spun, coboram tocmai uliţa satului, când văzui că tot poporul meu, cu preoţi, cu femei şi copii, venise pe uliţă, iar eu îi priveam cu bunăvoinţă (căci în mâl nu te poţi bate cu lumea). „Puneţi mâna pe topoare şi omorâţi-l spuse un plutaş, căci acesta este Mugger-ul din fundul vadului!“. „Nu cumva să faceţi una ca asta!“, spuse brahmanul. “Nu vedeţi că el goneşte înaintea lui apele revărsate ale fluviului? El este salvatorul satului nostru!“ Auzind aceste vorbe, oamenii îmi aruncară jerbe de flori, ba unul avu chiar fericita idee să-mi pună un ied în cale.

— A, cât de bun, cât de minunat este un ied!, spuse şacalul.

— Are păr, prea mult păr, iar când se întâmplă să găseşti unul înecat, de cele mai multe ori are sub piele un cârlig în formă de cruce. Dar de astă dată, primii iedul ce-mi dădură în dar şi coborâi spre Ghaut astfel, cu toate onorurile. Mai târziu, soarta îmi scoase în cale pe plutaşul care dorise să mă omoare cu toporul. Pluta lui a fost prinsă de un banc de nisip, de care voi nu vă puteţi aminti, căci a trecut de atunci prea multă vreme.

— Nu toţi cei cu care stai de vorbă sunt şacali, făcu jignit Aghiotantul. E vorba oare de bancul ce s-a format în locul unde s-au înecat plutele încărcate cu piatră, în anul când a fost seceta cea mare, un banc lunguieţ de nisip, pe care nu l-au putut spăla nici trei rânduri de inundaţii?

— Erau două bancuri, răspunse Mugger-ul, unul în partea de sus, iar celălalt în partea de jos a fluviului.

— Da, ai dreptate, uitasem. Erau despărțite de o șuviță de apă care a secat mai târziu, spuse cocorul, care se făIea cu memoria lui.

— De bancul cel din josul fluviului s-a lovit barca celui ce-mi dorea atâta bine. Omul tocmai ațipise, și-astfel, numai pe jumătate treaz, sări în apă pân' la brâu, nu, greșesc, numai pân' la genunchi, ca să-și desprindă barca, iar barca s-a desprins într-adevăr, ca să se lovească iar, de data aceasta de bancul vechi, căci așa era cursul apei în vremea aceea. L-am urmărit îndeaproape, căci știam eu bine că aveau să vină oamenii ca s-o scoată la mal.

—Și au venit?, întrebă șacalul înfiorat de emoție. Vânătoarea întreprinsă la o asemenea scară îl copleșea.

— Au venit și aici, și ceva mai la vale. N-am mers prea departe, dar asta tot a însemnat vreo trei pe zi, trei *manjis* (plutași) bine hrăniți, și-afară de ultimul, și asta numai din vina mea, nu s-a auzit nici un țipăt ca să dea de știre celorlalți!

— Asta zic și eu vânătoare cinstită! Dar câtă dibăcie și câtă înțelepciune îți trebuie ca s-o poți duce până la capăt!

— Nu cine știe ce dibăcie, micuțul meu, ci multă judecată. Căci să știi de la mine, în viață, judecata este ca sarea în orez, așa zic și plutașii, și eu unul judec întotdeauna bine lucrurile. Gavialul, vărul meu, mâncătorul de pește, mi-a povestit ce grea îndeletnicire este vânătoarea de pește, cât de mult se deosebește un vânat de celălalt și cât de bine trebuie să-i cunoască, și laolaltă, și pe fiecare în parte. Eu zic că asta-i înțelepciune dar, pe de altă parte, trebuie să recunosc că vărul meu, Gavialul, trăiește în mijlocul vânatului său. În timp ce vânatul meu nu înoată în cârduri, cu capul pe deasupra apei, cum face Rewa, nici nu iese întruna la suprafața apei, ca să se întoarcă într-o rână, cum face Mohoo sau micuțul Chapta, și nici nu se adună în bancuri, după ce se revarsă apele, așa cum fac Batchua și Chilwa.

— Toate animalele pe care le pomenești sunt foarte bune la gust, spuse Aghiotantul, clămpănind pofticios din ciocu-i uriaș.

— Așa spune și vărul meu, și se străduiește foarte mult ca să-i vâneze, numai că peștii lui nu ies niciodată la mal ca să-i fugă de sub nas. Vânatul meu e cu totul altfel. Își duce viața pe uscat, în case și alături de turme. Prin urmare, eu trebuie să știu tot ce face, tot ce are de gând să facă, pentru că, așa cum zice proverbul, având trompă și coadă, să-mi închipui cum e elefantul. De se agață o ramură înflorită sau un belciug într-o poartă, bătrânul Mugger știe că în casa aceea s-a născut un băiețel, care într-o bună zi va coborî să zburde pe malurile Ghaut-ului. Iar dacă o tânără copilă e pe pragul de a se mărita, bătrânul Mugger o află într-o clipă, căci vede șuvoiul neîntrerupt de oameni care îi aduce daruri de tot felul; iar mai târziu, el știe că fecioara însăși va coborî spre fluviu ca să se scalde înainte de nuntă, iar el, bătrânul, e acolo, la pândă, în adâncul vadului. Dacă, din întâmplare, fluviul și-a schimbat albia și slobozește noi pământuri de cultură acolo unde nu era decât nisip odinioară, Mugger-ul o știe neîntârziat.

— La ce-ți folosește să știi toate astea?, spuse șacalul. Fluviul și-a schimbat de nenumărate ori albia, chiar și în timpul scurtei mele vieți.

Într-adevăr, apele din India își mută albia în fiecare an, și, capricioase, se mută la depărtări de câteva mile, înecând semănăturile de pe un mal și acoperindu-l pe celălalt cu mâl vâscos și fertil.

— Nu se află pe lume învățăminte mai folositoare, spuse Mugger-ul, căci pământuri noi înseamnă certuri noi. Mugger-ul o știe. Oh, da! Mugger-ul o știe foarte bine. De îndată ce apele încep să se retragă, el se furișează în ochiurile de apă despre care oamenii cred că nu ar putea ascunde nici un câine, și, pitit acolo, așteaptă. Curând apare un țăran; cu voce tare își face planul că aici va însămânța castraveți, colo bostani, și își face fel de fel de socoteli cu pământul cel nou pe care fluviul i l-a dat în dar. Cu vârful piciorului pipăie mulțumit mâlul gras și fierbinte. Apoi iată că vine altul, zicând că va semăna ceapă, morcovi și trestie de zahăr în cutare și cutare loc. Atunci, cei doi se înfruntă ca niște plute fără cârmaci ce sunt gata-gata să se ciocnească și se privesc fioros, rotindu-și crâncen ochii sub uriașele lor turbane albastre. Bătrânul Mugger vede și aude. Își spun între ei „frate“ și se îndepărtează ca să statornicească

hotarele noilor pământuri. Atunci Mugger-ul porneşte în grabă pe urmele lor, târându-se nevăzut în mâl. Şi iată-i deodată că sar la bătaie! Îşi smulg turbanele! Ridică toroipanele şi, în cele din urmă, unul dintre ei cade pe spate în noroi. În timp ce „fratele" lui o rupe la fugă. Iar când se întoarce, totul e terminat demult şi doar bâta ferecată de bambus a celui dispărut e singura mărturie a celor întâmplate. Şi totuşi, ei nu au nici o recunoştinţă pentru bătrânul Mugger. Dimpotrivă, imediat ce se văd, răcnesc iarăşi unii la alţii: „Săriţi, ucigaşii!" şi încep din nou să se bată cu ciomegele, câte douăzeci de fiecare parte. Oamenii mei sunt oameni buni, *jaţi* din susul colinelor, *malwahi* de la Bêt, aşa că nu se păruiesc de florile mărului. Iar când ciomăgeala s-a sfârşit, bătrânul Mugger aşteaptă undeva, în josul fluviului, ascuns în tufele de *kikar*[1], departe de privirile oamenilor. Atunci, iată că vin jaţii cu umerii largi, opt sau nouă la un loc, purtând mortul pe targă, sub lumina palidă a stelelor. Sunt bătrâni cu barba cenuşie, cu vocea la fel de spartă ca a mea. Fac un popas şi aprind focul: ah, ce bine cunosc eu acest foc! şi se pun pe înghiţit tutun şi dau din cap, aşezaţi jur-împrejurul mortului de pe targă. Vorbesc în şoaptă şi spun că vor veni englezii cu legea lor şi că „vor face dreptate" cu ajutorul unei spânzurători. Atunci prietenii mortului strigă: „Sa fie spânzurat!" şi îşi spun povestea iar de la început o dată, de două ori, de douăzeci de ori în timpul acestei nesfârşite nopţi. În cele din urmă, unul dintre ei spune: „Lupta a fost cinstită. Să cerem ucigaşului un preţ de răscumpărare a sângelui ceva mai mare decât acela cu care ne-a ispitit el şi să nu mai vorbim de asta!" Apoi încep să se ciorovaiască din cauza preţului căci mortul fusese om voinic şi lăsa pe urma lui o seamă de copii. În sfârşit, mai înainte de *amratvela* (zorile), îl apropie de foc şi-l prăjesc puţin, după cum e obiceiul; apoi mi-l lasă mie, şi de el, cel puţin, pot să fiu sigur că nu va trăncăni. Ah, ah, copiii mei, Mugger-ul o ştie, ştie el foarte bine că jaţii malwahi sunt un popor de treabă!

— Sunt prea zgârciţi, şi numai arareori mâna lor se deschide ca să-mi arunce şi mie vreo fărâmă de mâncare, croncăni Aghiotantul. Nu prea-şi pierd vremea „lustruind coarnele

[1] Spinul egiptean sau arborele care produce guma arabică.

vacilor“, după cum spune proverbul; şi, în definitiv, ce se mai poate paşte în păşunea pe unde a trecut un malwah?

— Ah, cât despre mine, eu chiar pe ei îi pasc, spuse Mugger-ul.

— Ei bine, în Calcutta, pe vremuri, continuă Aghiotantul se aruncau toate cele în stradă şi noi n-aveam decât să scotocim şi să alegem ce era mai bun. Eh, dar astea erau timpuri bune. În ziua de azi, străzile lor sunt curate şi semenii mei au început să pribegească de pe meleagurile acelea. Să fii curat e mare lucru. Dar să mături, să cureţi şi să stropeşti strada e curată nebunie.

— Un şacal din ţara de jos mi-a povestit că la Calcutta toţi şacalii erau graşi ca vidrele în vremea ploilor, spuse şacalul, căruia numai la acest gând îi lăsa gura apă.

— Da, dar pe-acolo se mai află şi oameni cu faţă albă, englezii, care în bărcile lor aduc cu ei de undeva câini mari şi graşi, ca nu cumva şacalii să se îngraşe prea mult, spuse Aghiotantul.

— Vasăzică englezii ăştia au sufletul la fel de hain ca oamenii de prin părţile noastre? Trebuia s-o ştiu. Căci nici pământul, nici cerul, nici apa nu se îndură de un biet şacal. Nu de mult, după trecerea ploilor, am văzut cortul unui om alb, m-am apropiat pe furiş, ba chiar am reuşit să-i smulg un căpăstru galben, nou-nouţ, pe care l-am şi mâncat. Din păcate oamenii albi nu se prea pricep să tăbăcească pielea, căci am avut după aceea nişte dureri îngrozitoare de stomac.

— Şi totuşi, ai avut mai mult noroc ca mine, spuse Aghiotantul. Eram pe vremea aceea, în cel de-al treilea anotimp al vieţii mele, o tânără pasăre, îndrăzneaţă şi avântată; coboram tocmai spre malul fluviului, acolo unde trag bărcile cele mari. Trebuie să ştiţi că bărcile englezilor sunt cam de trei ori mai mari decât satul acesta.

— Auzi colo, a zburat şi el o dată până la Delhi şi acum vrea să spună că pe-acolo oamenii umblă cu capul în jos!, murmură şacalul.

Mugger-ul deschise ochiul stâng şi privi pătrunzător spre Aghiotant.

— Cu toate acestea e adevărat, stărui pasărea uriaşă. Un mincinos nu minte decât atunci când vrea să fie crezut. Dar

când nu ai văzut asemenea bărci, nu poți crede în adevărul celor ce vă spun.

— Așa mai merge, spuse Mugger-ul. Ei, și?

— Din fundul acestei bărci, ei scoteau ceva alb, care în puțină vreme se prefăcea în apă. Câte o bucată din asta se fărâma și se împrăștia pe malurile fluviului, iar restul era pus în mare grabă într-o casă cu pereții groși. Dar un plutaș, râzând în hohote, luă o bucățică, nu mai mare ca un cățeluș, și mi-o aruncă. Eu am obiceiul, ca de altfel toți semenii mei, să înfulec orice, fără să stau prea mult pe gânduri, și înfulecai și această bucată pe nerăsuflate. Pe dată am simțit cum mă cuprinde o răceală îngrozitoare, care pornea din gâtlej și se scurgea până în picioare, iar plutașii se prăpădeau de râs, uitându-se la mine, în timp ce eu, bietul, îmi pierdusem până și glasul. Credeți-mă, niciodată n-am mai simțit asemenea frig. Și începui din nou să mă zbengui, țipând cât mă lua gura împotriva prefăcătoriei ce domnește pe acest pământ. Și în timpul acesta, plutașii se tăvăleau de râs, tot uitându-se la mine. Dar, lucrul cel mai ciudat în toată povestea asta, lăsând la o parte frigul acela ciudat, a fost că, după ce-am isprăvit cu văicărelile, n-am mai găsit nimic în gușă!

Aghiotantul făcuse tot ce-i fusese cu putință ca să descrie impresiile pe care le avusese după ce înghițise un bloc de gheață de vreo șapte ocale, adus de pe lacul Wenham de un vapor american, pe vremea când la Calcutta nu existau încă fabrici pentru așa ceva. Dar, pentru că el nu avea de unde și ce va să zică gheață, iar Mugger-ul și șacalul nici pe atât, povestea asta nu stârni mare vâlvă.

— Orice, spuse Mugger-ul, închizând la loc ochiul stâng, este cu putință, orice iese dintr-o barcă de trei ori mai lungă decât Mugger-Ghaut. Căci oricum, satul meu nu e un sat mic.

Deodată se răspândi în văzduh un șuierat prelung, și trenul de Delhi trecu fulgerător, cu toate ferestrele luminate, iar umbra vagoanelor se vedea târându-se după el pe apele fluviului. Apoi trenul se făcu nevăzut în zare, în huruitu-i asurzitor de fierărie: dar Mugger-ul și șacalul erau atât de obișnuiți cu acest spectacol, încât nici măcar nu întoarseră capul.

— Dar ăsta, ce credeți, e un lucru mai puțin minunat decât o barcă de trei ori mai mare ca Mugger-Ghaut?, spuse pasărea, ridicând ochii spre pod.

— Eu am văzut când l-au durat, copilul meu. Sub ochii mei s-au înălțat piatră cu piatră, stâlpii cei înalți, iar de se întâmpla să cadă careva dintre oameni (deși erau foarte siguri pe picioare, dar, în fine, se întâmplă), eu stăteam întotdeauna gata. Nici nu apucaseră să termine primul pilon, și nimeni nu mai cobora în josul apei ca să caute pe cei înecați și să-i îngroape. Asta a fost o altă împrejurare în care i-am cruțat de multă osteneală, cât despre pod, trebuie să știi că nu este nimic extraordinar, spuse Mugger-ul.

— Dar ceea ce trece pe deasupra lui, târând căruțele acelea acoperite, iată ceva cu totul nemaipomenit, răspunse Aghiotantul.

— Fără îndoială, e vreun neam de bivoli necunoscut până azi. Dar va veni ziua când își va pierde și el echilibrul și va cădea așa cum cad și oamenii. Atunci bătrânul Mugger va fi gata.

Șacalul îl privi pe Aghiotant și Aghiotantul pe șacal. Dacă erau convinși de ceva, apoi erau de faptul că locomotiva putea fi orice pe lumea asta numai bivol nu. Căci șacalul o cercetase cu luare-aminte, ascuns în tufele de pe marginea liniei ferate, iar Aghiotantul văzuse nu una de când începuse să circule prima locomotivă cu vapori în India. Dar Mugger-ul nu putea vedea lucrurile decât de jos, iar de acolo cazanul de alamă lustruită al locomotivei semăna, într-adevăr, destul de bine cu cocoașa unui bizon.

— Hm, da, nu încape îndoială! Trebuie să fie un neam de bizon, repetă apăsat Mugger-ul, ca și când ar fi vrut să se convingă pe sine.

— Cu siguranță că e un bizon, spuse șacalul.

— Ar mai putea fi..., reîncepu Mugger-ul, pe un ton cam arțăgos.

— Cu siguranță, cu siguranță că așa e, făcu șacalul, fără măcar să aștepte ca celălalt să termine ce avea de spus.

— Ce?, spuse Mugger-ul furios, căci simțea că ceilalți știu mai multe ca el în această privință; ce ar mai putea să fie?

Nici n-am apucat să-mi termin vorba. Tocmai spuneai că ar putea fi un bizon.

— Este numai ce crede ocrotitorul celor slabi. Sunt sluga lui umilă şi nu a fiarei ce trece podul în goană.

— Orice-ar fi, este o născocire a oamenilor albi, spuse Aghiotantul. Aş fi tare bucuros să stau ceva mai departe decât stăm noi acum, în clipa în care trece fiara asta pe pod.

— Voi nu îi cunoaşteţi pe englezi aşa cum îi cunosc eu, spuse Mugger-ul. Pe vremea când se construia podul se afla prin părţile astea un alb care, în fiecare zi, pe înserat, îşi lua barca, şi din apă îl auzeam cum şuşotea întruna: „O fi oare aici? S-ar putea să fie! Ia daţi-mi puşca!" Auzeam, mai înainte de a fi văzut orice zgomot pe care-l făcea, auzeam cum se frământa şi lovea în pereţii bărcii, care trosnea din toate încheieturile, tot plimbându-se în susul şi în josul fluviului. De îndată ce îi „culegeam" vreun lucrător (economisindu-i astfel banii pe care i-ar fi cheltuit cu arderea lui) eram sigur că aveam să-l văd coborând înspre Ghaut şi răcnind cât îl ţinea gura că mă va ucide, scăpând pentru totdeauna oamenii de persoana mea. Auzi, să mă ucidă pe mine, Mugger-ul din Mugger-Ghaut! Pe mine! Ceasuri întregi, dragii mei, ceasuri întregi înotam pe sub barca lui, auzindu-l cum trage în trunchiurile copacilor. Iar când socoteam eu că era obosit, ieşeam deasupra apei şi începeam să clămpănesc din fălci, chiar pe sub nasul lui. După ce s-a terminat podul, albul a plecat. Trebuie să ştiţi că toţi englezii vânează aşa, afară doar când sunt vânaţi.

— Cine ar putea să vâneze oameni albi?, întrebă şacalul, emoţionat din cale-afară.

— Acum nu-i mai vânează nimeni, dar, pe vremea mea, le-am venit eu de multe ori de hac.

— Îmi amintesc şi eu câte ceva despre această vânătoare. Eram tânăr atunci, spuse Aghiotantul, clănţănind din cioc cu înţeles.

— Mă statornicisem pe meleagurile astea şi satul meu se clădea din nou tocmai pentru a treia oară, dacă îmi amintesc eu bine, când vărul meu, Gavialul, îmi aduse vestea că mai sus de Benares apele sunt în creştere. La început, nu prea am avut chef să mă urnesc, căci vărul meu, care e mare mâncător de peşte, nu prea ştie să deosebească ce e rău de ce e bine. Din fericire,

în aceeași seară, i-am auzit pe oamenii mei stând la sfat și din vorbele lor m-am încredințat că trebuia să fie adevărat.

— Bine, dar ce spuneau?, făcu șacalul.

— Au spus ce trebuiau să spună ca să mă facă pe mine, Mugger-ul Ghaut, să-mi părăsesc apele și s-o pornesc. Am plecat astfel, noaptea, folosindu-mă de cele mai mici șuvițe de apă ce-mi ieșeau în cale, dar asta se întâmpla arareori, căci tocmai începuseră căldurile și apele secaseră mult. Mă târam pe drumuri înecate de praf, mă furișam prin ierburile înalte, și în bătaia lunii urcam încet pe coama dealurilor. A trebuit chiar să mă cațăr și pe stânci, copii, auziți ce-a trebuit să fac! Am trecut astfel albia secată a râului Sirhind, înainte de a ajunge la rețeaua de râulețe care se vărsa în Gange, și iată că mă aflam la o lună depărtare de poporul meu și de fluviul în care trăisem, și toate astea mi se păreau ceva nemaipomenit.

— Și ce-ai mâncat pe drum?, întrebă șacalul, care avea inima-n stomac și nu era câtuși de puțin impresionat de călătoria lui Mugger-Ghaut pe uscat.

— Ceea ce am găsit, vere, spuse Mugger-ul cu glas tărăgănat, apăsând pe fiecare cuvânt.

În India nu prea se obișnuiește să-i spui cuiva vere, dacă nu cumva s-a statornicit vreo legătură de rudenie între tine și cel cu care vorbești. Or, cum numai în vechile povești hindustane se pomenește de căsătoria dintre crocodil și un șacal, șacalul știa foarte bine de ce i se acordase așa, deodată, cinstea de a face parte din familia Mugger-ului. Dacă s-ar fi aflat între patru ochi, nu s-ar fi sinchisit, dar, din păcate, la auzul acestei glume deșănțate, văzu sclipind în ochii Aghiotantului o lumină răutăcioasă.

— Ai dreptate, tată, ar fi trebuit să știu asta, spuse șacalul. Un Mugger nu e prea încântat când e numit părintele șacalilor, iar Mugger-ul de la Mugger-Ghaut, după cum se spune, nici pe atât, așa că îi răspunse pe dată tot precum găsi de cuviință, ba poate chiar mai mult decât e nevoie să repetăm noi aici.

— Ocrotitorul celor slabi a pomenit de rudenia noastră, dar cum aș putea oare să-mi amintesc de gradul acestei înrudiri? De altfel, hrana noastră e aceeași. Chiar acum ai recunoscut asta, răspunse șacalul.

Asemenea vorbe nu puteau decât să înrăutăţească situaţia. Căci şacalul voia să spună că în cursul acestei lungi călătorii, Mugger-ul a trebuit să se hrănească în fiecare zi doar cu vânat proaspăt, şi nu cu prăzile pe care le vâna şi le păstra apoi în fundul vadului până se frăgezeau, aşa cum e obiceiul oricărui Mugger care se respectă şi al tuturor fiarelor sălbatice, atunci când le stă în putinţă să o facă. Întradevăr, una din cele mai grave insulte în lumea vieţuitoarelor ce trăiesc pe marginea fluviului este „mâncător de vânat proaspăt". E aproape la fel de jignitor ca atunci când despre un om spui că e canibal.

— E vorba doar de o hrană care a fost mâncată în urmă cu treizeci de ploi, spuse Aghiotantul pe un ton împăciuitor, şi chiar dacă am vorbi despre asta încă treizeci de ploi, vremurile acelea tot nu se vor întoarce. Mai bine spune-ne ce s-a întâmplat când ai ajuns în sfârşit la apele bune, isprăvindu-ţi astfel extraordinara ta călătorie pe jos. „Dacă ai sta să asculţi fiecare urlet de şacal, toate treburile din târg ar trebui să stea în loc", spune un proverb.

Trebuie că Mugger-ul a fost foarte recunoscător auzind un asemenea răspuns, căci continuă cu însufleţire:

— Pe malurile Gangelui, v-o jur! Când am ajuns acolo m-am minunat foarte, căci în viaţa mea n-am văzut asemenea ape!

— Care vasăzică era o revărsare mai mare decât aceea pe care am avut-o la ultima ploaie?, întrebă şacalul.

— Mai mare? Revărsări ca aceea se întâmplă din cinci în cinci ani, o mână de străini înecaţi, câţiva pui şi un bou mort în mijlocul apelor tulburi. Dar pe vremea despre care vă vorbesc, apele scăzuseră mult şi erau calme ca luciul unei oglinzi, iar englezii înecaţi, întocmai cum îmi povestise vărul meu, Gavialul, coborau pe apă înghesuiţi ca sardelele. În zilele acelea am ajuns atât de mare şi de gras cum mă vedeţi acum. Căci am vânat la Agra, în împrejurimile lui Etawah şi în partea dinspre Allahabad, unde se lărgeşte albia fluviului...

— Aha, vârtejul acela de sub zidurile fortului din Allahabad, spuse Aghiotantul. Vine apa şi se îngrămădeşte ca şuvoaiele între trestii, apoi începe să se învârtească, jur-împrejur, jur-împrejur, uite-aşa!

Şi cocorul începu să joace din nou, cu şi mai mult foc, în timp ce şacalul îl privea cu pizmă, căci el nu apucase anul acela îndepărtat despre care era vorba, anul revoltei.

Mugger-ul urmă:

— Da, da, aproape de Allahabad. Nu făceam decât să stau liniştit în apa leneşă a fluviului şi să-mi aleg un stârv din cele douăzeci care pluteau pe lângă mine. Şi, pe deasupra, englezii nici nu erau încărcați cu giuvaiericale, nu purtau nici inele în nas, nici belciuge la picioare, cum fac femeile din satul meu. Căci, după cum spune proverbul, cine podoabe îndrăgeşte, cu salbă de ştreang sfârşeşte. În vremea aceea, toți Mugger-ii din toate apele se îngrăşară peste măsură, dar soarta mea a vrut ca eu să devin cel mai puternic dintre ei. Umbla pe-atunci zvonul că englezii vor fi aruncați în fluviu şi pe malurile Gangelui, v-o jur, noi am crezut că vorbele astea sunt adevărate. Mai ales când am coborât în josul fluviului, n-am mai avut nici un motiv să cred că la mijloc ar fi o minciună; şi doar am coborât dincolo de Monghyr şi de mormintele ce străjuiesc fluviul.

— Cunosc locul, spuse Aghiotantul. Cam de-atunci Monghyr-ul e un oraş mort, căci între zidurile lui puțini oameni mai locuiesc acum.

— Apoi m-am întors din nou în susul fluviului şi înotam alene în plimbare, când, deodată, ceva mai sus de Monghyr, văzui o barcă ce cobora în grabă, plină cu oameni albi şi toți vii! Erau, după câte îmi amintesc, mai toate femei, lungite la umbra unei pânze întinse pe nişte prăjini şi plângeau de ți se rupea inima. Pe vremea aceea nimeni nu cuteza să tragă cu puşca asupra noastră, căci noi eram păzitorii fluviului, şi-apoi armele aveau de lucru într-altă parte. Le auzeam ziua şi noaptea bubuind undeva, departe, pe uscat, când vântul aducea zgomotele pe deasupra apelor. M-am ridicat atunci din fundul vadului şi m-am arătat chiar lângă barcă, pentru că niciodată nu văzusem oameni albi în viață, deşi îi cunoşteam foarte bine altfel. Un copil alb, gol-goluț, se plecase peste marginea bărcii şi, desigur, aşa cum fac toți copiii, începuse să se joace cu mâinile prin apă. Credeți-mă, e un lucru foarte plăcut de privit, această pasiune a copiilor pentru apa curgătoare. În ziua aceea, ce e drept, mâncasem eu câte ceva, dar parcă tot mai simțeam un gol în pântece. Totuşi, numai

de plăcere şi nicidecum de lăcomie, am apărut deodată pe sub mâinile copilului. Erau atât de albe, încât nici n-am putut sta să le privesc atunci. Când am deschis gura să le apuc; dar erau aşa de mici, încât copilul le-a retras în grabă şi a scăpat nevătămat (deşi îmi amintesc eu bine că le apucasem cu putere). Trebuie că s-au strecurat printre colţii mei, mânuţele acelea albe. Ar fi trebuit să le înhaţ mai dinspre coate, dar, după cum v-am spus, eu ieşisem la faţa apei numai de joacă şi din dorinţa de a mai afla câte ceva. Femeile din barcă începură să ţipe îngrozite, dar, peste câteva clipe, am ieşit din nou la suprafaţa apei, ca să văd ce se mai întâmplă. Barca era prea grea şi nu o puteam răsturna. În barcă nu erau decât femei, dar proverbul spune că cel ce se încrede în femeie va merge pe iarba de pe fundul bălţii. Da, da, s-a întâmplat chiar aşa, pe malurile Gangelui, v-o jur, acesta-i adevărul!

— Odată mi s-a întâmplat şi mie ca o femeie să-mi arunce pielea uscată a unui peşte. Drept să vă spun, eu socoteam că-mi va arunca pruncul ce-l purta în braţe. Dar, oricum, zicătoarea spune că o hrană proastă face mai mult decât o bătaie bună.

— Şi ce a făcut femeia despre care vorbeai?

— A tras, a tras în mine cu o armă scurtă, de care nu văzusem niciodată pân-atunci. Şi a tras de cinci ori la rând (Mugger-ul vorbea desigur despre un revolver de tip mai vechi), aşa că rămăsesem cu gura căscată, zăpăcit de-aşa minune, şi cu capul într-un nor de fum. Auzi colo, cinci focuri unul după altul şi toate într-o clipă, doar cât ai da o dată din coadă, uite-aşa!

Şacalul, care ascultase povestirea Mugger-ului cu tot mai mare luare-aminte, abia apucă să sară deoparte, şi coada crocodilului zbură în aer ca o coasă uriaşă.

— Abia după al cincilea foc, spuse Mugger-ul liniştit, ca şi când nici nu i-ar fi trecut prin cap să strivească pe unul din ascultătorii lui, abia după al cincilea foc mă gândii să mă las la fund. Dar am revenit degrabă, aşa că am putut auzi când vâslaşul spunea femeilor că, fără doar şi poate, murisem, într-adevăr, un glonte mi se cuibărise între solzii de pe ceafă. Nici acum nu ştiu dacă mai e acolo, din pricină că nu-mi pot întoarce capul. Cată şi vezi, micuţul meu, doar aşa te vei încredinţa de adevărul spuselor mele.

— Eu?, spuse șacalul. Eu, un mâncător de ghete scâlciate și ciolane putrezite, aș putea eu oare să mă îndoiesc de ceea ce spune fala apelor? Rămâne-mi-ar coada între dinții cățeilor ce n-au făcut încă ochi, dacă măcar umbra unui asemenea gând mi-a trecut prin cap! Ocrotitorul celor slabi a binevoit să mă încunoștințeze pe mine, sclavul său, că o dată în viața lui a fost rănit de o femeie. Nici nu cer mai mult. Și făgăduiesc să o povestesc tuturor copiilor mei fără a mai cere vreo dovadă.

— Câteodată, prea multă politețe prețuiește mai puțin decât prea multă mojicie. Căci, după cum spune proverbul, pe un oaspete îl poți otrăvi și cu lapte covăsit. Drept să-ți spun, nu am chef ca vreunul dintre copiii tăi să afle că Mugger-ul din Mugger-Ghaut a primit unica lui rană de la o femeie. Vor avea ei la ce să se gândească de va trebui să-și câștige hrana într-un fel așa de nenorocit ca și tatăl lor.

— Bine, atunci tot ce-am auzit a fost uitat de mult! De altfel, aceste vorbe nu au fost rostite niciodată! Nu a existat niciodată vreo femeie albă! Nici vreo barcă! Căci nimic nu s-a întâmplat.

Șacalul dădu din coadă în semn că totul a fost uitat și șters din amintire. Apoi se așeză, făcând o mutră nevinovată.

— Într-adevăr, s-au întâmplat cam multe atunci, spuse Mugger-ul, furios că pentru a doua oară în noaptea aceea suferise o înfrângere din partea potrivnicului său.

De urât nu se urau defel, și pentru că legea statornicită în lumea apelor era „a mânca și a fi mâncat de alții“, șacalul venea întotdeauna să-și primească porția după ce Mugger-ul era sătul.

— Am părăsit barca și femeile și am pornit-o în susul fluviului, continuă Mugger-ul; dar după ce ajunsei la Arrah, ba chiar ceva mai sus, băgai de seamă că pe fluviu nu mai plutesc englezi morți. O vreme, apele au fost limpezi. Apoi veniră doi morți în tunici roșii, de data asta nu englezi, ci amândoi de-același neam, hinduși[1] sau purbeeahi, apoi începură să apară câte cinci sau șase și, în cele din urmă, de la Arrah spre miazănoapte, până dincolo de Agra, apele se umflară de parcă sate întregi ar fi pășit în apele fluviului, și veneau așa, din toate

[1] Populația băștinașă a Indiei, spre deosebire de indigenii din America Centrală și Antile, denumiți de Cristofor Columb și cuceritorii spanioli „indieni“.

părţile, unul după altul, cum se scurg buştenii după marile ploi. Iar când creşteau apele, se ridicau deodată cu toţii de pe bancurile de nisip unde zăceau. Când scădeau apele târau cu ele morţii de-a lungul câmpiilor, de-a lungul junglei, de parcă i-ar fi tras de părul lor lung. Toată noaptea am auzit bubuind focurile de armă şi, spre ziuă, bocănit de picioare omeneşti încălţate ce treceau râul prin vaduri şi scârţâit de roţi pe nisipul de pe fundul albiei, şi fiecare val aducea cu el morţi şi iar morţi. În cele din urmă, eu însumi mă înspăimântai.

„Dacă asemenea grozăvii se pot abate asupra oamenilor, cum va mai scăpa oare Mugger-ul din Mugger-Ghaut?" Pe urma mea veneau bărci în susul apei care ardeau cum ard uneori bărcile încărcate cu bumbac, numai că acestea nu cădeau la fund.

—Aha, făcu Aghiotantul, bărci din acelea care vin la Calcutta dinspre miazăzi. Sunt mari şi negre şi cu coada învolburează apa în urma lor şi...

— ...şi sunt de trei ori mai mari decât satul meu. Bărcile despre care vă vorbesc eu erau joase şi albe, învolburau apa jur-împrejur şi nu erau mai mari decât se cade să fie nişte bărci despre care vorbeşte cineva care spune adevărul. Bărcile astea m-au înspăimântat şi de aceea părăsii locurile acelea pentru a mă întoarce aici, unde ne aflăm acum, şi venii aşa, ascunzându-mă ziua şi mergând pe jos noaptea, dacă se întâmpla ca apele să fie prea scăzute şi să nu pot înota. Mă întorsei la satul meu, dar nu mai nădăjduiam să găsesc pe cineva în viaţă, şi, totuşi, poporul meu trăia, îşi lucra pământul, semăna, secera şi se foia încoace şi încolo pe ogoare, întocmai ca vitele pe care le avea.

— Şi în fluviu mai rămăsese tot aşa de multă mâncare?, făcu şacalul.

— Mult mai multă decât aveam trebuinţă. Chiar şi eu, care nu mă hrănesc cu nămol, chiar şi eu mă simţeam cam obosit şi, dacă nu mă înşel, chiar înspăimântat de acest convoi tăcut şi fără de sfârşit. Am auzit pe cei din satul meu zicând că toţi englezii erau morţi, şi totuşi cei ce coborau pe fluviu cu faţa în apă nu erau englezi, şi poporul meu băgă de seamă acest lucru. Apoi oamenii mei spuseră că era mai bine să taci din gură, să-ţi plăteşti dările şi să ari pământul. După un timp, apele se curăţară, iar cei ce coborau pe fluviu nu erau decât

oamenii înecați de pe urma revărsărilor. Deși hrana nu mai era chiar atât de ușor de găsit, tot nu aveam încă de ce mă plânge. Câte un omor pe ici pe colo nu-i lucru de lepădat, dar până și Mugger-ul se satură câteodată, cum spune cântecul.

— Minunat! Nu s-ar putea ceva mai minunat!, spuse șacalul, îmi pare că m-am îngrășat numai așa, ascultând cum ne vorbești despre atâtea bunătăți. Dar după aceea, dacă îmi este îngăduit să-ți pun o întrebare, după aceea ce a mai făcut Ocrotitorul celor slabi?

— M-am legat, și pe malurile Gangelui vă jur că m-am ținut de legământul meu, că niciodată în viață mea n-am să mai plec la drum în căutarea vreunei aventuri. Așa că deatunci îmi duc zilele prin apropierea Ghaut-ului, în preajma poporului meu, pe care l-am vegheat îndeaproape, și oamenii mă iubeau foarte mult. Era de ajuns să-mi arat chipul pe deasupra apelor și îi vedeam cum se grăbesc să zvârle în fluviu jerbe mari de gălbenele. Da, da. Soarta a fost bună cu mine, toți cei de pe fluviu și de prin împrejurimile lui sunt îngăduitori și respectă un bătrân ca mine, numai că...

— Nimeni nu e fericit din cap până în coadă, spuse Aghiotantul cu bunăvoință. Dar ce-i lipsește oare Mugger-ului din Mugger-Ghaut?

— Copilașul acela alb, care mi-a scăpat, spuse Mugger-ul, oftând din greu. Era tare mic pe-atunci și totuși nu l-am uitat. Sunt bătrân acum, dar, mai înainte de a muri, aș vrea să mai încerc ceva nou. E adevărat că ăștia sunt oameni cu mersul greoi, guralivi și fără minte, și n-ar fi mare ispravă pentru mine, dar mi-aș aminti de vremea de odinioară, de zilele când stăteam ascuns acolo, mai sus de Benares, iar dacă mai trăiește cumva copilul acela își va aminti și el. Poate că acum, pe malul cine știe cărui fluviu, povestește cum și-a strecurat el cândva mânuțele din gura lui Mugger din Mugger-Ghaut. Cine știe dacă nu trăiește tocmai ca să povestească această întâmplare? Soarta a fost bună cu mine și, totuși, în visurile mele mă tulbură adesea amintirea acestui copil alb, aplecat peste marginea bărcii... Crocodilul căscă și-și pocni fălcile. Șiacum vreau să mă odihnesc și să cuget în tihnă. Așa că stați liniștiți, copiii mei, și respectați pe cei bătrâni.

Se întoarse cu greutate și se târî până în vârful colinei de nisip, în timp ce șacalul și Aghiotantul se retraseră la adăpostul unui copac prăbușit, în apropierea podului de cale ferată...

— Halal trai, sătul și făr' de griji!, rânji șacalul, privind întrebător la pasărea care se uita la el de sus, din înălțimea la care se afla. Și, ai băgat de seamă, nici o singură dată nu a găsit de cuviință să-mi dezvăluie măcar un loc unde aș putea afla ceva de-ale gurii. Cu toate acestea, eu unul l-am încunoștințat de o sută de ori, oricând era ceva bun de înfulecat în josul râului. Cât de adevărat e proverbul care grăiește că pe șacal și pe bărbier îi uiți de îndată ce ai aflat de la ei toate noutățile. Vezi bine, acum s-a dus să se culce! Arrah!

— Cum ar putea oare vâna un șacal alături de un crocodil?, se miră Aghiotantul, cu dispreț. Când tâlharul de drumul mare și hoțul de buzunare fac tovărășie, nu e greu să prevezi păgubașul.

Șacalul clefăi nerăbdător din fălci și tocmai se pregătea să se culce încovrigându-se la rădăcina copacului când, deodată, își ciuli urechile și privi printre ramurile îngrămădite, înspre podul ce se afla aproape deasupra capului său.

— Ce s-a mai întâmplat?, făcu Aghiotantul, bătând neliniștit din aripi.

— Așteaptă și-ai să vezi. Suntem chiar în ochii lor și vântul bate dinspre noi, dar nu pe noi ne caută oamenii ăștia.

— A, nu erau decât oameni?! În cazul ăsta, eu unul n-am de ce mă teme. Toată India mă venerează ca pe un sfânt.

Într-adevăr, cucorul Aghiotant, ca agent al sănătății publice, este un funcționar de prim rang și în această calitate are voie să umble în tot locul, după bunul său plac. Așa că nici al nostru nu se clinti din loc.

— Cât despre mine, nu merit mai mult decât o lovitură de picior, spuse șacalul.

Și se puse din nou să asculte.

— Auzi pașii ăștia?, urmă el, ăsta nu-i zgomot de picioare desculțe, ci pașii unui alb încălțat. I-ascultă! Auzi, colo sus, un zgomot de fier care s-a ciocnit de fier?, ăștia-s englezii, amice, știi, oameni cu mersul greoi și fără minte, care vin acum să-i zică două vorbe dulci Mugger-ului nostru.

— Atunci trezește-i! Mai adineauri cineva îl numea Ocrotitorul celor slabi, și-acest cineva semăna leit cu un șacal înfometat.

— Vărul meu n-are decât să-și păzească singur pielea. Mi-a spus-o doar de atâtea ori că de oamenii albi nu trebuie să se teamă niciodată. Și nici un locuitor din Mugger-Ghaut nu ar cuteza să-l atace. Vezi, am știut eu bine că era o pușcă! Acum de-o vrea norocul, vom avea de mâncare chiar mai înainte de ziuă. Căci pe uscat nu prea aude bine, și pe deasupra, de data asta nu mai e vorba de o femeie!

Sus, pe pod, țeava puștii luci pentru o clipă în bătaia lunii. Mugger-ul se odihnea pe bancul de nisip, nemișcat ca umbra lui, cu labele de dinainte puțin îndepărtate, cu capul întins între ele, sforăind ca un crocodil.

Pe pod, o voce se auzi murmurând:

— E o lovitură cam neobișnuită, aproape perpendiculară, dar mai sigură ca oricare alta, ar fi o lovitură de maestru. Ar trebui să-l lovim la ceafă. Dumnezeule, ce monstru! Să știi că țăranii se vor mânia când vor vedea că l-am ucis. Căci este *deota* (zeul) acestor meleaguri.

— Puțin îmi pasă, răsună un alt glas. Pe vremea când am construit podul, fiara asta mi-a răpit vreo cincisprezece dintre cei mai buni lucrători ai mei, și-acum a sunat ceasul să isprăvim cu el. Săptămâni de-a rândul l-am urmărit din barcă și nu i-am putut veni de hac. Fii gata cu „Martini“-ul de îndată ce vezi că am tras două focuri cu ăsta.

— Bagă de seamă să nu te lovească patul armei când ai să tragi; cu un dum-dum nu-i de glumit!

— Asta o să vadă el! Trag!

În aceeași clipă se auzi un bubuit asemănător celui pe care l-ar face un tun mai mic (de altfel armele cele mari, folosite la vânătoarea de elefanți, nu se deosebesc prea mult de un tun) și în aceeași clipă se văzură două limbi de foc, urmate de detunătura stridentă a unui „Martini“, al cărui glonte, foarte lung și foarte ascuțit, pătrunde cu ușurință în carapacea crocodilului. Dar gloanțele explozive își făcuseră efectul: unul dintre ele îl atinsese pe Mugger chiar la ceafă la un lat de palmă de șira spinării, în stânga, iar celălalt explodă ceva mai jos, cam prin dreptul cozii. În nouăzeci și nouă de cazuri

dintr-o sută, un crocodil rănit de moarte mai are puterea să se târască până la apă şi să dispară în străfunduri. Dar bietul Mugger din Mugger-Ghaut fusese tăiat pur şi simplu în trei bucăţi. Abia mai apucă să-şi mişte capul înainte de a muri şi rămase aşa, întins la pământ, întocmai ca şacalul ce pândea undeva pe-aproape.

— Trăsnete şi fulgere! Fulgere şi trăsnete!, strigă bietul animal prăpădit. Nu cumva lucrul acela care târăşte după sine cotigele de fier s-a prăbuşit acum în apă?

— Nu e decât bubuit de puşcă, spuse Aghiotantul dispreţuitor, deşi tremura din cap până în picioare. Nimic mai mult decât o puşcă. Nu încape nici o îndoială că l-au omorât. Iată, vin şi albii.

Într-adevăr, cei doi englezi coborau în grabă de pe pod, fugind către bancul de nisip, unde încremeniră admirând lungimea nemaivăzută a Mugger-ului. Apoi un indigen tăie capul uriaş cu o secure, şi patru oameni începură să-l târască pe pământ...

— Ultima oară când am pus mâna în gura unui crocodil, spuse unul dintre englezi, aplecându-se (era tocmai cel care construise podul), să tot fi avut vreo cinci ani şi coboram cu barca în josul fluviului, spre Monghyr.

Biata mamă-mea se afla şi ea în barcă, şi de-atunci mi-a povestit adesea cum a tras cu vechiul pistol al tatălui meu asupra acelui monstru.

— În cazul ăsta, te-ai răzbunat acum, şi încă pe şeful tribului, chiar dacă îţi sângerează nasul din pricina patului puştii. Hei, oameni buni, scoateţi capul ăsta la mal. O să-l fierbem ca să-i luăm craniul. Pielea e cam ciuruită ca s-o mai păstrăm. Şi-acum, hai la culcare! Pentru isprava asta a meritat să pierdem o noapte, nu-i aşa?

Lucru destul de curios: şacalul şi Aghiotantul făcură aceeaşi remarcă numai trei minute după plecarea oamenilor!

Cântecul valului

Valul ce scânteie-n lună,
Când da vadu-a-l trece fata,
Mâna fetei sărutat-a,
Auriu, în noaptea brună.

Pas, nesigur, fugi în partea
De dincolo! Iute... Iute...
Valul însă-i zice: „Nu te
Du; aşteaptă-mă; eu-s Moartea!"

La-ntâlnire, rău mi-ar pare,
Să-ntârzii din vină-mi, însă.
Vadu-l trece, lină pânza,
Pare-un peştişor ce sare.

Pas ce şovăi, sân de miere,
Bacul pân' la mal te-ar duce!
„Eu sunt Moartea. Pune-i cruce!",
Valu-i spune: „N-ai putere..."

Însă trebuie, măi gânde,
Să-mi văd dragostea. Mă doare.
Valu-ncepe s-o-mpresoare.
I se-nvârte-n jur şi râde.

Dor naiv și mâini de stea,
Lângă mal când fost-au pașii,
Valul, roșu, ca vrăjmașii,
O-nghiți, fugind cu ea.

Ankus-ul regelui

Cei Patru, care niciodată, de la prima rouă revărsată nu se satură vreodată, sunt:
Gura lui Jakala, pipota vulturului, labele maimuței şi ochiul omului.

Zicală a junglei

Kaa, uriaşul piton de stâncă, îşi schimbase pielea poate pentru a doua suta oară de la naştere, iar Mowgli, care nu uitase niciodată că-i datora lui Kaa viaţa, după noaptea de pomină petrecută în Peşterile îngheţate, de care poate vă amintiţi, veni la el să-l felicite. După ce îşi schimbă pielea, şarpele este, o vreme oarecare, morocănos şi deprimat şi aceasta durează până când noua piele începe să ia strălucire şi să devină frumoasă. Kaa nu mai glumea pe socoteala lui Mowgli şi, la fel ca şi ceilalţi din poporul junglei, îl accepta ca stăpân, aducându-i toate ştirile pe care un piton de mărimea lui poate să le audă în jurul lui. Ceea ce nu ştia Kaa despre jungla mijlocie, cum i se spune vieţii ce se scurge la suprafaţa pământului sau sub pământ, pe stânci, în vizuini şi pe trunchi de copaci, era atât de puţin, încât putea să fie scris pe unul dintre cei mai mici solzi ai săi.

În acea după-amiază, Mowgli era aşezat confortabil într-unul din cercurile făcute de inelele uriaşe ale lui Kaa, iar degetele lui se jucau cu vechea piele a şarpelui, solzoasă, şi pe alocuri ruptă, care zăcea printre stânci în formă de cercuri şi

răsucită întocmai cum o lăsase Kaa. Kaa se încolăcise prevenitor sub umerii largi și goi ai lui Mowgli, în așa fel încât să ofere băiatului un adevărat fotoliu viu în care acesta să se poată odihni.

— E perfectă până la solzii de lângă ochi, spuse Mowgli în șoaptă, continuând să se joace cu pielea năpârlită. E ciudat să-ți vezi pielea capului zăcând la picioarele tale!

— Da, dar eu n-am picioare, răspunse Kaa, și apoi, întrucât acesta este un obicei al neamului meu, eu nu găsesc nimic ciudat în el. Tu nu-ți simți niciodată pielea îmbătrânită și aspră la pipăit?

— Dacă o simt, mă duc să mă spăl, Cap Turtit. E adevărat însă că, în timpul marilor arșițe, mi-am dorit să-mi pot jupui pielea fără durere și să alerg astfel fără ea.

— Și eu mă spăl, dar totodată îmi scot și pielea de pe mine. Cum arată noul meu veșmânt?

Mowgli își plimbă mâna de-a lungul uriașului spate cu minunate desene romboidale.

— Broasca țestoasă are o spinare mai tare la pipăit, dar nu culori atât de vii, spuse el, cântărindu-și cuvintele. Brotăcelul care-mi poartă numele are culori mai vii, dar nu-i așa de tare la pipăit. E minunat de frumoasă pielea ta. Știi, îmi amintește de nervurile marmorate din cupa unui crin.

— Are nevoie de apă. O piele nouă nu capătă culoarea ei perfectă decât după prima baie. Hai să megem să ne scăldăm.

— Eu am să te duc, spuse Mowgli și se aplecă râzând ca să ridice partea de mijloc a uriașului corp al lui Kaa, tocmai acolo unde era mai gros. E ca și cum un om obișnuit ar încerca să ridice o conductă de apă, lată de două picioare. Kaa stătea întins liniștit, pufăind amuzat. Apoi începu obișnuitul lor joc de seară: băiatul, plin de impetuozitatea puterii lui extraordinare, și pitonul, gătit în somptuoasa piele nouă, stând unul în fața celuilalt, gata pentru o trântă dreaptă, care era o încercare a ochiului și a puterii. Fără îndoială, Kaa ar fi putut zdrobi o duzină cât Mowgli, dacă s-ar fi avântat în luptă, dar el se juca foarte atent și nu întrebuința niciodată mai mult de o zecime din puterea sa. De îndată ce Mowgli devenise destul de puternic pentru a suporta o luptă ceva mai dură, Kaa îl învăță jocul acesta care-i dădea o deosebită

suplețe în membre, cum nimic altceva nu ar fi reușit să o facă. Câteodată, Mowgli stătea înfășurat până în gât în inelele mișcătoare ale lui Kaa, luptând să scoată un braț afară, ca să-l prindă de grumaz. Atunci Kaa slăbea puțin strânsoarea, iar Mowgli, cu amândouă picioarele, într-o mișcare iute, încerca să prindă ca într-un cleşte capătul cozii uriaşe care se zbătea înapoi, pipăind un loc pe o stâncă sau pe un trunchi de copac. Ei se rostogoleau încoace şi încolo cap lângă cap, fiecare aşteptând clipa sa potrivită, până când splendidul grup sculptural se topea într-un vârtej de inele galbene şi negre, de braţe şi picioare ce se zbăteau ca să se ridice iarăşi şi iarăşi.

— Ei, să te vedem acum, spuse Kaa, făcând mişcări neaşteptate cu capul, şi atât de repezi, încât nici mâna iute a lui Mowgli nu le putea para. Priveşte, acum te ating aici, frăţioare. Aici şi aici! Ce ai?, îţi sunt mâinile amorţite? Din nou aici!

Jocul se termina întotdeauna în acelaşi fel, cu o lovitură directă a capului care-l răsturna pe băiat de câteva ori. Mowgli nu putuse învăţa niciodată să se apere împotriva acestui atac fulgerător, şi, precum spunea şi Kaa, nu avea nici un rost să încerce să înveţe.

— Noroc la vânat, mormăi Kaa la sfârşit, iar Mowgli, ca de obicei, era zvârlit la vreo şase metri depărtare, gâfâind şi prăpădindu-se de râs.

El se ridică, cu degetele pline de iarbă, şi-l urmă pe Kaa spre locul favorit de îmbăiere, ales de înţeleptul şarpe, un iaz adânc, negru ca smoala, înconjurat de stânci, şi pe care trunchiurile de copaci scufundaţi îl făceau să fie şi mai plăcut. Băiatul alunecă în apă, după moda junglei, fără nici un zgomot, şi se cufundă, începând să înoate de-a curmezişul; apoi se ridică la suprafaţă, iarăşi fără nici un zgomot, se întoarse pe spate, cu braţele sub cap, urmărind luna care se ridica deasupra stâncilor şi spărgând cu degetele de la picioare imaginea ei din apă. Capul lui Kaa, care părea tăiat într-un diamant, străbătu lacul ca o lamă şi ieşi afară să se odihnească pe umărul lui Mowgli. Rămaseră astfel liniştiţi, gustând cu voluptate atingerea apei reci.

— E foarte bine, spuse Mowgli, în sfârşit, somnoros. Acum, în haiticul oamenilor, la ora aceasta, după câte îmi amintesc,

ei se întind pe nişte bucăţi tari de lemn, într-un fel de capcană murdară şi, după ce şi-au luat toate măsurile de a se apăra cu multă grijă de vânturile curate, trag deasupra capetelor lor proaste pânze murdare şi cântă cântece urâte, care le ies prin nas. E mult mai bine în junglă.

O cobră foarte grăbită alunecă uşor de pe o stâncă, bău apă, le ură „noroc la vânat!", şi plecă mai departe.

— Sss, spuse Kaa, ca şi cum şi-ar fi amintit deodată de ceva, spune-mi, frăţioare, jungla îţi dă tot ce ţi-ai dori tu în viaţă?

— Nu chiar tot, răspunse Mowgli râzând. Altfel ar fi fost dacă Shere Khan era din nou mare şi puternic, să iasă cam o dată pe lună ca să-l pot ucide. Pentru că acum, eu aş putea să-l ucid cu propriile mele mâini, fără a mai cere ajutorul cirezii. De asemenea, mi-am dorit ca soarele să strălucească în mijlocul ploilor, iar ploile să acopere soarele în zilele călduroase de vară. De asemenea, deşi nu mi-a fost foame niciodată, totuşi mi-am dorit să ucid o capră, şi, după ce am ucis o capră, mi-am dorit ca aceasta să fi fost un cerb; când am avut cerbul, mi-am dorit ca el să fi fost un *nilghai*. Dar aşa simţim cu toţii.

— Şi alt fel de dorinţe nu ai?, întrebă uriaşul şarpe.

— Ce aş mai putea să-mi doresc? Am jungla şi bunăvoinţa junglei. Mai există ceva între răsăritul soarelui şi apusul lui?

— Să vezi, cobra a spus... începu Kaa.

— Care cobră? Am văzut-o chiar acum că s-a depărtat fără să spună ceva. A plecat la vânătoare.

— E vorba de altă cobră.

— Ai multe treburi cu poporul veninos? Eu le las să-şi urmeze întotdeauna drumul lor. Ele poartă moarte în colţul din faţă, şi nu-i drept, fiindcă sunt toate aşa de mici. Dar, mă rog, cu ce Glugă ai vorbit tu? Kaa lunecă încet prin apă, ca un vapor în largul mării.

— Sunt vreo trei sau patru luni de atunci, spuse Kaa. Vânam tocmai în Peşterile îngheţate, un loc pe care poate că nu l-ai uitat nici tu. Iar fiinţa pe care o vânam fugea cu ţipete îngrozitoare de-a lungul rezervoarelor şi spre acea casă al cărei perete l-am dărâmat eu odată pentru tine, şi s-a ascuns sub pământ.

— Dar poporul din Peşterile îngheţate nu trăieşte în vizuini.

Mowgli înțelesese că șarpele vorbea despre poporul maimuțelor.

— Această ființă nu trăia, dar încerca să trăiască acolo, răspunse Kaa, cu un tremur al limbii. Ea s-a băgat într-o vizuină care ducea foarte departe. Am urmărit-o și după ce am ucis-o, m-am culcat să dorm. Când m-am trezit, mi-am continuat drumul.

— Sub pământ?

— Precum spui, și, în sfârșit, am dat de o Glugă albă (o cobră albă) care vorbea de niște lucruri ce întreceau înțelegerea mea, și ea îmi arătă foarte multe altele pe care nu le văzusem niciodată înainte.

— Un nou vânat? Era o pradă bună?, Mowgli se întoarse brusc din locul său.

— Nu, nu era vânat și dacă l-aș fi mușcat mi-ar fi sfărâmat toți dinții. Dar Gluga albă spunea că un om, vorbea ca și cum ar fi cunoscut foarte bine acest neam, că un om și-ar da sufletul din coastele sale numai ca să privească o singură dată acele lucruri.

— Să mergem să vedem, spuse Mowgli, trebuie să-mi amintesc și eu că am fost odată om.

— Mai încet, mai încet. Știi că graba a omorât șarpele Galben care a mâncat soarele. Noi doi am stat de vorbă sub pământ și eu i-am vorbit de tine, spunându-i că ești un om.

Atunci Gluga albă mi-a spus (și este cu adevărat tot atât de bătrână ca și jungla): „A trecut foarte multă vreme de când n-am văzut un om. Lasă-l să vină, căci va vedea aceste lucruri pentru care foarte mulți oameni ar fi gata să moară.“

— Trebuie să fie un vânat nou. Și, totuși, poporul veninos nu ne spune niciodată de câte ori apare un vânat prin apropiere. Sunt un popor foarte neprietenos.

— Nu e vânat. Este... este... nu pot să spun ce este.

— Atunci vom merge acolo. N-am văzut niciodată o Glugă albă și vreau să văd și celelalte lucruri. Le-a omorât ea?

— Toate sunt lucruri moarte. Ea spune că este păstrătoarea acestor lucruri.

— Ah, înțeleg; așa cum un lup ar sta deasupra cărnii pe care și-a adus-o în vizuină. Hai să mergem!

Mowgli înotă spre mal, se tăvăli prin iarbă ca să se usuce, apoi cei doi prieteni o porniră spre Peşterile înghețate, către cetatea părăsită de care cred că ați auzit. În acele zile, Mowgli nu se temea deloc de poporul maimuțelor, în schimb poporul maimuțelor se temea grozav de el. Acum însă neamul lor rătăcea prin junglă, aşa încât Peşterile înghețate erau goale şi foarte tăcute la lumina lunii. Kaa îl conduse spre ruinele pavilionului reginei, care se ridica pe terasă, alunecă printre dărâmături şi pătrunse pe scara pe jumătate astupată, care ducea jos sub pământ, pornind din centrul pavilionului. Mowgli şuieră chemarea şarpelui: „Suntem de un sânge, voi şi eu", şi-l urmă, târându-se în patru labe. Se târâră astfel pe o lungă distanță, coborând un gang în pantă, care cotea şi se răsucea de câteva ori şi, în sfârşit, ajunseră într-un loc unde rădăcinile unui copac uriaş, a cărui tulpină se înălța cu vreo treizeci de coți mai sus, pătrunseseră prin perete, forțând o piatră uriaşă. Cei doi se strecurară târâş prin gaură şi se găsiră deodată într-un fel de cavou mare, al cărui acoperiş boltit fusese de asemenea sfărâmat de rădăcinile copacului, aşa încât câteva fâşii de lumină izbuteau să pătrundă în întunericul adânc.

— O vizuină în care poți fi în siguranță, spuse Mowgli, ridicându-se în picioare, dar prea departe ca s-o vizitez zilnic, şi acum, ce avem de văzut? Nu văd nimic.

— Eu sunt nimic?, întrebă o voce din mijlocul cavoului, şi Mowgli văzu ceva alb mişcându-se până când, după o vreme oarecare, se ridică în fața lui cea mai uriaşă cobră pe care o văzuse vreodată, o ființă de aproape opt coți lungime, care devenise albă ca fildeşul vechi din cauza întunericului. Chiar semnele ochelarilor de pe gluga ei largă se şterseseră într-un galben palid. Ochii ei erau de un roşu de rubin şi în întregime cobra prezenta cel mai minunat aspect pe care-l văzuse Mowgli vreodată.

— Noroc la vânat, spuse Mowgli, care nu-şi părăsea niciodată bunele maniere, după cum nu-şi părăsea niciodată cuțitul.

— Ce s-a întâmplat cu cetatea?, întrebă cobra albă fără a răspunde la salut. Ce e cu cetatea mare, înconjurată de ziduri, cetatea cu o sută de elefanți şi douăzeci de mii de cai şi vite fără număr, cetatea regelui care domneşte peste douăzeci de

regi? Am cam surzit şi de multă vreme nu mai aud gongurile de război.

— Deasupra capetelor noastre e numai junglă, spuse Mowgli, iar dintre elefanți cunosc numai pe Hathi şi pe fiii lui. Bagheera a omorât toți caii dintr-un sat şi... ce este un rege?

— Eu ți-am spus, i se adresa Kaa cu multă dulceață cobrei, eu ți-am spus acum patru luni că cetatea ta nu există.

— Cetatea, marea cetate din pădure ale cărei porți sunt păzite de turnurile regelui, nu poate niciodată să piară. Ei au clădit-o înainte ca tatăl tatălui meu să iasă din oul său şi va dura până când fiii fiilor mei vor deveni tot atât de albi ca şi mine. Salomhi, fiul lui Chandrabija, fiul lui Vyeja, fiul lui Yegasuri au clădit-o în zilele lui Bappa Rawal. Ale cui vite sunteți voi?

— E o urmă pierdută, spuse Mowgli, întorcându-se spre Kaa, eu nu înțeleg ce spune.

— Nici eu. E foarte bătrână. Mamă a cobrelor, acolo sus e numai junglă, aşa cum a fost de la începutul începuturilor.

— Atunci cine este el?, întrebă cobra albă. El, care stă în fața mea neînfricat, care nu ştie de numele regelui şi vorbeşte limba noastră prin buze de om? Cine este el, care poartă un cuțit şi o limbă de şarpe?

— Mi se spune Mowgli, fu răspunsul. Fac parte din junglă. Poporul meu sunt lupii şi Kaa este fratele meu. Mamă a cobrelor, cine eşti tu?

— Eu sunt paznicul comorii regelui. În zilele când pielea mea era încă neagră, Kurrun Raja a zidit o piatră deasupra mea şi mi-a spus să aduc moarte tuturor acelora care ar veni să fure. Apoi ei au coborât toată comoara printr-o gaură făcută în piatră, iar eu, de aici, auzeam cântecul brahmanilor, stăpânii mei.

— Hm, spuse Mowgli ca pentru sine, eu am avut o dată de-a face cu un brahman în haiticul oamenilor şi ştiu ce ştiu. O să iasă rău şi aici.

— De când mi s-a încredințat paza, piatra a mai fost ridicată de cinci ori, dar întotdeauna pentru a se coborî mai multe lucruri şi niciodată pentru a se lua din ele. Nu există bogății mai mari ca aceste bogății, comori a o sută de regi. Dar a trecut foarte multă vreme de când piatra a fost mişcată ultima oară şi cred că cetatea mea m-a uitat.

— Dar nu există nicio cetate. Priveşte în sus. Dincolo sunt rădăcinile copacilor uriaşi care sfărâmă pietrele în bucăţi. Oamenii şi copacii nu trăiesc niciodată laolaltă, insistă Kaa.

— De două sau de trei ori, oamenii au pătruns aici, răspunse cobra albă cu înverşunare, dar ei n-au avut timp să vorbească deloc, căci eu am venit spre dânşii, în vreme ce ei bâjbâiau în întuneric, şi m-am năpustit asupra lor, aşa încât n-au putut să scoată decât un singur ţipăt. Pe când voi, voi veniţi cu minciuni, tu, om, şi tu, şarpe, amândoi vreţi să mă faceţi să cred că cetatea mea nu există şi că paza mea s-a terminat. Oamenii se schimbă foarte puţin de-a lungul anilor. Dar eu nu mă schimb niciodată. Până când piatra nu va fi ridicată din nou şi brahmanii nu vor coborî să-şi cânte cântecele pe care le cunosc eu şi să mă hrănească cu lapte cald, ca apoi să mă scoată din nou la lumină, eu, eu, eu, şi nimeni altul, sunt paznicul comorii regelui. Voi spuneţi că cetatea este moartă şi că aici au pătruns rădăcinile copacilor, atunci aplecaţi-vă şi luaţi ce vreţi. Pământul nu are o comoară mai mare ca aceasta. Om cu limbă de şarpe, dacă poţi să ieşi viu pe calea pe care ai intrat acum, regii vor fi servitorii tăi.

— Din nou urma este pierdută, spuse Mowgli cu răceală. Crezi că vreun şacal a pătruns aşa de adânc şi a muşcat enorma Glugă albă? Sunt sigur că e nebună. Mamă a cobrelor, eu nu văd nimic aici care e bun de luat.

— Pe zeii soarelui şi ai lunii, pe băiat l-a apucat nebunia morţii, şuieră cobra. Dar înainte ca ochii tăi să se închidă, îţi voi permite această favoare. Priveşte şi vezi ceea ce nici un om n-a văzut până acum.

— Cei din junglă, care vorbesc lui Mowgli despre favoare, nu fac bine, spuse băiatul printre dinţi, dar întunericul schimbă toate, după câte ştiu eu. Dacă-ţi face ţie plăcere, am să privesc.

Mowgli îşi roti privirea în jurul bolţii, căutând să pătrundă întunericul cu ochi foarte atenţi, şi apoi ridică de pe podea un pumn de ceva care strălucea.

— O-ho, spuse el, ăsta seamănă cu obiectele cu care se joacă oamenii în haiticul lor; însă acest obiect este galben, iar celălalt era cafeniu.

Lăsă monedele de aur să cadă jos și făcu câțiva pași înainte. Podeaua cavoului era îngropată la o adâncime cam de cinci sau șase coți în monede de aur și argint, care se revărsaseră din sacii unde fuseseră puse la început, și în anii lungi ce trecuseră peste ele, metalul se îngrămădise și se așezase ca nisipul după un reflux. Pe el. În el și ieșind din el, așa precum rămășițe naufragiate se ridică din nisip, se vedeau bogate *howdah* de elefant, din argint, bătute cu plăci de aur și împodobite cu diamante și peruzele. Erau acolo palanchine și litiere care duceau reginele, lucrate și încadrate în argint și email, bastoane cu mânere de jad și inele de chihlimbar pentru perdele. Erau candelabre de aur cu ornamente de smarald lucrat în formă de ramuri fine; erau imagini de zei uitați, bătute în pietre scumpe, înalte de cinci coți, lucrate în argint, cu ochii de nestemate; erau platoșe de oțel încrustat cu aur și cu franjuri de perle înnegrite și stricate de vreme; erau coifuri cu creste lucrate în rubine de culoarea sângelui de porumbel; erau scuturi de lac, baga sau piele de rinocer, îmbrăcate în aur reliefat și împodobite la margini cu smaralde; erau teci pentru săbii, pumnale și cuțite de vânătoare cu mânere bătute-n diamant; erau vase și linguri de aur pentru sacrificii și altare mici, având o formă cum nu se mai află la lumina zilei; erau cupe de jad și brățări; vase pentru ars tămâia, piepteni, vase pentru parfum, henne[1] și pudră de ochi, toate săpate în aur masiv; erau inele pentru nas, mici brățări, diademe, inele pentru degete și cordoane fără număr; erau cingători, largi de șapte degete, cu diamante și rubine, cutii de lemn în armături triple de fier, din care lemnul putrezise și se prefăcuse în pulbere, arătând grămezi uriașe de safire, stelate, neșlefuite, opale, ochi de pisica, safire obișnuite, rubine, diamante, smaralde și granate.

Cobra albă avusese dreptate. Nu existau bani ca să poată plăti valoarea acestei comori, strânsă acolo de secole, prin războaie, jaf, comerț și biruri. Monedele singure erau fără preț, lăsând la o parte toate pietrele scumpe; iar numai greutatea brută a aurului putea să fie de două sau trei sute de tone. Fiecare conducător din India, oricât de modest ar fi el, își are

[1] Culoarea roșie-portocalie obținută din planta tropicală cu același nume, folosită în Orient pentru vopsitul părului și unghiilor.

comoara sa la care adaugă întruna; şi deşi din când în când vreun prinţ mai luminat trimite patruzeci-cincizeci de căruţe de argint la băncile guvernului, cei mai mulţi îşi păstrează comoara şi secretul acesteia numai pentru ei.

Mowgli, firește, nu înțelegea ce însemnătate aveau aceste lucruri. Cuțitele îl interesaseră puțin, dar întrucât ele, cântărite-n palmă, nu păstrau un echilibru perfect ca propriul lui cuțit, le aruncă jos. La urmă de tot găsi ceva cu adevărat fascinant, care zăcea în fața unui *howdah* pe jumătate îngropat în monede. Era un *ankus* lung de doi coți, o țepușă de mânat elefanți, ceva ce semăna cu o cange mică. Capătul era format dintr-un singur rubin rotund şi strălucitor, iar mânerul, lung de douăzeci de centimetri, era bătut în peruzele nelucrate, puse una lângă alta, ceea ce îi dădea un aspect deosebit de frumos. Dedesubtul lor era o margine de Jad cu un model de flori în jurul ei, cu frunze de smarald şi fiori de rubin, cufundate în piatra rece şi verde. Restul mânerului era din fildeş pur, iar capătul, adică vârful şi cârligul, erau din oțel încrustat cu aur, cu desene reprezentând o vânătoare de elefanți. Desenele îl atraseră pe Mowgli, care văzu că aduceau cu prietenul său Hathi. Cobra albă îl urmase foarte de aproape.

— Nu-i aşa că merită să mori după ce l-ai văzut?, întrebă ea. Nu găseşti că ți-am făcut o mare favoare?

— Nu înțeleg, spuse Mowgli. Aceste lucruri sunt tari şi reci şi în nici un caz bune de mâncat. Însă acesta, şi ridică *ankus*-ul, acesta doresc să-l iau cu mine ca să-l văd în plin soare. Tu spui că toate îți aparțin ție, nu vrei să mi-l dai, şi în schimb să-ți aduc broaşte să mănânci?

Cobra albă se scutură cu o încântare răutăcioasă.

— Sigur că am să ți-l dau, spuse ea, tot ce este aici îți voi da ție, până în clipa în care vei pleca.

— Dar eu plec chiar acum. Locul acesta este rece şi întunecos şi eu vreau să iau acest lucru cu vârful ascuțit ca un spin, să-l duc în junglă.

— Priveşte la picioarele tale. Ce vezi acolo?, Mowgli ridică ceva alb şi lucios.

— E un os din craniul unui om, spuse el foarte liniştit. Şi aici mai sunt încă două.

— Cu mulți ani în urmă, aceştia au venit să ia comoara. Eu le-am vorbit în întuneric şi de atunci zac foarte liniştiți.

— Dar ce nevoie am eu de lucrul acesta pe care tu îl numeşti comoară? Dacă vrei să-mi dai *ankus*-ul ca să-l iau cu mine, e o pradă bună. Dacă nu vrei, tot e o pradă bună. Eu nu mă lupt cu poporul veninos, dar să ştii că am învățat şi cuvintele vrăjite ale neamului tău.

— Nu există decât un singur cuvânt vrăjit aici: e cuvântul meu. Kaa se aruncă înainte cu ochii în flăcări.

— Cine m-a rugat să aduc omul?, şuieră el.

— Eu, desigur, murmură cobra bătrână, e multă vreme de când n-am văzut un om şi acest om vorbeşte limba noastră.

— Dar n-a fost vorba să ucizi. Cum mă pot întoarce eu în junglă şi să le spun lor că l-am condus la moarte?, întrebă Kaa.

— Până acum n-am vorbit de ucidere, căci n-a sosit încă timpul. Iar în ceea ce te priveşte pe tine, fie că vrei sau nu vrei să te duci în junglă, uite, acolo e o gaură în zid. Acum linişte, tu, omorâtor de maimuțe! Eu nu am decât să-ți ating gâtul, şi jungla nu va mai şti de tine niciodată. N-a existat om care să vină aici şi care să plece cu suflarea între coaste. Eu sunt paznicul comorii din cetatea regelui.

— Dar înțelege odată, vierme alb al întunericului, ți-am mai spus că nu există nici rege, nici cetate. În jurul nostru nu e decât jungla, strigă Kaa.

— Dar comoara mai există încă, iar noi putem face ceva. Aşteaptă puțin, Kaa al stâncilor, să vedem cum fuge băiatul. Aici e loc destul pentru o mare distracție. Viața este foarte plăcută. Hai, fugi încoace şi încolo câteva clipe şi distrează-te, băiatule!

Mowgli îşi puse mâna pe capul lui Kaa, foarte liniştit.

— Ființa asta albă a avut de-a face până acum numai cu oameni din haiticul oamenilor. Ea nu mă cunoaşte pe mine, şopti el. Ea a vrut această vânătoare. Ei bine, o va avea!

Mowgli stătea în picioare cu *ankus*-ul în mână, al cărui capăt era îndreptat spre pământ. El îl repezi cu o iuțeală nemaipomenită, şi arma căzu de-a curmezişul, chiar în spatele glugii uriaşului şarpe, fixându-l pe podea. Ca un fulger, toată greutatea lui Kaa se aşeză pe corpul ce se zvârcolea, paralizându-l de la glugă până la coadă. Ochii roşii ardeau ca

nişte flăcări, iar capul, care rămăsese liber, se zbătea cu furie în dreapta şi în stânga.

— Ucide-l, spuse Kaa, în timp ce mâna lui Mowgli se strânse pe mânerul cuţitului său.

— Nu, răspunse el, trăgând încet lama cuţitului. Eu nu voi mai omorî niciodată decât pentru ca să mă hrănesc, dar priveşte, Kaa!

Mowgli îl prinsese pe şarpe din spate, de glugă, îl forţase să deschidă gura cu lama cuţitului, lăsând astfel să apară colţii îngrozitori, purtători de venin de pe falca superioară, care acum zăceau negri şi uscaţi în gingie. Cobra albă supravieţuise veninului său, cum se întâmplă de obicei la şerpi.

— *Thuu* (e secată), spuse Mowgli şi, îndepărtându-l uşor pe Kaa, el ridică de jos *ankus*-ul, eliberând astfel cobra albă.

— Comoara regelui are nevoie de un nou paznic, spuse el cu multă gravitate. Thuu, secătura, n-ai lucrat deloc bine! Acum aleargă încoace şi încolo şi distrează-te, Thuu!

— Mi-e tare ruşine, omoară-mă!, şuieră cobra albă.

— S-a vorbit aici prea mult de ucidere. Acum noi vom pleca. Dar eu voi lua cu mine acest obiect ascuţit ca un spin, Thuu, fiindcă am luptat pentru el şi te-am învins.

— Bagă de seamă ca acest obiect să nu te omoare până la urmă pe tine. Acest obiect este moartea. Adu-ţi aminte că acest obiect este moartea. Să ştii că poartă în el destulă putere ca să omoare toţi oamenii din cetatea mea. Nu-l vei putea purta multă vreme, om al junglei, şi nici acela care-l va lua de la tine nu-l va putea purta. Ei vor ucide şi vor ucide, şi iarăşi vor ucide, în numele acestui obiect. Puterea mea s-a ofilit, dar *ankus*-ul va lucra în locul meu. E moartea! E moartea! E moartea!

Mowgli se strecură prin gaură şi pătrunse din nou, în gang, şi ultima imagine pe care o văzu fu cobra albă care lovea cu înverşunare cu colţii săi, acum lipsiţi de orice pericol, în feţele impasibile de aur ale zeilor ce zăceau pe jos, şi şuiera fără încetare: „E moartea!“

Mowgli şi Kaa erau bucuroşi să vadă din nou lumina zilei. Când ajunseră înapoi în jungla lor, iar Mowgli mişcă *ankus*-ul în aer ca să strălucească în lumina dimineţii, fu tot atât de

încântat ca atunci când avea un buchet de flori proaspete ca să le pună în părul său.

— Strălucește mai tare decât ochii Bagheerei, spuse el cu încântare, învârtind obiectul de rubin. Vreau să i-l arăt. Ce crezi că voia să spună Thuu când a vorbit de moarte?

— Nu pot să-ți spun. Îmi pare rău până în vârful cozii mele că nu a simțit cuțitul tău. E întotdeauna rău în Peșterile înghețate, și pe pământ, și dedesubt. Dar acum mi-e foame. Vrei să vânezi cu mine în dimineața aceasta?, întrebă Kaa.

— Nu, fiindcă Bagheera trebuie să vadă acest obiect. Noroc la vânătoare!, și Mowgli se depărta dansând, fluturând enormul *ankus* și oprindu-se din când în când să-l admire, până ajunse în acea parte a junglei, pe unde umbla Bagheera de obicei, și o găsi adăpându-se după un vânat copios. Mowgli îi povesti aventurile sale de la început până la sfârșit, în timp ce Bagheera adulmeca *ankus*-ul din când în când. Când Mowgli ajunse la ultimele cuvinte spuse de cobra albă, Bagheera toarse în mod aprobator.

— Vrei să spui că Gluga albă a spus adevărul?, întrebă Mowgli iute.

— Eu m-am născut în cușca regelui din Oodeypore și știu câte ceva despre om. Foarte mulți oameni ar omorî de trei ori într-o noapte în numele acestei pietre roșii.

— Dar piatra aceasta face ca arma să fie mult mai greu de ținut în mână. Micul meu cuțit strălucitor este mult mai bun. Și, privește, piatra roșie nu este bună de mâncat. Atunci de ce vor să ucidă?

— Mowgli, du-te și te culcă. Tu ai trăit printre oameni și...

— Da, îmi amintesc. Oamenii ucid pentru că ei nu vânează. Ucid fără pricină sau de plăcere. Scoală-te Bagheera. Cu ce scop a fost făcut acest obiect cu vârful ca un spin?

Bagheera își deschise ochii pe jumătate, îi era grozav de somn, cu o licărire răutăcioasă în privire.

— A fost făcut de oameni ca să fie implântat în capul fiilor lui Hathi, așa încât sângele să poată țâșni afară. Am văzut ceva asemănător pe străzile din Oodeypore, în fața cuștilor noastre. Obiectul acesta a gustat din sângele multor semeni de-ai lui Hathi.

— Dar de ce îl înfig ei în capul elefanților?

— Pentru a-i învăța Legea omului, și pentru că nu au nici gheare, nici dinți, oamenii fac astfel de lucruri, și chiar și mai rele.

— De câte ori m-apropii de oameni sau numai de lucrurile pe care aceștia le fac, întâlnesc numai sânge, spuse Mowgli cu dezgust. Se simțea puțin obosit de greutatea *ankus*-ului. Dacă aș fi știut acest lucru, nu l-aș fi luat. Mai întâi a fost sângele lui Messua și acum e sângele lui Hathi. Nu am să-l mai întrebuințez niciodată. Privește!

Ankus-ul zbură strălucind în soare și se îngropă cu vârful în jos la vreo cincizeci de metri depărtare, printre copaci.

— Acum mâinile mele sunt curățite de moarte, spuse Mowgli, frecându-și mâinile de pământul proaspăt și umed. Thuu a spus că moartea mă va urma, dar ea e bătrână, albă și nebună.

— Albă sau neagră, moarte sau viață, eu am de gând să dorm, frățioare. Eu nu pot să vânez toată noaptea și să urlu toata ziua, cum fac unii dintre noi.

Bagheera se îndreptă spre o vizuină de vânătoare, pe care o cunoștea, la o depărtare cam de două mile. Mowgli își făcu un loc confortabil într-un copac pe care se cățărase ușor, înnodă trei sau patru liane și, într-un timp mult mai scurt decât ai putea să-l exprimi în cuvinte, începu să se legene într-un hamac la o înălțime de cincizeci de metri de pământ. Deși nu avea nimic împotriva luminii puternice a zilei, totuși Mowgli urmă obiceiul prietenilor, folosindu-se de ea cât mai puțin posibil. Când se trezi din cauza neamului care vorbește cu voce tare și care trăiește în copaci, amurgul căzuse din nou, iar el își aminti că visase frumoasele pietricele pe care le aruncase departe de el.

— Ce-ar fi să mă duc să mai privesc o dată obiectul?, spuse el și alunecă pe o liană pe pământ.

Dar Bagheera se afla chiar în fața lui. Mowgli putea să o audă cum adulmeca aerul în lumina amurgului.

— Unde este obiectul cu vârful ca un spin?, întrebă Mowgli.

— L-a luat un om. Aici este urma lui.

— Acum vom vedea dacă Thuu a spus adevărul. Dacă obiectul ascuțit înseamnă moarte, acel om va muri. Hai să mergem după ei.

— Întâi să mergem la vânat, spuse Bagheera. Un stomac gol face un ochi mai puțin limpede, și, de altfel, oamenii se mișcă foarte încet, iar jungla este destul de umedă pentru a păstra cea mai ușoară urmă.

O porniră la vânat îndată ce putură, dar de-abia după trei ceasuri reușiră să termine toată carnea, să bea apă, și în sfârșit, să pornească după urmele lăsate. Poporul junglei știe că nu e bine niciodată să te grăbești sacrificându-ți mesele.

— Crezi că obiectul ascuțit se va întoarce singur în mâna omului și-l va ucide?, întrebă Mowgli. Thuu a spus că era moartea.

— Vom vedea asta când îl vom găsi, răspunse Bagheera, păşind cu capul în jos. E un singur picior (voia să spună că era vorba de un singur om) și greutatea obiectului i-a apăsat călcâiul foarte adânc în pământ.

— Ha, e limpede ca fulgerul de vară, răspunse Mowgli, și amândoi o porniră în trap mărunt printre liane, la lumina lunii, mergând după urmele lăsate de cele două picioare goale. Acum a început să gonească, spuse Mowgli. Degetele de la picioare sunt depărtate unele de altele. Își continuară drumul pe un teren umed.

— De ce oare o coteşte aici?

— Așteaptă, spuse Bagheera și se aruncă înainte întrun salt splendid, cât putu de departe. Primul lucru pe care trebuie să-l faci când o urmă încetează de a mai fi limpede este să te arunci înainte fără a lăsa propriile tale urme de pași pe pământ, căci ele ar putea să încurce lucrurile. Bagheera se întoarse brusc după ce ateriză și se găsi față în față cu Mowgli, strigându-i:

— Aici vine o altă urmă care o întâlnește pe aceasta. E un picior mult mai mic în această urmă și degetele sunt întoarse înăuntru.

Mowgli alergă și el într-acolo ca să vadă despre ce era vorba.

— E piciorul unui vânător din neamul gond, spuse el, privește, aici și-a târât arcul pe iarbă. Iată de ce prima urmă a cotit-o așa de repede. Piciorul Mare s-a ascuns de Piciorul Mic.

— E adevărat, spuse Bagheera, acum, ca să nu stricăm urmele, încrucişându-ne cu propriile noastre urme, să pornim fiecare pe altă pistă. Eu sunt Piciorul Mare, frăţioare, şi tu eşti Piciorul Mic, adică gondul.

Bagheera sări înapoi pe prima urmă, lăsându-l pe Mowgli să se aplece deasupra paşilor ciudaţi cu degetele întoarse înăuntru ale micului om sălbatic din păduri.

— Acum, spuse Bagheera, făcând pas după pas de-a lungul lanţului lăsat de picioare; eu, Piciorul Mare, cotesc aici. Acum mă ascund după o stâncă şi stau foarte liniştit şi nu îndrăznesc să mişc picioarele. Strigă ce vezi tu din urmele tale, frăţioare.

— Acum eu, Piciorul Mic, mă apropii de stâncă, spuse Mowgli, mergând pe pista lui. Acum mă aşez sub stâncă, mă sprijin în mâna mea dreaptă, cu arcul pus între degetele de la picioare, şi aştept acum multă vreme, fiindcă urmele picioarelor mele sunt foarte adânci aici.

— Şi eu de asemenea, răspunse Bagheera, ascunsă după stâncă, aştept cu capătul obiectului ascuţit ca un spin sprijinit de o piatră. El alunecă mereu, fiindcă văd aici o zgârietură făcută pe piatră. Strigă ce vezi lângă urmele tale, frăţioare.

— Una-două rămurele şi o creangă mare s-au rupt aici, spuse Mowgli cu o voce joasă, acum ce să spun despre asta? Ah, e clar, acum eu, Piciorul Mic, mă îndepărtez făcând zgomot mare şi tropăind aşa încât să mă audă Piciorul Mare.

El se îndepărtă de stâncă pas cu pas, mişcându-se între copaci şi glăsuind tot mai tare, pe măsură ce se apropia mai mult de o cascadă mică:

— Eu... mă... depărtez... spre... locul... unde... zgomotul... apei... căzătoare... acoperă... zgomotul meu; şi... aici... eu... aştept. Strigă-ţi urmele tale, Bagheera, Picior Mare!

Pantera se aruncase în toate direcţiile să vadă încotro duceau paşii Piciorului Mare după ce părăsiseră locul din spatele stâncii. După aceea vorbi şi ea:

— Eu vin după stâncă în genunchi, târând cu mine obiectul ascuţit ca un spin. Când văd că nu e nimeni, încep să fug. Eu, Piciorul Mare, fug repede. Urma este clară. Hai să urmărim fiecare drumul său. Eu încep să fug.

Bagheera se repezi de-a lungul urmelor adânci lăsate de paşi, iar Mowgli urmări paşii gondului. Un timp oarecare o liniște deplină se lăsă deasupra junglei.

— Unde eşti tu, Picior Mic?, întrebă Bagheera. Vocea lui Mowgli răspunse la o depărtare cam de cincizeci de metri spre dreapta.

— Hm, spuse pantera, cu o tuse adâncă. Cei doi aleargă acum unul alături de altul şi se apropie tot mai mult.

Alergară astfel încă o jumătate de milă, păstrând întotdeauna cam aceeaşi distanță, până când Mowgli, al cărui cap nu era atât de aproape de pământ ca al Bagheerei, strigă:

— S-au întâlnit! Noroc la vânat! Priveşte! Aici a stat Piciorul Mic, cu genunchiul sprijinit de stâncă, şi dincolo era Piciorul Mare.

La o depărtare de mai puțin de zece metri în fața lor, întins pe o grămadă de stânci sfărâmate, zăcea corpul unui sătean din regiune, având spatele străpuns de o săgeată mică, subțire, făcută din pene aparținând tribului gond.

— Găseşti că Thuu a fost aşa de bătrână şi de nebună frățioare?, întrebă Bagheera cu dulceață. Iată cel puțin o moarte în fața noastră.

— Să urmărim mai departe. Dar unde e băutorul sângelui de elefanți, spinul cu ochiul roşu?

— Poate că-l are Piciorul Mic. Acum din nou e un singur picior.

Se vedea numai urma unui om cu pas uşor, care alergase repede, purtând o greutate pe umărul stâng, urma ce se imprimase pe o fâşie lungă de iarbă uscată, unde fiecare pas părea pentru un ochi bun de vânător marcat cu fier înroşit. Niciunul dintre ei nu vorbi până când pista se apropie de o grămadă de cenuşă lăsată în urma unui foc de tabără, ascuns într-o râpă.

— Din nou, spuse Bagheera, oprindu-se brusc ca şi cum ar fi fost transformată în stană de piatră.

Corpul unui gond mic şi zbârcit zăcea cu picioarele în cenuşă, iar Bagheera se întoarse spre Mowgli cu o privire întrebătoare.

— Asta a fost făcută cu o măciucă de bambus, spuse băiatul, după o scurtă privire. Eu am întrebuințat un astfel de

obiect pentru bivoli, când am slujit în haiticul oamenilor. Mama cobrelor, îmi pare rău că am râs de ea, cunoştea neamul acesta foarte bine, aşa cum ar fi trebuit să-l cunosc şi eu. N-am spus eu că oamenii omoară fără nicio pricină?

— De fapt, ei au omorât în numele acestor pietre roşii şi albastre, răspunse Bagheera. Nu uita că eu am fost în cuştile regelui din Oodeypore.

— Una, două, trei, patru urme, spuse Mowgli, aplecându-se deasupra cenuşei. Patru urme de oameni cu picioarele încălţate. Ei nu aleargă aşa de repede ca gonzii. Aş vrea să ştiu ce rău le-a făcut micul om din pădure. Uită-te, au vorbit împreună toţi cinci, stând în picioare. Înainte de a-l omorî pe acesta. Bagheera, hai să ne întoarcem. Îmi simt inima grea şi totuşi o simt săltând în sus şi în jos, ca un cuib de pasăre de la marginea unei crengi.

— Nu e vânătoare bună dacă laşi vânatul. Să urmărim mai departe, spuse pantera. Aceste opt picioare încălţate nu s-au dus prea departe.

Nu-şi mai vorbiră aproape o oră, în timp ce mergeau pe pista largă lăsată de cei patru oameni cu picioarele încălţate. Se făcuse ziuă de-a binelea, era cald şi Bagheera spuse:

— Miroase a fum.

— Oamenii sunt întotdeauna mai dornici să mănânce decât să alerge, răspunse Mowgli, cotind când încoace, când încolo printre tufişurile joase ale junglei tinere pe care o explorau ei acum. De undeva din fundul gâtului, Bagheera, puţin mai la stânga lui, scoase un zgomot greu de definit.

— Aici e unul care nu va mai mânca niciodată, spuse ea. O grămadă informă de haine viu colorate zăcea sub un tufiş, iar în jurul său se putea vedea împrăştiată nişte făină.

— Asta a fost făcut iarăşi cu un bambus, răspunse Mowgli. Priveşte praful acesta alb: este ceva ce mănâncă oamenii. Ei au luat vânatul de la omul acesta care le-a cărat hrana şi pe el l-au lăsat ca vânat lui Chil, vulturul.

— Este al treilea, spuse Bagheera.

— Mă voi duce cu nişte broaşte mari şi proaspete la Mama cobrelor şi am s-o hrănesc până se va îngrăşa, spuse Mowgli ca

pentru sine. Acest băutor al sângelui de elefanți este moartea în persoană, dar eu încă nu înțeleg nimic.

— Să mergem mai departe, spuse Bagheera.

Merseră cam o jumătate de milă când auziră pe Ko, corbul, cântând un cântec de moarte în vârful unui arbore de tamarisc, la umbra căruia zăceau trei oameni. Un foc pe jumătate stins mai scotea fum în mijlocul cercului, sub o farfurie de fier care conținea o bucată mare de pâine nedospită, arsă și înnegrită. Foarte aproape de foc și strălucind în razele soarelui zăcea *ankus*-ul îmbrăcat în rubine și peruzele.

— Obiectul lucrează foarte repede; totul se sfârșește aici, spuse Bagheera. Mowgli, cum au murit aceștia? Eu nu văd nicio urmă, nicio zgârietură pe ei.

Un locuitor al junglei învață din experiență tot atât de mult cât știu și marii doctori despre plantele și poamele otrăvitoare. Mowgli mirosi fumul care se ridică din foc, fărâmă o bucată de pâine înnegrită, o gustă și o scuipă îndată.

— Mărul morții, spuse el tușind. Prințul trebuie să-l fi pregătit în mâncare pentru aceștia, care l-au omorât după ce-l omorâseră întâi pe gond.

— Bună vânătoare, într-adevăr, omorurile au urmat unul după altul, spuse Bagheera.

„Mărul morții“ este porecla din junglă a mărului spinos, sau *dhatura*, otrava cea mai puternică din India.

— Acum ce facem?, întrebă pantera. Să ne omorâm tu și eu, unul pe altul, pentru ucigașul acela de colo cu ochii roșii?

— Poate să vorbească și el?, întrebă Mowgli în șoaptă. Am făcut vreun rău când l-am aruncat? Nouă amândurora nu ne poate face nici un rău, fiindcă noi nu dorim ceea ce doresc oamenii. Dacă l-am lăsa aici, fără îndoială că va continua să ucidă oameni unul după altul, tot așa de repede precum cad nucile în timpul unei vijelii. Nu iubesc oamenii, dar nici chiar eu n-aș vrea să-i văd murind câte șase într-o noapte.

— Ce preț au ei? Nu sunt decât niște oameni. S-au omorât unul pe altul și sunt foarte încântați. Primul om al pădurii, acela mic, a vânat foarte bine.

— Ei sunt totuși numai pui și un pui este în stare să se înece crezând că poate să muște din lumina lunii care se privește în

apă. Greşeala este a mea, spuse Mowgli, care vorbea ca şi cum ar fi ştiut totul despre orice. Nu voi mai aduce niciodată în junglă lucruri ciudate, nici chiar atunci când ar fi tot atât de frumoase ca florile. Acesta, el luă în mână *ankus*-ul cu multă grijă, se va duce înapoi la Mama cobrelor. Dar mai întâi noi trebuie să dormim şi se înţelege că nu putem să ne culcăm lângă adormiţii ăştia. De asemenea trebuie să-l îngropăm şi pe el, ca să nu fugă şi să omoare alţi şase. Sapă-mi o groapă sub copacul acela.

— Dar, frăţioare, spuse Bagheera, mişcându-se spre locul arătat, îţi repet că nu este vina băutorului de sânge. Totul este numai din cauza oamenilor.

— E totuna, răspunse Mowgli. Sapă adânc groapa şi când ne vom trezi, îl voi lua cu mine şi-l voi duce înapoi.

*

* *

Două nopţi mai târziu, în timp ce cobra albă se jelea în întunericul cavoului, acoperită de ruşine, jefuită şi singură de tot, *ankus*-ul de peruzele vâjâi prin gaura zidului şi se prăbuşi cu zgomot pe podeaua plină cu monede de aur.

— Mamă a cobrelor, spuse Mowgli (care avusese grijă să rămână de partea cealaltă a zidului), vezi, găseşte-ţi pe cineva tânăr şi mai copt, din neamul tău, să te ajute să păzeşti comoara regelui, aşa încât nici un om să nu mai poată ieşi viu de aici, vreodată.

— A-ha, deci s-a întors. Am spus eu că acest obiect înseamnă moarte. Dar cum se întâmplă că mai eşti încă în viaţă?, murmură bătrâna cobră, încolăcindu-se cu dragoste în jurul mânerului *ankus*-lui.

— Pe taurul care m-a răscumpărat, nu ştiu! Obiectul acesta a omorât de şase ori într-o noapte. Să nu-l laşi să mai iasă de aici, niciodată!

Cântec de pui de vânător

Surate maimuţe, Mor, păunul,
tot mai dorm, văzduhu-i ca tutunul.
Totuşi Chil, zburând în lung şi-n lat,
Prea boltite ceruri n-a brăzdat.
Suie-ncet o umbră, un oftat prin junglă,
cine-i? care? ce-i? Nimica,
Pui de vânător, e frica!

Strâmb, prin luminişuri cu şopârle,
stă, pândeşte, speră, se azvârle;
Murmurele sale, şuşotind,
cresc înjur, se-mprăştie, se-ntind!
Când răzbate, simţi sudori pe spate
şi-ţi îngheaţă parcă chica:
Pui de vânător, e frica!

Pân' ce luna de pe vârf de munte
n-a intrat în stâncile mărunte,
Asudat şi frânt, când păru-l simţi
că-şi zbârleşte creasta lui de zimţi,
Stai şi-ascultă: grea, aproape, multă,
vezi din toate se ridică,
Pui de vânător, e frica!

Şuierând, săgeata muşcă zarea!
Nimeni să nu treacă trecătoarea...
În desişul gol, ce-ţi râde-n nas,
sulița înfige-ţi-o! Ai tras!
Mâna-i negrăit de moale... Sângele se-opreşte-n cale.
Ce-o fi-n piept ca rândunica?...
Pui de vânător, e frica!

Când sorb cerul trompele furtunii,
pinul când se surpă şi când funii
Mări de uragane îşi aud
pârâind fuiorul lor cel ud;
Rostogoliri – bubuie! Prin goluri,
leul mieunând ca o pisică?
Pui de vânător, să ştii că-i frica!

Saltă apa, spumegă-n răscoale,
bolovani cât casa se prăvale,
Fiecare fir de iarbă-aici
pare-un straniu palid licurici;
Beregată, te-ai uscat deodată!
Inima: tic... tica, mititica;
Pui de vânător, e frica, frica!

Quiquern

Oamenii gheţarilor din Soare-răsare
se topesc ca zăpada; albii au de vânzare
Zahăr şi cafea negustorite în şoaptă,
la-ntâlnirile cu cei ce le aşteaptă.
Oamenii gheţarilor din Soare-apune
fură şi varsă sânge de sălbăticiune.
Şi vânătorilor, şi albilor, îngrijiţi ca femeile,
Îşi vând sufletele: sufletele... pieile...

Oamenii gheţarilor din Miazăzi
au baleniere pe care le vând, harnicii, şi
Soţii cu mai mult de-o podoabă măiastră,
corturi cu mai mult de-o fereastră.
Dar cei din Gheţarii bătrâni au virtute:
vârstnici ai golfurilor necunoscute,
Cu suliţe din os de balenă, pe apă,
lor nimic din ce le iese în drum nu le scapă!

— A deschis ochii. Priveşte-i!

— Pune-l din nou în taşcă. Cred că va fi un câine zdravăn, şi la patru luni îi vom da un nume.

— Şi al cui va fi?, întrebă Amoraq. Ochii lui Kadlu făcură înconjurul igluului[1] cu pereţii căptuşiţi cu piei şi se opriră

[1] Iglu, casă de zăpadă, la eschimoşi.

pe Kotuko, un băiat de paisprezece ani, care şedea pe laviţă, săpând un nasture într-un ciot de colţ de morsă.

— Botează-l pentru mine, spuse Kotuko, cu un zâmbet larg, am să am nevoie de el într-o zi.

Kadlu îi răspunse cu acelaşi zâmbet larg, până cand ochii i se îngropară aproape în grăsimea obrajilor săi turtiţi, apoi făcu un semn lui Amoraq, în timp ce mama înverşunată a căţelului scheuna văzând că puiul ei se zvârcoleşte în taşca de piele de focă ce atârna foarte sus, deasupra opaiţului, la căldură. Kotuko continuă să sculpteze în os, iar Kadlu aruncă o legătură de hamuri de câini într-o cameră foarte mică ce se deschidea într-o parte a bordeiului, dezbrăcă haina grea de vânătoare făcută din piele de ren, o puse într-o plasă lucrată din oase moi de balenă, care atârna deasupra unui alt opaiţ şi se trânti pe laviţă, ca să taie mărunt o bucăţică de carne de focă îngheţată, până când Amoraq, soţia lui, avea să-i aducă cina adevărată, compusă din carne fiartă şi supă de sânge. Fusese, încă în zori, la o depărtare de opt mile, la vizuinile focilor, şi se întorsese cu trei foci mari. La jumătatea drumului din tunelul de zăpadă, lung şi strâmt, care ducea spre uşa interioară a casei, puteai auzi lătrături şi urlete, deoarece câinii care trăgeau la sania lui, eliberaţi acum din munca lor zilnică, se băteau între ei pentru locurile calde.

Când lătrăturile se înteţiră, Kotuko alunecă leneş de pe laviţă, luă un bici cu mâner scurt de os de balenă, la cap cu douăzeci şi cinci de coţi de curea împletită şi ieşi în gangul care răsuna de lătrături de parcă haita-nfometată ar fi vrut să-l mănânce de viu. De fapt, nu era altceva decât obişnuitul semn de nerăbdare dinainte de masă. Când se strecură către ieşirea gangului, vreo şase capete blănoase îl urmăriră cu ochii sticlind. În timp ce se apropia de un fel de atârnătoare din fălci de balenă, unde ţineau carnea pentru hrana câinilor, tăie din carnea îngheţată bucăţi mari, cu un fel de suliţă cu un capăt foarte lat, şi aşteptă cu biciul într-o mână şi cu carnea în cealaltă. Apoi fiecare animal fu strigat la rând, pe nume; cei mai slabi fură primii, şi vai de acel câine care ar fi stricat rânduiala, căci şfichiul biciului l-ar fi plesnit ca un fulger şi i-ar fi smuls o parte din păr şi din piele. Fiecare animal mârâia puţin, lătra şi se îneca înfulecându-şi porţia, apoi se grăbea

să se întoarcă în gang, în timp ce băiatul, stând pe troianul de zăpadă, în lumina orbitoare a Aurorei Boreale, împărțea hrana după dreptate. Ultimul servit era marele și negrul conducător al echipei, care păstra ordine când câinii erau înhămați, și Kotuko îi dădu o porție dublă de carne, dar totodată și o lovitură de bici în plus.

— Ah, spuse Kotuko, încolăcindu-și biciul, mai am deasupra opaițului unul mic, care la vremea lui va ști să scoată multe scheunături. *Sarpok!* Intră la loc!

Dădu înapoi câinii, care se înghesuiră unul în altul, scutură de pe blănuri zăpada uscată cu un bătător făcut din os de balenă, pe care Amoraq îl ținea după ușă, lovi de câteva ori acoperișul casei, ca să scuture turțurii de gheață care ar fi putut să cadă de sus, din grămada de zăpadă ca o cupolă, apoi se cuibări îndărăt pe bancă. Câinii din gang sforăiau și scheunau în somn, pruncul care dormea în gluga adâncă și îmblănită a lui Amoraq gângurea, se îneca, lovea cu picioarele, iar mama cățelușului proaspăt botezat stătea culcată lângă Kotuko, cu ochii pironiți pe legătura de piele de focă ce atârna acolo, la căldură și în siguranță, deasupra flăcării galbene și mari a opaițului.

Toate acestea se petreceau departe, la nord, dincolo de Labrador; dincolo de strâmtoarea Hudson, unde uriașele maree aruncă gheața în toate părțile, la nord de peninsula Melville, la nord chiar de strâmtorile Fury și Hecla, pe țărmul de miazănoapte al țării Baffin, unde insula Bylot se ridică deasupra ghețurilor strâmtorii Lancaster, ca o formă de puding răsturnată. Știm prea puțin despre acele locuri de la nord de strâmtoarea Lancaster, afară de așezările din North Devon și din Țara Ellesmere; dar chiar și acolo locuiesc puțini oameni, răzleți pe la ușa polului, cum s-ar zice.

Kadlu era un eschimos *innuit*[1] și tribul său, alcătuit cam din treizeci de suflete, aparținea regiunii Tununirmiut, „Țara de dincolo de orice“. Pe hărți, această coastă pustie este însemnată cu numele de Navy Board Inlet, dar innuiții au botezat-o mult mai bine, pentru că această țară se întinde într-adevăr dincolo de orice pe lumea aceasta. Nouă luni întregi din an e numai

[1] Eschimos american; eschimos din regiunea arctică.

gheaţă şi zăpadă şi furtună după furtună; cu un frig pe care nimeni nu şi-l poate imagina dacă nu a văzut cu ochii lui un termometru coborând mult sub zero. Şase luni din cele nouă e întuneric beznă; ceea ce face viaţa îngrozitoare. În cele trei luni de vară, îngheţul tot revine la fiecare două zile şi în fiecare noapte, dar zăpada începe să se prelingă de pe povârnişurile ce privesc spre sud, câteva sălcii pitice îşi scot afară mugurii lor lânoşi, şi mici plante de piatră par a vrea să înflorească. Plaje întregi de prundiş fin şi pietre rotunjite se rostogolesc la vale în marea largă, iar bolovani şlefuiţi şi stânci striate îşi ridică vârfurile deasupra zăpezii zgrunţuroase. Dar toate acestea trec în câteva săptămâni şi iarna sălbatică încătuşează din nou regiunea, în timp ce în largul mării gheaţa rupe în dreapta şi în stânga valurile până la orizont, blocând, izbind, frângând şi tăind, zdrobind şi sfărâmând până ce totul îngheaţă din nou, până la zece coţi adâncime, începând de la mal şi mergând în larg către adâncul apei.

În timpul iernii, Kadlu urmărea focile până la marginea acestei ţări de gheaţă şi le străpungea cu sulița, când se ridicau să respire în răsuflătorile lor. Focile trebuie să aibă apă de mare liberă ca să poată trăi şi ca să poată prinde peşte, iar gheaţa pluteşte câteodată câte optzeci de mile fără întrerupere de la cel mai apropiat ţărm.

În timpul primăverii, atât el, cât şi neamul lui se retrăgeau din partea unde se topea gheaţa către pământul stâncos unde îşi ridicau corturi de piei, puneau capcane pentru păsări de mare, sau străpungeau focile tinere care ieşeau la soare pe plajă. Mai târziu, coborau spre sud, spre ţara Baffin, după reni şi pentru a-şi completa stocul anual de somoni din cei care mişunau în sutele de râuri şi lacuri din interior. Apoi se întorceau spre nord în septembrie sau octombrie, să vâneze boul de mosc şi să înceapă obişnuita vânătoare de foci din timpul iernii. Această călătorie se făcea în sănii trase de câini, cam douăzeci sau treizeci de mile pe zi, şi câteodată în josul coastei, în „bărci pentru femei", făcute din piei cusute, când atât câinii, cât şi copiii stăteau culcaţi la picioarele vâslaşilor, iar femeile cântau diferite cântece, în timp ce bărcile lunecau pe apele reci şi sticloase, până hăt-departe. Tot luxul pe care-l cunoşteau tununirmiuţii venea din sud, lemn de plută pentru

tălpi de sănii, vergele de fier pentru vârfuri de harpon, cuțite de oțel, ceaune de cositor, în care găteau mâncarea mult mai bine decât în oalele lor din marnă săpunoasă, cremene și iască și chiar chibrituri, panglici colorate pentru părul femeilor, mici oglinzi ieftine și material roșu pentru a tivi marginile jachetelor din piele de ren. Kadlu se ocupa cu comerțul bogatelor coarne gălbui de narval[1], răsucite, și cu al dinților de bou de mosc (care sunt tot atât de prețioși ca și perlele), pe care le vindea innuiților de la sud, și aceștia, la rândul lor, făceau comerț cu balenierele și cu posturile de misionar din strâmtorile Exeter și Cumberland. Și astfel, lanțul se continua până când un ceaun cules de vreun bucătar de vapor în bazarul Bhendy putea să-și termine zilele deasupra unui opaiț, undeva într-o regiune rece a cercului arctic.

Kadlu, ca un bun vânător ce se afla, era bogat în harpoane de fier, în cuțite pentru tăiat zăpada, în sulițe speciale de prins păsări și în alte lucruri care fac viața ușoară acolo și în frigul acela mare, el era și șeful tribului său sau, precum spun ei, „omul care cunoaște totul prin practică“. Acest lucru nu-i dădea nici o autoritate decât uneori, când putea să-și sfătuiască prietenii să-și schimbe locurile de vânătoare. Totuși, Kotuko se folosea de situația aceasta în felul leneș de-a fi al innuiților grași, pentru a domina pe ceilalți băieți când ieșeau afară noaptea să se joace, la lumina lunii, sau să cânte Cântecul Copilului către Aurora Boreală.

Dar la paisprezece ani un innuit se simte bărbat, și Kotuko se săturase să facă numai capcane pentru păsările sălbatice și pentru puii de vulpe și era și mai plictisit să tot ajute femeilor să frământe, de dimineață până seara, pielea de focă și de ren (exercițiu care le dă o supleță rară), în timp ce bărbații erau departe, la vânătoare. El voia să meargă la Casa Cântăreților, *quaggi*, cu vânătorii care se strângeau acolo pentru a-și celebra misterele, iar *angekok*, vrăjitorul, îi făcea să tremure de spaimă după stingerea lămpilor. Atunci puteai auzi Spiritul Renului, care tropăia pe acoperiș, și când aruncai o suliță afară în noaptea neagră, ea se întorcea udă de sânge cald. Mai dorea să-și arunce

[1] Cetaceu din regiunea arctică (Monodon monoceros); masculii au unul sau doi colți ascuțiți care se proiectează de pe maxilarul superior, în formă de corn.

cizmele enorme în plasă, cu acel aer obosit al capului de familie şi să joace jocuri de noroc cu vânătorii, când aceştia dădeau pe la ei în timpul serii şi jucau un fel de ruletă, inventată în casă, cu o oală de cositor şi cu un cui. Erau sute de lucruri pe care el voia să le facă, dar bărbaţii râdeau de el şi spuneau: „Aşteaptă până vei intra şi tu în copcă, Kotuko. Vânătoare nu înseamnă numai să prinzi ceva."

Acum, însă, când tatăl său îi dăduse un căţeluş, lucrurile păreau să aibă o faţă mult mai plăcută. Un innuit nu-şi prăpădeşte un câine bun pentru fiul său, până când băiatul nu învaţă cum trebuie să conducă câinii; şi Kotuko era mai mult decât sigur că deprinsese mai bine decât orice arta asta.

Dacă micul animal nu ar fi avut o constituţie de fier, ar fi murit de prea multă hrană şi de atâta grijă ce i se purta. Kotuko îi pregătise nişte hamuri mici, cu hăţuri, şi-l târa pe podeaua casei strigând, ca să-l înveţe:

— *Aua! Ja aua!* (Ia-o la dreapta!) *Choiachoi! Ja choiachoi!* (Ia-o la stânga!) *Ohaha!* (Stai!)

Căţeluşului nu-i plăcea deloc acest lucru, totuşi, acest fel de a fi tratat era o adevărată fericire pe lângă ceea ce se întâmplă când a fost pus la sanie pentru prima oară.

S-a aşezat jos pe zăpadă şi a început să se joace cu hăţurile din piele de focă ce porneau de la harnaşament către *pitu*, o curea mare, legată de arcul saniei. Apoi, întreaga echipă de câini a pornit la drum, iar căţelul se pomeni că sania grea începe să alerge în spatele lui, târându-l prin zăpadă, în timp ce Kotuko se prăpădea de râs. Urmară apoi zile lungi de biciuire cumplită, usturătoare ca vântul care taie zăpada, iar tovarăşii săi îl muşcau cu toţii, fiindcă nu-şi cunoştea meseria, hamurile îl rodeau, şi el nu mai avea voie să doarmă cu Kotuko, fiind obligat să-şi aleagă cel mai rece loc din gang. A fost o epocă foarte tristă pentru bietul căţel.

Băiatul învaţă şi el tot atât de repede ca şi câinele, deşi o sanie cu câini este un lucru atât de greu de mânuit, încât, până la urmă, ţi-e lehamite de ea şi de tot. Fiecare animal este înhămat, cei mai slabi lângă vizitiu, cu echipamentul său separat, care începe de sub piciorul stâng din faţă şi merge către cureaua principală, unde se leagă într-un fel de nod ce poate fi desfăcut printr-o răsucire de mână, care eliberează

fiecare câine pe rând. Acest lucru e foarte necesar, deoarece câinii tineri se încurcă adesea în hamuri cu picioarele dindărăt şi sunt tăiaţi până la os. Şi, în timp ce aleargă, toţi vor să-şi viziteze prietenii şi încep să sară în dreapta şi în stânga printre hăţuri. Atunci se încaieră şi rezultatul este o încurcătură mai greu de descurcat decât o undiţă udă, a doua zi dimineaţa. Multe greutăţi pot fi ocolite dacă întrebuinţezi cu măiestrie biciul. Orice băiat innuit se mândreşte că este un maestru al biciului lung; dar este uşor să biciuieşti un semn făcut pe pământ şi foarte greu să te apleci înainte şi să nimereşti exact între umeri un câine care se fereşte mereu, în timp ce sania goneşte în plină viteză. Dacă chemi un câine pe nume pentru faptul că a făcut „vizite“ sau dacă din întâmplare biciuieşti un altul, cei doi se încaieră îndată şi opresc tot atelajul. Tot astfel, când călătoreşti cu un tovarăş de drum şi începi să vorbeşti cu el sau călătoreşti singur şi cânţi, câinii se opresc, se întorc brusc, se aşează şi încep să asculte la ceea ce spui tu. Kotuko fusese răsturnat de două ori pentru că uitase să blocheze sania când se oprise. El îşi rupsese multe bice şi distrusese câteva curele, înainte de a i se încredinţa o sanie uşoară şi un atelaj complet de opt câini. Atunci se simţi o persoană importantă şi se avântă pe gheaţa netedă şi neagră, cu o inimă curajoasă şi o mână iute, alunecând pe zăpadă repede, ca un haitic în goană. Pleca la o depărtare de zece mile, spre copcile focilor, şi când se afla pe terenurile de vânătoare, răsucea un hăţ desfăcut din *pitu*, apoi îl elibera pe conducătorul cel mare şi negru, care pe atunci era cel mai deştept câine din echipă, îndată ce câinele mirosea o copcă, Kotuko răsturna sania şi înfigea adânc în zăpadă o pereche de coarne de ren, ca nişte mânere de cărucioare pentru copii; pironiţi în felul acesta, câinii nu mai puteau să fugă. Apoi se târa pe burtă, tiptil, aşteptând ca foca să respire. După aceea înfigea cu iuţeală suliţa şi cangea şi trăgea afară brusc foca din copcă, pe buza gheţii, în timp ce conducătorul negru se apropia de el să-l ajute să care cadavrul de-a curmezişul zăpezii spre sanie. Câinii înhămaţi lătrau şi făceau spume la gură, cuprinşi de agitaţie, şi atunci Kotuko îi plesnea cu biciul cel lung care trecea peste boturile lor ca o bară de fier înroşit, iar în vremea aceasta, cadavrul îngheţa până ajungea ţeapăn

ca un buştean. Întoarcerea acasă era un lucru greu. Sania încărcată trebuia să fie manevrată prin zăpada zgrunţuroasă, şi câinii se opreau deseori privind cu ochi flămânzi la foci, în loc să tragă sania. Până la urmă, ei apucau pe drumul bine bătătorit de sănii, care ducea spre sat, şi zburau de-a lungul gheţii răsunătoare, cu capetele plecate şi cozile ridicate, iar Kotuko intona *„Angutivun tai-na, tau-na-ne taina"* (Cântecul vânătorului care se întoarce) şi glasuri voioase îl salutau din casă în casă, sub cerul presărat cu mii de stele.

Când Kotuko, câinele, crescu mare, avea şi el de ce să se bucure. El îşi câştigă locul în echipă bătându-se cu înverşunare, până când, într-o seară frumoasă, în timp ce mâncau, îl bătu şi pe marele conducător negru (Kotuko, băiatul, avusese grijă ca lupta să fie dreaptă), şi-l făcu „al doilea" după el, cum spun ei. Astfel trecu la cureaua cea lungă a câinelui conducător, alergând cu cinci coţi înaintea celorlalţi: datoria lui sfântă era să oprească orice încăierări în hamuri sau în afară de hamuri, şi purta o zgardă din sârmă de aramă, foarte groasă şi grea. Câteodată, era hrănit cu mâncare gătită în casă, şi uneori avea şi dreptul să doarmă pe laviţă, lângă Kotuko.

Era un vrednic câine de vânat foci şi ştia cum să ţină încolţit un bou de mosc, alergând în jurul lui şi muşcându-l de picioare. Era în stare chiar, şi acest lucru este o ultimă încercare a curajului pentru un câine de sanie, era în stare să înfrunte până şi lupul arctic hămesit, de care toţi câinii de la nord, fără excepţie, se tem mai mult decât de orice alt animal ce păşeşte pe zăpadă. Atât el, cât şi stăpânul său vânau împreună zi de zi şi noapte de noapte, fără să accepte în tovărăşia lor pe ceilalţi câini din atelaj, băiatul înfăşurat în blănuri şi animalul cu păr galben, sălbatic, lung, cu ochii înguşti şi colţii albi. Singura preocupare a unui innuit este să găsească mâncare şi piei pentru el şi pentru familia să. Femeile fac din piei tot felul de îmbrăcăminţi, şi câteodată ajută să pună capcane pentru vânatul mai mic. Dar cea mai mare parte a hranei, şi ei mănâncă enorm, trebuie găsită de către bărbaţi. Dacă nu se poate face aprovizionarea, n-ai de unde cumpăra, împrumuta sau cerşi. Vânătorii fără noroc trebuie să moară.

Un innuit nu se gândeşte la asta decât la mare ananghie. Kadlu, Kotuko şi Amoraq, precum şi copilaşul, care dădea din

picioare în leagănul de blănuri, mestecând toată ziua bucăți de grăsime de balenă, erau cea mai fericită familie din lume. Ei coborau dintr-un neam blând, un innuit își pierde foarte rar cumpătul și aproape niciodată nu love̦ște un copil, care nu știe exact ce înseamnă să spui o adevărată minciună, și mai puțin știau să fure. Ei erau mulțumiți să-și câștige existența în inima acelui frig năprasnic și fără de speranță; să zâmbească placid și să depene seara pove̦sti ciudate cu zâne și strigoi; să mănânce până când stomacul nu mai putea primi mâncare și să cânte nesfârșitul cântec al femeilor: *„Amna aya, aya, amna, ah-ah“*, de-a lungul zilelor luminate de opaițe, în timp ce-și repară echipamentul de vânătoare.

Dar într-o iarnă îngrozitoare, totul se întoarse împotriva lor. Tununirmiuții se înapoiară de la obișnuitul lor pescuit de somoni și își clădiră casele pe gheața proaspătă, la nordul insulei Bellot gata să pornească după foci îndată ce marea avea să înghețe. Dar venise o toamnă timpurie și sălbatică. Toată luna septembrie fusese bântuită de furtuni nesfârșite, care spărseseră gheața netedă a focilor în locurile unde era groasă numai de patru sau cinci picioare, și o împinseseră spre țărm, îngrămădind-o într-o barieră uriașă, lată cam de douăzeci de mile, care consta din blocuri sau ace ascuțite, peste care era cu neputință să treci cu sania. Marginea banchizei, pe unde focile aveau obiceiul să pescuiască iarna, se întindea poate la douăzeci de mile dincolo de acea barieră și mult în afară de regiunea tununirmiuților. Chiar și în această situație, ei ar fi putut reuși să treacă iarna cu proviziile lor de somon înghețat și grăsime de balenă și cu ceea ce le dădeau capcanele; dar în decembrie, unul dintre vânătorii lor dădu peste un *tupik*, un cort de piei, unde găsi trei femei și o fată aproape moarte, ai căror bărbați coborâseră din nordul depărtat și fuseseră zdrobiți în micile lor bărci de piei, pe când vânau în larg narvalul cu coarne lungi. Kadlu, se înțelege, le repartiză pe femei prin colibele satului de iarnă, fiindcă nici un innuit nu îndrăznește să refuze mâncare unui străin aflat în nevoie. El nu știe niciodată când îi poate veni și lui rândul să cerșească. Fata, care avea vreo paisprezece ani, fu luată de Amoraq în casa ei, ca un fel de servitoare. După croiala fustei și după jambierele albe din piele de ren, cu un desen în

romburi, înțeleseră că venea din țara Ellesmere. Nu văzuse niciodată oale de gătit din cositor și sănii cu tălpi de lemn. Dar Kotuko, băiatul, și Kotuko, câinele, o plăcură.

Apoi toate vulpile coborâră spre sud și chiar lupul nordic, acest mic hoț al zăpezilor, cu capul turtit, veșnic urlând, nu-și pierdu timpul urmând linia făcută de capcanele goale, puse de Kotuko. Tribul pierdu doi dintre cei mai buni vânători, răniți de moarte într-o luptă cu un bou de mosc, și această întâmplare îi încărcă și mai mult pe ceilalți cu treburile de fiecare zi. Kotuko ieșea zi de zi cu o sanie de vânătoare ușoară, trasă de șase sau șapte câini puternici, privind în jurul său până simțea că-l dor ochii, în căutarea unui petic de gheață liberă, unde o focă ar fi putut să-și scobească o răsuflătoare. Kotuko, câinele, rătăcea și el departe, în liniștea de moarte a câmpiilor de gheață și Kotuko, băiatul, putea auzi scheunatul înfundat al câinelui în plină agitație, deasupra unei copci de foci, la trei mile depărtare, tot atât de clar, de parcă ar fi lătrat lângă el. Când câinele găsea o astfel de copcă, băiatul își construia un parapet scund de zăpadă, să-l apere de vântul năprasnic, și aștepta acolo zece, douăsprezece, douăzeci de ore, până când foca se ridica să respire, cu ochii ațintiți pe micul semn pentru harpon, pe care îl făcuse deasupra găurii. Sta așa, cu o mică piele de focă sub genunchi și cu picioarele legate în *tutareang*, faimosul nod de care vorbiseră atâta bătrânii vânători, care ferește omul de cârcei în timp ce așteaptă îndelung clipa când foca, ale cărei urechi sunt extrem de fine, se ridică în sfârșit la suprafață. Deși acest lucru se petrece într-un calm perfect, vă puteți imagina ușor că această nemișcare înăuntrul nodului, cu termometrul sub minus 40°C, este cel mai greu lucru pe care-l cunoaște un innuit. Când foca era în sfârșit prinsă, Kotuko, câinele, făcea un salt înainte, cu hamurile după el și-l ajuta pe băiat să tragă corpul spre sanie, unde câinii, obosiți și flămânzi, stăteau posomorâți la adăpostul unui ghețar sfărâmat. O focă nu face un drum prea mare, fiindcă fiecare gură din micul sat are dreptul să fie umplută, și nu se aruncă niciun os, niciun zgârci, nicio bucată de piele. Carnea destinată câinilor fusese împărțită oamenilor, și Amoraq hrănea atelajul cu bucăți de piele veche de cort rupt, aruncate sub banca de dormit, iar câinii urlau necontenit și se trezeau pentru a urla iarăși

flămânzi. După opaițele din colibă se putea vedea că foamea era aproape. În timpurile bune, când grăsimea de balenă nu lipsea din nicio colibă, lumina din vasele în formă de bărci avea o înălțime de doi coți și ardea veselă, cu un galben viu și strălucitor. Acum era de-abia de un deget. Amoraq cobora mereu cu multă grijă feștila de lichen, ori de câte ori o flacără nesupravegheată se aprindea prea tare pentru o clipă, și în timpul acesta, ochii întregii familii îi urmăreau mâna. Groaza de a muri de foame acolo sus, în regiunile marilor ghețuri, nu este așa de mare ca groaza de a muri în întuneric. Toți innuiții se tem de întunericul care-i apasă fără nicio întrerupere timp de șase luni în fiecare an. Și atunci când opaițele din case sunt foarte joase, mințile oamenilor încep să se tulbure.

Dar ceea ce era mai rău avea să vină de-abia de-acum înainte.

Noapte de noapte, câinii, nehrăniți, lătrau spre stelele reci, adulmecând vântul aspru. Când se opreau din urlat, liniștea cădea din nou, tot mai grea și apăsătoare, ca troienele de zăpadă din fața ușilor, iar oamenii puteau să audă și bătaia sângelui în vinele subțiri din urechi, bătaia inimilor lor care păreau să sune tot atât de tare ca tobele vrăjitorilor lovite afară, în zăpadă. Într-o noapte ca asta, Kotuko, câinele, care fusese neobișnuit de mohorât în hamuri în ultima vreme, sări în sus și își frecă capul de genunchiul lui Kotuko. Kotuko îl mângâie, însă câinele continuă să-și împingă capul orbește, gudurându-se. Atunci Kadlu se sculă, îl prinse de urechile lui de lup și-l privi țintă în ochii sticloși. Câinele scânci ca înfricoșat. Se înfioră, părul i se zbârli pe ceafă și urlă, ca și cum un străin s-ar fi aflat în fața ușii. Apoi lătră, parcă de bucurie, se rostogoli pe pământ și-l mușcă pe Kotuko de cizmă, ca pe vremea când era cățel.

— Ce înseamnă asta?, întrebă Kotuko, puțin speriat.

— Nebunia, răspunse Kadlu, este nebunia câinilor. Kotuko, câinele, își ridică botul și urlă din nou, prelung.

— Eu nu am văzut asta niciodată până acum. Ce are de gând să facă?, spuse Kotuko.

Kadlu dădu din umeri, se ridică și-și luă harponul cel scurt. Câinele se uită la el, urlă din nou, apoi se repezi în gang, pe cand ceilalți câini se dădură la o parte, în dreapta și în stânga,

să-i facă loc. Când ajunse afară, în zăpadă, începu să latre furios, ca şi cum s-ar fi aflat pe urmele unui bou de mosc, şi tot lătrând, sărind şi zbenguindu-se, dispăru din ochii lor. Boala lui nu era turbare, ci o altfel de nebunie. Frigul şi foamea, şi mai ales întunericul îi înneguraseră mintea; şi când această nebunie îngrozitoare apare într-un atelaj de câini, ea se răspândeşte fulgerător. A doua zi, la vânătoare, un alt câine se îmbolnăvi şi fu omorât pe loc de Kotuko, în timp ce muşca şi se zbătea să iasă din hamuri. Apoi cel de-„al doilea", câinele negru care fusese pe vremuri conducător, începu să latre brusc după o imaginară urmă de ren, şi când fu scos din *pitu*, se aruncă de pe vârful unei faleze de gheaţă, ca să dispară aşa cum făcuse şi conducătorul său, cu tot harnaşamentul în spinare. După aceasta, nimeni nu mai îndrăzni să scoată câinii afară. Oamenii aveau nevoie de ei pentru altceva, şi câinii ştiau acest lucru; şi deşi erau legaţi şi hrăniţi din mână, ochii lor erau plini de disperare şi teamă. Şi ca lucrurile să pară şi mai rele, femeile bătrâne porniră să spună poveşti cu strigoi şi cum că întâlniseră spiritele vânătorilor morţi, care pieriseră în toamna aceea, şi că aşa ar prevesti tot felul de lucruri îngrozitoare.

Kotuko plângea mai mult decât orice pierderea câinelui său, fiindcă, deşi un innuit mănâncă enorm, el ştie să şi flămânzească, însă foamea, întunericul, frigul şi pericolele îi luau treptat din putere, începu să audă voci şi să vadă oameni care nu erau şi care-i apăreau la coada ochiului. Într-o noapte, ieşi din nodul în care stătuse zece ore la pândă deasupra unei găuri „oarbe" de focă şi se îndreptă spre sat, clătinându-se ameţit, gata să leşine. Se opri să se rezeme de un bolovan uriaş care din întâmplare era proptit de un singur vârf de gheaţă ascuţit. Greutatea băiatului răsturnă bolovanul, care se rostogoli cu zgomot, şi în timp ce Kotuko sărea la o parte ca să se ferească, pietroiul alunecă după dânsul, cu un şuierat şi un vuiet îngrozitor, de-a lungul povârnişului de gheaţă.

Acest lucru fu de ajuns ca băiatul să fie copleşit de spaimă. El fusese crescut cu credinţa că fiecare stâncă sau pietroi îşi are un *inua* al său, stăpânul în chip de femeie cu un singur ochi, pe care o chema *tornaq* şi când o *tornaq* voia să ajute un om, se rostogolea după el, stând în casa ei de piatră, şi-l întreba dacă vrea s-o ia ca duh păzitor. (În timpul verii, când

se topește gheața, stâncile și bolovanii se dezlipesc pe pantă-n jos, așa încât puteți înțelege cu ușurință de unde a pornit ideea pietrelor vii). Kotuko își auzea sângele zvâcnind în urechi, așa cum îl auzise toată ziua, și crezu că *tornaq*, femeia din piatră, îi vorbise. Și, înainte de a ajunge acasă, era pe deplin convins că avusese o lungă conversație cu ea și, tot neamul său îl crezu.

— Ea mi-a spus: „Voi sări, voi sări din lăcașul meu în zăpadă“, strigă Kotuko cu ochii larg deschiși, aplecându-se înainte în coliba pe jumătate luminată. Ea mi-a spus: „Voi fi călăuza ta“. Ea mi-a spus: „Am să te duc spre niște răsuflători bogate“. Mâine mă voi duce acolo și *tornaq* mă va călăuzi.

După aceea, *angekok*-ul, vrăjitorul satului, intră și el în colibă și Kotuko îi spuse și lui povestea, care nu pierdu nimic în a doua versiune.

— Să te duci după *tornait* (spiritele pietrelor) și ele ne vor da din nou hrană, spuse *angekok*-ul.

Fata de la nord fusese până atunci culcată lângă opaiț, mâncând foarte puțin și vorbind și mai puțin în ultimele zile, însă când Amoraq și Kadlu începură să împacheteze, în dimineața următoare, și să înhame mica sanie pentru Kotuko, încărcând-o cu echipamentul de vânătoare, cu grăsime de balenă și carne de focă înghețată, atât cât putuseră ei să mai economisească, ea luă în mână frâul și se înhămă curajoasă alături de băiat.

— Casa ta este și casa mea, spuse ea. În timp ce mica sanie cu tălpi de os scârțâia și sălta în groaznica noapte arctică.

— Casa mea este casa ta, spuse Kotuko, dar eu cred că amândoi vom merge la Sedna.

Sedna este stăpâna lumii subpământene și innuiții cred că toți acei care mor trebuie să petreacă un an în țara ei îngrozitoare, înainte de a se duce la Quadliparmiut, Locul Fericit, unde nu îngheață niciodată și renii grași vin îndată ce-i chemi la tine. Lumea striga în tot satul:

— *Tornait* au grăit cu Kotuko. Ele îi vor arăta copcile, iar el ne va aduce iarăși foci.

Vocile lor fură înghițite în curând de întunericul rece și gol, iar Kotuko și fata se apropiară cu umerii mult unul de altul, în timp ce strângeau frânghia sau lăsau sania să alunece

pe gheață, în direcția mării polare. Kotuko insista mereu că *tomaq*, locuitoarea pietrei îi spusese să meargă spre nord, și astfel, ei se îndreptară spre nord, la lumina constelației Renului *Tuktuqdjung*, pe care noi o numim Ursa Mare.

Niciun european nu ar fi putut face cinci mile pe zi peste grămezile de zăpadă fărâmițată și troienele cu marginile ascuțite; dar cei doi știau exact cum să întoarcă încheietura mâinii care conducea lin o sanie în jurul unei coline și ce mișcare bruscă să facă pentru a o sălta peste o crevasă, și cum să-și întrebuințeze puterea pentru a da câteva lovituri de suliță ca să-și taie o cărare, acolo unde orice trecere pare să fie fără speranță.

Fata nu spunea nimic, își apleca numai capul, și franjurile lungi de blană de lup ale glugii ei de hermină îi fluturau în jurul obrazului întunecat. Cerul deasupra lor era de un negru intens, de catifea, care se schimba la orizont în fâșii de un roșu indian, în timp ce stele mari ardeau acolo ca niște felinare alb-albastre. Din când în când, un val verde, venit dinspre Aurora Boreală, se rostogolea prin haosul înaltelor ceruri, flutura ca un steag și apoi dispărea; sau un meteor se spărgea în întuneric, plutind spre alt întuneric și târând după el o ploaie de scântei.

Atunci ei puteau zări suprafața brăzdată și crestată a unei banchize pe care luceau în dantelă culori stranii, de roșu, arămiu și albastru; apoi, în lumina obișnuită a stelelor, totul devenea de un cenușiu mușcat de ger. Banchiza, după cum vă amintiți, fusese bătută și torturată de furtunile toamnei, arătând ca un teren înghețat după un cutremur de pământ. Era plină de canale și de râpe, de gropi adânci săpate în gheață, care arătau ca niște văi de nisip; bolovani și bucăți împrăștiate și înghețate urcau sus pe banchiză; pete enorme de gheață învechită, neagră, care fusese aruncată sub banchiză de vreo furtună și acum se ridica din nou; bolovani rotunzi de gheață; bucăți de gheață cu marginea ca fierăstrăul, sculptate de zăpada spulberată de vânt, și puțuri săpate adânc, unde treizeci sau patruzeci de acri zăceau la cinci sau șase coți sub nivelul câmpiei de gheață. De la o mică distanță ai fi putut confunda troienele cu foci sau morse, cu sănii răsturnate sau oameni plecați la vânătoare, sau chiar cu marele Spirit Alb,

Ursul cu zece picioare. Dar în ciuda acestor forme fantastice, toate gata-gata să înceapă să trăiască, nu se auzea nici un sunet şi nici măcar cel mai slab ecou al vreunui sunet, şi prin această liniște profundă şi prin acest pustiu, unde din când în când lumini neaşteptate străbăteau aerul şi apoi dispăreau, sania şi cei doi care o trăgeau se târau ca nişte ființe într-un coşmar, un coşmar al sfârşitului lumii, ce se desfăşura la capătul lumii.

Când oboseau, Kotuko făcea ceea ce vânătorii numesc „o jumătate de casă“, o coliba foarte mică de zăpadă în care se ghemuiau amândoi, cu un opaiț de călătorie, încercând să topească puțin carnea înghețată de focă. După ce dormeau, drumul continua mai departe, câte treizeci de mile pe zi, pentru a nu înainta decât cinci mile spre nord. Fata era întotdeauna tăcută, iar Kotuko mormăia ceva pentru sine şi, uneori, începea să cânte cântece pe care le învățase în Casa Cântăreților, cântece de vară, cântece pentru reni şi pentru somoni, toate îngrozitor de nepotrivite pentru acea vreme. El declara că auzea pe *tornaq* urlând către el şi atunci o lua la goană sălbatic, urcând o colină, agitându-şi brațele şi vorbind foarte tare şi pe un ton amenințător. Ca să spunem adevărul, un timp oarecare Kotuko fu la un pas de nebunie, dar fata era sigură că-l călăuzea Spiritul păzitor şi că totul se va sfârşi cu bine. De aceea ea nu fu deloc surprinsă când, la sfârşitul celui de-al patrulea drum, Kotuko, ai cărui ochi ardeau ca nişte globuri de foc în orbite, îi spuse că *tornaq*-ul lui îi urmărea de-a curmezişul zăpezii, sub forma unui câine cu două capete. Fata privi în partea arătată de Kotuko, şi ceva păru să alunece uşor într-o râpă. Era sigură că acest ceva nu era om, însă fiecare ştia că *tornait*-ele preferau să apară sub forma unui urs, a unei foci sau a unui animal asemănător.

Putea să fie chiar Spiritul Alb al Ursului cu zece picioare în persoană, sau putea să fie orice, căci Kotuko şi fata erau atât de flămânzi, încât nu mai puteai să te încrezi în ochii lor.

Ei nu prinseseră nimic şi nu văzuseră nici o urmă de vânat de când părăsiseră satul, iar hrana lor nu putea să țină până în săptămâna următoare şi semnele vremii arătau că o mare furtună se apropia de ei. O furtună polară bântuie zece zile fără întrerupere, şi în tot acest răstimp, dacă eşti afară,

e moarte sigură. Kotuko își ridică o casă de zăpadă destul de mare ca să aducă înăuntru și săniuța (nu este niciodată înțelept să te desparți de hrana ta), și în timp ce încerca să dea formă ultimului bloc de gheață, care face cheia de boltă a unui acoperiș, el observă că acel ceva se uită la el de pe o mică faleză de gheață, la o jumătate de milă depărtare. Aerul era cețos și acel ceva părea să fie lung de patruzeci de coți și înalt de zece coți, cu o coadă de doazeci de coți și cu o formă ale cărei contururi tremurau și se schimbau mereu. Fata o văzu de asemenea, dar în loc să strige tare, îngrozită, spuse foarte liniștit:

— E Quiquern. Oare ce vine după asta?

— Cred că îmi va vorbi, spuse Kotuko, dar cuțitul pentru zăpadă tremură în mâna lui în timp ce spunea asta, fiindcă oricât de mult ar crede un om că este prietenul duhurilor, foarte rar îi place să fie crezut chiar cuvânt cu cuvânt.

Quiquern, la rândul său, este stafia unui câine uriaș, fără dinți, fără un fir de păr, despre care se crede că locuiește prin locurile unde trebuie să se întâmple anumite lucruri. Aceste lucruri pot să fie plăcute sau neplăcute, dar nici chiar vrăjitorii nu vor să vorbească prea mult de Quiquern. El face câinii să înnebunească. Ca și Spiritul Alb, el are câteva perechi de picioare în plus, vreo șase sau opt, și această ființă care dansa sărind în sus și în jos în lumina neclară a ceții avea mai multe picioare decât un adevărat câine.

Kotuko și fata se înghesuiră repede în coliba lor. Fără îndoială, dacă Quiquern ar fi vrut, ar fi putut sfărâma coliba în bucăți peste capetele lor, dar ideea că exista un perete de zăpadă gros de un cot între ei și groaznicul întuneric îi făcea să se simtă mult mai bine. Furtuna izbucni cu un șuier prelung de vânt, asemenea unui fluierat de tren, și ținu trei zile și trei nopți, fără să-și potolească furia nici măcar o clipă. Ei alimentară lampa de piatră pe care o țineau între genunchi și gustară din carnea de focă pe jumătate încălzită, urmărind cu privirea funinginea neagră care se strânsese pe acoperiș, după șaptezeci și două de nesfârșite ore. Fata socoti că mâncarea rămasă în sanie nu mai ajungea decât pentru cel mult două zile, iar Kotuko controla capetele de fier și legăturile de tendoane de ren ale harponului său, ale suliței de foci și sulița de păsări. Altceva mai bun nici nu avea de făcut.

— Curând, foarte curând, vom merge la Sedna, șopti fata, în trei zile ne vom culca jos și apoi vom pleca. Oare *tornaq* a ta nu face nimic? Cântă-i un cântec pe care l-ai auzit de la *angekok*, ca s-o ademenești.

El începu să cânte pe acel ton foarte pițigăiat care se întrebuința la cântece magice. Furtuna se mai potolise. În mijlocul cântecului său, fata tresări și își puse mâna înmănușată și apoi capul pe podeaua de gheață a colibei. Kotuko îi urmă exemplul și amândoi îngenunchează, privind țintă în ochii celuilalt, ascultând cu toți nervii încordați. El rupse o așchie subțire dintr-un os de balenă, din rama care înconjura o capcană de păsări, zvârlită-n fundul saniei, și după ce o îndepărtă, o puse vertical într-o mică gaură făcută în gheață, fixând-o cu mănușa. Era tot atât de delicat fixată, cum ar fi fost un ac de busolă, și acum, în loc să asculte, ei începură să pândească. Mica vergea începu să tremure puțin, cea mai fină vibrație din lume, și continuă să vibreze cu hotărâre câteva secunde, apoi se opri, apoi din nou începu să vibreze, dar de data aceasta înclinându-se spre celălalt punct al busolei.

— Prea devreme, spuse Kotuko. Undeva, afară, o banchiză uriașă s-o fi dislocat, dar foarte departe de aici.

Fata arătă spre vergea și clătină din cap.

— Este marele dezgheț, spuse ea. Ascultă ce fac ghețurile dedesubt. Se lovesc unele de altele.

Când îngenunchează de data aceasta, auziră un fel de mugete înăbușite și lovituri ce păreau să vină de sub picioarele lor. Uneori, răsunau ca și cum un cățeluș orb ar scheuna deasupra opaițului; alteori, ca și cum o piatră ar fi frecată de gheața tare; și iarăși ca niște bubuituri înăbușite de tobă. Dar toate se auzeau încet, ca și cum ar fi trecut printr-un horn mic la o mare și obositoare distanță.

— Nu vom merge la Sedna culcați, spuse Kotuko. Acum începe spargerea gheții. *Tornaq* ne-a înșelat și noi vom muri.

Toate acestea poate că sună absurd, dar cei doi erau în fața unui adevărat pericol. Viscolul, care durase trei zile, împinsese apele adânci ale golfului Baffin spre sud, și le îngrămădise pe marginea nesfârșitei regiuni de gheață, care se întinde de la insula Bylot spre apus. De asemenea, curentul puternic, care începe la răsărit de strâmtoarea Lancaster, dusese milă după

milă pachetele acestea gigantice de gheață zgrunțuroasă, care acum bombardau banchiza, în același timp cu hula și cu fluxul mării răscolite de furtună. Ceea ce auziseră Kotuko și fata erau ecouri slabe ale acestei lupte ce se desfășura la treizeci sau patruzeci de mile depărtare, iar vergeaua mică și sensibilă tremura la locul acesta.

Dar după cum spun innuiții, odată ce gheața se trezește din lungul său somn de iarnă, nimeni nu mai poate ști ce se va întâmpla, căci zăpada solidă a banchizei își schimbă forma aproape tot atât de repede ca și norii. Viscolul fusese desigur un viscol de primăvară, venit înainte de vreme, așa încât orice era posibil.

Totuși, cei doi se simțeau acum mai fericiți decât înainte. Dacă banchiza se spărgea, nu avea să mai fie nici suferință, nici așteptare. Spirite, demoni mici și tot felul de vrăjitori se mișcau pe gheața chinuită, și tinerii se așteptau să se găsească în curând pășind alături, pe meleagurile Sednei, printre fel de fel de ființe sălbatice, pline de neastâmpăr. Când părăsiră coliba după furtună, zgomotul ce se auzea la orizont creștea încontinuu și gheața compactă scrâșnea în jurul lor.

— Tot ne așteaptă, șopti Kotuko. Pe vârful unei coline, ședea sau, mai curând, stătea ghemuit acel ceva cu opt picioare pe care ei îl văzuseră cu trei zile înainte și care acum urla îngrozitor.

— Să mergem după el, spuse fata. Poate că știe o cale care nu duce spre Sedna.

Dar, încercând să apuce frânghia, ea se clătină de slăbiciune. Acel ceva se mișcă încet și stângaci de-a lungul crestelor, îndreptându-se mereu spre apus și spre pământ, iar ei îl urmară, în timp ce tunetul asurzitor, care venea de pe marginea banchizei, se rostogolea spre ei, tot mai aproape și mai aproape. Buza banchizei se despică în două și crăpă în toate direcțiile, la o distanță de trei sau patru mile în interiorul pământului, și bucăți mari de gheață, groase de zece coți, cu o întindere începând de la câțiva metri pătrați și terminând cu douăzeci de acri, săltau, se scufundau și încălecau una peste alta și peste banchiza încă nesfărâmată, în timp ce linia uriașă smulgea, clătina și scuipa totul în jurul lor. Acest atac de ber-

bece al gheții era, ca să spunem așa, prima armată pe care marea înfuriată o lansa împotriva banchizei. Trosnetul neîncetat al frângerii acestor blocuri mari îneca aproape zgomotul celor mai mici, care erau zvârlite sub banchiză cu aceeași repeziciune cu care cărțile de joc sunt băgate sub o față de masă. Acolo, unde apa era scăzută, straturi de gheață se îngrămădeau unele peste altele, până când cel de la fund atingea noroiul, la o adâncime de cincizeci de coți, iar marea tulbure izbea din urmă gheața mâloasă până când presiunea sporită mâna totul mai departe. O dată cu banchiza și cu „marile pachete“, viscolul și curenții aduceau în jos aisbergurile, munții plutitori, smulși din coasta de gheață a Groenlandei sau de pe țărmul de nord al golfului Melville. Ele pluteau cu un fel de solemnitate, zdrobind totul, în timp ce, în jurul lor, valurile se spărgeau în spumă albă, și înaintau către banchiză, ca o flotă de altădată, cu toate pânzele întinse. Dar aisbergul, care pare să fie gata să care o lume întreagă cu el, se oprește neputincios în fața malurilor, se răstoarnă și se bălăcește într-o mare de spumă și de noroi, împroșcând în jur picături înghețate, în timp ce un ghețar mult mai mic sare pe val și încalecă banchiza netedă, aruncând în partea cealaltă tone de zăpadă sfărâmată și croindu-și cărare pe o lungime de o milă, înainte de a putea fi oprit. Unele dintre ele cădeau ca niște paloșe, deschizând adevărate canaluri în masa de gheață, altele se despicau în puzderie de blocuri, care cântăreau fiecare zeci de tone și se rostogoleau în vâltori, în jurul ridicăturilor. Altele se avântau deasupra apei, târând bancuri de nisip, se răsuceau ca apucate de dureri, apoi se prăbușeau cu putere pe o latură, în timp ce marea le spăla umerii. Aceste tropăituri pe care le făcea gheața, îngrămădindu-se, îndoindu-se sau încovoindu-se, luând tot felul de forme, se desfășurau în zare pe o distanță cât cuprindeai cu ochii, de-a lungul liniei de nord a banchizei. Acolo unde se aflau Kotuko și fata, acest fenomen arăta doar ca o mișcare unduioasă pe linia orizontului, dar ea începuse să se apropie de ei clipă de clipă, iar în depărtare în direcția unde se afla pământul, puteau să audă un bubuit greu, asemănător cu bubuitul tunului prin ceață. Asta însemna că banchiza era izbită de falezele trainice ale insulei Bylot, fâșia de pământ care se întindea în spatele lor, către miazăzi.

— Așa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată, spuse Kotuko, privind înmărmurit în fața lui. Încă nu a sosit timpul. Cum poate banchiza să se spargă acum?

— Să-l urmărim pe acela, strigă fata, arătând spre ceva care, șchiopătând, alerga înnebunit în fața lor. Ei îl urmară trăgând sania cea mică, în timp ce urletele gheții care înainta se apropiau din ce în ce mai mult de ei. La urmă, câmpiile care îi înconjurau crăpară în toate direcțiile, în formă de stele, și crăpăturile se deschiseră, căscându-se sau închizându-se sonor în fața lor, ca niște fălci de lup. Dar acolo unde acel ceva se odihnea, pe o movilă de blocuri de gheață bătrâne și împrăștiate, la o înălțime de cincizeci de coți, nu se vedea nici o mișcare. Kotuko sări înainte, cu sălbăticie, trăgând fata după el, și începu să se târască spre culmea movilei. Vocile gheții creșteau tot mai tare și mai tare în jurul lor, dar movila rămânea nemișcată. Și în timp ce fata se uita spre dânsul, el își proiecta cotul drept în sus și apoi înainte, făcând semnul innuiților, care indica forma unei insule, adică „pământ!" și într-adevăr, era pământ locul către care îi condusese acel ceva cu opt picioare șchioape; era o mică insulă departe de coastă, cu vârfuri de granit, cu o mică plajă de nisip, acoperită și mascată de gheață, în așa fel, încât nici un om n-ar fi deosebit-o de banchiza, care, totuși, se sprijinea pe pământ solid și nu pe gheață mișcătoare. Locul unde ghețurile banchizei se zdrobeau, se despicau, în timp ce se apropiau de uscat, indica marginea insulei, și un banc de nisip foarte prietenos se întindea spre nord, răsturnând și aruncând la o parte ghețurile cele mai grele, asemenea unui plug care răstoarnă brazde de pământ. Exista fără îndoială pericolul ca unele câmpuri de gheață, împinse puternic, să se lovească de țărm și să reteze vârful insulei în întregime; însă acest lucru nu-l tulbură nici pe Kotuko, nici pe fată, când ei începură să-și construiască obișnuita casă de zăpadă și să mănânce, în timp ce se auzea cum gheața ciocănește și saltă de-a lungul plajei. Acel ceva dispăruse, iar Kotuko, așezându-se lângă opaiț, începu să vorbească foarte agitat despre puterea lui asupra spiritelor. În mijlocul povestirilor lui năstrușnice, fata se porni deodată să râdă și să se legene în dreapta și în stânga.

În spatele ei, târându-se cu greu spre colibă, apărură două capete, unul galben şi unul negru, care aparţineau unor câini, cei mai ruşinaţi şi mai spăsiţi din câţi s-au întâlnit vreodată. Kotuko, câinele, era unul, iar celălalt, conducătorul negru.

Amândoi erau acum graşi, arătau bine şi părea că-şi recăpătaseră pe de-a-ntregul mintea; însă erau legaţi unul de altul într-un fel foarte ciudat. Dacă vă amintiţi, conducătorul negru fugise cu toate hamurile pe el. El trebuie să fi întâlnit pe Kotuko, câinele, şi să se fi jucat sau încăierat cu el, căci nodul de la umărul său se prinsese în zgarda de aramă a lui Kotuko, se strânsese tare, aşa încât niciunul dintre ei nu putuse să ajungă la hamuri ca să le roadă şi să iasă din ele, şi astfel rămăseseră legaţi unul de gâtul celuilalt. Acest lucru şi libertatea de a vâna după placul lor trebuie să-i fi ajutat să se vindece de nebunia care-i apucase. Erau acum foarte sănătoşi. Fata împinsese cele două fiinţe copleşite de ruşine către Kotuko şi, înecându-se de râs, strigă:

— Iată-l pe Quiquern care ne-a condus pe noi spre pământ. Priveşte la cele opt picioare şi la capul dublu.

Kotuko trase cuţitul şi îi eliberă de hamuri, iar câinii căzură în braţele lui, cel galben împreună cu cel negru, încercând să explice cum şi-au recăpătat minţile. Kotuko îşi plimbă mâna de-a lungul coastelor lor, care erau acum rotunde şi bine căptuşite.

— Au găsit hrană, spuse el cu un zâmbet larg, eu nu mai cred că ne vom duce curând la Sedna. *Tomaq* a mea mi i-a trimis. Văd că boala i-a părăsit.

Îndată ce terminară să-l salute pe Kotuko, cei doi câini, care fuseseră siliţi să doarmă, să mănânce şi să vâneze împreună în ultimele săptămâni, se aruncară unul spre celălalt şi în casa de gheaţă începu o luptă splendidă.

— Câinii cu stomacul gol nu luptă, spuse Kotuko. Aceştia au găsit foci. Hai să dormim, căci în curând vom afla hrană.

Când se treziră, apele erau slobode spre ţărmul de nord al insulei şi toată gheaţa eliberată fusese împinsă către uscat. Primul sunet al apelor ce se umflă este unul dintre cele mai minunate lucruri pe care-l poate auzi un innuit, căci aceasta înseamnă că primăvara se află pe drum. Kotuko şi fata se luară

de mâini și zâmbiră: urletul clar și puternic al hulei printre ghețuri le amintea de timpul somonilor și al renilor și de parfumul sălciilor pitice în floare. Chiar în timp ce priveau, marea începu să se îngroașe pe deasupra ghețurilor plutitoare, și la orizont se arătă o uriașă strălucire roșie, care venea de la lumina soarelui ce se ivea. Și parcă îl auzeai mai curând căscând în somn, decât îl vedeai răsărind. Lumina strălucitoare dură numai câteva minute, însă ea dădu semnalul că începe un an nou. Cei doi tineri simțiră că nimic nu poate să mai schimbe această frumusețe.

Kotuko își găsi câinii bătându-se asupra unei foci proaspăt vânate, care urmărise peștii scoși la mal de viscol. Aceasta era prima focă din cele douăzeci sau treizeci care poposiră pe insulă în cursul zilei, și până când marea îngheță din nou, erau acolo sute de capete negre, ieșite să se bucure de apa curată, pe care sloiurile pluteau doar ici și colo.

Era atât de bine să poți mânca din nou ficat de focă, să poți umple fără grijă opaițele cu grăsime și să urmărești strălucirea flăcării ridicându-se la trei coți în aer! Îndată ce noua pojghiță de gheață de pe mare putu să poarte greutăți, Kotuko și fata încărcară săniuța și siliră câinii să tragă cu o putere cu care nu trăseseră niciodată în viața lor, fiindcă acum cei doi tineri se temeau să nu se fi întâmplat ceva în satul lor. Timpul era tot atât de nemilos ca și la început, dar era mult mai ușor să tragi o sanie încărcată cu hrană bună, decât să vânezi aproape mort de foame. Ei lăsară douăzeci și cinci de cadavre de focă îngropate în gheața plajei, gata să fie transportate, și se înapoiară în grabă spre ai lor. Câinii le arătară drumul îndată ce Kotuko le spuse ce voia de la ei și deși nici un semn nu le indica locul unde se află pământul, peste două zile dulăii lătrau la marginea satului lui Kadlu. Numai trei câini le răspunseră, ceilalți fuseseră mâncați, iar casele zăceau aproape în întuneric. Dar când Kotuko strigă „ojo" (carne fiartă), câteva voci slabe îi răspunseră. Și când făcu apelul satului, nume după nume, află că nu lipsea nimeni.

O oră mai târziu, toate opaițele străluceau de lumină în casa lui Kadlu, apa din zăpadă fusese pusă la încălzit, oalele pline începură să fiarbă, iar zăpada topită porni să picure de pe acoperișuri, în timp ce Amoraq pregătea masa pentru tot

satul, iar băiatul mesteca o bucată de grăsime cu gust ademenitor. Vânătorii, la rândul lor, își umpleau stomacul încet dar metodic cu carne de focă, până când nu mai putură să înghită nimic. Kotuko și fata le povestiră întâmplările lor. Cei doi câini stăteau între ei, și ori de câte ori își auzeau numele, își ciuleau câte o ureche, arătând cât se poate de rușinați de ceea ce făcuseră. Un câine care și-a pierdut cândva mințile și apoi s-a însănătoșit, spun innuiții, devine imun la orice atacuri ale acestei boli.

— Prin urmare, *tornaq* nu ne-a uitat, spuse Kotuko. Furtuna urla, gheața se spărgea, focile înotau în spatele peștilor înspăimântați de furtună. Acum, copcile noi de focă sunt la o distanță de numai două zile. Să meargă cei mai buni vânători mâine ca să aducă focile pe care le-am înjunghiat eu, sunt douăzeci și cinci, toate îngropate în gheață. După ce le vom fi mâncat pe acestea, vom urmări focile de pe banchiză.

— Ce ai de gând să faci tu?, întrebă vrăjitorul satului, pe un ton pe care-l întrebuința numai față de Kadlu.

Kotuko privi spre fata de la nord și spuse foarte liniștit:

— Noi vom clădi o casă.

El arăta spre partea de nord-vest a casei lui Kadlu, căci aceasta este partea în care fiul însurat sau fiica măritată locuiesc întotdeauna.

Fata își întoarse palmele în sus, clătinând din cap speriată și rușinată. Ea era o străină, culeasă de pe drumuri, muritoare de foame și nu putea să aducă nimic în gospodăria nouă. Amoraq sări de pe banca pe care ședea și începu să arunce tot felul de lucruri în poala fetei: lămpi de piatră, cuțite de fier pentru ras pieile, ceaune de cositor, piei de ren brodate cu dinți de bou de mosc și ace de canava adevărate, asemenea acelora întrebuințate de marinari, cea mai frumoasă zestre care a fost dată vreodată unei fete de măritat pe acele ținuturi depărtate ale cercului arctic. Fata de la nord își aplecă adânc fruntea până atinse podeaua.

— Și aceștia de asemenea, spuse Kotuko râzând, arătând spre câinii care acum mângâiau cu boturile lor reci fața fetei.

— Ah, făcu *angekok* tușind, plin de importanță ca și cum s-ar fi gândit mult la acest lucru, îndată ce Kotuko a părăsit satul, m-am dus la Casa Cântăreților și am cântat cântece sfinte.

Am cântat necontenit în nopțile acelea și am chemat duhul Renului. Cântecul meu a făcut să înceapă furtuna care a spart gheața și a îndreptat pe cei doi câini spre Kotuko, tocmai în clipa în care gheața i-ar fi sfărâmat oasele. Cântecul meu a împins focile în spatele gheții sparte. Corpul meu zăcea liniștit în *quaggi*, însă spiritul meu alerga deasupra gheții și-l călăuzea pe Kotuko și pe câinii săi în tot ceea ce făceau. Eu am făcut asta.

*

* *

Toți erau cu stomacurile pline și somnoroși și nimeni nu-l mai contrazise. Iar *angekok* mai luă o bucată de carne fiartă și se întinse să doarmă alături de ceilalți, în căminul cald și luminos, mirosind a ulei proaspăt.

Kotuko desena foarte bine, în felul lui. Se apucă deci și scrijeli scene din toate aceste aventuri, pe o bucată netedă de fildeș, care avea o gaură la un capăt. Când el și fata se duseră spre nord, spre țara Ellesmere în Anul Minunatei Ierni libere, el îi lăsă lui Kadlu povestea astfel zugrăvită. Kadlu a pierdut-o însă în prundiș, când i s-a sfărâmat sania într-o vară, pe malul lacului Netilling, la Nikosiring, și acolo un innuit de pe lacuri a găsit-o în primăvara următoare și a vândut-o unui om din Imigen, care era interpret pe o balenieră din strâmtoarea Cumberland. Acesta a vândut fildeșul lui Hans Olsen care, după aceea, a devenit șef de cart pe bordul unui mare *steamer*[1] ce lua turiști spre Capul Nord, în Norvegia. Când sezonul turistic s-a terminat, vaporul începu să circule între Londra și Australia, cu escală la Ceylon. Acolo, Olsen a vândut fildeșul unui bijutier indigen pentru două imitații de safire. Eu l-am găsit zăcând sub o grămadă de vechituri, într-o casă din Colombo, și l-am tălmăcit în vorbe de la un capăt la celălalt.

[1] Vas acționat prin puterea aburilor.

Angutivun Tina

Aceasta este o traducere foarte liberă a Cântecului de vânătoare al vânătorilor de foci. Innuiţii au obiceiul de a repeta lucrurile de mai multe ori.

Mănuşile-s ţepene de sânge-ngheţat.
O cenuşie zăpadă, pieile noastre,
De pe marginea banchizei albastre,
Foca, foca a fost adusă în sat.

Câinii taie gerul alb, de narcize.
Au janal Aua! Aua! Oha! Haq!
Noi ne întoarcem, clic-clac!, bicele tac,
De la marginea albastrei banchize.

Am hăituit foca, până când
I-am dat de culcuş. Se zărea
La malul banchizei abia,
Dup-un semn neştiut, după-un rând.

La malul banchizei când vine,
Harponul sus! Sortită-a piere,
Mai păcălind-o (că se cere!)
Loveşte-adânc! Loveşte bine!

Mănuși lipicioase, de sânge-nghețat;
O cenușie zăpadă, pe genele noastre;
La malul banchizei albastre,
Ne-om revedea nevestele la-ntoarcerea-n sat.

Câinii taie gerul alb, ca din astre,
Aujana! Aua! Aua! Oha! ne cheamă
Neveste și ne fac semn din maramă
Strânse la malul banchizei, banchizei albastre.

Dhole – câinele roşu

O! Nopţile-n nopţile noastre, goană şi pradă! Dar bine
Te uită, pândeşte şi-ndrumă; desigur, hăitaş nu-i oricine.
Din zorii cei vineţi şi până ce-a ierbilor rouă pierit-a
Prin ceaţă: tot forfota fiarei trăgând la odihnă, trudită,
Dar fie că urlă lupoaica, sambhur-ul când numai ce-apare,
Fie că-s nopţi de primejdii şi moarte, cu altă-ncântare;
Ori ziua-mbuibate-n bârloage, dihăniile grele-şi ţin soiul:
E bun legământul
De-aceea, drum bun şi fii tare!

După asaltul de pomină al junglei, începu cea mai frumoasă parte din viaţa lui Mowgli. El avea conştiinţa împăcată pe care o ai de obicei după ce ţi-ai plătit toate datoriile; şi toată jungla îi era prietenă, pentru că toată jungla se temea de el. Câte le făcuse, le văzuse, ori le auzise, rătăcind de la un popor la altul, cu sau fără cei patru tovarăşi ai săi, ar fi alcătuit subiectul multor poveşti tot atât de lungi ca aceasta de faţă. De aceea, nu vi se va povesti niciodată cum s-a întâlnit şi apoi a scăpat de Elefantul Turbat din Mandla, care omorâse cele unsprezece perechi de boi ce duceau unsprezece care de rupii de argint pentru tezaurul guvernamental, împrăştiind monedele strălucitoare în praful din drum; cum s-a luptat cu Jakala, crocodilul, o noapte întreagă în mlaştinile din nord, rupându-şi cuţitul de vânătoare în spatele cuirasat al monstrului; cum a găsit un cuţit nou ceva

mai lung, atârnat în jurul gâtului unui om care fusese omorât de un mistreț, și cum l-a urmărit pe acest mistreț, omorându-l ca preț de răscumpărare pentru cuțit; cum a fost surprins în timpul foametei celei mari de către o turmă de cerbi care migrau, și cum erau să-l facă zob cirezile înfierbântate; cum l-a salvat pe Hathi, cel taciturn, să nu cadă într-o groapă cu o țeapă pe fund, și cum în ziua următoare, el însuși căzu într-o capcană de leopard foarte ingenioasă și, la rându-i, Hathi sfărâmă în bucăți gardul gros de lemn; cum a muls bivolițele sălbatice în mijlocul mlaștinilor și așa mai departe...

Dar într-un anumit timp nu poți să spui decât o singură poveste. Tatăl Lup și Lupoaica muriseră, iar Mowgli rostogolise un bolovan mare în gura peșterii și intonase Cântecul Morții la căpătâiul lor; Baloo îmbătrânise din cale-afară și chiar Bagheera, ai cărei nervi erau ca oțelul, iar mușchii ca fierul, părea acum mai înceată la vânătoare. Akela, frumosul lup cenușiu, ajunsese acum alb ca laptele, din cauza vârstei înaintate; coastele îi ieșeau prin piele și se mișca încet, ca și cum ar fi fost făcut din lemn, iar Mowgli vâna pentru el. În schimb, lupii cei tineri, copiii haiticului Seeonee care se împrăștiase, înfloreau și creșteau văzând cu ochii, și când ajunseră la numărul de patruzeci, lipsiți de stăpân, cu labele curate, fără păr, Akela le spuse că împliniseră cinci ani și că ar trebui să se strângă laolaltă și să se supună Legii Junglei, să alerge conduși de un singur cap, așa cum se cuvine să facă Poporul liber.

În această chestiune, Mowgli nu dădu nici un sfat, căci, precum spunea el, gustase odată din fructul amar al pomului aceluia. Însă când Phao, fiul lui Phaona (tatăl său era Fratele Cenușiu din zilele domniei lui Akela), se luptă pentru a obține conducerea haiticului, după Legea Junglei, și când vechile chemări și vechile cântece începură să răsune încă odată sub cerul înstelat, Mowgli veni la Stânca Sfatului, în amintirea trecutului. De câte ori găsea de cuviință că trebuie să vorbească, haiticul îl aștepta până termina, și în tot acest timp stătea alături de Akela, pe stâncă, deasupra lui Phao. Acestea fuseseră zile de vânătoare bună și de somn și mai bun. Nici un străin nu ar fi îndrăznit să pătrundă în jungla care aparținea Poporului lui Mowgli, cum i se spunea haiticului, iar lupii cei tineri deveniră puternici și grași,

și acum o mulțime de pui trebuia să fie aduși la examen. Mowgli era întotdeauna de față la acest examen, fiindcă își amintea de noaptea când o panteră neagră adusese în haitic un copilaș gol și cafeniu și de lunga chemare: „Priviți, priviți bine, o, voi, lupi!“, care de fiecare dată făcea ca inima să-i bată mai tare, cuprinsă de un ciudat simțământ. În restul timpului, umbla foarte departe în inima junglei, gustând, pipăind, văzând tot ce se petrecea în jurul său, dornic să cunoască lucruri noi.

Într-un amurg, pe când păștea alene de-a lungul colinelor ca să-i dea lui Akela jumătate dintr-un cerb pe care-l vânase, iar cei patru lupi se hârjoneau în spatele lui, zbenguindu-se și răsturnându-se unul pe altul din bucuria de a trăi, auzi deodată un strigăt așa cum nu mai auzise din zilele rele ale lui Shere Khan. Era ceea ce se numește în junglă *pheeal*, un fel de țipăt pe care îl scoate șacalul când vânează un vânat mare, în spatele unui tigru. Dacă vă puteți închipui un amestec de ură, triumf, teamă și disperare, și un fel de notă de batjocură adăugându-se peste toate acestea, vă veți putea da seama de ceea ce înseamnă acest *pheeal*, care se înălța, apoi cobora, unduia și tremura în depărtare, peste râul Waingunga. Cei patru simțiră că li se ridică părul măciucă și începură să mârâie. Mâna lui Mowgli atinse cuțitul și la rândul lui se opri brusc, ca și cum ar fi fost prefăcut într-o stană de piatră.

— Nu există nici un Vărgat care ar îndrăzni să vâneze pe aici, spuse el în sfârșit.

— Acesta nu este strigătul înaintașilor, spuse Fratele Cenușiu. Trebuie să fie un vânat foarte mare, ascultați!

Țipătul izbucni din nou, pe jumătate suspin și pe jumătate un fel de râset, ca și cum șacalul ar fi avut buze omenești. Apoi Mowgli respiră adânc și fugi spre Stânca Sfatului, întrecând în drumul său pe toți lupii haiticului, care se grăbeau și ei într-acolo. Phao și Akela se și aflau pe Stâncă și, sub ei, cu toți nervii încordați, ședeau ceilalți. Mamele și puii alergau spre vizuinile lor; căci atunci când se strigă *pheeal*, nu este timpul potrivit ca ființele slabe să stea pe afară.

Nu se auzea nimic altceva decât gâlgâitul apelor râului Waingunga în întuneric și vântul de noapte care șuiera printre vârfurile copacilor, când, deodată, o chemare de lup spintecă

noaptea dincolo de râu. Nu era un lup din haitic, căci aceştia veniseră cu toţii la Stâncă. Nota strigătului se schimbă într-un lătrat lung, disperat care parcă spunea: „Dhole! Dhole! Dhole!" După câteva clipe, ei auziră nişte paşi foarte obosiţi, călcând pe stânci, şi un lup cu părul picurând de apă, cu coapsele sfâşiate, cu laba dreaptă din faţă ruptă şi cu fălcile albite de spumă, se aruncă în mijlocul cercului şi se întinse gâfâind la picioarele lui Mowgli.

— Noroc la vânat, sub conducerea cui?, întrebă Phao cu gravitate.

— Noroc la vânat, eu sunt Won-tolla, fu răspunsul. Cu aceasta voia să spună că era un lup singuratic, care se descurca în viaţă singur, pentru el, lupoaică şi puii lui, aflaţi undeva, într-o vizuină retrasă. Won-tolla înseamnă pustnic, adică unul care locuieşte departe de orice haitic. În timp ce gâfâia, lupii putură să vadă cum bătăile inimii îi zgâlţâiau tot corpul.

— Ce se mişcă?, întrebă Phao, căci aceasta este întrebarea ce o pune toată jungla după ce aude strigătul *pheeal*.

— Dhole, dholeul din Dekkan, câinele roşu. Ucigaşul. El coboară spre sud, spunând că Dekkanul[1] lor e pustiu, şi omoară totul în cale. Când această lună era încă nouă, eu aveam patru fiinţe dragi, trei pui şi pe maica lor. Ea îi învăţa cum să vâneze pe ierburile câmpiilor, cum să se ascundă ca să gonească cerbul, aşa cum facem noi cei care trăim în câmp deschis. La miezul nopţii i-am auzit cum strigau alergând după nişte urme. Odată cu vântul zorilor de zi, i-am găsit înţepeniţi în iarbă pe toţi patru, o, Popor liber, şi fuseseră patru când luna aceasta era încă nouă. Atunci, am căutat eu singur Dreptatea sângelui, şi am găsit dholeii.

— Câţi erau?, întrebă Mowgli, iar toţi din haitic mârâiră din adâncul gâtlejului.

— Nu ştiu. Ştiu numai că trei dintre ei nu vor mai omorî niciodată; dar ceilalţi m-au gonit ca pe un cerb şi m-au tot gonit, până am rămas numai cu trei picioare. Uitaţi-vă la mine, Popor Liber!

Îşi întinse cu un gest piciorul din faţă, strivit şi negru din cauza sângelui uscat. De-a lungul corpului său se vedeau

[1] Dekkan, regiune meridională a Indiei, cuprinzând podişul din sudul râului Norbada, între munţii Chats, de est şi de vest.

urme de mușcături sălbatice, iar grumazul îi era tot sfâșiat și vătămat.

— Mănâncă, spuse Akela, ridicându-se de lângă carnea pe care i-o adusese Mowgli, iar pustnicul se repezi la ea hămesit.

— Aceasta nu vă va fi cu pagubă, spuse el umil, după ce își potoli puțin foamea. Dați-mi puțină putere, Popor Liber, și am să omor, la rândul meu. Vizuina mea este goală, și era plină când această lună era încă nouă. Dreptatea sângelui nu a fost împlinită pe deplin.

Phao auzi cum dinții lupului scrâșnesc pe o bucată de os și mormăi în semn de aprobare.

— Vom avea nevoie de aceste fălci, spuse el. Dholeii erau cu puii lor?

— Nu, nu, erau numai vânătorii roșii. Toți câinii mari din haiticul lor, puternici și grași.

Acest lucru însemna că dhole, câinele roșu de vânătoare din regiunea Dekkan, o pornise la luptă, și lupii știau prea bine că tigrul însuși își va lăsa vânatul proaspăt dinaintea unui dhole. Ei taie calea drept, trecând prin junglă, și tot ce întâlnesc în drum doboară și sfâșie în bucăți, și, deși nu sunt nici atât de mari și nici pe jumătate atât de vicleni ca un lup, sunt foarte puternici și foarte numeroși. Dholeii, de pildă, nu se consideră că formează un haitic decât atunci când sunt o sută la număr și foarte puternici, pe când lupii, când sunt patruzeci la număr, socotesc că alcătuiesc un haitic în toată legea. În rătăcirile sale, Mowgli ajunsese până la marginea platoului acoperit de iarbă al Dekkanului și adesea văzuse dholei neînfricați, dormind, jucându-se sau hârjonindu-se în micile găuri pe care de obicei le întrebuințează drept vizuină. El îi disprețuia și îi ura, fiindcă nu miroseau ca Poporul Liber, fiindcă nu trăiau în peșteri și, mai ales, fiindcă aveau păr între degetele de la picioare, în timp ce el și prietenii săi aveau picioarele curate. Dar știa, căci îi spusese Hathi, ce lucru îngrozitor era un haitic de dholei, când porneau la vânătoare. Hathi însuși se dădea la o parte din calea lor. Până nu sunt omorâți cu toții, sau până nu se împuținează vânatul, ei merg înainte și omoară pe tot întinsul drumului lor.

Akela, de asemenea, știa ceva despre dholei. El îi spuse lui Mowgli foarte liniștit:

— E mai bine să mori într-un haitic, decât fără conducător şi singur. Va fi o mare vânătoare, şi, în ce mă priveşte, ultima. Dar cum oamenii trăiesc mult, tu ai încă multe nopți şi zile înaintea ta, frățioare. Du-te spre nord şi culcă-te, şi dacă va mai trăi vreun lup după ce au trecut dholeii, el îți va aduce veşti despre lupta aceasta.

— Ah, spuse Mowgli cu multă gravitate, tu mă trimiți în mlaştini, ca să prind peştişori şi să dorm într-un copac, sau să cer ajutorul lui Bandar-Log şi să mănânc alune cât timp haiticul luptă acolo jos?

— Aici e vorba de moarte, răspunse Akela. Tu n-ai întâlnit niciodată un dhole, Ucigaşul Roşu. Nici chiar Vărgatul însuşi...

— *Aowa, aowa,* îl întrerupse Mowgli, mişcat, eu am omorât odată un maimuțoi vărgat. Ascultă-mă: tatăl meu a fost lup, şi lupoaică a fost mama mea, şi a mai fost odată şi un lup bătrân, cenuşiu, deşi nu prea înțelept, acum de tot albit, care mi-a fost şi tată şi mamă. De aceea eu, şi aici vocea lui se ridică, eu îți spun că atunci când vor veni dholeii, dacă vor veni, Mowgli şi Poporul Liber sunt făcuți din aceeaşi piele pentru această vânătoare. Şi mai spun, pe taurul care m-a răscumpărat, pe taurul cu care Bagheera a plătit pentru mine în zilele de altădată, lucru pe care voi, cei din haitic, l-ați uitat, îți spun eu că, râul şi copacii pot să audă şi să țină minte, dacă uit eu. Îți spun eu că acest cuțit al meu va fi un colț bun pentru haitic, şi nu cred să fie bont. Acesta e cuvântul meu.

— Tu nu-i cunoşti pe dholei, om cu limbă de lup, strigă Won-tolla, eu vreau numai să împlinesc Dreptatea sângelui, înainte ca dânşii să mă sfâşie în bucăți. Ei se mişcă încet, omorând în dreapta şi în stânga, pe măsură ce merg, dar cred că peste două zile voi avea puțină putere şi voi putea lupta din nou, pentru Dreptatea sângelui. Dar în ceea ce vă priveşte pe voi, Popor Liber, sfatul meu este să plecați spre nord şi să mâncați puțin o vreme oarecare, până când dholeii se vor depărta. În această vânătoare nu-i chip de tihnă pentru nimeni.

— Ascultați-l pe pustinc!, strigă Mowgli râzând, Popor Liber, noi trebuie să mergem spre nord să mâncăm şopârlele şi şobolanii de pe maluri, ca nu cumva să ne întâlnim bot în bot cu

un dhole. Ei vin să vâneze totul şi în locurile noastre de vânătoare, în timp ce noi trebuie să ne ascundem la nord, până când vor avea ei chef să ne dea înapoi ce ne aparţine. Vine câinele, puiul de câine roşu, cu burta galbenă, fără vizuină şi cu păr între degetele de la picioare. Face câte şase până la opt pui în cuibul lui, ca Chikai, micul şobolan. Sigur că trebuie să fugim, Popor Liber, şi să cerşim adăpost de la popoarele din nord, ca să ne dea nişte rămăşiţe de vite moarte să mâncăm. Ştiţi vorba ceea: la nord sunt viermi, la sud sunt păduchi... Noi suntem jungla, alegeţi, o, voi, Popor Liber, alegeţi! Va fi o vânătoare de pomină! Pentru haitic, pentru întregul haitic şi pentru vizuinile noastre; pentru vânatul dinăuntru şi pentru vânatul din afară; pentru cerbul care goneşte ciutele şi pentru micuţii pui care stau în peşteri, vom înfrunta vrăjmaşul!

Haiticul răspunse cu un lătrat uniform, adânc, care zgudui aerul şi răsună în noapte ca vuietul unui copac ce se prăbuşeşte.

— S-a hotărât!, strigară ei.

— Staţi cu aceştia, spuse Mowgli celor patru, vom avea nevoie de fiecare colţ din gura voastră.

Phao şi Akela trebuie să se pregătească de bătălie, iar eu mă duc să număr câinii.

— E moarte sigură, strigă Won-tolla, ridicându-se pe jumătate. Ce poate să facă unul ca acesta, fără de păr, împotriva unui câine roşu? Aminteşte-ţi că însuşi Vărgatul...

— Eşti cu adevărat un pustnic, spuse Mowgli, iar noi doi vom sta de vorbă numai după ce vor muri dholeii. Noroc la vânătoare, vouă, tuturor!

Se topi în întuneric în fuga mare, fără să se uite pe unde păşea, şi, ca urmare firească a acestei goane nebune, se împiedică şi căzu cât era de lung peste inelele uriaşe ale lui Kaa, într-un loc unde pitonul se întinsese ca să pândească o cărare de ciute pe lângă râu.

— Kssha!, zise Kaa supărat, aşa se procedează în junglă? Să calci peste alţii şi să strici o vânătoare de noapte, când vânatul se mişcă într-un chip atât de prielnic!

—Greşeala este a mea, spuse Mowgli, ridicându-se, ce e drept însă te căutam pe tine, Cap Turtit. Şi ce să fac dacă de fiecare dată când ne întâlnim tu eşti tot mai lung şi mai lat cu câte o

lungime de braț de-al meu. Nu e nimeni ca tine în junglă atât de înțelept, bătrân și puternic, și ești mereu cel mai frumos dintre toți, Kaa.

— Unde vrei s-ajungi pe această pistă?, întrebă vocea lui Kaa, cu mai multă dulceață. Nu e o lună de când un pui de om, înarmat cu un cuțit, arunca cu pietre în capul meu și mă poreclea pisică de copaci, pentru că dormeam la aer.

— Și trimiteai toți cerbii goniți spre cele patru vânturi, iar Mowgli vâna. În vreme ce acest Cap Turtit era mult prea surd ca să audă șuieratul său, cu care-l poftea să elibereze cărările ciutelor, răspunse Mowgli calm, așezându-se între inelele pictate ale șarpelui.

— Acum, același omuleț vine cu vorbe dulci și gânditoare la același Cap Turtit, spunându-i că este înțelept, puternic și frumos, și același Cap Turtit îl crede și face un loc în inelele sale, uite așa, pentru același omuleț care arunca cu pietre în el... Și te simți în tihnă acum? Crezi că Bagheera ți-ar fi putut da un loc de odihnă tot atât de bun?

Ca de obicei, Kaa făcuse un fel de hamac moale din corpul său care se muiase sub greutatea lui Mowgli. Băiatul întinse o mână în întuneric și apucă gâtul suplu, ca un cablu, până când capul lui Kaa se așeză pe umărul său să se odihnească și apoi îi povesti tot ce se întâmplase în junglă în noaptea aceea.

— Poate că sunt eu înțelept, spuse Kaa la sfârșit, dar știu sigur că sunt surd. Altfel aș fi putut auzi strigătul *pheeal*. Acum nu mă mir că mâncătorii de iarbă arătau foarte neliniștiți. Cât de mulți or fi ei oare, dholeii ăștia?

— Încă nu i-am văzut, am venit într-un suflet la tine. Tu ești mai bătrân decât Hathi. Dar, o, Kaa, și aici Mowgli se scutură de bucurie, va fi o vânătoare de pomină și puțini dintre noi vom vedea o altă lună.

— Tu vrei să lovești în ei? Nu uita că ești om și nu uita ce haitic te-a dat afară. Lasă-i pe lupi să se ocupe de câini, tu ești un om.

— Nucile de anul trecut sunt anul acesta pământ negru, răspunse Mowgli. Este adevărat că sunt om, dar am simțit că astă-noapte trebuie să declar că sunt lup. Am chemat râul și copacii ca să-și amintească. Voi aparține Poporului Liber, Kaa, până când dholeii vor pleca de aici.

— Popor liber, mormăi Kaa, hoți liberi!, și tu te-ai legat cu nodul morții de dragul amintirii lupilor ce au murit. Asta nu este o vânătoare bună.

— E vorba de cuvântul meu, pe care l-am spus. Acum o știu copacii, și râul o știe. Până nu vor trece dholeii, cuvântul meu nu poate să se întoarcă la mine.

— Ngssh! Asta schimbă toate cărările. Mă gândisem să te iau cu mine departe, spre mlaștinile de la miazănoapte, dar cuvântul, chiar dacă e cuvântul unui omuleț mic, gol și fără păr, este cuvânt. Acum eu, Kaa, spun...

— Gândește-te bine, Cap Turtit, ca nu cumva să te legi și tu cu nodul morții. Eu nu am nevoie de cuvântul tău, căci eu știu prea bine...

— Bine, fie atunci așa, răspunse Kaa, eu nu-mi voi da cuvântul. Dar ce ai de gând să faci când vor veni dholeii?

— Ei vor înota prin râul Waingunga. M-am gândit să-i întâmpin cu cuțitul meu în partea scăzută a apei, cu haiticul după mine; și astfel, străpungându-i și atacându-i cu cuțitul, îi vom putea întoarce în josul curentului, sau le vom răcori puțin gâtlejurile.

— Dholeii nu se întorc ușor și gâtlejurile lor sunt fierbinți, răspunse Kaa. Și după ce această vânătoare va fi terminată, nu va mai fi nici urmă de omuleț sau de pui de lup, ci numai oase uscate.

— Alala! Dacă va fi să murim, vom muri. Dar va fi cea mai bună vânătoare din câte am cunoscut. Să nu uiți că stomacul meu este tânăr și că n-am apucat multe ploi. Eu nu sunt nici înțelept, nici puternic. Ai cumva un plan mai bun, Kaa?

— Eu am văzut sute și sute de ploi. Înainte ca Hathi să-și fi aruncat colții de lapte, urma mea era mare în pulbere. Pe primul ou, eu sunt mai bătrân decât foarte mulți copaci și am văzut tot ce a făcut jungla de atunci.

— Dar aceasta va fi o vânătoare nouă, răspunse Mowgli, căci până acum dholeii nu ne-au atinut niciodată calea.

— Ce este a fost, ce va fi nu e mai mult decât un an uitat, care este lăsat în urmă. Stai liniștit până când îmi voi număra acei ani ai mei.

Mowgli rămase culcat pe spate, printre inele, o oră îndelungată, jucându-se cu cuțitul său, în timp ce Kaa, cu capul nemișcat atingând pământul, se gândea la tot ce văzuse și cunoscuse din ziua în care ieșise din ou. Luminile din ochii săi păreau să se fi stins, iar ochii arătau ca două pietre de opal moarte; din când în când, făcea mici mișcări țepene cu capul, spre dreapta și spre stânga, ca și cum ar fi visat că e la vânătoare. Mowgli moțăia și el în liniște, căci știa că nu e nimic mai bun pe lume decât un somn înainte de vânătoare, iar el fusese învățat să doarmă la orice oră din zi și din noapte. Deodată simți că pitonul devine mai mare, mai larg, sub el, și apoi uriașul șarpe pufăi o dată și începu să șuiere, ca zgomotul unei săbii scoasă din teaca ei de oțel.

— Eu am văzut toate anotimpurile moarte, spuse în sfârșit Kaa, și copaci mari, și elefanții bătrâni, și stânci care se înălțau pleșuve și cu vârfurile ascuțite, înainte de a crește mușchiul pe ele. Mai trăiești, omulețule?

— Nu e decât puțin după răsăritul lunii, răspunse Mowgli. Nu prea înțeleg...

— Hssh, sunt din nou Kaa. Știu că a trecut un timp foarte scurt. Acum vom merge spre râu și acolo îți voi arăta ce ai de făcut împotriva dholeilor.

Țâșni drept ca o săgeată spre curentul principal al râului Waingunga, cufundându-se în apă puțin deasupra iazului care ascundea Stânca împăcării, cu Mowgli lângă el.

— Nu, acum nu înota. Eu voi merge foarte repede. Urcăte pe spinarea mea, frățioare.

Mowgli își strecură brațul stâng în jurul gâtului lui Kaa, lăsă pe cel drept foarte aproape de corpul său și-și îndreptă picioarele. Apoi Kaa porni împotriva curentului, așa cum numai el știa s-o facă, și încrețiturile apei oprite în drum se ridicau ca un volan în jurul gâtului lui Mowgli, în timp ce picioarele i se legănau încoace și încolo, în vâltoarea pe care uriașul piton o isca mișcându-și corpul. La o distanță cam de o milă deasupra Stâncii împăcării, râul Waingunga se îngustează, trecând printr-o strâmtoare tăiată-n stânci de marmură, înaltă de optzeci până la o sută de coți, și curentul aleargă ca pe un scoc de moară, printre pietre și deasupra acelor pietre cu forme dintre cele mai urâte. Însă Mowgli nu-și pierdea

timpul cu ceea ce făcea apa: căci nici o apă din lume nu l-ar fi înfricoşat, nici măcar pentru o clipă. El se uita spre partea cealaltă a strâmtorii şi adulmeca aerul cu oarecare teamă, fiindcă văzduhul îi trimitea un miros dulceag-sărat, care aducea foarte mult cu mirosul unui muşuroi uriaş de furnici într-o zi fierbinte. El se cufundă în apă instinctiv şi-şi ridică numai capul ca să respire, iar Kaa ancoră răsucindu-şi de două ori coada în jurul unei stânci cufundate în apă, şi-l ţinu mai departe pe Mowgli în scobitura unui inel al său, în timp ce apa alerga turbată în jurul lor.

— Aici e locul morţii, spuse băiatul. De ce am venit aici?

— Toţi dorm, spuse Kaa. Hathi nu se dă la o parte dinaintea unui Vărgat. Hathi şi Vărgatul împreună se dau la o parte dinaintea unui dhole, iar dhole se spune că nu se dă în lături dinaintea nimănui, şi totuşi în faţa cui se dă la o parte micul popor al stâncilor? Spune-mi, stăpân al junglei, cine este stăpânul junglei?

— Acestea-s, şopti Mowgli. Aici locuieşte moartea. Să plecăm de aici.

— Nu, priveşte bine, căci ele dorm acum. E tot aşa precum a fost când nu eram mai lung decât braţul tău.

Stâncile din strâmtoarea râului Waingunga, despicate şi mâncate de vreme, fuseseră luate-n stăpânire de la începutul junglei de către micul popor al stâncilor, albinele sălbatice din India, albinele negre, întotdeauna foarte furioase şi foarte ocupate. Şi, precum Mowgli ştia prea bine, toate pistele de vânătoare ale junglei ocoleau această regiune până la o jumătate de milă depărtare. De secole, micul popor îşi făcuse acolo stupi, roind din crăpătură în crăpătură, apoi din nou roind şi pătând marmura albă cu miere învechită; îşi clădeau fagurii înalţi şi adânci şi negri în peşterile întunecoase din interior, şi nici un om, animal, foc sau apă, nu le atinsese vreodată. În toată lungimea strâmtorii, de ambele părţi, erau atârnate, ca să spunem aşa, nişte draperii de catifea neagră lucioasă, iar Mowgli, numai privindu-le, se scufunda mai adânc în apă, fiindcă aici erau milioane de albine, ce dormeau îngrămădite de ani şi ani. Mai puteai vedea tot felul de lucruri, ca de pildă trunchiuri de copaci căzuţi şi putreziţi, zăcând în faţa stâncilor, vechile sălaşuri pentru faguri din anii trecuţi sau

cetăți noi, construite în umbra strâmtorii adăpostite de vânturi, apoi mase întregi, uriașe, de rămășițe spongioase și putrezite, care se rostogoliseră și se împotmoliseră printre copacii și lianele care atârnau de peretele stâncii. În timp ce asculta cu atenție, auzi nu o dată foșnetul și zgomotul ce-l făceau fagurii supraîncărcați de miere, care probabil se răsturnau sau cădeau undeva, departe, în galeriile întunecoase. Apoi se auzea ca un fel de bubuit, aripi furioase care băteau, și plescăitul monoton al picăturilor de miere risipită, care se scurgea în lungul unui canal, până aluneca afară, printr-o crăpătură, curgând încet în jos, de-a lungul ramurilor lipicioase de copaci. Mai era o mică plajă, largă de cel mult cinci coți, pe o parte a râului, formată din sedimente de mii de ani din albine moarte, trântori, faguri vechi, din aripile moliilor de pradă, precum și din cărăbuși care se rătăciseră pe acolo după miere, totul adunat în grămezi netede de pulbere neagră, foarte fină. Numai mirosul extrem de ascuțit al acestor rămășițe era suficient să înspăimânte pe oricine nu avea aripi și știa cine e micul popor.

Kaa se mișcă în susul curentului, până ajunse la un banc de nisip, chiar la capătul strâmtorii.

— Aici se află vânatul acestui anotimp. Privește!, spuse el. Pe malul râului, zăceau scheletele unui cerb tânăr și al unui bivol. Mowgli putu să vadă că nici un lup sau șacal nu se atinsese de aceste oase, care zăceau acolo așa cum le găsise moartea veninoasă.

— Au depășit linia, nu știau, murmură Mowgli, și micul popor i-a omorât. Hai să plecăm înainte ca el să se trezească.

— Nu se va trezi până în zori, spuse Kaa, acum să-ți spun ceva. Acum multe, multe ploi în urmă, un cerb din sud, care fusese vânat acolo, veni încoace, fără să cunoască jungla, cu un haitic după el. Orbit de groază, el sări de sus, iar haiticul îl urmă în plină goană, căci erau înfierbântați și orbiți de această alergătură. Soarele era sus de tot, iar micul popor foarte numeros și foarte supărat. Mulți din haitic, care săriseră în Waingunga, muriră înainte de a atinge apa. Acei care nu săriseră muriră de asemenea, deasupra, pe stânci. În schimb, cerbul a trăit.

— Cum așa?

— Fiindcă el sosise primul, alergând ca să-şi salveze viața, şi a sărit în apă înainte ca micul popor să prindă de veste, iar când albinele se strânseră să sară la omor, el dispăruse cufundându-se adânc în apă. Haiticul care-l urmărea s-a prăpădit până la unul, sub greutatea micului popor care fusese răscolit şi trezit de picioarele cerbului.

— Cerbul a trăit?, repetă încet Mowgli.

— Cel puțin nu a murit atunci, deşi nimeni nu-l aştepta să vină în josul apei, nimeni cu un trup destul de puternic ca să-l țină în siguranță, apărându-l de furia apei, aşa cum ar face un anumit Cap Turtit, bătrân, gras, surd şi galben, care l-ar aştepta pe omuleț, chiar dacă toți dholeii din Dekkan ar fi pe urma lui. Ce gând ai în stomacul tău?

Capul lui Kaa stătea culcat pe umărul ud al lui Mowgli, iar limba lui tremura lângă urechea băiatului. Urmă o tăcere lungă, după care Mowgli şopti:

— Asta înseamnă că va trebui să tragem moartea chiar de mustăți; dar, Kaa, tu eşti cu adevărat cel mai înțelept din junglă.

— Aşa spun mulți. Dar, ascultă, dacă dholeii încep să te urmărească...

— Asta o vor face cu siguranță. Ho-ho, am foarte mulți spini sub limba mea ca să le înțep cojocul.

— Dacă te urmăresc, înfierbântați şi orbiți de goană, privind numai spre umerii tăi, acei care nu vor muri deasupra, vor înghiți apă, sau aici, sau ceva mai jos, căci micul popor se va ridica şi-i va acoperi cu totul. Waingunga este o apă flămândă, iar ei nu-l vor avea pe Kaa să-i susțină şi se vor duce la vale, dacă vor mai trăi, spre vaduri, aproape de locurile vizuinilor Seeonee, şi acolo haiticul tău poate să-i apuce de beregată.

— *Ahai! Eowava!* Nici nu poate exista ceva mai bun, în afară poate de căderea ploilor într-un anotimp uscat. E vorba numai de puțină alergătură şi de cum trebuie să sar. Mă voi face cunoscut dholeilor aşa încât să fie obligați să mă urmeze ca umbra.

— Ai văzut stâncile de deasupra ta? Acelea din partea țărmului?

— Ce-i drept, nu le-am văzut, sau am uitat.

— Du-te şi uită-te bine la ele. E un pământ putred, tăiat de râpe şi plin de găuri. Dacă unul din picioarele tale neîndemânatice ar călca în vreo gaură din nebăgare de seamă, vânătoarea ar lua sfârşit. Eu te las aici şi numai de dragul tău voi duce vorbă haiticului ca să ştie unde să-i aştepte pe dholei. În ce mă priveşte, eu nu sunt făcut din aceeaşi piele cu oricare dintre lupii tăi.

Când lui Kaa nu-i plăcea cineva, el putea deveni cel mai nesuferit dintre toți membrii poporului junglei, numai Bagheera poate îl întrecea. Înotă deci în josul râului, şi în fața stâncii se întâlni cu Phao şi Akela, care ascultau zgomotele nopții.

— Sss, câinilor, spuse el repede. Dholeii vor veni în josul râului. Dacă nu vă este frică, puteți să-i omorâți în locul unde se face apa mică.

— Când vor veni?, întrebă Phao.

— Şi unde este puiul de om?, întrebă Akela.

— Vor veni când vor veni, răspunse Kaa, aşteptați şi veți vedea. Cât despre puiul tău de om, de la care ai luat cuvântul şi astfel l-ai trimis de-a dreptul la moarte, puiul tău de om este cu mine, şi dacă nu este la ora asta mort, desigur că nu este meritul tău, câine alb. Aşteaptă-i aici pe dholei şi fii bucuros că puiul de om şi cu mine vom lupta alături de tine.

Kaa despică din nou fluviul, ca un fulger, cu corpul său elastic, şi ancoră în mijlocul strâmtorii, privind în sus spre linia falezei. Deodată zări capul lui Mowgli, care se mişca proiectat pe cerul înstelat; apoi se auzi un bâzâit în aer, un plescăit clar al unui corp care cade în picioare şi în clipa următoare, corpul se odihnea din nou în cercurile făcute de Kaa.

— Nu e bine să sari noaptea, spuse Mowgli, foarte liniştit, eu am sărit acum de două ori de la înălțimi ca asta, ca să mă distrez. Dar acolo sus nu e un loc prielnic, sunt tufişuri joase şi canale care merg în adâncime, toate pline cu locuitorii micului popor. Am pus nişte pietroaie mari, unul peste altul, la marginea a trei canaluri, şi vreau să le arunc în jos cu picioarele în timp ce voi alerga, pentru ca micul popor să se ridice furios în aer, după mine.

— Asta e viclenie de om, răspunse Kaa. Eşti înțelept, dar să ştii că micul popor este întotdeauna furios.

— În amurg toate aripile din apropiere sau din depărtare se odihnesc pentru câtăva vreme. Eu mă voi juca cu dholeii către seară, căci știu că ei vânează mai bine ziua; acum ei urmăresc pașii însângerați ai lui Won-tolla.

— Chil nu lasă niciodată un bou mort, iar un dhole o urmă de sânge, spuse Kaa.

— Atunci îi voi face eu o nouă urmă de sânge, din sângele lui propriu, dacă voi putea, și-i voi da să mănânce noroi. Vrei să stai aici, Kaa, până voi veni eu cu dholeii mei?

— Dar ce se va întâmpla dacă ei te vor omorî în junglă sau micul popor te va omorî înainte ca tu să sari în râu?

— Dacă va veni mâine, vom omorî mâine, spuse Mowgli, citând un proverb din junglă, și apoi adăugă: După ce voi muri, va fi destul timp să mi se cânte cântecul morții. Noroc la vânătoare, Kaa!

Își desprinse brațul de pe gâtul pitonului și coborî în josul strâmtorii, ca o buturugă într-un curent de apă, înotând din greu spre malul drept, unde găsi ape liniștite și începu să râdă în gura mare, cuprins de o fericire fără margini. Nimic nu-i plăcea mai mult lui Mowgli, precum spunea și el, decât „să tragă moartea de mustăți“ și să facă jungla să simtă că el e marele ei stăpân.

Adesea, cu ajutorul lui Baloo, furase cuiburile albinelor, așezate în copaci singuratici. Știa că micul popor nu putea să sufere mirosul usturoiului sălbatic, de aceea el culese o legătură de usturoi și o strânse într-o coajă de copac, apoi o luă îndărăt pe urma de sânge a lui Won-tolla, care ducea spre sud, începând de la vizuină, pe o lungime de cinci mile, privind mereu spre copaci, cu capul plecat pe o parte și înecându-se de râs în timp ce privea.

„Am fost Mowgli, brotăcelul, spuse el pentru sine, acum zic că sunt Mowgli, lupul, și trebuie să devin Mowgli, maimuță, înainte de a deveni Mowgli, cerbul. La urmă voi deveni Mowgli, omul. Oho!“, și degetul lui cel mare alunecă de-a lungul lamei cuțitului.

Urma lui Won-tolla, plină toată de pete întunecate de sânge, trecea pe sub o pădure deasă, care se întindea spre nord-est, devenind însă tot mai rară și mai rară, până la două mile depărtare de stâncile albinelor. De la ultimul copac până la

tufișurile joase de lângă stâncile albinelor, se afla o regiune deschisă, unde era foarte greu să se poată ascunde un lup. Mowgli păşea de-a lungul drumului de sub copaci, judecând distanțele după ramuri, uneori cățărându-se pe câte un trunchi şi încercând o săritură de la un copac la altul, până ajunse pe un teren deschis pe care îl studie cu multă grijă o oră întreagă. Apoi se întoarse, reluă urma lui Won-tolla pe care o lăsase, se urcă într-un copac care avea o ramură lungă, la opt coți de la pământ, îşi atârnă legătura de usturoi într-un loc sigur şi stătu liniştit, ascuțindu-şi cuțitul de talpa piciorului. Puțin înainte de amiază, când soarele dogorea, auzi tropăit de picioare şi simți în nări groaznicul miros răspândit de haiticul dholeilor, în timp ce înaintau neistoviți şi fără milă de-a lungul urmei lăsate de Won-tolla. Priviți de sus, dholeii roşii nu arată să aibă nici pe jumătate mărimea unui lup, însă Mowgli ştia cât de puternice erau picioarele şi fălcile lor. El pândi capul ascuțit al conducătorului, adulmecând de-a lungul pistei şi-i strigă: „Noroc la vânătoare!" Fiara privi în sus, iar tovarăşii săi se opriră în urma lui, sute şi sute de câini roşii cu cozile atârnând în jos, cu umeri greoi, cu picioarele slabe şi guri însetate de sânge. Dholeii sunt un popor foarte tăcut de obicei şi nu au niciun fel de maniere, chiar la ei în Dekkan. Sub el trebuie să se fi strâns vreo două sute de animale, dar Mowgli îi vedea pe conducători cum adulmecau înfometați urma lui Won-tolla şi încercau să împingă haiticul mai departe. Acest lucru nu trebuia să se întâmple, căci altfel ei aveau să ajungă în fața vizuinilor în plină zi şi Mowgli avea de gând să-i țină sub copacul său până seara.

— Cine v-a dat voie să veniți aici?, întrebă Mowgli.

— Toate junglele sunt junglele noastre, fu răspunsul, iar dholeul care vorbise îşi dezgoli colții albi.

Mowgli privi în jos cu un zâmbet şi imită perfect chițcăitul lui Chikai, şobolanul din Dekkan, vrând să lase pe dholei să înțeleagă cu aceasta că pentru el nu erau mai buni decât Chikai. Haiticul se strânse în jurul trunchiului de copac, iar conducătorul începu să latre sălbatic, numindu-l pe Mowgli maimuță de copac. Drept răspuns, Mowgli îşi întinse piciorul gol şi-şi mişcă degetele goale chiar deasupra capului conducătorului. Acest simplu gest fusese de ajuns, mai mult decât de

ajuns, pentru a stârni furia oarbă a haiticului. Acei care au păr între degetele de la picioare nu se simt bine când le aduci aminte de aceasta. Mowgli își trase piciorul în clipa în care conducătorul sărise în sus și-i spuse dulce:

— Câine, câine roșu! Du-te înapoi în Dekkan și mănâncă șopârle. Du-te la Chikai, fratele tău, câine, câine, câine roșu! Ai păr între toate degetele de la picioare.

Și pentru a doua oară își mișcă degetele de la picioare.

— Vino jos, altfel te vom ține acolo până când vei muri de foame, maimuță fără păr!, urlă haiticul, și acest lucru era tocmai ceea ce voia Mowgli.

El se întinse în lungul ramurei, cu obrazul lipit de scoarță, cu brațul drept liber, și timp de cinci minute spuse haiticului tot ce gândea și știa despre ei, despre purtările lor, despre obiceiurile lor, despre femeile lor și despre puii lor. Nu există limbă pe lume atât de răutăcioasă și de înțepătoare ca vorba poporului junglei când acesta vrea să-și arate disprețul și sila. Când te gândești bine la aceasta, poți să-ți închipui cum trebuie să fie. Așa precum îi spusese Mowgli lui Kaa, el avea mulți spini sub limbă, și încet, dar în mod deliberat, îi scoase pe dholei din tăcerea lor, aducându-i la mârâituri, de la mârâituri la lătrături și de la lătrături la mugete răgușite. Ei încercară să-i răspundă la atacuri, dar era ca și cum un pui ar fi încercat să răspundă lui Kaa în culmea furiei, și, în acest timp, mâna dreaptă a lui Mowgli stătea încovoiată lângă corp, gata pentru acțiune, iar picioarele i se încolăciră strâns în jurul ramurii. Marele conducător roșcat sărise de câteva ori în aer, dar Mowgli nu risca să dea o lovitură nereușită. La sfârșit, deveni din cale-afară de furios și, depășind obișnuita lui putere, câinele sări la aproape opt coți depărtare de pământ. Atunci mâna lui Mowgli se repezi cu iuțeala unui cap de șarpe și-l apucă de ceafă. În timp ce creanga începu să se legene puternic din cauza greutății, și Mowgli fu cât pe ce să fie smuls și aruncat la pământ. Cu toate acestea, el nu slăbi strânsoarea și, centimetru cu centimetru, trase fiara, care atârna în aer ca un șacal înecat, în sus spre creangă. Cu mâna stângă apucă cuțitul și-i reteză coada roșie și stufoasă, aruncând dholeul înapoi spre pământ. Aceasta fu tot ce dorise el. Acum dholeii nu-și vor continua drumul pe urmele lui Won-tolla până când nu-l vor fi ucis

pe Mowgli sau Mowgli nu-i va fi ucis pe ei. Îi văzu aşezându-se în cercuri, cu un tremur al coapselor care însemna răzbunare până la moarte, aşa încât el se căţără mai sus, unde se aşează confortabil şi adormi. După trei sau patru ore se trezi şi numără haiticul. Erau toţi acolo, tăcuţi, răguşiţi, însetaţi şi cu ochi de oţel. Soarele începuse să apună. Într-o jumătate de oră, micul popor al stâncilor avea să-şi termine lucrul, iar dholeii, precum ştiţi, nu luptă bine în timpul serii.

— Eu nu aveam nevoie de paznici atât de credincioşi, spuse el ridicându-se pe o ramură, dar îmi voi aminti de aceasta. Poate că sunteţi voi nişte dholei adevăraţi, dar, după părerea mea, prea mulţi pentru un singur neam. Şi, din cauza aceasta, nu am de gând să-i dau mâncătorului de şopârle coada lui înapoi. Nu-ţi pare bine, câine roşu?

— Chiar eu îţi voi sfâşia stomacul în bucăţi!, urlă conducătorul, muşcând copacul la rădăcină.

— Mai gândeşte-te la asta, şobolan înţelept din Dekkan. Acum se vor naşte mulţi câini roşii fără coadă, cu cioturile de un roşu aprins, care vor împunge cu vârfurile lor nisipul fierbinte. Du-te acasă, câine roşu, şi strigă acolo că o maimuţă ţi-a făcut asta. Nu vreţi să vă duceţi? Veniţi atunci cu mine căci am să vă fac foarte înţelepţi.

El începu să se mişte asemenea maimuţelor, trecând în copacul următor, şi apoi în celălalt, şi aşa mai departe, iar haiticul îl urmări cu capetele ridicate şi hămesite. Din când în când, se prefăcea că e gata să cadă şi atunci haiticul se rostogolea claie peste grămadă, în graba lor de a fi prezenţi la omor. Era o privelişte ciudată; băiatul, cu un cuţit care strălucea în lumina palidă a soarelui, în timp ce razele încercau să se cearnă printre ramurile de sus, şi haiticul tăcut, cu blana roşie ca para focului, alergând jos şi înghesuindu-se unii într-alţii. Când sosi la ultimul copac, el scoase usturoiul şi îşi frecă tot corpul cu multă grijă, în timp ce dholeii începură să urle cu mult dispreţ:

— Maimuţă cu limbă de lup, crezi că ai să reuşeşti să-ţi acoperi mirosul tău?, strigau ei. Te vom urmări până la moarte!

— Ia-ţi coada, spuse Mowgli, zvârlind-o înapoi, pe drumul pe care-l apucase. (Când simţi mirosul sângelui, haiticul se dădu puţin înapoi). Şi acum, urmaţi-mă până la moarte!

Alunecă pe trunchiul copacului și se îndreptă cu iuțeala vântului spre stâncile albinelor, înainte ca dholeii să-și dea seama de ceea ce voia să facă.

Ei scoaseră un urlet adânc și o porniră într-un galop lung și cu o viteză care poate să răstoarne orice obstacol. Mowgli știa că pasul haiticului lor era mult mai încet decât acela al lupilor, altfel nu ar fi riscat niciodată să alerge două mile sub ochii lor. Ei erau siguri că, până la sfârșit, băiatul avea să le cadă pradă, iar el era sigur că-i avea în mână și putea să se joace cu ei cum voia. Toată grija lui era să-i țină destul de înfierbântați în spatele său, pentru a-i împiedica să se întoarcă prea curând. Alerga în mod egal și foarte ușor; conducătorul fără coadă era în spatele lui, la mai puțin de cinci metri, iar haiticul se înșiruia pe un sfert de milă, înnebunit și orbit de furia și de dorința de a ucide. De aceea, el păstra distanța voită, orientându-se după auz, rezervându-și ultimul efort pentru fuga de pe stâncile albinelor.

Micul popor se dusese la culcare devreme, încă în primele ore ale amurgului, căci nu era anotimpul când florile rămân deschise până târziu. Însă, când pașii lui Mowgli răsunară pe pământul găunos, el auzi un sunet, ca și cum tot pământul ar fi fost cuprins de un bâzâit. Atunci începu să fugă, așa cum nu fugise niciodată în viața lui, răsturnând cele trei pietroaie din grămadă în canalurile întunecoase de unde venea acel miros dulceag. Auzi un muget asemenea mugetului mării într-o peșteră, văzu cu coada ochiului că văzduhul se întunecă în spatele lui, zări jos, departe, curentul râului Waingunga și un cap turtit, ca sculptat în diamant, ieșind din apă. Sări înainte cu toată puterea. În timp ce dholeul fără coadă, clămpănind, încercă să-l muște de umăr, și se aruncă în picioare în râul care-i oferea siguranță, căzu cu răsuflarea tăiată, dar triumfător. Corpul său nu avea nici o înțepătură, căci mirosul usturoiului împiedicase micul popor să-l atingă în acele câteva secunde cât se aflase și el deasupra stâncilor. Când se ridică, inelele lui Kaa îi oferiră echilibru, în timp ce sus, pe marginea falezei, se vedea ceva săltând. Ciorchini imenși de albine cădeau ca niște săgeți; și, pe măsură ce fiecare ciorchine atingea apa, albinele zburau în sus, iar corpul câte unui dhole se vedea apucat de vâltoare și dus în josul râului. Deasupra capului, ei puteau auzi lătrături scurte, dar furioase, care se înecau într-un muget ce răsuna ca tunetul, mugetul

produs de mișcarea aripilor micului popor al stâncilor. Câțiva dholei căzuseră de asemenea în canalurile care comunicau cu peșterile subpământene și începură să tușească înecați, luptând și mușcând din fagurii de miere răsturnați, și, în cele din urmă, purtați morți de valurile de albine care se aflau sub ei, fură zvârliți ca un glonte, din vreo gaură în râu, pentru a se rostogoli pe grămezile negre de sedimente. Erau dholeii care săriseră pe copacii de pe faleză, iar albinele le mutilaseră corpul, însă cei mai mulți dintre ei, înnebuniți de înțepături, se aruncaseră direct în apă, și, precum spunea Kaa, râul Waingunga fusese totdeauna o apă tare flămândă. Kaa îl ținu pe Mowgli strâns, până când băiatul își recăpătă suflarea.

— Ar trebui să nu rămânem aici, spuse el. Micul popor a fost cu adevărat răscolit. Vino cu mine.

Înotând foarte jos și cufundându-se ori de câte ori putea în apă, Mowgli coborî râul, cu cuțitul în mână.

— Ia-o încet, spuse Kaa, căci să știi că un dinte nu poate omorî o sută de câini, decât atunci cand este un colț de cobră, și mulți dintre dholei au luat repede drumul apei când au văzut cum se ridică micul popor. Aceștia sunt neatinși.

— În cazul acesta, cuțitul meu va avea mai mult de lucru. Phai! Uite cum îi urmărește micul popor!

Mowgli se cufundă din nou. Suprafața apei fusese acoperită ca de un covor de albinele sălbatice, care bâzâiau amenințător și înțepau tot ce găseau în cale.

— Până acum tăcerea nu a pierdut pe nimeni, spuse Kaa, pe care nu-l putea pătrunde nici o înțepătură din cauza solzilor, iar tu ai o noapte lungă pentru vânat. Îi auzi cum urlă?

Aproape jumătate din haitic observase capcana în care căzuseră tovarășii lor, și, întorcându-se brusc, se aruncaseră în apă, acolo unde strâmtoarea se gâtuia, prin bancurile abrupte. Urletele furioase și amenințătoare împotriva maimuței din copaci, care îi adusese în această situație rușinoasă se amestecau cu zbieretele și răgetele acelora care fuseseră pedepsiți de micul popor. A rămâne pe țărm însemna moarte sigură, fiecare dhole știa acest lucru. Haiticul fu dus de-a lungul curentului, în jos, spre Stânca împăcării, dar și acolo micul popor îi urmări furios și îi forță să se cufunde din nou în apă. Mowgli putu auzi vocea conducătorului fără coadă, care ruga poporul său să lupte

mai departe și să ucidă toți lupii din Seeonee. Dar el nu-și pierdu timpul să asculte.

— Cineva ucide în întuneric, în spatele nostru, lătră un dhole. Apa s-a colorat.

Mowgli se cufundă cu capul înainte, ca un castor, apucă un dhole care se zbătea sub apă, înainte ca acesta să poată deschide gura, și cercuri întunecoase și uleioase se ridicară deasupra lacului, iar cadavrul înțepeni, răsucindu-se într-o parte. Dholeii încercară să se întoarcă, însă curentul îi forță să meargă înainte. Micul popor îi înțepa la urechi și la cap, în timp ce amenințarea haiticului Seeonee se făcea auzită tot mai tare și mai adâncă, iar în fața lor întunericul se lăsa din ce în ce mai dens.

Mowgli se cufundă din nou în apă, și un alt dhole se duse la fund, ca apoi să se ridice mort, și iarăși izbucni larmă printre dholei, unii urlând că era mult mai bine să meargă de-a lungul țărmului, alții chemându-și conducătorul să-i ducă îndărăt în Dekkan, alții cerându-i încă o dată lui Mowgli să se arate pentru a fi omorât.

— Ei vin la luptă cu două stomacuri și cu multe voci, spuse Kaa. Restul se luptă cu frații tăi, dincolo, jos. Micul popor se duce înapoi la culcare și eu, la rândul meu, mă voi întoarce acasă. Eu nu ajut lupii.

Un lup veni alergând în lungul malului, numai pe trei picioare, săltând în sus și în jos, târându-și burta foarte aproape de pământ, cu spatele cocoșat, și aruncându-și din când în când picioarele în aer, ca și cum s-ar fi jucat cu puii săi. Era Wontolla, pustnicul care nu spunea nici un cuvânt, ci își continua doar jocul său îngrozitor alături de dholei. Aceștia erau de mult în apă și înotau cu multă greutate, căci blana lor se udase toată și atârna grea, iar cozile lor stufoase îi trăgeau în jos ca niște bureți îmbibați, și erau atât de istoviți și de zdruncinați, încât urmăreau în tăcere perechea de ochi strălucitori care se mișca în fața lor.

— Aceasta nu e o vânătoare bună, spuse unul, în sfârșit.

— Noroc la vânătoare!, zise Mowgli, ridicându-se îndrăzneț lângă fiară, și-i înfipse lungul său cuțit între umeri, căutând să-l împlânte adânc, pentru a evita mușcătura animalului muribund.

— Ești acolo, pui de om?, întrebă Won-tolla de pe mal.

— Întreabă-i pe morți, pustnicule, răspunse Mowgli. N-a venit niciunul în josul râului? Eu am umplut cu noroi boturile acestor câini; i-am tras pe sfoară în plină lumină a zilei, lăsându-l pe conducătorul lor fără coadă. Cu toate acestea, mai sunt câțiva și pentru tine. Încotro vrei să-i mân?

— Voi aștepta, răspunse Won-tolla, în fața mea e o noapte lungă, și am să pot vedea bine.

Acum se auzea lătratul lupilor din Seeonee, tot mai aproape și mai aproape: „Am jurat pentru haitic, pentru întregul haitic!", și apele dintr-o cotitură a râului împinseră pe dholei înainte, printre bancurile de nisip care se aflau în fața vizuinilor Seeonee. Atunci ei își dădură seama de greșeala lor. Ar fi trebuit să se oprească o jumătate de milă mai sus, ca să gonească lupii pe pământ uscat. Era însă prea târziu. Malul era acum o linie nesfârșită de ochi arzători, și, afară de groaznicul strigăt *pheeal*, care nu mai încetase de la apusul soarelui, nu se mai auzea nici un alt sunet în junglă. Părea că Won-tolla îi ademenea ca să vină la țărm. Și atunci conducătorul dholeilor strigă: „Întoarceți-vă și apucați-l!" Întregul haitic se aruncă pe mal, zdrobind totul în picioare și târându-se prin apa mică, plină de bancuri de nisip, până când fața râului Waingunga deveni albă și parcă sfâșiată, și încrețituri mari prinseră a se mișca de pe o parte pe alta, ca valurile lovite de o barcă. Mowgli urmări goana, străpungându-i și înjunghiindu-i de câte ori putea pe dholei, care, îndesați unul în celălalt, alergau spre plaja râului, asemenea unui val. Apoi începu o luptă cumplită, îndelungată în timpul căreia adversarii, gâfâind greu, se încordau, rupeau, se împrăștiau, apoi strângeau rândurile și iarăși le lărgeau pe nisipurile umede și înroșite, pe deasupra și printre rădăcinile încurcate ale copacilor, prin tufișuri, în iarbă și dincolo de smocurile de iarbă, deoarece chiar și acum dholeii luptau doi contra unu. Însă ei întâlniseră lupi uniți, care luptau pentru întreg haiticul, și nu erau numai vânătorii cu pieptul solid și cu colți albi ai haiticului, ci și așa-zisele *lahinis*, cu ochi sălbatici, lupoaicele vizuinilor, care luptau pentru puii lor, având din când în când alături un lup tânăr de un an, a cărui blană era încă pe jumătate lânoasă, dar care trăgea bine cu colții și lupta cot la cot cu ei. Un lup, trebuie

să știți, sare la gât sau te mușcă dintr-o parte, pe când un dhole mușcă de obicei în partea de jos a corpului, așa încât dholeii care luptau ca să iasă din apă și trebuia să-și ridice capetele erau în inferioritate față de lupi; pe pământ uscat, lupii sufereau, însă în apă sau pe țărm, venea cuțitul lui Mowgli ca să-i ajute. Cei patru își făcuseră drum cu greu pentru a-i veni în ajutor lui Mowgli. Fratele Cenușiu, chircit între genunchii băiatului, îl apăra din față, pe când ceilalți îl păzeau din spate și din amândouă părțile sau se așezau deasupra lui când lovitura dată de un dhole, care dintr-un salt se arunca urlând peste lama cuțitului, urmărea să-l doboare. În rândul celorlalți domnea o învălmășeală și o încurcătură nemaipomenită; o turmă compactă se legăna încoace și încolo, mișcându-se de la dreapta la stânga și de la stânga la dreapta, de-a lungul malului, și apropiindu-se încet-încet de propriul său centru. S-ar fi putut crede că-i un fel de movilă ce se umfla ca o bășică de apă într-o vâltoare și, asemenea acesteia, se spărgea, aruncând în afară patru sau cinci câini striviți, care încercau să ajungă înapoi la centru. Câteodată era un singur lup, doborât de doi sau trei dholei, care încercau să se târască înainte și se prăbușeau; dincolo, un pui de numai un an era ținut în picioare de presiunea din jurul lui, deși, de fapt, fusese omorât în primele clipe ale luptei, în timp ce maică-sa, înnebunită de furie oarbă, se rostogolea, mușcând în dreapta și în stânga. Iar în mijlocul celei mai înverșunate lupte, câte un lup și un dhole, uitând totul, încercau să se apuce unul pe celălalt, până când se pomeneau măturați cât colo de un alt val de luptători care urlau. Odată, Mowgli trecu pe lângă Akela, care avea câte un dhole de fiecare parte a corpului, și cu fălcile lipsite de dinți, ținea de șale un al treilea; și odată îl văzu pe Phaon, cu dinții înfipți în gâtul unui dhole, trăgând fiara care se opunea către lupii cei tineri, ca să termine cu ei. Dar grosul luptei consta într-un fel de învălmășeală oarbă și sugrumări pe întuneric; înjura, și deasupra lui bezna era plină de lovituri, tropăituri, rostogoliri, lătrături, gemete, și multă, multă asmuțire, în jurul, în fața și deasupra lui.

Pe măsură ce noaptea trecea, mișcarea aceasta iute și amețitoare de călușei creștea tot mai mult. Dholeii erau obosiți de moarte și îngroziți de a mai ataca lupii, mai puternici decât ei, pe de altă parte însă nu îndrăzneau încă să fugă. Mowgli simțea

că sfârșitul se apropie și se mulțumea să lovească doar pentru a-i schilodi. Lupii cei tineri deveneau tot mai îndrăzneți; acum mai aveau timp de respirat și venise clipa când doar fluturatul cuțitului putea să îndepărteze un dhole.

— Carnea este foarte aproape de os, gâfâi Fratele Cenușiu, care sângera dintr-o mulțime de răni.

— Însă osul trebuie să fie sfărâmat, spuse Mowgli. *Aowa-wa!* Așa procedăm noi în junglă! Lama înroșită trecu ca o flacără de-a lungul coastelor unui dhole, ale cărui picioare de dinapoi erau imobilizate de greutatea unui lup ce se agățase de el.

— E vânatul meu!, spuse lupul, sforăind prin nările încrețite.

— Lasă-mi-l mie!

— Oare stomacul tău mai este încă gol, pustnicule?, întrebă Mowgli.

Won-tolla fusese pedepsit groaznic, însă strânsoarea lui paralizase dholeul, care nu putea să se întoarcă și să-l atingă.

— Pe taurul care m-a răscumpărat, strigă Mowgli, cu un râs amar, acesta este câinele fără coadă!

Și într-adevăr, era conducătorul cel mare de culoare roșcată.

— Nu este înțelept să omori pui de *lahinis*, continuă filozofic Mowgli, ștergându-și sângele care-i țâșnise în ochi, afară numai dacă-l omori și pe tatăl din vizuină, și, după părerea mea, acest tată din vizuină te poate omorî el pe tine.

Un dhole sări în ajutorul conducătorului său, însă, înainte ca dinții lui să găsească coasta lui Won-tolla, cuțitul lui Mowgli se înfipsese în pieptul lui, iar Fratele Cenușiu sări și el în ajutor.

— Așa procedăm noi în junglă, spuse Mowgli.

Won-tolla nu spuse nici un cuvânt, numai fălcile lui se înfigeau tot mai adânc mușcând fiara în șira spinării, în timp ce viața i se scurgea din trup. Dholeul se cutremură, capul îi căzu într-o parte și se întinse fără suflare, iar Won-tolla se prăvăli peste el.

— *Huh!* Dreptatea sângelui a fost împlinită, spuse Mowgli, cântă cântecul, Won-tolla.

— Nu va mai vâna, spuse Fratele Cenușiu, și Akela de asemenea a devenit tăcut, și de prea multă vreme.

— Osul a fost sfărâmat, strigă Phao, fiul lui Phaon, ca un tunet. Ei pleacă! Omorâți-i, omorâți-i, o, voi, vânători ai Poporului Liber!

Dholeii se depărtau unul după altul de acele nisipuri întunecoase şi însângerate, îndreptându-se spre râu, spre jungla deasă, în susul sau în josul râului, după cum li se părea că drumul era liber.

— Dreptatea, dreptatea, strigă Mowgli, să se împlinească dreptatea! Ei l-au omorât pe Lupul Singuratic! Să nu lăsăm nici un câine să plece!

El zbură ca un fulger spre râu, cu cuțitul în mână, gata să oprească orice dhole care ar fi îndrăznit să intre în apă, când, deodată, de sub o movilă de nouă morți, ieşiră labele din față şi capul lui Akela, iar Mowgli căzu în genunchi în fața Lupului Singuratic.

— Nu ți-am spus că va fi ultima mea luptă?, gâfâi Akela. A fost o vânătoare bună. Şi tu cum te simți, frățioare?

— Eu trăiesc, după ce am omorât foarte mulți.

— Chiar aşa, dar eu mor şi aş vrea... aş vrea să mor lângă tine, frățioare.

Mowgli luă pe genunchii săi capul îngrozitor de rănit şi-şi petrecu brațele în jurul gâtului sfâşiat.

— A trecut foarte mult de la acele zile de altădată, când trăia Shere Khan şi când un pui de om se tăvălea gol în praf, tuşi Akela.

— Nu, nu, eu sunt lup! Sunt făcut din aceeaşi piele ca şi Poporul Liber, strigă Mowgli. Nu din voința mea sunt om.

— Eşti om, frățioare, şi lup numai pentru că te-am păzit eu. Eşti om în totul căci altfel haiticul ar fi fugit din fața dholeilor. Ție îți datorez viața mea, iar astăzi tu ai salvat haiticul, aşa precum odinioară eu te-am salvat pe tine. Ai uitat oare? Acum toate datoriile au fost plătite. Du-te la semenii tăi. Îți spun din nou, lumina ochilor mei, că această vânătoare s-a terminat. Du-te la semenii tăi.

— Nu mă voi duce niciodată. Voi vâna singur în junglă. Am spus.

— După vară vin ploile, şi după ploi vine primăvara. Du-te înapoi, înainte de a fi gonit.

— Cine mă va goni?

— Mowgli îl va goni pe Mowgli. Du-te înapoi la semenii tăi. Du-te la oameni!

— Când Mowgli îl va goni pe Mowgli, atunci mă voi duce, răspunse Mowgli.

— Pentru tine nu mai e nimic, spuse Akela. Acum aş vrea să vorbesc celor din neamul meu. Frăţioare, nu mă poţi ridica pe picioarele mele? Eu mai sunt încă conducătorul Poporului Liber.

Cu multă grijă şi băgare de seamă, Mowgli îl ridică pe Akela în picioare, petrecându-şi amândouă braţele în jurul lui. Lupul Singuratic trase aer în piept şi începu să cânte cântecul morţii, pe care conducătorul unui haitic trebuie să-l cânte când moare. În timp ce cânta, puterile îi reveniră şi vocea i se ridică tot mai sus, şi mai sus, răsunând departe, peste râu, şi când lupul ajunse la ultimul „Noroc la vânătoare", se desprinse pentru o clipă de Mowgli şi, sărind în aer, căzu mort înapoi peste ultimul său vânat.

Mowgli rămase cu capul pe genunchi, fără să-i mai pese de nimic. În timp ce ultimii dintre dholeii muribunzi erau învinşi şi trântiţi fără milă de către *lahinis*. Puţin câte puţin, strigătele se stinseră, şi, în timp ce rănile li se închideau, lupii începură să se întoarcă şchiopătând, ca să facă răbojul morţilor. Cincisprezece lupi din haitic şi şapte *lahinis* zăceau morţi lângă râu, iar dintre ceilalţi nici unul nu rămăsese neatins. Mowgli şezu acolo, nemişcat, până se iviră zorile reci, când botul umed şi roşu al lui Phac căzu pe mâna lui; şi atunci Mowgli se retrase, ca să-i arate corpul sfârtecat al lui Akela.

— Noroc la vânat!, spuse Phao, ca şi cum Akela ar mai fi fost în viaţă, apoi, peste umărul său muşcat, strigă către ceilalţi: „Urlaţi lupilor, a murit un Lup astă-noapte!"

Dar din întregul haitic al celor două sute de dholei luptători, din faimosul haitic al câinilor roşii de Dekkan, care se lăuda că nicio vieţuitoare din junglă nu îndrăzneşte să-i înfrunte, niciunul nu se întoarse în Dekkan să ducă veşti despre ceea ce se întâmplase.

Cântecul lui Chil

Acesta e cântecul pe care Chil îl cânta când vulturii se năpusteau unul după altul spre albia râului, la sfârşitul luptei. Chil e prietenul tuturor, dar inima sa nu se înduioşează niciodată pentru că ştie că aproape toţi cei din junglă tot la el ajung până în cele din urmă.

Iată-mi văd ortacii noaptea, ca de fiecare dată,
(Chil! Luaţi aminte la Chil!)
Eu am dat acum de veste că e lupta încheiată.
(Chil! În frunte e Chil!)
Ei strigau în sus, spre mine, despre prada ce-o să-mi vie,
Eu strigam spre ei că iedul s-a ivit jos, în câmpie.
Ăsta-i capătul cărării – amuţit-au pe vecie.
Cei ce-au dat întâiul strigăt, cei ce-n fugă i-au ajuns,
(Chil! Luaţi aminte la Chil!)
Cei ce-au aţâţat sambhur-ul şi din treacăt l-au împuns,
(Chil! În frunte e Chil!)
Cei ce s-au ferit de cornu-i, cei ce-n trupuri l-au simţit,
Cei ce-adulmecau o urmă, cei ce-n frunte au ţâşnit,
Ăsta-i capătul cărării – pe vecie s-au oprit. Ei mi-au fost ortaci cu toţii.
Vai, nici unul nu e viu!
(Chil! Luaţi aminte la Chil!)
Merg să-i mângâi că mândria tuturor prea bine-o ştiu.
(Chil! În frunte e Chil!)

Colţi sfărâmaţi, gâvane goale, coapse-nsângerate-adânc,
Sfâşiaţi şi slabi şi singuri, stau în şiruri lungi, tăcând,
Asta-i capătul cărării – fi-vor înghiţiţi pe rând.

Goana primăverii

Omul! Omul! Daţi junglei de veste!
Cel ce ne-a fost frate, se duce.
Ascultă şi judecă, popor al junglei:
Cine-l întârzie, cine-l va opri la răscruce!

Omul, Omul! E el cel care plânge în junglă.
Fratele, nostru-obosit de dureri necunoscute!
Omul! Omul! (Ah! cât l-am iubit noi!)
Dar urmele lui, paşii noştri n-au să le mai sărute.

Doi ani după marea luptă cu câinele roşu şi după moartea lui Akela, Mowgli trebuie să fi avut vreo şaptesprezece ani. Arăta mult mai mare, din cauza încercărilor grele, a hranei mustoase şi a scăldatului după pofta inimii ori de câte ori îi era cald sau era plin de praf. Era puternic şi bine făcut. Ştia să se legene ţinându-se cu o singură mână de vârful unei crăci cam o jumătate de oră, putând în felul acesta să privească printre potecile deschise, printre copaci. Putea să oprească din goana sa un cerb tânăr, să-l apuce de coarne şi să-l dea peste cap. Putea să-l răstoarne chiar pe marele mistreţ albastru, care sălăşluia în mlaştinile de la miazănoapte. Poporul junglei, care obişnuia să se teamă de agerimea minţii lui, se temea acum şi de puterea lui. De câte ori o pornea liniştit să-şi vadă de treburi, numai zvonul că se apropie curăţa toate cărările pădurii. Şi totuşi, privirea din ochii lui rămăsese totdeauna blândă. Chiar

când lupta, ochii săi nu străluceau niciodată ca ai Bagheerei. Deveneau doar mai vii, cuprinşi parcă de un interes deosebit şi acesta era un lucru pe care nici Bagheera nu putea să-l înţeleagă. Odată, l-a şi întrebat pe Mowgli despre aceasta şi băiatul i-a răspuns râzând:

— Sunt supărat când îmi lipseşte vânatul. Când trebuie să umblu cu stomacul gol două zile la rând sunt chiar foarte supărat. Ochii mei nu spun asta atunci?

— Gura îţi este înfometată, răspunse Bagheera, însă ochii tăi nu spun nimic. Vânatul, mâncarea sau înotul sunt pentru tine ce-i o vreme uscată sau umedă pentru o piatră.

Mowgli o privi leneş, pe sub genele sale lungi, şi, ca de obicei, capul panterei se întoarse într-o parte. Bagheera îşi cunoştea stăpânul.

Amândoi erau culcaţi departe, sus, pe coasta unui deal care domina râul Waingunga, iar negurile de dimineaţă se aşterneau jos, la picioarele lor, în valuri albe şi verzi. Şi, în timp ce soarele se ridica, culoarea lor se schimba în mări de roşu şi de aur. Apoi dispărură, gonite de lumină, lăsând razele soarelui să brăzdeze iarba uscată pe care se odihneau Mowgli şi Bagheera. Era sfârşitul anotimpului rece. Frunzele şi copacii arătau trecuţi şi ofiliţi, iar când sufla vântul, se auzea un foşnet uscat. O frunză mică se lovea furioasă de o ramură, aşa cum numai o frunză poate să facă în bătaia vântului. Ea o trezi pe Bagheera, care trase-n nări aerul de dimineaţă şi-l scoase printr-o tuse adâncă şi răguşită, apoi se trânti pe spate-n joacă şi doborî cu laba frunza ce se clătina deasupra ei.

— Se întoarce anul, spuse ea. Jungla merge înainte. Timpul Vorbelor Noi se apropie. Această frunză ştie totul. Cât este de plăcut!

— Iarba-i uscată, constată Mowgli, smulgând un smoc. Chiar Ochiul primăverii (o floare mică, în formă de trâmbiţă, de un roşu de ceară, care creşte printre ierburi), însuşi Ochiul primăverii este încă închis şi... Ascultă Bagheera, frumos îi şade unei pantere negre să stea culcată pe spate şi să bată aerul cu labele, ca o mâţă sălbatică?

— *Aowh*, spuse Bagheera, care părea că se gândeşte la alte lucruri.

— Repet, frumos îi şade unei pantere negre să caşte botul aşa, să tuşească, să urle şi să se tăvălească pe jos? Aminteşte-ţi că noi suntem stăpânii junglei, tu şi cu mine.

— E adevărat şi te ascult, pui de om. Bagheera se rostogoli din nou în grabă şi stârni tot praful care se aşeză pe pântecele ei negru şi jerpelit (tocmai îşi schimba haina de iarnă). Noi suntem cu siguranţă stăpânii junglei, cine este mai puternic decât Mowgli, cine este mai înţelept decât el? Avea un ton ciudat în voce, care-l făcu pe Mowgli să se întoarcă ca să vadă dacă nu cumva râdea de el, căci jungla mişuna de cuvinte care sună a ceva şi înseamnă altceva. Am spus că noi suntem, fără îndoială, stăpânii junglei, repetă Bagheera, am zis rău? N-am ştiut că puiul de om nu se mai culcă pe pământ. Te pomeneşti că zboară, mai ştii?

Mowgli îşi sprijini coatele pe genunchi, privind departe peste vale, la lumina zilei. Undeva, jos în păduri, o pasăre încerca cu o voce încă răguşită primele note ale unui cântec de primăvară. Nu era decât o umbră a chemării pline, pornite din gâtlej în cascade, pe care avea s-o cânte mai târziu, dar Bagheera o auzi totuşi.

— Am spus că Timpul Vorbelor Noi se apropie, mormăi pantera, răsucindu-şi coada.

— Am auzit, răspunse Mowgli. Şi de ce tremuri toată? Soarele este cald.

— Auzi-o pe Ferao, ciocănitoarea stacojie, spuse Bagheera, ea nu şi-a uitat cântecul. Şi eu trebuie să mi-l amintesc.

Şi începu să mormăie şi să cânte pentru ea, revenind mereu, tot mai nemulţumită de sine.

— Nu e nici un vânat prin apropiere, căscă Mowgli leneş.

— Frăţioare, nu cumva ţi-s astupate urechile? Acesta nu-i cântec de vânătoare, ci cuvântul pe care mi-l pregătesc pentru ce va urma.

— Uitasem, dar voi şti când Timpul Vorbei Noi va fi aici, fiindcă atunci tu şi ceilalţi veţi fugi departe şi mă veţi lăsa singur. Mowgli vorbise aproape cu înverşunare.

— Dar te asigur, frăţioare, începu Bagheera, noi nu întotdeauna...

— Ba da, întotdeauna, spuse Mowgli întinzând supărat arătătorul. Voi fugiţi întotdeauna, iar eu, care sunt stăpânul

junglei, trebuie să umblu singur. Cum a fost anul trecut, când am vrut să culeg trestie de zahăr de pe câmpurile haiticului de oameni? Am trimis o ştafetă, pe tine, la Hathi, poftindu-l să vină să culeagă iarba cea dulce pentru mine cu trompa lui.

— A venit, însă două nopți mai târziu, spuse Bagheera, ghemuindu-se puțin, şi a cules din acea iarbă lungă şi dulce, care-ți place atâta, mai mult decât ar fi putut mânca un pui de om în toate nopțile ploilor. Ce a făcut el atunci nu e vina mea.

— Mai întâi, n-a venit în noaptea când i-am trimis vorbă. Nu, fiindcă trâmbița şi fugea, şi urla de-a lungul văilor la lumina lunii. Urmele pe care le făcea erau ca urmele a trei elefanți. Pe urmă, s-a apucat să danseze la lumina lunii, în fața caselor haiticului oamenilor. Eu l-am strigat şi totuşi nu a vrut să vină la mine. Şi cu toate acestea, eu sunt stăpânul junglei!

— Era Timpul Vorbelor Noi, îl scuză pantera, mereu foarte umilă. Poate că, frățioare, tu nu l-ai chemat atunci prin vorbele vrăjite. Ascultă acum, ascult-o pe Ferao.

Proasta dispoziție a lui Mowgli se topise, şi acum stătea culcat pe spate, cu capul sprijinit de brațe şi cu ochii închişi.

— Nu ştiu şi nici nu-mi pasă, spuse el somnoros. Hai să dormim, Bagheera, căci stomacul meu e foarte greu. Fă-mi loc să-mi pun capul.

Pantera se culcă din nou, cu un suspin, fiindcă o auzea mereu pe Ferao repetând şi iarăşi repetând cântecul despre timpul primăverii şi despre Vorbele Noi, cum se spune acolo, într-o junglă indiană, anotimpurile alunecă unul după altul, aproape fără nici o deosebire. Par să fie numai două: cel umed şi cel uscat, însă dacă priveşti mai de aproape, pe sub torenții de ploaie şi pe sub norii de praf şi de funingine, vei descoperi că sunt patru anotimpuri, succedându-se în obişnuita ordine. Primăvara este cel mai minunat, fiindcă nu acoperă încă pădurea şi câmpul gol cu frunze şi flori noi, ci dă numai la o parte ce a mai rămas vechi din plantele pe jumătate verzi pe care iarna blândă nu le-a lovit, iar pământul pe jumătate acoperit se simte încă o dată nou şi tânăr. Şi acest lucru îl face atât de bine, încât nu există o primăvară în lume, asemănătoare primăverii din junglă. Vine o zi când toate vietățile sunt obosite; până şi aromele care plutesc în aerul obosit sunt vechi şi grele. Nu-i nimic lămurit, dar simți acest lucru. Apoi vine o altă zi, pentru

ochi nimic nu pare schimbat, când toate mirosurile devin noi, minunate, iar mustățile poporului junglei tremură până la rădăcină, în timp ce părul de iarnă le cade din blană în lungi smocuri. Atunci poate mai cade câte o mică ploaie şi toți copacii, tufişurile, bambusul, muşchii şi plantele cu frunze pline de sevă se trezesc cu zgomotul pe care-l face creşterea şi pe care aproape că îl auzi, şi sub acest zgomot se strecoară zi şi noapte un zumzet profund. E murmurul primăverii, ca un fel de bubuit surd ce vibrează în aer, pe care nu-l fac gâzele şi care nu vine nici de la cascade, nici de la vântul ce suflă prin vârfurile de copaci, ci de la lumea fericită care îşi caută perechile.

Până în acest an, Mowgli fusese întotdeauna încântat de schimbarea anotimpurilor. El era primul care descoperea Ochiul primăverii ascuns adânc între ierburi şi vedea cel dintâi primul val de nori primăvăratici, a căror frumusețe nu se compară cu nimic din junglă. Glasul lui răsuna atunci prin toate coclaurile, în jungla plină de floare şi luminată de stele, amestecându-se în corul broaştelor mari sau imitând strigătul bufnițelor prin nopțile albe. Ca toți cei din poporul său, şi el alegea primăvara ca anotimp pentru rătăcirile lui, alergând plin de bucurie prin aerul cald câte treizeci până la cincizeci de mile, din amurg şi până la răsăritul Luceafărului de dimineață, ca să se întoarcă, gâfâind şi râzând, încununat cu flori ciudate. Cei patru nu-l urmau în aceste rătăciri sălbatice prin junglă, ci plecau să cânte diferite cântece cu ceilalți lupi.

Poporul junglei este foarte ocupat în timpul primăverii, iar Mowgli putea să-l audă mârâind, țipând sau fluierând, după felul fiecăruia. Vocile sună altfel decât în celelalte luni ale anului, şi de aceea primăvara căpătă numele de Timpul Vorbelor Noi.

Însă în acea primăvară, aşa cum îi spusese şi Bagheerei, îşi simțea inima bătând cu totul altfel. Îndată ce vlăstarele de bambus se colorară în cafeniu, se puse să aştepte Dimineața Schimbării Mirosurilor. Însă când sosi acea dimineață şi Mor, păunul, cu haina lui strălucind în bronz, albastru şi aur, începu să țipe tare prin pădurile cufundate în ceață, Mowgli deschise gura să-i răspundă la strigăt; dar vorbele i se opriră în gât şi un

simțământ ciudat îl copleși de la degetele picioarelor și până în vârful părului, un simțământ de totală nefericire, și Mowgli se cercetă de sus până jos, să vadă dacă nu l-a împuns cumva un spin veninos. Mor porni să dea zvon despre noile mirosuri, și celelalte păsări îi reluară cântecul, iar de pe stâncile de lângă râul Waingunga, Mowgli auzi strigătul răguşit al Bagheerei, ceva între țipătul unui vultur și nechezatul de cal. Țipetele lui Bandar-Log țâșniră și ele peste crăcile proaspăt înmugurite, iar Mowgli stătea cu pieptul plin de răspunsuri pentru Mor, scuturat de o respirație iute, de parcă acea nefericire îi tăiase răsuflarea. Privea țintă înainte, dar nu putea vedea nimic altceva decât pe batjocoritoarele Bandar-Log sărind prin copaci și pe Mor, cu splendida-i coadă întinsă în evantai, dansând jos pe povârniș.

— S-au schimbat mirosurile, strigă Mor, noroc la vânat, frățioare! Unde este răspunsul tău?

—Frățioare, noroc la vânat!, fluieră Chil, vulturul, împreună cu tovarășa lui, repezindu-se din înălțimi în jos. Amândoi trecură pe sub nasul lui Mowgli, atât de aproape, încât el simți atingerea penelor albe ca pe o perie de puf.

O ploicică de primăvară, ploaie de elefant cum i se spune, înconjură jungla ca o cingătoare, la o distanță de o jumătate de milă, și dispăru într-un curcubeu dublu, cu tunete îndepărtate, lăsând în urmă frunzele noi, aplecate sub greutatea apei. Zumzetul de primăvară izbucni pentru câteva clipe, apoi încetă; însă întregul popor al junglei părea să vorbească dintr-o dată. Toți, afară de Mowgli.

„Știu că am înghițit hrană bună, se gândi el, și am băut apă bună, gâtlejul nu-mi arde și nu mi se strânge, așa cum am pățit când am muşcat din rădăcina cu pete albastre de care mi-a spus Oo, broasca-țestoasă, că e hrană curată. Și totuși stomacul meu este greu, și fără nicio pricină am vorbit foarte urât cu Bagheera și cu ceilalți din junglă, cu poporul meu. Simt că mă ia când cu cald, când cu frig, după aceea nu-mi este nici cald nici frig și sunt furios că nu pot vedea ceea ce vreau. Huhu! Este timpul să încerc o goană. La noapte voi trece-n fugă peste dealuri. Da, voi face o goană de primăvară către mlaștinile de la miazănoapte și mă voi întoarce înapoi. Am vânat vreme îndelungată cu prea

multă ușurință. Cei patru trebuie să vină cu mine, altfel vor deveni la fel de grași ca viermii albi.“

Îi chemă, dar niciunul din cei patru nu-i răspunse. Erau foarte departe, dincolo de linia unde l-ar fi putut auzi, cântând cântece de primăvară, Cântecul lunii și al *sambhur*-ului, împreună cu lupii din haitic, căci, în timpul primăverii, poporul junglei nu face nici o deosebire între zi și noapte. El scoase o notă ascuțită, de lătrat furios, dar singurul răspuns care-i veni fu un „miau“ batjocoritor, din partea mâței sălbatice, pătate, care se legăna în sus și în jos printre crengile de copaci, căutând noile cuiburi de păsări. Văzând aceasta, se scutură de furie și-și trase pe jumătate cuțitul. Apoi înălță cu multă mândrie capul, deși nu era nimeni să-l vadă, și păși solemn în josul coastei cu bărbia în sus și cu sprâncenele încruntate. Dar nici unul din poporul său nu se opri să-l întrebe ceva, căci toți erau prea ocupați cu propriile lor treburi.

„Da, își spuse Mowgli, deși în inima sa știa că nu avea de ce să cugete astfel. Ia să vină dholeul cel roșu din Dekkan acum, sau Floarea Roșie să danseze printre bambuși, atunci toată jungla ar alerga scâncind la Mowgli, chemându-l cu cele mai alese numiri de elefant. Însă acum, fiindcă Ochiul Primăverii este roșu, iar Mor trebuie să-și dezgolească picioarele în cine știe ce dans de primăvară, jungla turbează, ca și Tabaqui, șacalul... Pe taurul care m-a răscumpărat, sunt sau nu sunt eu stăpânul junglei?“

— Tăceți odată! Ce faceți acolo? O pereche de lupi tineri din haitic alergau pe o cărare, ca să găsească o arenă de luptă-n doi (vă amintiți că Legea Junglei nu îngăduie lupta acolo unde haiticul o poate vedea). Părul de pe ceafă li se înțepoșase ca sârma și amândoi lătrau furioși, ghemuindu-se, gata de prima încăierare. Mowgli sări înainte și-i prinse pe fiecare de gât, pregătindu-se să-i arunce înapoi, așa cum făcuse adesea în jocurile sau în vânătorile haiticului. Dar până atunci nu intervenise niciodată într-o luptă de primăvară. Cei doi săriră înainte, îl împinseră la o parte, trântindu-l la pământ și, fără a mai pierde timpul să-i explice ceva, se rostogoliră mai departe, încleștați. Mowgli se ridică, cu cuțitul în mână, arătându-și dinții albi. În acea clipă era gata să-i omoare pe amândoi, fără nici un alt motiv decât acela că se încăieraseră într-un

moment când el voia să stea liniștiți, deși se știe că fiecare lup are dreptul, după lege, să se lupte liber. Se avântă spre ei, cu umerii aplecați și cu mâna fluturând, gata să dea o lovitură dublă în clipa în care prima învălmășeală a încăierării avea să ia sfârșit; însă, în timp ce-i pândea, simți deodată că puterile îl părăsesc și vârful cuțitului i se apleacă în jos. Îl vârî în teacă și aşteptă aşa, mai departe, să vadă ce se-ntâmplă cu el.

„Am înghițit otravă, își spuse el în sfârșit. De când am învins Sfatul cu Floarea Roșie, de când l-am omorât pe Shere Khan, nimeni din haitic nu m-a putut doborî. Și când te gândești că acești lupi sunt coada haiticului, că nu sunt nici măcar vânători. Puterea m-a părăsit și acum voi muri. Mowgli, de ce nu-i ucizi pe amândoi?"

Lupta continuă până când unul dintre lupi fugi, iar Mowgli rămase singur, așezat pe pământul însângerat și răvășit, privind la cuțitul lui, apoi la picioarele și la mâinile sale, și, în vremea asta, simțământul de nefericire, pe care nu-l cunoscuse niciodată până atunci, îl copleși, așa cum acoperă apele o buturugă plutitoare.

În acea seară, vână devreme și mâncă foarte puțin, ca să fie în formă pentru goana lui de primăvară, și mâncă singur, fiindcă tot poporul junglei era departe, cântând sau luptându-se. Era o noapte albă de tot. Toate plantele verzi păreau să fi crescut într-o singură dimineață cât ar fi crescut într-o lună. Ramura care deunăzi avea frunze galbene picura sevă proaspătă când Mowgli o frânse. Mușchiul verde se încolăcea în jurul picioarelor când călca-n el adânc, și-i simțea căldura; iarba avea vârfuri fragede, și toate vocile junglei zumzăiau ca o coardă adâncă de harpă, atinsă de lună, de luna plină a Vorbelor Noi, care-și răspândea lumina pe stânci, pe lacuri, printre trunchiuri și liane și o cernea printre milioane de frunze. Cu toate că se simțea nefericit, Mowgli începu să cânte cu glas tare, cuprins de încântare că o pornise la drum. Părea că zboară, fiindcă își alesese un povârniș lung, care ducea spre mlaștina din miazănoapte prin inima junglei principale, unde pământul, elastic ca un arc, îi îndemna pașii ușori. Un om crescut printre oameni ar fi mers pe acest drum, împiedicându-se mereu sub înșelătoarea lumină a lunii, însă mușchii lui Mowgli, deprinși cu

toate potecile, îl purtau ca pe un fulg. Când o buturugă putredă sau o piatră ascunsă se răsturna sub picioarele lui, el își regăsea echilibrul fără să-și micșoreze pasul și fără să se gândească. Când obosea mergând pe pământ, se apuca cu mâinile de cea mai puternică liană, așa cum fac maimuțele, și părea că plutește, nu că se cațără pe crengile subțiri de unde urmărea linia copacilor până când se plictisea, și atunci se arunca în jos, pe vreo ramură lungă și plină de frunze, atingând din nou pământul. Erau văgăuni încă fierbinți, înconjurate de stânci umede, unde de-abia putea respira din cauza parfumurilor grele răspândite de florile de noapte și din cauza mugurilor de liană, gata să se deschidă; alei întunecate pe care lumina lunii le cuprindea în cingători tot atât de perfecte ca mozaicul dintr-un naos de biserică; tufișuri în care plantele tinere se ridicau drepte în jurul său, înconjurându-i talia cu brațele lor; și vârfuri de dealuri încoronate cu stânci sfărâmate, unde sărea din piatră în piatră, pe deasupra vizuinilor de vulpi înspăimântate. Auzea de departe și foarte slab grohăitul unui mistreț ascuțindu-și colții de trunchiul unui copac; iar mai târziu, se întâlnea cu fiara însăși, singură, zgâriind și rupând din scoarța roșie a copacului, cu spume la gură și cu ochii arzând ca un jăratic. Sau se dădea la o parte tocmai la vreme, la auzul sunetului făcut de coarnele ce se loveau între ele și de mugetul șuierător, și pe lângă el trecea ca fulgerul o pereche de *sambhur*-i furioși, ce se clătinau încoace și încolo, cu capetele aplecate, dungați de sângele care părea negru în bătaia lunii. Sau, când sărea în goană în vad, îl auzea pe Jakala, crocodilul, mugind ca un taur; sau tulbura un cuib al poporului veninos, și înainte ca aceștia să-l poată lovi, el era departe, străbătând prundișul strălucitor și cufundându-se adânc în junglă. Fugea, uneori strigând, alteori cântând pentru sine, simțindu-se în acea noapte cea mai fericită ființă din toată jungla, până când mirosul florilor îl anunță că se apropie de mlaștini. Acestea se întindeau până departe, dincolo de cele mai depărtate terenuri de vânătoare ce-i aparțineau. Un om crescut printre oameni s-ar fi dus la fund după trei pași, însă picioarele lui Mowgli îl duseră singure din tufiș în tufiș, fără să mai fie nevoie de ajutorul ochilor din cap. Se îndrepta spre mijlocul mlaștinii, tulburând în drum rațele, și se așeză pe un trunchi de copac

acoperit cu mușchi, care ieșea din apa neagră. Mlaștinile se treziseră în jurul său, pentru că primăvara, poporul păsărilor doarme foarte ușor și sute dintre ele veneau sau plecau toată noaptea. Însă nimeni nu-l luă în seamă pe Mowgli, care ședea printre trestiile înalte, murmurând cântece fără cuvinte, și-și examina tălpile întărite ale picioarelor lui arse de soare, ca să găsească vreun spin trecut cu vederea. Întreaga tristețe părea să fi rămas în urmă, în junglă, iar acum, tocmai începea un cântec, când, deodată, tristețea îi reveni de zece ori mai puternică ca înainte. Și, ca să fie și mai groaznic, chiar atunci luna începu să apună. De data aceasta, Mowgli se înfricoșă.

— A venit și aici, spuse el cu voce pe jumătate. A venit după mine, și se uită peste umăr, ca să vadă dacă acel ceva nu stătea în spatele său. Dar văd că nu e nimeni aici!

Pe deasupra mlaștinilor, zgomotele nopții continuau, dar nici o pasăre și nici un animal nu-i vorbi, și noul simțământ de nefericire crescu în el.

— Am înghițit otravă, reluă el, cuprins de înfiorare. Trebuia să fi înghițit otravă din nebăgare de seamă și acum mă părăsesc puterile. Trebuie să mărturisesc că mi-a fost frică, și totuși, niciodată până acum nu mi-a fost frică; lui Mowgli i-a fost frică atunci când cei doi lupi s-au încăierat. Akela și chiar Phao i-ar fi redus la tăcere; și, totuși, lui Mowgli i-a fost frică. E cel mai sigur semn că am înghițit otravă... Dar ce le pasă celor din junglă? Ei cântă, urlă, și se luptă, și fug, perechi-perechi, în lumina lunii, iar eu.... Hai mai!... eu mor în mlaștini din cauza otrăvii pe care am înghițit-o. Îi părea atât de rău de el, încât aproape începu să plângă. După aceea, continuă el, mă vor găsi zăcând în apele negre. Nu, mă voi duce înapoi în jungla mea, ca să mor pe Stânca Sfatului, iar Bagheera, pe care o iubesc, dacă nu urlă undeva în vale, Bagheera poate că va păzi ceea ce a rămas din mine, măcar o vreme, ca să nu facă Chil cu mine ceea ce a făcut cu Akela.

O lacrimă mare și fierbinte se sparse de genunchiul său, și așa trist cum era, Mowgli se simți fericit că era atât de trist, dacă puteți înțelege acest fel sucit de fericire.

— Cum a făcut Chil, vulturul, și cu Akela, repetă el, în noaptea când am salvat haiticul de câinele roșu.

Se liniști o clipă, gândindu-se la ultimele cuvinte ale Lupului Singuratic, pe care desigur vi le amintiți.

— Akela mi-a spus foarte multe lucruri caraghioase înainte de a muri, căci atunci când murim, stomacurile noastre se schimbă. El a spus... totuși eu fac parte din junglă...

Amintindu-și de lupta de pe malurile râului Waingunga, el repetă, ca un apucat, ultimele cuvinte, cu voce tare, și o bivoliță sălbatică sari în picioare printre trestii, strigând pe nas:

— Un om!

— *Uhh!*, o liniști Mysa, bivolul sălbatic (Mowgli îl putea auzi cum se întorcea în noroiul lui), nu e om. E doar lupul fără păr din haiticul Seeonee. În astfel de nopți, el aleargă încoace și încolo.

— *Uhh!*, făcu bivolița, plecându-și capul din nou ca să pască, am crezut că e un om.

— Îți spun că nu! *Ohh!* Mowgli, e vreo primejdie?, mugi Mysa.

— *Ohh!* Mowgli, e vreo primejdie?, repetă băiatul în bătaie de joc. Este singurul lucru la care se gândește Mysa: dacă e vreo primejdie. Dar de Mowgli, care merge prin junglă încoace și încolo, veghind în noapte, ce-ți pasă?

— De ce țipă așa de tare?, întrebă bivolița.

— Așa strigă aceia, răspunse Mysa cu dispreț, care după ce au rupt iarba nu știu cum să o mănânce.

— Pentru mai puțin decât aceasta, murmură Mowgli pentru el, chiar pentru mai puțin decât aceasta, în timpul ultimelor ploi l-am tras pe Mysa afară din băltoaca lui și l-am călărit de-a lungul mlaștinii în goană nebună.

Își întinse mâna ca să rupă o trestie fragilă și pufoasă ca o pană, dar o retrase cu un suspin. Mysa continuă să rumege fără să se oprească, iar iarba înaltă pe unde păștea bivolița trosnea sub picioare.

— Eu nu voi muri aici, spuse el furios. Auzi, până și Mysa, care este de același sânge cu Jakala și cu porcul, a ajuns să-și bată joc de mine. Hai să mergem dincolo de mlaștini și să vedem ce se întâmplă. Niciodată nu am trecut printr-o astfel de goană de primăvară, în care să-mi fie și cald, și frig deodată. Sus, Mowgli!

Nu putu rezista ispitei de a se furişa printre trestii, pe sub nasul lui Mysa şi de a-l înţepa cu vârful cuţitului său. Uriaşul taur ţâşni din băltoaca lui ca un glonte în explozie şi picurând de apă, în timp ce Mowgli se prăpădea de râs, şi râse până trebui să se aşeze jos.

— Spune acum dacă lupul fără păr din haiticul Seeonee te-a vegheat vreodată, Mysa, strigă el.

— Lup, tu?, sforăi taurul, tropăind în noroi, toată jungla ştie că ai fost paznicul unei cirezi de vite îmblânzite, un brotăcel de om ca aceia care orăcăie prin ţărână pe locurile unde cresc semănăturile. Tu să faci parte din junglă? Ce fel de vânător s-ar fi târât ca un şarpe printre lipitori, să facă o glumă murdară, o glumă de şacal, să mă facă de râs în faţa bivoliţei mele! Vino pe pământ tare şi te voi... te voi...

Mysa făcea spume la gură, căci are poate cel mai rău caracter din toate animalele junglei. Mowgli îl privea cum pufăia şi răsufla greu, şi cum ochii lui nu se schimbau deloc. Când putu să se facă auzit prin plescăitul pe care-l făcea noroiul călcat în picioare cu furie, el spuse:

— Ce fel de haitic de oameni locuieşte aici pe lângă mlaştini, Mysa? Partea aceasta a junglei este nouă pentru mine.

— Atunci du-te spre nord, urlă taurul furios, căci Mowgli îl înţepase destul de tare. A fost o glumă murdară, de paznic de vite. Du-te şi povesteşte-le-o şi celor din sat, care locuiesc la marginea mlaştinii.

— Haiticului de oameni nu-i plac poveştile junglei, şi nici nu cred, Mysa, că o zgârietură mai mult sau mai puţin pe pielea ta poate să fie prilej de sfat. Eu însă mă voi duce să văd acest sat. Da, să ştii că mă voi duce. Mai încet acum, căci stăpânul junglei nu va veni în fiecare noapte să te păzească pe tine.

El păşi pe pământul nesigur de la marginea mlaştinilor, ştiind prea bine că Mysa nu va începe niciodată un atac acolo şi începu să râdă în timp ce alerga, la ideea că lăsase taurul furios.

„Văd că puterea nu m-a părăsit cu totul, îşi spuse el, poate că otrava nu a pătruns până la os. Văd o stea acolo, în depărtare." Se uită la ea lung de tot, punându-şi mâinile streaşină la ochi. „Pe taurul care m-a răscumpărat, e Floarea Roşie, Floarea Roşie pe lângă care am stat culcat cândva înainte... chiar mai

înainte de a veni la primul haitic Seeonee. Acum, că am zărit-o, voi sfârși goana aici.“

Mlaștina se termina cu o câmpie largă, unde licărea o lumină. Trecuse multă vreme de când Mowgli se interesase îndeaproape de treburile oamenilor, dar în această noapte scânteierea Florii Roșii îl atrăgea spre ea, dându-i impresia că avea de-a face cu un vânat nou.

— Mă voi uita, spuse el, ca să văd cât de mult s-au schimbat oamenii din haitic.

Uitând că nu se mai afla în jungla sa, unde putea să facă tot ce dorea, el păși nepăsător prin ierburile grele de rouă și se apropie de coliba de unde se vedea lumina. Trei sau patru câini porniră să latre și el își dădu seama că se afla la marginea unui sat.

— Ho!, făcu Mowgli, așezându-se fără zgomot, după ce trimise înapoi, drept răspuns, un mârâit de lup profund, care liniști javrele. Ceea ce trebuie să vină va veni, Mowgli, ce mai ai de împărțit cu vizuinile haiticului de oameni?

Își frecă gura, amintindu-și că acolo o piatră îl lovise cu ani în urmă, când un alt haitic de oameni îl alungase dintre ei.

Ușa colibei se deschise și o femeie apăru în prag, căutând să pătrundă întunericul. Un copil începu să plângă, iar femeia îi spuse peste umăr:

— Dormi liniștit! Era numai un șacal care a trezit câinii. Acuși vine și dimineața.

Mowgli începu să tremure în iarbă, de parcă l-ar fi apucat frigurile. Cunoștea această voce atât de bine, dar ca să fie mai sigur, strigă încet, uimit că vorbele omenești îi reveneau cu atâta ușurință în minte:

— Messua, o, Messua!

— Cine cheamă?, întrebă femeia, cu un tremur în voce.

— Ai uitat?, spuse Mowgli, cu gâtlejul uscat.

— Dacă ești *tu* acela, spune-mi ce nume ți-am dat eu? Femeia închisese ușa pe jumătate și își dusese o mână la piept.

— Nathoo! Ohe Nathoo! spuse Mowgli.

Precum știți, acesta fusese numele pe care i-l dăduse Messua când venise pentru întâia oară în haiticul oamenilor.

— Vino, fiul meu!, strigă ea, iar Mowgli păși în lumină și o privi în față pe Messua, femeia care fusese atât de bună cu el, și a

cărei viaţă el o salvase de haiticul oamenilor, cu mulţi ani în urmă. Arăta mai bătrână, avea părul cenuşiu, dar ochii şi glasul nu i se schimbaseră. Ca orice femeie, se aştepta să-l găsească pe Mowgli aşa cum îl lăsase, şi privirea ei rătăcea în sus, puţin uimită, de la pieptul lui către capul care atingea partea de sus a uşii.

— Fiul meu, bolborosi ea, căzând la picioarele lui, dar nu mai eşti fiul meu, ci un zeu al pădurilor! *Ahai!*

Cum stătea în lumina roşie a lămpii, înalt, puternic şi frumos, cu părul negru şi lung fluturând pe umeri, cu cuţitul atârnând de gât şi cu fruntea încununată de iasomie albă, Mowgli ar fi putut fi luat foarte uşor drept un zeu sălbatic dintr-o legendă a junglei. Copilul, care adormise pe jumătate, culcat într-un leagăn, sări în sus şi scoase un ţipăt ascuţit de groază. Messua se întoarse ca să-l liniştească. În timp ce Mowgli rămase pe loc, privind la cănile şi oalele de gătit, la lăzile de grâu şi la tot ce aparţine unui om într-o casă; le recunoştea acum foarte uşor.

— Ce vrei să mănânci şi să bei?, murmură Fiessua. Tot ce e aici e al tău. Noi îţi datorăm vieţile noastre. Dar eşti cu adevărat acela pe care l-am numit Nathoo, sau un tânăr zeu?

— Sunt Nathoo, răspunse Mowgli, şi vin de foarte departe. Am văzut lumina aceasta şi am venit încoace, dar nu ştiam că tu erai aici.

— Întâi am fugit la Kanhiwara, începu Messua sfioasă, unde englezii trebuiau să ne ajute împotriva consătenilor, a acelora care voiau să ne ardă. Îţi aminteşti?

— Adevărat, nu am uitat.

— Apoi, fiind împlinită legea engleză, ne-am întors în satul unde locuiau acei oameni răi, care au vrut să ne ardă, dar nu am mai găsit satul...

— Îmi amintesc şi de aceasta, spuse Mowgli, cu nările tremurânde.

— De aceea bărbatul meu şi-a căutat de lucru în câmpurile de semănături şi, până la urmă, deoarece era un om puternic, ne-am luat puţin pământ aici. Nu e aşa de bun ca pământul din satul cel vechi, dar n-avem nevoie de mult noi doi.

— Unde este omul care scormonea în noroi când s-a speriat atât de tare în noaptea aceea?

— A murit acum un an.

— Şi acesta?, Mowgli arătă spre copil.

— E fiul meu, care s-a născut acum două ploi. Dacă ești un zeu, dă-i binecuvântarea junglei, ca să fie în siguranță printre... printre... cei din poporul tău, așa cum am fost noi în acea noapte.

Ea ridică copilul, care, uitându-și frica, întinse mâna să se joace cu cuțitul ce atârna de pieptul lui Mowgli, iar Mowgli îndepărtă cu multă blândețe degetele lui mici.

— Iar dacă tu ești Nathoo, pe care l-au dus departe tigrii, continuă Messua cu voce înecată, el este fratele tău mai mic. Dă-i binecuvântarea fratelui mai mare.

— *Hai mai!* Ce știu eu despre acest lucru pe care îl numești binecuvântare? Eu nu sunt nici zeu, nici fratele lui, dar... o mamă, mamă, inima îmi este atât de grea!

El se înfiora în timp ce punea jos copilul.

— Știu ce e, spuse Messua, făcându-și de lucru printre oale, asta vine din prea multă alergare prin mlaștini în timpul nopții. Nu încape îndoială că te-au cuprins frigurile până la măduvă.

Mowgli zâmbi puțin la ideea că ar fi ceva în junglă care i-ar face rău.

— Voi face un foc și tu vei bea niște lapte cald. Scoate afară cununa de iasomie, căci mirosul ei e prea greu pentru un loc așa de mic.

Mowgli se așeză, murmurând și ascunzându-și fața în mâini. Tot felul de simțăminte stranii îl cuprindeau, ca și cum ar fi fost otrăvit. Îi venea amețeală și se simțea rău. Bău laptele cald cu înghițituri mari, iar Messua îl mângâia pe umăr din când în când, nu prea sigură dacă el era fiul ei din zilele de altădată sau vreo ființă minunată a junglei, însă era fericită să simtă că în sfârșit era în carne și oase în fața ei.

— Fiule, spuse ea la urmă, cu ochii plini de mândrie, ți-a spus cineva că ești cel mai frumos dintre oameni?

— Ha, spuse Mowgli, căci fără îndoială el nu auzise niciodată așa ceva.

Messua râse încet și fericită. Privirea din ochii lui o mulțumea.

— Atunci sunt eu cea dintâi? Este drept, deși se întâmplă rar, ca o mamă să spună fiului ei astfel de lucruri plăcute.

Eşti tare frumos. Niciodată privirile mele nu s-au oprit asupra unui om ca tine.

Mowgli îşi răsuci capul, încercând să vadă peste umărul său puternic, iar Messua începu să râdă din nou atât de tare, încât Mowgli, fără să ştie de ce, râse şi el cu ea, iar copilul alergă de la unul la altul, râzând de asemenea.

— Tu nu trebuie să râzi de fratele tău, spuse Messua, strângându-l la piept. Când vei fi pe jumătate atât de frumos, te vom însura cu mezina unui rege şi vei călări pe elefanți mari.

Mowgli de-abia înțelegea un cuvânt din trei; şi fiindcă era după o goană de patruzeci de mile, laptele cald începuse să-şi facă efectul asupra lui, aşa încât se ghemui şi, într-o clipă, adormi adânc, iar Messua îi îndepărtă părul negru care-i căzuse pe ochi, şi, aruncând o pătură peste el, se simți fericită. După moda junglei, el dormi restul nopții şi toată ziua următoare, căci instinctul său, care nu adormea niciodată complet, îi spunea că nu era nimic de temut în jur. La urmă se trezi cu o săritură care zgâlțâi toată coliba, căci învelitoarea de pe fața lui îl făcuse să viseze o capcană. Acum stătea în picioare, cu mâna pe cuțit, rotindu-şi în jur privirea încă grea de somn, şi gata pentru orice luptă. Messua începu să râdă şi puse masa de seară în fața lui. Erau doar câteva prăjituri primitive, coapte pe un foc plin de fum, puțin orez şi câteva tamarinde murate, atâtea ca să-i potolească foamea până când avea să-şi găsească vânatul de seară. Aroma răspândită de rouă care venea dinspre mlaştini îl făcu să se simtă flămând şi neliniştit. El voia să-şi sfârşească goana lui de primăvară, dar nu era chip să lase copilul din brațe, iar Messua îi spunea mereu că părul lui lung, negru, cu reflexe albastre, are mare nevoie să fie bine pieptănat. Şi în timp ce-l pieptăna, îi cânta diferite cântece de copii, chemându-l când fiul ei, când rugându-l să dea copilaşului puterea lui din junglă. Uşa colibei era închisă, însă Mowgli auzi un sunet pe care-l cunoştea bine şi văzu cum falca de jos a Messuei se lasă de groază, în timp ce o labă mare, cenuşie, se băgă pe sub uşă; între timp, afară, Fratele Cenuşiu scotea scâncete înăbuşite şi vinovate, pline de nelinişte şi teamă.

— Stai afară şi aşteaptă. N-ați vrut să veniți când v-am chemat, spuse Mowgli în limba junglei, fără a întoarce capul, iar laba cea mare şi cenuşie dispăru.

— Te rog să... să... nu-ți aduci servitorii tăi cu tine, spuse Messua. Eu... noi... am trăit întotdeauna în pace cu jungla.

— Dar este pace, spune Mowgli, ridicându-se. Gândește-te la acea noapte pe drumul Kanhiwarei. Erau mii de ființe din acest popor și în fața ta, și în spatele tău. Văd totuși, că, deși în plină primăvară, poporul junglei nu uită întotdeauna. Mamă, eu plec.

Messua se dădu la o parte cu umilință, căci se gândi că era într-adevăr un zeu al pădurilor, dar, în timp ce mâna lui atingea ușa, sentimentul ei de mamă o făcu să-și arunce brațele în jurul gâtului lui Mowgli.

— Vino înapoi, șopti ea, de ești sau nu ești fiul meu, vino înapoi, căci te iubesc; privește, și lui îi pare rău.

Copilul plângea, fiindcă bărbatul cu cuțitul strălucitor pleca.

— Vino înapoi, repetă Messua, ziua sau noaptea, această ușă nu va fi niciodată închisă pentru tine.

Mowgli avea impresia că toate coardele din gâtlejul său erau trase de cineva, iar vocea lui ieși cu greu când încercă să răspundă:

— Voi veni sigur înapoi. Și acum, spuse el, în timp ce îndepărta capul lupului care încerca să se gudure pe lângă el în prag, trebuie să te dojenesc, Frate Cenușiu. De ce n-ați venit tuspatru când v-am chemat? E mult de atunci!

— E mult de atunci?! N-a fost decât noaptea trecută. Eu... noi... am cântat în junglă cântece noi, pentru că acum este Timpul Vorbelor Noi, nu-ți amintești?

— Sigur, sigur.

— Și îndată ce toate cântecele au fost cântate, continuă Fratele Cenușiu foarte serios, am plecat pe urmele tale. Am fugit de la ceilalți și am alergat în goană. Dar, o frățioare, ce-ai făcut tu, ai dormit și ai mâncat cu haiticul oamenilor?

— Dacă ați fi venit când v-am chemat, acest lucru nu s-ar fi întâmplat, spuse Mowgli, fugind tot mai repede.

— Și acum ce va fi?, întrebă Fratele Cenușiu. Mowgli era gata să răspundă, când apăru o fată în haine albe, care cobora pe o cărare ce venea din marginea satului. Fratele Cenușiu dispăru pe loc din vedere, iar Mowgli se retrase fără zgomot într-un câmp cu semănături înalte. Ar fi putut s-o atingă cu mâna, când tulpinile înalte și încălzite de soare se închiseră la

timp în fața lui, făcându-l să piară ca o stafie. Fata scoase un strigăt, căci crezu că văzuse o fantomă, dar apoi suspină adânc. Mowgli îndepărtă tulpinile cu mâinile lui și o urmări cu ochii până dispăru din vedere.

— Acum nu știu, spuse el, suspinând la rândul său. De ce n-ați venit când v-am chemat?

— Noi te urmăm, noi te urmăm, mârâi Fratele Cenușiu, lingând călcâiul lui Mowgli. Noi te urmăm întotdeauna, afară de Timpul Vorbelor Noi.

— Și m-ați urma până la haiticul oamenilor?, șopti Mowgli.

— Nu te-am urmat eu în noaptea în care fostul nostru haitic te-a alungat? Cine te-a trezit atunci când dormeai printre semănături?

— Da, dar m-ai urma din nou?

— Nu te-am urmat astă-noapte?

— Da, dar încă o dată, și încă o dată, și poate chiar încă o dată, Frate Cenușiu?

Fratele Cenușiu rămase tăcut, și apoi mormăi ca pentru sine:

— Cel negru a grăit adevărul.

— Și ce a spus?

— Omul se duce până la urmă la om. Raksha, mama noastră, a spus...

— La fel a spus și Akela, în noaptea de pomină a câinilor roșii, murmură Mowgli.

— La fel a spus și Kaa, și el este cel mai înțelept dintre noi toți.

— Dar tu ce spui, Frate Cenușiu?

— Ei te-au alungat odată cu vorbe rele. Ți-au rănit gura cu pietre. L-au trimis pe Buldeo să te omoare. Te-ar fi aruncat în Floarea Roșie. Tu, și nu eu, ai spus că sunt răi și fără cap. Tu, și nu eu, eu îmi urmez poporul meu, ai asmuțit jungla împotriva lor. Tu, și nu eu ai făcut un cântec împotriva lor, care este mai amar decât cântecul nostru împotriva câinelui roșu.

— Eu te-am întrebat ce spui tu? Vorbeau în timp ce alergau. Fratele Cenușiu merse o vreme în galop, fără să răspundă, apoi vorbi între sărituri:

— Pui de om... Stăpân al junglei... Fiu al Rakshei... Frate de vizuină... deși când vine primăvara mai uit și eu pentru câteva clipe, urma ta este urma mea, vizuina ta este vizuina mea, vânatul tău este vânatul meu, și lupta ta pe viață și pe moarte este și a mea. Vorbesc și pentru ceilalți trei. Dar ce vei spune tu junglei?

— Te-ai gândit bine. Odată ce ai văzut vânatul, nu este bine să aștepți până îl omori. Du-te înaintea mea și strigă tuturor să vină la Stânca Sfatului și eu am să le spun ce am pe suflet, însă ei s-ar putea să nu vină, căci în Timpul Vorbelor Noi ei pot uita.

— Atunci n-ai uitat nimic?, lătră Fratele Cenușiu peste umăr, în timp ce o pornea din nou în galop, iar Mowgli îl urma îngândurat.

În orice alt anotimp, știrile venite de la el ar fi adunat toată jungla cu părul zbârlit pe ceafă, însă acum toți erau ocupați cu vânătoarea, cu luptele, cu omorurile și cântecele. Fratele Cenușiu alerga de la unul la altul și striga:

— Stăpânul junglei se întoarce la oameni. Veniți la Stânca Sfatului!

Dar poporul vesel și plin de vioiciune răspundea:

— Se va întoarce odată cu căldurile verii. Ploile îl vor împinge înapoi spre vizuină. Aleargă și cântă cu noi, Frate Cenușiu.

— Dar stăpânul junglei se întoarce la oameni, repeta Fratele Cenușiu.

— *Eeh! Yowa!* Oare Timpul Vorbelor Noi este mai puțin bun din cauza aceasta?, răspundea poporul junglei.

Așa încât, atunci când Mowgli sosi, cu inima grea, printre stâncile cu atâtea amintiri, la locul unde fusese adus în haitic, el îi găsi numai pe cei patru, pe Baloo, care aproape orbise din cauza vârstei și pe greoiul Kaa, cel cu sânge rece, încolăcit în jurul locului gol, ocupat altădată de Akela.

— Deci, calea ta se termină aici, pui de om?, întrebă Kaa, în timp ce Mowgli se aruncă jos, cu fața în palme. Plânge-ți jalea. Noi suntem de același sânge, tu și eu, om și șarpe laolaltă.

— De ce n-am fost sfâșiat în bucăți de către câinele roșu?, gemu băiatul. Puterile m-au părăsit și nu e din cauza otrăvii. Și ziua și noaptea aud un pas venind în urma mea. Când întorc capul, simt ca și cum cineva s-ar fi ascuns de mine chiar în clipa aceea. Mă duc să privesc după copaci și acolo nu e nimeni, încerc să chem și

nimeni nu-mi răspunde la strigăt, şi, totuşi, parcă cineva ascultă şi nu vrea să răspundă. Mă întind jos, dar nu mă pot odihni. Alerg în goana primăverii, dar nu mă pot liniști. Mă scald, dar nu mă pot răcori. Când omor, îmi vine rău, dar nu am inima de a lupta decât când trebuie să omor. Floarea Roşie a intrat în corpul meu, parcă am apă în oase şi eu nu mai ştiu ce ştiu.

— De ce atâta vorbă, spuse Baloo, încet, întorcând capul spre locul unde zăcea Mowgli. Akela a spus la malul râului că Mowgli îl va mâna pe Mowgli înapoi spre haiticul oamenilor. Şi eu am spus la fel. Dar cine-l ascultă acum pe Baloo? Bagheera, unde este Bagheera astă-noapte?, şi ea ştie asta. Aceasta este legea.

— Când ne-am întâlnit la Peşterile înghețate, omulețule, şi eu ştiam aceasta, spuse Kaa, răsucindu-se puțin în inelele sale puternice. Până la urmă omul merge către om, deşi jungla nu-l alungă.

Cei patru se uitară unul la altul, apoi la Mowgli, cu un aer nedumerit, dar supus.

— Atunci jungla nu mă alungă!, bâlbâi Mowgli. Fratele Cenuşiu şi ceilalți trei mârâiră furioşi şi începură să spună:

— Atâta vreme cât trăim noi, nimeni nu va îndrăzni... Dar Baloo îi opri:

— Eu te-am învățat legea, aşa încât eu voi vorbi acum, spuse el, şi cu toate că nu pot vedea acum stâncile din fața mea, totuşi văd departe. Brotăcelule, mergi pe urma ta; fă-ți o vizuină cu cei din sângele tău, din haiticul tău şi din poporul tău. Dar când vei avea nevoie de un picior, de un dinte, de un ochi sau vei vrea ca o vorbă să fie dusă iute prin noapte, să nu uiți, stăpân al junglei, că toată jungla este a ta, la prima chemare.

— Jungla mijlocie este de asemenea a ta, spuse Kaa, şi eu vorbesc în numele unui popor care nu este mic.

— *Hai mai!* Frații mei!, strigă Mowgli, aruncându-şi brațele în aer, cu un sughiț, eu nu mai ştiu ce ştiu şi n-aş pleca, dar sunt tras de amândouă picioarele. Oare cum voi părăsi aceste nopți?

— Priveşte în sus, frățioare, repetă Baloo, nu este nici o ruşine în această vânătoare. După ce mâncăm mierea, noi lăsăm stupul gol.

— După ce ne-am lepădat de piele, spuse Kaa, noi nu ne mai putem strecura în ea. Așa este legea.

— Ascultă, tu, care ești cel mai drag pentru mine!, spuse Baloo. Nu există nici o vorbă și nici o voință care să te poată opri aici. Privește! Cine poate cere socoteală stăpânului junglei? Eu te-am văzut jucându-te printre pietricelele albe în locul acela, când erai un mic brotăcel; și Bagheera, care te-a cumpărat cu prețul unui taur tânăr, proaspăt ucis, te-a văzut și ea. De la acel sfat încoace am rămas numai noi doi, căci Raksha, mama ta vitregă, este moartă împreună cu tatăl tău vitreg. Fostul haitic al lupilor a murit de mult; tu știi încotro a plecat Shere Khan, iar Akela a murit printre dholei, unde numai datorită înțelepciunii și puterii tale cel de al doilea haitic Seeonee a scăpat cu viață. N-au rămas decât oase vechi.

De data aceasta, nu puiul de om cere învoire de la haiticul său, ci stăpânul junglei își schimbă calea. Cine va cere socoteală unui om?

— Dar Bagheera și taurul care m-a răscumpărat?, spuse Mowgli. Eu n-aș vrea...

Vorbele lui fură însă întrerupte brusc de un răget și un trosnet care veniră dintr-un tufiș, și Bagheera apăru, ușoară, puternică și înspăimântătoare ca întotdeauna. Ea întinse laba dreaptă care picura de sânge.

— De aceea nu am venit, spuse ea. A fost o vânătoare lungă, dar acum zace în tufișuri, e un taur de doi ani, e taurul care te eliberează acum, frățioare. Toate datoriile sunt plătite. Pentru rest, cuvântul meu este cuvântul lui Baloo. Ea linse piciorul lui Mowgli. Să nu uiți că Bagheera te-a iubit, strigă ea și sări la o parte, îndepărtându-se.

Când ajunse la poalele dealului, ea strigă din nou, lung și tare:

— Noroc la vânat, pe urma cea nouă, stăpân al junglei! Să nu uiți că Bagheera te-a iubit.

— Ai auzit?, spuse Baloo. Nu mai e nimic de spus. Du-te acum, dar întâi să vii la mine. O, brotăcelul meu înțelept, vino la mine!

— E greu să te lepezi de piele, spuse Kaa, în timp ce Mowgli sughița mereu, cu capul pe umărul ursului orb și cu brațele în jurul gâtului lui, iar Baloo încerca să-i lingă picioarele.

— Stelele încep să pălească, spuse Fratele Cenuşiu, adulmecând în aer vânatul de dimineaţă, unde ne vom face culcuşul astăzi? Căci de aici înainte pe alte urme vom merge...

*

* *

Aceasta a fost cea din urmă dintre poveştile lui Mowgli.

Cântecul de plecare

Aceasta e cântecul pe care Mowgli l-a auzit răsunând în urma sa în junglă când a ajuns în poarta casei lui Messua.

BALOO

Pentru cel ce l-a-nvăţat
Drumul Junglei pe Brotac –
Legea haitei omeneşti, Vezi, de-a pururi s-o păzeşti;
Ascultare să-i dai tu
Pentru orbul moş Baloo.
De-i curată sau mânjită,
De e nouă, învechită,
Dă-i deplină ascultare,
Cum făceai la vânătoare.
Noapte, zi, nu întreba
Dacă-i bună, dacă-i rea.
Pentru cel ce te socoate
Drag, mai drag decât pe toate,
Haita când te-o urgisi,
Spune: „Urlă Tabaqui".
Haita când te duşmăneşe,
Spune: „Shere Khan pândeşte".

Când cuţitul scânteiază,
Drumul Legii ţi-l urmează.
(Frunze, miere mai ales!
Uneltirii nu da ghes!)
Ape, arbori, vântul cântă,
Jungla bine te cuvântă.

KAA

Oul spaimei, să se ştie,
E nevolnica mânie;
Numai ochii fără pleoape
Văd departe, văd aproape.
Colţul Cobrei leac nu are;
Dar dă-i cobrei ascultare.
Vorba dreaptă pururi cere
Cuviinţă şi putere. Pe măsură taie-ţi strai,
Nu-ţi lua cârji de putregai.
Când să-nfuleci ai prilejul,
Să-ţi veghezi cu ochi gâtlejul.
Să-ţi alegi culcuş tihnit, Adânc, bine tăinuit;
Că un neluat în seamă,
Răzbunarea-n preajmă-ţi cheamă.
Dimineaţa şi-n amurg,
Trupul spală-ţi-l cu sârg;
Miazănoapte, miazăzi,
Gura-nchisă să o ţii.
(Nămol, scorbură şerpească,
Jungla-n drum să te-nsoţească.)
Ape, arbori, vântul cântă,
Jungla bine te cuvântă.

BAGHEERA

După gratii m-am născut,
Omu-l ştiu dintru-nceput.
Jur pe lacătul sfărâmat

Care slobod drum' mi-a dat –
Omul are grea dovadă
Că e semenului pradă.
Rouă cade, stele pică,
Nu fi leneşă pisică,
Şi oriunde-ai fi, nu face
Cu Şacalii-Oameni pace.
Taci când ei îți vor da zor:
„Hai, că drumul e uşor!“
Taci, când să-l răpună-or vrea
Pe cel slab cu mâna ta.
Nu-ți preface în trufie
Ne-nțeleapta dibăcie,
Ci vânează în tăcere,
Cum orânduiala cere.
Nu te-opri de-auzi strigare
Când porneşti la vânătoare.
(Zori sau limpede-asfințit
Să-ți slujească, fiu iubit!)
Ape, arbori, vântul cântă,
Jungla bine te cuvântă.

TUSTREI

Paşii-ți merg pe o cărare
Către-a spaimelor cuibare,
Unde creşte roşia floare
Despărțit de-naltul cer,
Asculta-vei, stând stingher,
Paşii-n noapte cum ne pier.
Când te vei trezi, în zori,
O să-ți aibă chinul spor,
Vei tânji de-al Junglei dor.
Ape, arbori, vântul cântă,
Jungla bine te cuvântă.

Sfârşit

Cuprins

Prima carte a junglei

Fraţii lui Mowgli 7
Cântecul de vânătoare al haiticului Seeonee 29
Vânătoarea lui Kaa 31
Cântecul de drum al lui Bandar-Log 59
„Tigrul! Vine tigrul!“ 61
Cântecul lui Mowgli 81
Foca cea albă 85
Lukannon 107
„Rikki-Tikki-Tavi“ 109
Oda lui Darzee 127
Toomai-al-elefanţilor 129
Shiva şi lăcusta 151
Slujitori ai reginei 153
Cântecul de paradă al animalelor din tabără 173

A doua carte a junglei

Cum s-a iscat frica 179
Legea junglei 197
Minunea lui Purun Bhagat 199
Cântecul lui Kabir 217
Coborârea junglei spre văi 219
Cântecul lui Mowgli împotriva oamenilor 251
Cioclii 253
Cântecul valului 279
Ankus-ul regelui 281
Cântec de pui de vânător 301
Quiquern 303
Angutivun Tina 327
Dhole – câinele roşu 329
Cântecul lui Chil 355
Goana primăverii 357
Cântecul de plecare 379